COLECȚIA

Jubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

În căutarea dragostei

El cucereşte întotdeauna femeia dorită...
Ea găseşte negreşit bărbatul căutat...

Esmerelda Fine, nepoata bine-crescută și foarte decentă a unui duce, este decisă să obțină arestarea lui Billy Darling, bărbatul pe care îl consideră răspunzător de uciderea fratelui ei mai mic. Atunci când poliția nu reușește să facă mare lucru, Esmerelda pleacă singură în New Mexico în căutarea nelegiuitului, cu intenția de a-și face singură dreptate. Din fericire, nu reușește să-l împuște cu propria mână pe Billy, atunci când îl găsește într-un saloon din Calamity, și astfel evită comiterea unei mari erori. Căci fratele hoinar nu este mort, iar Esmerelda este de acord în cele din urmă să-l angajeze pe Billy ca să o ajute să-l găsească. Prea târziu însă amândoi își dau seama că târgul încheiat le va aduce mai multe complicații decât și-au închipuit vreodată: Billy descoperă în Esmerelda o femeie fermecătoare care îi aprinde năvalnic dorințele, iar Esmerelda, la rândul său, este îngrozită să-și dea seama că nu se poate împotrivi dragostei care o subjugă fără putință de scăpare.

„O aventură plină de acțiune şi pasiune, condimentată generos cu umorul și replicile spirituale caracteristice Teresei Medeiros."
Library Journal

„Unul dintre cele mai bune zece romane de dragoste ale anului."
Amazon.com

Teresa Medeiros este una dintre cele mai bune scriitoare de *historical romance*, cu apariții constante pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*. Cărțile ei, traduse în 17 limbi, au fost vândute în peste 10 milioane de exemplare şi au fost nominalizate pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-039-6
9 786067 410396
Alma

TERESA MEDEIROS

În căutarea dragostei

Nobody's Darling
Teresa Medeiros
Copyright © 1998 Teresa Medeiros

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

În căutarea dragostei
Teresa Medeiros
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Andreea Radu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEDEIROS, TERESA
În căutarea dragostei / Teresa Medeiros. trad.: Graal Soft
–Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-039-6
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

TERESA MEDEIROS

În căutarea dragostei

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

Alma

Pentru bunicii mei, John Hatcher şi Clarence Dame, care au apreciat întotdeauna o poveste bună din vest. Mi-ar fi plăcut să fi apucat să o citiți şi pe aceasta.

Pentru Zerelda James şi toate celelalte mame de proscrişi care şi-au iubit băieții.

Şi pentru Michael, pe care îl voi adora mereu pentru că m-a obligat să mă uit la McLintock! *de şapte mii de ori.*

Prolog

Londra, 1878

Pereții cavernoși ai conacului Wyndham răsunară de răgetul furios al ducelui de Wyndham, dezlănțuind un haos complet în casă. Doi lachei dădură năvală prin două uși opuse, de-a dreptul panicați, ciocnindu-se cu putere unul de celălalt. În bucătăria de la subsol, o bucătăreasă speriată tresări și azvârli o tavă în aer, împrăștiind peste tot biscuiții proaspăt scoși din cuptor. Una dintre servitoarele din salon care ștergea de praf o vază Ming foarte prețioasă se sperie atât de tare, încât reuși să o dărâme de pe piedestalul ei de teracotă, în timp ce bătrâna Brigit, care îi slujise pe lorzii Wyndham de mai multă vreme decât își putea aminti cineva, își făcu cruce de parcă ar fi auzit plânsetul unui spirit galic prevestitor de moarte înălțându-se dintr-un mormânt deschis.

Ce-i drept, nici unul dintre ei nu îl auziseră vreodată pe stăpânul lor vorbind mai tare decât un simplu murmurat, motiv pentru care această răbufnire îi înspăimânta și mai tare. Servitorii ducelui veniră grăbiți din toate colțurile casei enorme. Jumătate din ei alergând, cealaltă jumătate împleticindu-se, se opriră cu toții brusc în foaierul placat cu marmură ale cărui uși de tec masive dădeau în fumoar, formând astfel o gloată agitată, încremenită de groază din pricina urletelor de neînțeles care se auzeau din camera alăturată.

Nimeni nu îndrăzni să intre pe domeniul privat al Înălțimii Sale, până când sora acestuia, Anne, de obicei imperturbabilă, coborî în grabă scările curbate, încercând să își lege cu mâini tremurânde un șal de brocart. Deoarece tot timpul își purta părul prins într-un coc îngrijit, majoritatea servitorilor rămaseră

cu gura căscată când își dădură seama că masa aceea de păr cenușiu îi ajungea aproape până la fund.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Potter, rosti abia trăgându-și sufletul, în vreme ce-și înnoda șalul. Ce s-a întâmplat?

Majordomul pufni, de parcă întrebarea încărcată de furie a lui Lady Anne ar fi sugerat că *el* era responsabil pentru tot tărăboiul acela.

– N-aș putea spune, milady. I-am dus ducelui chiflele cu unt, ziarul *The Morning Post* pe care tocmai îl călcasem, deoarece îi place ca paginile să fie netede și apretate, i-am împachetat șervetul, i-am sărat terciul, după care...

– Cunosc foarte bine tabieturile zilnice ale fratelui meu, se răsti Anne. Nu și le-a mai schimbat de când a fost încoronată Victoria.

– Ah, și a primit o scrisoare, adăugă Potter, strâmbând dezgustat din nasul lui patrician. Din America.

Anne păli. În cameră se lăsă o tăcere inexplicabilă, parcă mai apăsătoare și mai deranjantă decât zgomotele de dinainte. Anne își luă privirea de la Potter, apucă mânerele de cristal cu mâini ca de gheață și deschise ambele uși deodată.

Servitorii se furișară în urma ei, așteptându-se să îl găsească pe stăpânul lor întins cu fața la pământ pe covorul persan, răpus de un atac fatal de apoplexie.

Anne privi prin jungla de frunze de palmier din ghivece, gândind cu sânge rece că, dacă Reginald ar fi murit cumva, primul lucru pe care l-ar face în calitate de stăpână a casei ar fi să transforme monstruozitatea aceea de cameră decorată în stil turcesc, plină de măști orientale cu căutături răutăcioase și mobilier din piele macabru, într-un fel de atelier de croitorie frumos și însorit. Mirosul fumului rânced de pipă o făcu însă să-i dea lacrimile. Potter alergă spre fereastră și trase la o parte draperiile de catifea.

Lumina soarelui de dimineață alungă întunericul funerar. Anne și servitorii se strânseră la un loc, ca unul, când văzură scena șocantă din fața lor.

Contrar temerilor, stăpânul lor nu stătea întins pe covor, dându-și ultima suflare. În schimb, pe ducele de Wyndham, a cărui demnitate rămăsese neîntinată aproape trei sferturi de secol,

părea să-l fi apucat pandaliile, după felul nervos în care bătea din picior și din baston. Nu era o criză minoră de supărare sau enervare, care să ducă la o dojană trecătoare sau la o remarcă usturătoare și acidă, ci o criză de nervi în toată regula. Chipul pătrățos era roșu de mânie, iar el scuipa și tușea ca un țânc mare, înecându-se de-a dreptul din cauza furiei.

Anne își duse mâna la gură, încercând să-și înăbușe un hohot de râs îngrozit. Nu își mai văzuse niciodată fratele având o astfel de criză de nervi. În copilărie fusese suficient să schițeze un gest pentru ca până și cea mai neînsemnată dorință să i se îndeplinească pe loc. Părinții lor consideraseră că era mult mai ușor să le ofere daruri extravagante decât afecțiune. Mai puțin în cazul lui Anne, căreia nu-i oferiseră nici una, nici alta.

Dispoziția ducelui nu se îmbunătăți prea mult când își dădu seama că un întreg public îl privea fascinat, cu gurile căscate. Se aplecă înainte în scaunul lui cu rotile și își flutură bastonul, învinețindu-se la față.

Amuzamentul lui Anne se transformă numaidecât în stare de alertă. O năpădiră sentimente de vină și de panică, deoarece își dădu seama că fratele ei ar fi putut foarte bine să fie pe cale de-a suferi un atac cerebral.

Scandalizată de lipsa ei de milă creștinească, se întoarse brusc spre servitori.

– Nu vă mai holbați ca niște oi tâmpe și întoarceți-vă numaidecât la treburile voastre! Dacă suflă vreunul un singur cuvințel despre ce ați văzut astăzi, veți fi dați afară fără să primiți o lețcaie.

– Priceput, coniță.

– Precum doriți.

Servitorii ieșiră ascultători din cameră, cei mai îndrăzneți dintre ei privind curioși peste umăr.

– Brandy, Potter, porunci Anne, închizând ușile în urma lor și așezându-se grăbită în genunchi, lângă fratele ei.

Majordomul se duse după băutura pe care o țineau într-un dulap din lemn de satin, iar Anne apucă încet bastonul lui Reginald și îl puse deoparte. Acesta își încleștă degetele, strângând pătura din lână groasă care îi acoperea poala.

– Ce s-a întâmplat, Reggie? şopti ea grăbit, folosind un nume pe care nu mai îndrăznise să îl rostească din copilărie. Ce lucru îngrozitor te-a tulburat în halul acesta?

Înainte ca ducele să apuce să răspundă, Potter se întoarse cu un pahar plin ochi pe care îl duse la buzele albe ale stăpânului lui. În loc să îl soarbă, ducele dădu brandy-ul pe gât dintr-o înghiţitură, ceea ce îl făcu să tuşească din nou. Potter îl bătu puternic pe spate.

– La naiba, omule, şuieră ducele, privindu-l ameninţător pe majordom. Încerci să mă omori?

Potter se retrase cu înţelepciune într-un colţ îndepărtat al camerei. Anne zâmbi strâmb şi se lăsă pe călcâie, convinsă că fratele ei avea să îşi revină în întregime.

Acesta o privi disprețuitor.

– La ce naiba te holbezi, femeie? Nu ai mai văzut niciodată un bătrân ieşindu-şi din fire?

– Nu fără un motiv întemeiat, replică ea, refuzând să se lase şocată de vulgaritatea fratelui ei. Ce-ar fi să-mi spui şi mie despre ce e vorba?

Reginald arătă spre şemineu, în apropierea căruia se putea vedea o bucată de hârtie mototolită. Se pare că încercase să o arunce în foc, dar nu reuşise, ceea ce îl înfuriase şi mai tare. Abia atunci Anne observă cutia din lemn de trandafir răsturnată, de la picioarele lui, literele îngălbenite răsfirate pe covor şi lănţişorul cu medalion, încâlcit printre degetele lui.

– E vorba despre nepoata aia lunatică a mea, spuse el scurt. Fetişcana aia obraznică o să mă bage în groapă. Seamănă cu nenorocita de maică-sa.

Anne oftă, ştiind că era cel mai disprețuitor lucru pe care l-ar fi putut spune ducele. Voinţa de fier a lui Reginald fusese învinsă o singură dată de fiica lui iubită, Lisbeth, care îl lăsase pe pretendentul ales chiar de tatăl ei, contele de St. Cyr, să aştepte în faţa altarului, şi fugise cu cea mai disprețuită creatură din lume: un american. Nici măcar nu fusese un american înstărit, ci un scriitor dureros de cinstit, a cărui aspiraţie modestă fusese să devină reporter pentru ziarul *Boston Gazette*. Bartholomew Fine îi furase

inima lui Lisbeth şi ce mai rămăsese din a lui Reginald, lăsând doar un gol imens în loc.

Lisbeth fusese o muziciană desăvârşită. Înainte să fugă de acasă, vila răsunase de muzică şi râsete. După aceea, se cufundase în tăcere.

Chiar dacă le scrisese în fiecare lună, cu conştiinciozitate, asigurându-şi tatăl că era fericită şi implorându-l să o ierte, Reginald nu o iertase niciodată pentru că îl trădase. Refuză să îi recunoască în vreun fel scrisorile, deşi le păstrase pe toate într-o cutie din lemn de trandafir căptuşită cu satin.

Într-o seară răcoroasă de toamnă, cu treisprezece ani în urmă, acesta primise o altă scrisoare, în care nu recunoscu sofisticata caligrafie a lui Lisbeth, ci un scris de fată, însă dureros de precis. Reginald citise scrisoarea, fără să schiţeze vreun gest, iar apoi i-o înmânase lui Anne.

Fusese scrisă de fiica în vârstă de doisprezece ani a lui Lisbeth, care îl informa pe Reginald că Lisbeth şi preaiubitul ei Bartholomew muriseră în urma unei epidemii de holeră. Chiar dacă din modul în care copila îi povestise despre moartea părinţilor ei nu se putea deduce vreo urmă de autocompătimire, petele de cerneală de pe foaie lăsau să se înţeleagă că plânsese şi apoi încercase să usuce rapid lacrimile cu sugativa. Ciudat era faptul că fata nu îi scria ca să implore milă pentru sine sau pentru fratele ei de şase ani, ci ca să îl informeze pe bunicul ei că avea să onoreze dorinţa de pe patul de moarte a mamei ei ca ducele să primească în continuare o scrisoare pe lună prin care să fie înştiinţat de soarta lor.

Între paranteze scrijelise: „Nu pricep de ce mama a continuat să iubească un căpcăun atât de rece şi de neiertător. Totuşi nu ţine de mine să-i pun la îndoială ultima dorinţă, ci să o aduc la îndeplinire". Dojana îndrăzneaţă a copilei o făcuse pe Anne să zâmbească printre lacrimi.

Scrisoarea fusese semnată cu „Domnişoara Esmerelda Fine" şi însoţită de medalionul de argint pe care ducele i-l dăruise lui Lisbeth când aceasta împlinise şaisprezece ani.

Reginald nu vorbise niciodată despre moartea fiicei lui în public sau în privat, dar din ziua aceea nu se mai ridicase din scaunul cu rotile.

Esmerelda continuase să-i scrie în fiecare lună. Chiar dacă Reginald pufnea morocănos de fiecare dată când primea o scrisoare de la ea, le deschidea cu nerăbdare când credea că nu îl vede nimeni. Uneori, Anne se strecura în fumoar şi îl surprindea chicotind la vreo anecdotă isteaţă sau desfătându-se voios cu vreo insultă nu prea voalată, pe care fata reuşea să le strecoare în aproape fiecare recipisă. Chiar dacă ar fi negat până în clipa morţii lucrul acesta, începea să o admire tot mai mult pe nepoata lui foarte inventivă. În sinea lui o lăuda pentru succesele ei şi se îngrijora pentru eşecurile ei.

În schimb, nu îşi admira deloc nepotul. „Un scriitoraş, la fel ca tatăl lui", bombănea el, citind încruntat vreun pasaj lung în care erau detaliate reuşitele micului Bartholomew. „Un băiat de doi bani care n-o să reuşească nimic în viaţă."

După ce citea şi răscitea fiecare scrisoare, Reginald le punea cu grijă în micul scrin din lemn de trandafir în care păstra amintirile despre fiica lui.

Anne se îngrozi dintr-odată şi se uită la bucata de hârtie mototolită de lângă şemineu.

– Cerule mare, nu-mi spune că Esmerelda a...

– Murit? Nu, dar nici mult nu mai are, dacă îşi duce la capăt planul.

Anne îşi privi nedumerită fratele, după care se îndreptă grăbită spre şemineu şi recuperă scrisoarea de la nepoata ei cu mâini tremurânde. O parcurse repede de la un cap la altul, mişcarea rapidă a buzelor trădându-i nervozitatea.

Când termină de citit, i se înmuiară genunchii. Se prăbuşi pe un divan căptuşit cu brocart de lângă foc, uitându-se în gol la flăcările jucăuşe.

– Dumnezeule sfinte! La ce i-o sta gândul? Să străbată un întreg continent singură, neînsoţită, în căutarea acestui... acestui... Citi din nou ultimul paragraf al scrisorii şi se cutremură violent. ... Desperado.

Reginald bătu din picior.

– Ba nu gândeşte deloc! Fetişcana e exact ca mama ei: slabă de înger, încăpăţânată, victimă a unor mofturi femeieşti ridicole care îi trec prin căpăţâna aia goală.

Anne se simţi obligată să îşi apere nepoata pe care nu o cunoscuse niciodată.

– Esmerelda mi s-a părut mereu că are o fire pragmatică. A supravieţuit după moartea părinţilor ei. A deschis o şcoală de muzică în casa ei şi s-a îngrijit de fratele său, deşi era la rândul ei doar un copil.

Reginald îndreptă un deget ameninţător spre ea.

– Băiatul acela nenorocit e de vină. Din cauza tatălui lor am pierdut-o pe Lisbeth, iar acum fiul lui îi pune în pericol viaţa Esmereldei. Ducele ezită uşor când îşi dădură amândoi seama că era prima dată când rostise numele nepoatei lui cu voce tare.

– Scrisoarea a fost concepută cu mai bine de două luni în urmă, spuse Anne încet. Poate că deja a...

Cei doi se priviră unul pe celălalt. De data aceasta, nici unul din ei nu reuşi să ducă la capăt gândul acela sumbru. Reginald îşi coborî privirea în poală. Cu o blândeţe care nu-i stătea deloc în fire, deschise medalionul de argint.

Anne ştia ce conţinea: fotografia ştearsă a unei tinere care ţinea în braţe un bebeluş durduliu. Băieţelul cu gropiţe în obraji şi bucle închise la culoare îi zâmbea fotografului, dar fata, impresionantă în pofida cosiţelor severe şi a şorţului apretat, se uita cu smerenie înainte, privirea ei solemnă trădând o urmă fadă de melancolie.

Ducele se uită cu atenţie câteva minute la medalion, apoi îl închise brusc.

– Potter, bastonul meu.

– Da, domnule. Majordomul apăru din colţul în care se retrăsese şi îi aduse bastonul stăpânului său.

Anne se aşteptă ca fratele ei să îl fluture din nou ca pe o floretă, dar, spre surprinderea ei, acesta îi înfipse cu fermitate vârful de alamă în covor. Uimirea ei spori când ducele dădu să se ridice pe picioare, clătinându-se. Potter, alarmat, se repezi spre el, dar Reginald îi făcu semn să se îndepărteze, mârâind o ameninţare.

Anne se îndepărtă şi ea de el şi îşi duse mâna la gât.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?

Fără să îşi dea seama, îşi ţinu respiraţia în timp ce fratele ei îşi îndreptă spatele cocoşat cu un scârţâit aproape audibil. Cei doi văzură licărirea de hotărâre din ochii lui închişi la culoare.

Ducele se ridică în picioare pentru prima oară în ultimii treisprezece ani, lovi o dată cu bastonul în podea, pentru a se face ascultat, şi spuse:

– Draga mea soră, intenționez să mă duc în America, să îmi salvez nepoata de acel... de acel...

– Proscris? şopti Anne. Renegat?

Reginald rânji disprețuitor, ceea ce îi dădu surorii lui de înțeles că avea să urmeze cel mai abject epitet posibil.

– *Cowboy.*

Partea întâi

Ea m-a dus înspre saloon,
Mi-a făcut vânt cu evantaiul.
A jurat că sunt cea mai frumoasă întruchipare
Pe care un muritor o poate lua.

Mi-a spus că mă iubeşte,
Şi m-a făcut „bombonică".
Iar când m-a strâns în brațe,
Am zis că mi-a sunat ceasul.

Cindy
Cântec popular american

Capitolul 1

Calamity, New Mexico

Esmerelda Fine se uită istovită la afişul pe care scria „DAT ÎN URMĂRIRE", bătut în cuie pe pilonul staţiei de diligenţă.

– Billy Darling, murmură ea. Ce nume inofensiv pentru un bărbat atât de netrebnic, nu-i aşa?

– Să-mi fie cu iertare, coniţă, da' Billy nu-i un netrebnic. Doar face ce tre' făcut. Dacă cineva tre' să fie omorât, atunci îl omoară. Cowboy-ul cărunt care o auzise fără să vrea scuipă un ghemotoc gros de tutun pe trotuarul din scânduri, aproape nimerindu-i tivul fustei. Nu poţi să-i porţi pică unui bărbat căruia-i place ce face. Ş-apoi, de la războiul încoa', Billy e singuru' din clanu' Darlin' care a ales să muncească cinstit.

Esmerelda îşi strânse fustele în jurul picioarelor şi îl privi sfidător pe bărbat.

– Adică ucide ca să câştige bani, nu ca să se distreze?

Se concentră din nou pe imaginea ucigaşului plătit care o privea ameninţător din afiş. Era o copie decolorată de vreme a imaginii pe care o ţinuse frumos împachetată în săculeţul ei de mătase în timpul călătoriei lungi şi obositoare din Boston, mai întâi cu trenul, apoi cu diligenţa. Când îi văzu chipul josnic afişat în faţa întregii lumi, se simţi oarecum alinată la gândul că nu era doar o plăsmuire diabolică a celor mai adânci temeri şi fantezii ale ei.

O mustaţă groasă ascundea trăsăturile proscrisului, dar aproape că putea pipăi ameninţarea din privirea lui.

Oare câţi bărbaţi se uitaseră în ochii aceia ca de oţel, de-a lungul ţevii unui pistol, şi ştiuseră că avea să fie ultimul lucru ce le era dat să-l mai vadă pe pământ? Un nor invizibil umbri soarele când Esmerelda îşi aminti că fratele ei se numărase printre aceştia.

Îşi ţuguie buzele plină de amărăciune şi se întoarse spre cowboy-ul de lângă ea.

– Şi cum de-a ajuns acest exemplar om de afaceri să fie pus un preţ pe capul lui?

– Ăăă, poliţiştii ăia s-au enervat când Billy le-a adus cadavrul unui fugar pe care ei îl voiau viu. Se pare că aveau nevoie de flăcău să depună mărturie împotriva unei bande de contrabandişti de băuturi care le vindeau whisky indienilor Comanche.

– Dar domnul Darling, pe care îl admiri atât de mult, a considerat că mai bine face singur dreptate. Ce lucru incredibil de nobil din partea lui!

Bătrânul se prinse că era sarcastică.

– Din câte am auzit eu, domnişoară, Billy a avut tot dreptul să se înfurie. Individul l-a împuşcat în spate. Dacă nu ar fi fost atât de pornit împotriva lui, Billy n-ar fi trebuit să-l împuşte în capul ăla nătâng al lui.

Esmerelda simţi cum i se scurge tot sângele. Speriat de paloarea ei, cowboy-ul îi smulse pălărioara de pe cap şi începu să-i facă vânt cu ea.

– Haide, domnişoară, doar n-o să leşini în faţa mea, nu-i aşa? Vru să-i apuce săculeţul de mână. Ai ceva săruri mirositoare în gentuţa aia fandosită a dumitale?

Şocată de purtarea familiară a străinului, Esmerelda îşi duse săculeţul la piept, simţindu-se alinată de greutatea lui.

– Aş spune că nu, domnule. Căldura e de vină. Nu sunt obişnuită cu asemenea temperaturi.

Măcar asta era adevărat. Pălărioara îndrăzneaţă pe care şi-o dorise atât de tare când o văzuse în vitrina magazinului de pălării al domnişoarei Adelaide nu o apărase prea bine de razele nemiloase ale soarelui. Perechea cochetă de păsărele albastre de pe borul ei se veştejise cam la vest de St. Louis. Esmerelda respiră uşurată când se simţi eliberată de pălăria care o înăbuşea. O briză uscată, dar dulceagă, îi necăji şuviţele umede de păr de pe tâmple.

În vremuri de restrişte însă, o doamnă nu mărşăluia cu capul gol. Esmerelda smulse pălăria din mâna bătrânului şi şi-o puse la loc pe cap, legând-o apoi cu o fundă încurcată.

– Mă poţi îndruma spre grajduri...? Am nevoie de un cal şi de un ghid de nădejde, dacă vreau să îl găsesc pe acest proscris înainte să ajungă la graniţa cu Mexicul...

– Măiculiţă, domnişoară, spuse bătrânul tărăgănat, nu trebuie să vă strofocaţi atâta doar ca să discutaţi cu Billy. Îi făcu semn cu ochiul. Băieţii din clanul Darlin' au fost întotdeauna mai mult decât dornici şi nerăbdători să-i facă pe plac unei domnişoare drăguţe.

Esmerelda bătu în retragere, fiind luată prin surprindere atât de vulgaritatea neaşteptată, cât şi de insinuarea pofticioasă a bătrânului. În ceea ce privea relaţiile ei cu bărbaţii, până atunci avusese de-a face doar cu negustori înstăriţi din Boston, care o angajau să le predea ore de muzică fiicelor lor răsfăţate, şi totuşi reuşi să îşi imagineze câteva moduri deranjante, chiar dacă nu prea clare, prin care un huligan ca Billy Darling i-ar putea *face pe plac* unei femei.

Îşi şterse o şuviţă de sudoare de pe obraz cu mâna înmănuşată, apucă cutia în care îşi ţinea vioara şi cufărul din piele, bătătorit, conţinând puţinele lucruri sărăcăcioase pe care nu le vânduse ca să îşi finanţeze călătoria.

– Te asigur că onorabilul domn Darling pe care îl apreciezi atât de mult nu va fi chiar atât de nerăbdător *să se întâlnească* cu mine.

– De ce nu îl întrebi chiar dumneata?

Esmerelda se întoarse brusc spre bărbatul care rânjea la ea. Cufărul îi alunecă din mână şi căzu cu o bufnitură pe trotuar. Aproape scăpă din mână şi cutia cu vioara la care ţinea atât de mult.

– L-ai văzut? Unde? Când? Era singur? Era înarmat? În ce direcţie a apucat-o? Bătrânul pierde-vară arătă spre strada prăfuită.

Esmerelda îşi feri ochii de lumina soarelui, încercând din răsputeri să îşi dea seama încotro arăta bătrânul.

– Vest? Sud? Cu cât timp în urmă a plecat? Câteva ore? Zile? Ce culoare are calul pe care îl călăreşte?

– Nu călărea nici un cal, domnişoară. A ieşit din bordelul domnişoarei Mellie la scurt timp după prânz şi s-a dus şontâc drept spre saloon.

Esmerelda simți că-i fuge trotuarul din scânduri de sub picioare și regretă că nu își luase și o fiolă cu săruri mirositoare la ea. Privi uluită spre fațada ștearsă a saloonului de peste drum. Notele mărunte ale unui pian prost acordat se auzeau de dincolo de ușile batante ale acestuia, reușind cu greu să pătrundă prin țiuitul din urechile ei.

Era acolo. Acum că știa asta, aproape că îl putea simți. Încolăcit. Letal. Așteptând-o.

Înghiți în sec, încercând să înăbușe nodul de entuziasm pur din gâtlejul ei. Nu visase niciodată că avea să își potolească setea de dreptate atât de ușor. Din cauza șocului, până și ei i se păru că vocea îi răsuna distant și tremurând.

– Trebuie să îl chemi numaidecât pe șerif, domnule. Insist să dea buzna în saloon și să îl aresteze pe renegat.

Bătrânul pierde-vară se scărpină pe chelie, părând ciudat de reticent.

– Domnișoară, șeriful e deja în saloon. E acolo de azi-dimineață.

Esmerelda clipi des, nedumerită.

– Și ce face acolo, dacă nu te superi?

– Joacă poker, mai mult ca sigur. El și Billy joacă de vreo trei luni. De când Billy a fost împușcat și s-a mutat la bordel.

Esmerelda făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Aproape înecându-se de furie, privi ca apucata în jur, dar văzu doar un domn care trecu pe lângă ea înclinându-și politicos pălăria în fața ei.

– Ce loc mai e și Calamity ăsta? Sunt sigură că oamenii de aici nu se mulțumesc să stea nepăsători în timp ce șeriful lor se înhăitează cu oameni certați cu legea!

– Ăăă, nu fiți atât de dură cu șeriful McGuire. L-ar aresta pe Billy dacă ar crede c-ar ieși ceva bun din asta. Dar n-o să stea la închisoare prea mult. Înainte să apuce vreun polițist judiciar să ajungă aici ca să-l ia și să-l ducă în Santa Fe, frații lui ar veni cu o grămadă de dinamită și l-ar scoate de-acolo. Vezi dumneata, domnișoară, frații lui Billy sunt nelegiuiți până la ultimul. Au venit din Missoura după război și unii oameni spun chiar că au fost înhăitați cu oamenii lui Quantrill și ai lui Bill Anderson-cel-Sângeros, ca băieții ăia, James și Younger.

Esmerelda se înfioră. Isprăvile acelor *desperados* confederați care refuzaseră să accepte că luptau pentru o cauză pierdută ajunseseră până în Boston. Băieții aceia cu privirea crâncenă împreună cu liderii lor nemiloși îngroziseră o națiune deja devastată, după patru ani de război.

Cowboy-ul clătină din cap.

– Nu vreți să aveți de-a face cu băieții Darlin'. Aceștia țin mult la Billy, care e mezinul familiei.

Esmerelda își încleștă dinții, în încercarea de a-și stăpâni furia. Cum ar fi putut un ucigaș cu sânge rece ca Billy Darling să fie mezinul cuiva? Își aminti de fratele ei, așa cum și-l imaginase de nenumărate ori în ultimele câteva luni de la dispariția lui – obrajii lui cândva dolofani și rozalii erau acum palizi și supți, părul lui de culoarea samurului era îmbâcsit de sânge, iar luminița aceea neastâmpărată din privirea lui era acoperită de apele negre și reci ale morții.

Cuprinsă de un sentiment ciudat și periculos de liniște, Esmerelda își așeză încet cutia cu vioara peste cufăr și pipăi conținutul neted al săculețului ei de mână.

Esmerelda păși în strada prăfuită, iar cowboy-ul strigă după ea.

– Domnișoară! Hei, domnișoară, ți-ai uitat scripca și cufărul.

– Ce-ar fi să le păzești dumneata pentru mine? îi răspunse ea, privind cu ochii mijiți la ușile îmbietoare ale saloonului. N-o să lipsesc mult.

Esmerelda Fine nici măcar nu își dăduse seama câtă atenție atrăsese sosirea ei în Calamity în acea după-amiază leneșă de miercuri. Chiar dacă localnicii se obișnuiseră să vadă diligența trecând prin orășelul lor, nu se obișnuiseră să și coboare cineva din ea. Cu atât mai puțin o doamnă zveltă, cu o turnură și o pălărioară despre care provincialii din Calamity presupuneau că erau ultimul răcnet în modă la oraș.

Când Esmerelda păși apăsat pe strada prăfuită, aparent fără să-i pese de cizmele cu toc, din piele de căprioară pe care le purta, puteai să vezi perdele mișcându-se la ferestre și copii ascunși ivindu-se de pe alei. Când deveni destul de evident că urma

să intre în saloonul Tumbleweed, negustorii ieşiră din magazinele lor pustii şi se puseră să măture trotuarele, uitându-se curioşi unii la ceilalţi.

Respirară cu toţii uşuraţi când Esmerelda se opri în faţa saloonului, dându-şi bineînţeles seama de greşeala pe care era pe cale să o facă. Nici o doamnă adevărată nu ar fi făcut măcar umbră unui astfel de local. Oamenii încuviinţară din cap şi îşi zâmbiră unul altuia, redobândindu-şi credinţa în nobilitatea înnăscută a neamului femeiesc.

Asta până când tânăra îşi îndreptă spatele, deschise cu putere uşile batante şi dispăru în saloon.

Schimbarea bruscă de la lumină la întuneric aproape că o orbi pe Esmerelda. Văzu un şir lung de umbre în saloon. Prin ochiurile de geam minuscule pătrundea suficientă lumină cât să scoată în evidenţă particulele de praf care pluteau prin aer.

O femeie fardată ţipător, cu unghiile de la degete vopsite cu purpuriu, şedea pe un scaun în faţa pianului, cântând veselă o melodie de dans exuberantă. Un barman stătea în spatele unei tejghele lungi, ştergând pahare, în faţa unui rând de sticle de culoarea aramei. Nişte hoinari stăteau aplecaţi peste bar, dar cel mai vesel şi mai zgomotos loc părea să fie o masă aflată chiar sub balconul de la etaj.

Doi cowboy cu ochi încreţoşaţi flancau un bărbat cu umeri laţi şi cu gura străjuită de o mustaţă cu vârfurile în jos. Părul grizonant i se revărsa peste umeri, ca nişte valuri lucioase de mătase de porumb. Pe vesta lui de satin era prinsă o stea de tinichea.

Acesta era stimabilul şerif McGuire, deduse Esmerelda, prinzând parcă curaj datorită dispreţului pe care i-l purta bărbatului.

Şirul de bancnote şi monede de argint ce străbătea suprafaţa tocită a mesei ducea direct spre un al patrulea bărbat, care stătea cu spatele la perete şi a cărui faţă era umbrită de borul pălăriei. Avea o ţigară subţire în gură şi o curvă cu gropiţe cocoţată pe genunchi.

Esmerelda îşi reprimă un fior când îşi dădu seama că acesta o urmărea cu privirea. Poate că uitătura lui era la fel de vagă precum lumina istovită ce pătrundea prin umbre, dar suficient de puternică încât toţi ceilalţi să se întoarcă spre ea. Avea impresia că nici

măcar nu existase până nu se hotărâse el să o observe. Muzica de la pian se opri. Barmanul îşi încetă mişcările circulare. La ferestrele saloonului se iviră feţe curioase, care încercau să vadă ce se întâmpla în întunericul din local. Priviri avide apărură deasupra uşilor saloonului, abandonând orice alură de discreţie.

„Ţine-ţi capul sus, fato, şi înaintează pas cu pas", auzi Esmerelda o voce în mintea ei. „Dacă vei continua să procedezi astfel, în cele din urmă vei ajunge unde vrei să ajungi." Chiar dacă nu vorbise niciodată cu bunicul ei, Esmerelda ştia exact cui îi aparţinea vocea aceea tăioasă cu accent britanic din mintea ei. Poate că îl dispreţuia pe bărbat pentru că îi întorsese spatele mamei ei, dar mustrarea lui nemiloasă o făcuse să se dea jos din pat şi să nu-şi mai plângă de milă după moartea părinţilor ei, îmboldind-o să îi şteargă lacrimile micului Bartholomew, pe când ale ei nici măcar nu se uscaseră încă.

Chiar dacă îşi ura bunicul, sau poate tocmai de-aceea, tonul lui tâfnos şi direct reuşise mereu să-i potolească temerile. Până în acel moment.

Se îndreptă cu paşi apăsaţi spre masă, oprindu-se chiar în faţa bărbatului în căutarea căruia călătorise mai bine de trei mii de kilometri. Femeia cu ochi negri din poala lui îşi trecu posesiv o mână pe după gâtul lui, privind-o amuzată.

– Domnul William Darling? Esmerelda se cutremură când îşi auzi vocea spărgând tăcerea anormală care se lăsase în saloon.

Singurul semn că bărbatul ar fi observat-o a fost faptul că muşchiul maxilarului îi zvâcni scurt. Din ţigara lui se ridică fum, care se îndreptă spre ea, ca nişte lujeri de pucioasă.

– Da, spuse el în cele din urmă, tărăgănat, stingând ţigara şi înclinându-şi pălăria cu un deget.

Esmerelda se pregătise să dea ochii cu un duşman mustăcios. Aproape că scăpă săculeţul din mână când îi văzu chipul în lumină şi îşi dădu seama că nu avea nici urmă de mustaţă, ci doar un început de barbă şi nişte ochi gri-verzui cu gene închise la culoare, în care nu se putea vedea nici cea mai mică urmă de ipocrizie. Bărbatul o măsură din priviri cu o francheţe deranjantă.

Rugându-se să fi exersat de suficiente ori scena în faţa oglinzii încât să nu se împuşte singură în picior, Esmerelda scoase

pistolul Derringer din săculeţul ei de mână cu căptuşeală de satin şi îl îndreptă spre inima bărbatului.

– Sunteţi arestat, domnule Darling. De mine.

Capitolul 2

Billy Darling era un beţiv jovial, ceea ce explica latura periculoasă a firii lui în timp ce o privea pe domnişoara arogantă care îndrăznise să-i întrerupă jocul de poker. Primul lui pahar cu whisky din ziua aceea stătea neatins pe masă, la câţiva centimetri de mâna lui, însă, la cum mergeau lucrurile în ziua aceea, era ferm convins că nu avea să fie ultimul.

Femeia era de altă părere. Observându-l că se uită spre paharul plin, aceasta încuviinţă din cap cu un gest poruncitor.

– Mai bine v-aţi termina whisky-ul, domnule. S-ar putea să nu mai gustaţi unul vreme îndelungată.

Billy abia se abţinu să nu izbucnească în hohote de râs. În schimb, apucă paharul şi îl ridică în cinstea cutezanţei ei. Ar fi trebuit să se simtă flatată de agitaţia pe care o provocase. Noreen, îmbrăcată într-un jupon stacojiu, îi fugise din poală, în timp ce Dauber şi Seal se vârâră sub o masă din apropiere, împrăştiind bancnote şi monede peste tot.

Numai Drew rămase drept, dar până şi el îşi dăduse scaunul mai în spate cu vreo jumătate de metru şi ridicase mâinile în aer. Vârfurile cerate ale mustăţii îi zvâcniră, semn că se panicase. Billy bănui că bărbatul li s-ar fi alăturat cowboy-ilor de sub masă, dacă nu s-ar fi temut că îşi şifonează vesta cea nouă cu model şerpuit pe care o comandase tocmai din Philadelphia. Vanitatea lui Drew îi întrecea aproape întotdeauna laşitatea.

Nu era prima dată când Billy avea de-a face cu o femeie care îndrepta o armă spre el, şi probabil nici ultima. Ce naiba! Chiar fusese împuşcat o dată de o curvă geloasă, în Abilene. Dar femeia plânsese atât de frumos şi îi îngrijise rana şi celelalte părţi ale

trupului cu atâta remuşcare, încât o iertase înainte să se oprească măcar sângerarea.

Nu îl deranja în mod deosebit să fie împuşcat de o femeie. Doar că voia să o şi merite.

Sorbi din whisky şi miji ochii la femeie. Mâinile ei erau ferme, dar părea ciudat de îmbujorată. Orice femeie cu o armă în mână era periculoasă, dar bănuia că aceasta le întrecea pe majoritatea. De fiecare dată când respira, nările i se umflau, ca la o iapă încordată.

Încercă să îşi amintească dacă îi greşise vreodată cu ceva. Nu părea genul care să-i arunce în poală vreun ţânc plângăcios şi să pretindă că era al lui. Luă o gură de whisky şi se gândi dezgustat cum ar fi fost să mai aducă un băiat Darling pe capul Vestului şi-aşa destul de nenorocit.

O privi scurt pe femeia slabă. Era ca o trestie, chiar subnutrită, după standardele lui. Nu părea să se numere printre târfele bine înzestrate de natură care se bucurau în mod normal de pornirile lui romantice.

Billy se încruntă. Se trezise de mai multe ori cu femei ale căror chipuri şi nume abia de şi le amintea, dar îl neliniştea posibilitatea să nu îşi mai amintească deloc o astfel de întâlnire. Se uită la obrajii bine definiţi ai femeii, dorindu-şi să fi putut vedea nuanţa părului care se ascundea sub pălărioara aceea ridicolă ce aducea a cuib de păsări. Îi studie pe îndelete gura şi conchise că nu o cunoscuse niciodată, la modul biblic sau în alt fel. Şi-ar fi amintit mai mult ca sigur dacă ar fi convins-o să-şi desfacă buzele alea ţuguiate pentru el, sau dacă ar fi făcut-o să se îmbujoreze de plăcere, nu de indignare.

Bău şi restul de whisky dintr-o înghiţitură arzătoare şi trânti paharul pe masă, ceea ce o făcu pe femeie să tresară.

– Ce-ar fi să laşi pistolul din mână? Doar nu vrei să-ţi arzi mănuşile alea albe drăguţe, nu-i aşa, domnişoară...?

– Fine. Domnişoara Esmerelda Fine, spuse apăsat ca şi când numele ei ar fi reprezentat o provocare, dar bărbatul nu dădu vreun semn că ar fi recunoscut-o.

– Esmerelda? Ce nume impunător pentru o doamnă atât de micuţă. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune Esme?

Buzele ei se ţuguiară şi mai mult, ceea ce lui Billy i se păru de-a dreptul imposibil.

– Mai bine nu. Doar fratele meu îmi spunea Esme. Apoi femeia îl surprinse cu zâmbetul oarecum batjocoritor pe care i-l adresă. Doar dacă, bineînţeles, nu vreţi ca eu să vă spun „Iubitule"[1].

Billy se încruntă la ea.

– Ultimul om care a luat în derâdere numele meu de familie s-a trezit cu un pumn zdravăn în stomac. De fapt, bărbatul se alesese doar cu nasul spart, dar din moment ce Billy nu plănuia nici să-i spargă nasul, nici s-o împuşte pe tânăra doamnă atât de insistentă din faţa lui, se gândi că nu avea să se întâmple nimic rău dacă mai înflorea puţin lucrurile.

– Te referi cumva la fratele meu? De aceea ai împuşcat un băiat lipsit de apărare? Pentru că ţi-a rănit sentimentele delicate?

– Aha! Billy se înveseli din nou, îşi încrucişă braţele la piept şi se lăsă pe picioarele din spate ale scaunului. Aşa mai venim de-acasă. Te rog să-mi împrospătezi memoria, domnişoară Fine. Sper că nu te aştepţi să-mi amintesc de toţi bărbaţii pe care cică i-am ucis.

În mod surprinzător, Billy simţi un junghi de remuşcare când cuvintele lui îşi atinseră ţinta. Mâna înmănuşată de pe pistolul Derringer tremură puţin. Dauber şi Seal se vârâră şi mai bine sub masă, aproape luându-se în braţe.

– Mă aşteptam la o nepăsare atât de crasă de la un animal precum dumneata, domnule Darling. Un asasin cu sânge rece care se dă drept vânător de recompense legitim. Spunând acestea, îl privi plină de dispreţ pe Drew. Domnule şerif, vă cer să-l arestaţi numaidecât pe acest bărbat pentru uciderea lui Bartholomew Fine al III-lea.

– Ce s-a întâmplat cu primii doi? întrebă Dauber în şoaptă. Billy i-a ucis şi pe ei?

Seal îi dădu un cot în coaste, smulgându-i un geamăt ascuţit.

Drew îşi răsuci un capăt al mustăţii, obicei pe care şi-l permitea doar în momentele în care se afla în cumpănă.

– Ascultă, domnişorică, spuse el cu acel accent de cowboy de origine scoţiană care îl definea atât de bine, nu e cazul să te umfli

[1] Analogie cu numele lui de familie, Darling (n.tr.)

în pene. Sunt convins că această ceartă personală între dumneata şi domnul Darling se poate rezolva pe cale amiabilă, fără arme de foc.

– Ceartă personală? aproape că strigă Esmerelda. Dacă ne luăm după afişul de afară, bărbatul acesta este un pericol public cu un preţ pe capul lui. Insist să-l arestaţi!

Drew mormăi o replică ineficientă, dar Billy interveni pe un ton mieros, tărăgănat:

– Şi unde propui să mă ducă?

Domnişoara Fine clipi, pălind pentru o clipă, lucru care îi produse satisfacţie lui Billy.

– Ei bine, la închisoare, bănuiesc.

Billy îl privi trist pe Drew, care îşi lustrui insigna cu mâneca şifonată a cămăşii, fără s-o privească în ochi pe domnişoara Fine.

– Îmi pare rău, domnişorică, dar închisoarea noastră nu e suficient de dotată ca să-l ţină pe domnul Darling închis. Va trebui să te adresezi poliţistului judiciar din Santa Fe.

Billy îşi îndreptă scaunul şi îi zâmbi plin de compasiune, sperând pentru o clipă că doamna împreună cu pălărioara ei jalnică aveau să se dea bătute şi să plece de acolo, lăsându-l să-şi termine jocul de poker în linişte. La urma urmei, probabil că moartea era o opţiune mai bună pentru orice tip care avusese neşansa de a se alege cu numele de Bartholomew.

Femeia îi reteză însă orice speranţă, aplecându-se în faţă şi spunându-i pe un ton răguşit, ameninţător:

– Dacă imitaţia asta jalnică de om al legii...

– Stai aşa, domnişorică! strigă Drew, accentul lui scoţian devenind tot mai evident pe măsură ce agitaţia lui creştea. Dacă îl mai ataţa mult, avea să-şi audă multe urechilor. Nu e cazul să mă insulţi...

Esmerelda îndreptă pistolul spre el, iar şeriful se lăsă păgubaş şi se posomorî. Femeia se întoarse din nou spre Billy, ţintind direct spre inima lui.

– Dacă imitaţia asta jalnică de om al legii nu te arestează, repetă ea hotărâtă, atunci o voi face eu. Te voi duce la Santa Fe şi te voi preda personal poliţistului judiciar. La nevoie, o să te leg de o diligenţă şi-o să te târăsc până la Boston, domnule Darling.

Billy se frecă pe ceafă şi oftă istovit. Nu avea de ales, trebuia să îi demonstreze că mergea la cacealma. Când amuzamentul din privire îi dispăru, barmanul se făcu şi el nevăzut în spatele barului, iar Drew se dădu în spate cu scaun cu tot, în timp ce Dauber şi Seal îşi vârâră degetele în urechi. Billy îşi sprijini palmele de masă, flexându-şi degetele cu o indolenţă înşelătoare.

– Aşa, deci? spuse el tărăgănat. Şi cine spune asta?

Micuţa doamnă Fine cea arogantă apucă mai bine pistolul, pălind din cauza efortului.

– Am un glonţ pe ţeavă drept dovadă că o să vii cu mine.

Ca prin magie, un Colt de calibrul 45 îşi făcu apariţia în mâna lui Billy, însoţit de un rânjet pe faţa lui.

– Iar eu am şase gloanţe în Coltul ăsta, drept dovadă că nu voi veni.

Esmerelda se holba prosteşte la pistolul pe care îl ţinea Darling în mână. Acesta nu făcuse nici o mişcare ce l-ar fi dat cât de cât de gol. Nu avusese nimic în mână, iar în clipa următoare strângea deja în pumn un pistol negru. Pe lângă ţeava aceea impunătoare, pistolul ei Derringer părea o piticanie, o jucărie. Darling zâmbea netulburat, dar orice nuanţă de verde dispăruse din ochii lui, care acum păreau nemiloşi, făcuţi parcă din cremene.

Esmerelda respiră adânc în încercarea de a se linişti, făcându-se mică atunci când se trezi chiţăind. Petrecuse atâtea nopţi albe în ultimele luni, visând la clipa în care avea să dea ochii cu ucigaşul fratelui ei, dar nici unul din scenariile pe care şi le imaginase nu inclusese un duel.

Billy Darling era cunoscut drept un pistolar foarte bun, mortal de precis de la treizeci de metri, darămite de la nici un metru şi jumătate. Oare cum se proceda în astfel de situaţii? Ar fi trebuit să propună să fie secondaţi de cineva? Să iasă oare din saloon şi să tragă de la douăzeci de paşi? Îşi flexă degetele amorţite, înăbuşindu-şi un chicotit isteric.

Ca şi când i-ar fi putut citi gândurile, Billy spuse:

– Mă gândeam, domnişoară Fine, că s-ar putea foarte bine ca acesta să fie primul dumitale duel. Ne-am scos amândoi armele, aşa că mai rămâne de hotărât doar cine are tupeul să apese

pe trăgaci. Dacă ai prefera să nu afli, atunci îţi sugerez să laşi pistolul pe masă şi să ieşi din saloon. Încet şi frumos.

– Haide, William, scânci şeriful. Doar ştii că n-ai mai împuşcat niciodată o femeie.

Darling zâmbi în continuare.

– Până acum nici n-am avut de ce.

– Puneţi arma deoparte, domnule, porunci Esmerelda, rugându-se ca nu cumva să-i alunece pistolul din mână din cauza transpiraţiei. Aşteptă suficient de mult, după care adăugă: Vă rog!

– Eu v-am cerut primul să faceţi lucrul ăsta.

Esmerelda începu să tremure de-adevăratelea, aparent incapabilă să se oprească. Se simţea frustrată şi istovită până în măduva oaselor. Vânduse tot ce agonisise de la vârsta de doisprezece ani – şcoala de muzică la care ţinuse atât de mult, căsuţa ei curată, cu obloanele roşii şi ghiveciurile pline cu gardenii, cărţile şi partiturile ei dragi pe care le cumpărase cu bani rupţi de la gură.

Lăsase în urmă tot ce avea drag în viaţă, ca să vină în oraşelul acesta uitat de lume, să îl înfrunte pe ucigaşul fratelui ei şi să ceară să i se facă dreptate. Iar acesta rânjea la ea, calm, chiar dacă zdrobise viaţa fratelui ei ca pe un muc de ţigară.

O prădase de orice lucru pentru care ar fi meritat să trăiască şi acum îndrăznise să îi ameninţe însăşi viaţa. Esmerelda îşi dădu brusc seama că nu mai voia dreptate. Voia răzbunare. Degetul i se încordă pe trăgaci. O lacrimă fierbinte i se scurse pe obraz, apoi încă una. Le şterse cu o mână, dar altele le înlocuiră, înceţoşându-i vederea.

Nu îl văzu pe şerif că se lăsase pe spate cu scaunul şi că zâmbea uşurat. Billy Darling era în stare să înfrunte cel mai aprig *desperado* din cinci state diferite sau să împuşte un proscris fugar fără să clipească măcar, dar nu era în stare să reziste lacrimilor unei femei.

– Of, fir-ar să fie, dulceaţă, nu plânge. N-am vrut să te sperii...

Billy se ridică de pe scaun şi dădu să se apropie de ea cu mâna întinsă, când Esmerelda Fine, care nu omorâse până atunci nici o muscă fără să regrete, închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

Capitolul 3

Mai târziu în după-amiaza aceea, când un bărbat ieşi din internatul pentru fete de „bună reputaţie" al domnişoarei Mellie şi traversă drumul de pământ, gloata adunată în faţa biroului şerifului amuţi. Nimeni nu îndrăzni să protesteze. Nici măcar când bărbatul trecu pe lângă ei şi intră cu paşi apăsaţi în biroul şerifului, deşi acesta ameninţase că avea să-l împuşte pe primul bărbat suficient de prost ca să îşi vâre capul pe uşă.

Musafirul nepoftit îl găsi pe şeriful Andrew McGuire lăsat pe spate în scaun, cu picioarele sprijinite pe birou. Îşi lustruise cizmele şi insigna din tinichea prinsă de vesta din satin atât de tare, că ar fi putut orbi un om. Stătea cu nasul într-o carte şi nu mai era atent nici la pisica gălbuie care îi torcea pe piept, nici la puşca încărcată din poală. Pisica fusese un dar de la Billy Darling, iar puşca, un cadou de pensionare de la guvernatorul statului Texas, deoarece supravieţuise douăzeci şi cinci de ani în funcţia de poliţist texan datorită dezgustului lui acerb faţă de tot ce însemna pericol.

– Ziua bună, Drew, spuse bărbatul tărăgănat.

Şeriful îl privi pe deasupra cărţii.

– Ziua bună.

Vizitatorul lui arătă cu degetul mare spre uşă.

– S-a strâns o gloată pe cinste afară. Te aştepţi la o linşare?

Drew îşi dădu ochii peste cap.

– Mai degrabă un cotilion.

Bărbatul îşi propti şoldul de marginea biroului şi făcu un semn din cap spre pisică.

– Văd că domnişoara Kitty e aici, aşa că nu înţeleg de unde vine mieunatul ăla îngrozitor.

Chiar dacă se vedea că Drew încerca din răsputeri să nu îl bage în seamă, era de-a dreptul imposibil să ignori sunetul acela îngrozitor. Părea să vină de pe coridorul din spatele lui, unde se afla celula din spate. Nu că ar fi fost fals, ci doar jalnic de ascuţit

şi la o înălţime la care până şi un suferind înveterat ar fi scrâşnit din dinţi de durere.

Tânguitul crescu treptat, făcându-l pe Drew să se înfioare.

– De la *ea*. Domnişorica nu s-a oprit din rugat şi cântat imnuri bisericeşti de când şi-a revenit din leşin. Pretinde că e profesoară de muzică. Când tovarăşul lui ridică din sprâncene, neîncrezător, şeriful se aplecă spre el şi-i spuse încet: *Imnul de luptă al republicii* pare a fi unul din cântecele ei favorite.

Bărbatul îşi încleştă maxilarul. Drew ştia foarte bine că orice bărbat care luptase de partea învinşilor în Războiul de Secesiune, sau care pierduse pe cineva drag în el disprețuia cântecul acela mai presus decât orice altceva.

Drew chicoti.

– Fătuca a îndrăznit chiar să mă întrebe dacă am un exemplar din Cartea Sfântă la îndemână. I-am oferit-o pe asta, dar a refuzat.

Bărbatul smulse cartea din mâna lui Drew şi se uită la copertă, ridicând sceptic dintr-o sprânceană.

– *Aventurile amoroase ale lui Buxom Belle?*

Drew i-o smulse înapoi.

– Ei bine, eu cred că e o carte a naibii de bună.

Prietenul lui păru să cadă pe gânduri.

– A dat vreun semn de remuşcare?

Şeriful mângâie pisica pe spinare. În pofida tonului grav, zâmbetul lui afectat ca de felină demonstra că se delecta mai mult decât se cuvenea în situaţia dată.

– Susţine că s-a resemnat cu gândul că va îndura consecinţele pământeşti pentru că a ucis un om, dar insistă că bunul Dumnezeu, în mila Lui infinită, mai mult ca sigur o va ierta pentru că a scăpat lumea de un ticălos nemilos ca Billy Darling.

Bărbatul miji ochii.

– Probabil că bunul Dumnezeu o va face. Dar eu nici de-al dracului!

O notă deosebit de ascuţită pluti dinspre coridor. Drew aruncă o privire mânioasă peste umăr, apoi pipăi mânerul puştii.

– Încă un refren din *Mai aproape, Doamne, de Tine* şi voi fi nevoit să o împuşc. Sau să mă împuşc.

Bărbatul se întinse peste birou şi apucă un inel cu chei dintr-un cuier de pe perete.

– Ce-ar fi să te scutesc de deranj?

Drew sări numaidecât în picioare, ceea ce o făcu pe pisică să-l privească ursuză. Mai văzuse şi altă dată licărirea aceea răutăcioasă din privirea prietenului lui şi ştia că prevestea numai necazuri.

– Stai aşa, flăcăule! Poate că femeia s-a pregătit să se întâlnească cu Zămislitorul ei, dar mai mult ca sigur nu s-a pregătit să dea ochii cu tine.

Bărbatul trecu frumos pe lângă el, cu cheile zornăindu-i vesel în mână, şi se îndreptă spre coridorul învăluit în umbre.

– Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să vină în Calamity. Intenționez să aflu exact de ce o femelă de păun atât de afectată ar vrea să-l împuşte pe unul ca Billy Darling.

– Dacă fătuca țipă, îi strigă Drew, o să vin în fugă.

Bărbatul rânji peste umăr.

– Şi dacă țip eu?

Drew se lăsă din nou în scaun, proptindu-şi cizmele de birou, şi îşi acoperi zâmbetul cu cartea.

– Prietene, eşti pe cont propriu.

După ce se stinse şi ultima notă din cântecul *Soldați creştini, înainte!*, Esmerelda îşi împreună mâinile şi îşi ridică privirea spre ceruri. Sperase să vadă un semn de aprobare din partea lui Dumnezeu – poate o dâră de lumină din cer sau un cor celest de îngeri cântând la harfe. Dar nu văzu decât acoperişul din ipsos, scorojit şi pătat de la umezeală, ceea ce o făcu să se întrebe câți alți ucigaşi condamnați stătuseră chiar pe patul acela, privind nostalgic la cerul în care, mai mult ca sigur, nu aveau să ajungă niciodată.

Se ridică din genunchii care o dureau şi se trânti pe pat, frecându-şi brațele prin corsajul subțire din mătase. Chiar dacă aerul era călduț şi uscat, jacheta scurtă cu volănaşe nu o proteja prea mult de fiorul rece care se agățase de pielea ei încă de când se trezise pentru prima dată în celula fără ferestre. Realitatea de care se lovise părea şi mai crudă în comparație cu visul pe care îl avusese, când un bărbat mirosind a tutun şi a piele o strângea la pieptul lui lat. Ea îi înlănțuise gâtul cu brațele şi îşi cuibărise fața

la pieptul lui, simțindu-se în siguranță pentru prima dată de când îi muriseră părinții.

I se puse un nod în gât, aşa că înghiți în sec, după care murmură primele câteva note din *Mărețul har*. Dar când ajunse la refren, melodia se transformă într-un hârâit. Aşa cum se temuse de la bun început. Cântase nu neapărat dintr-o convingere pioasă, cât pentru a-şi înăbuşi vocea conştiinței care-i spunea că făcuse ceva îngrozitor. O voce care devenea tot mai puternică şi mai stridentă.

Ochii lui o bântuiau.

Nu-şi amintea dacă erau gri sau verzi, ceea ce o făcea să se simtă şi mai rău. Dacă tot aveai de gând să ucizi un om, ar fi trebuit măcar să fii suficient de îndrăzneț ca să-l priveşti în ochi. Dar ea fusese cât se poate de laşă şi închisese ochii, ca să nu vadă consecința îngrozitoare a faptei pe care o săvârşise. Se gândi că era aproape acelaşi lucru cu a împuşca un om pe la spate.

Nu-şi amintea culoarea ochilor lui, dar, în mod ciudat, îşi amintea cu precizie textura genelor lui. I se păruseră niște fire de mătase aurie, care făceau ca înfățişarea lui periculoasă să pară tulburător de vulnerabilă.

Şi totuşi nu fusese o iluzie. Billy Darling se dovedise a fi la fel de vulnerabil ca orice muritor în fața unei femei înarmate. Şi acum, genele acelea extravagante aveau să se odihnească veşnic pe obrajii lui palizi şi imobili.

Esmerelda îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi un geamăt de ruşine, după care se ridică de pe pat şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin celulă. La păcatul crimei mai adăugase şi minciuna pe care i-o spusese şerifului referitor la veşnicia care o aştepta. Se temea mult mai tare de iad decât de spânzurătoare. Lampa din tinichea cu kerosen care atârna într-un cui pe coridorul de lângă celulă arunca umbre pe perete. Esmerelda le privi cu colțul ochiului şi i se păru că seamănă cu flăcările pierzaniei care ardeau lângă barele celulei unde era închisă.

Probabil că însuşi diavolul chicotea încântat de situația dificilă în care se afla. Încă de la moartea părinților ei, se străduise din răsputeri să fie un model de virtute creştinească pentru fratele ei mai mic. Şi, în afară de câte un gând nemilos ocazional cu privire

la bunicul ei, reuşise să se ţină de ceea ce îşi propusese. Orice impuls răutăcios sau dorinţă egoistă fusese înăbuşită fără pic de îndurare sub pumnul de fier al datoriei.

Râse isteric, mai degrabă ca un hohot de plâns. Devotamentul ei de neînduplecat faţă de virtute fusese în zadar: fiecare moment când nu rostise o blasfemie din cauză că arsese biscuiţii; orice clipă în care îşi impusese să treacă mai repede pe lângă vitrina vreunui magazin, fără să se oprească şi să râvnească la pieptene încrustate cu perle sau la rozete împletite; fiecare minut în care îi dăduse lui Bartholomew ultima bucată de costiţă din casă, chiar dacă ei îi chiorăia stomacul de foame.

În pofida anilor de renunţare la sine fără şovăială, se părea că Satana avea să-şi înfigă în cele din urmă ghearele în ea. Şi toate astea din pricina unui păcătos înnăscut, care probabil că îşi petrecuse momentele de luciditate din viaţa lui scurtată înainte de vreme îndeplinindu-şi dorinţele egoiste.

Începu să regrete cu amărăciune toate păcatele delicioase pe care nu le comisese şi toate plăcerile vinovate pe care nu avea să le cunoască.

– Naiba să te ia, şopti ea cu îndârjire, apucând barele de fier reci ale celulei. Şi să te ducă direct în iad, Billy Darling.

– Nu mi se pare că te căieşti defel, coniţă, pentru cineva care a făcut deja tot posibilul ca să mă trimită în iad.

Capitolul 4

Vocea tărăgănată şi laconică răzbătu prin întuneric de o mie de ori mai osânditoare ca propria-i conştiinţă.

Esmerelda se îndepărtă de barele celulei, de parcă însuşi Lucifer s-ar fi ivit dintre umbre înveşmântat într-o cămaşă galben-portocalie, vestă neagră, cizme roase şi o pereche de jeanşi Levi's păcătos de strâmţi. Nu părea să aibă nici măcar o zgârietură, asta în cazul în care era Satan încarnat. Sau poate bătrânul Michiduţă,

nemaivrând să aştepte după ea, trimisese pe unul dintre cei mai devotaţi emisari ai lui să o însoţească spre tărâmul lui păcătos.

Luminiţa ticăloasă din privirea lui alungă orice urmă de simpatie de pe fruntea lui cică îngrijorată.

– Poate că ar trebui să te aşezi, domnişoară Fine. Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

Esmerelda se supuse. În încercarea ei de-a se îndepărta cât mai mult de el, ajunsese din nou lângă pat. Genunchii i se tăiară şi pică pe salteaua cu cocoloaşe.

– Te-am împuşcat, se scăpă ea, incapabilă să rostească ceva mai coerent. Ar trebui să fii mort.

– Aşa ar trebui? spuse el, dându-şi jos pălăria şi zâmbind diabolic. Mama îmi spunea mereu că nu prea fac ce trebuie.

Lumina roşiatică a felinarului crea o aureolă în jurul părului lui ciufulit, ceea ce îl făcu să pară mai degrabă un înger răzbunător care venise să-i revendice sufletul. În acea lumină fadă şi febrilă, Esmerelda nu reuşi să îi deslueşească nici culoarea părului, nici a ochilor.

Esmerelda se ridică de pe pat, atrasă spre nălucă de un amestec periculos de fascinaţie şi de frică. El apucă barele şi îşi vârî un genunchi prin ele, provocând-o să se apropie. Când ajunse lângă bare, Esmerelda îşi întinse mâna tremurândă spre pieptul lui. Dacă ar fi prins-o de mână sau dacă ar fi şoptit „Bau" chiar atunci, ea ar fi început să ţipe isteric. Dar el o privi doar, fără să clipească, părând aproape la fel de precaut ca ea.

Îl atinse încet pe piept. Sub materialul ponosit al cămăşii cu care era îmbrăcat descoperi un perete solid de muşchi şi de oase. Inima îi bătea puternic sub atingerea ei, dovedind fără urmă de îndoială că vizitatorul ei nu era nici demon, nici fantasmă, ci chiar domnul William Darling în carne şi oase.

Ţipă uşor şi se îndepărtă de lângă bare. Nici măcar ea nu îşi dădea seama dacă ţipase de uşurare sau de uimire.

Darling îşi trecu o mână prin părul ciufulit.

– Îmi pare rău că nu ţi-am putut face pe plac dând ortul popii, domnişoară Fine. Mă tem că va trebui să contramandăm acea călătorie spre iad pe care o plănuiseşi pentru mine. Sau cel puţin să o amânăm.

Gluma lui o făcu pe Esmerelda să se întrebe oare cât timp aşteptase printre umbre, privind-o cum se plimbă chinuită încolo şi încoace prin celulă. Părea atât de sincer, că nu reuşea nicicum să îşi dea seama dacă îşi bătea joc de ea.

– Cum? reuşi ea să îngaime, răguşit.

El ridică din umeri, zâmbetul lui afectat lăsându-i senzaţia ciudată că putea într-adevăr să-i citească gândurile.

– Norocul diavolului, poate? De ţintit ai ţintit fără greş. Ai făcut o gaură pe cinste în scaunul meu, chiar unde mi-ar fi fost inima.

– Asta în cazul în care ai fi avut aşa ceva, mormăi ea, încercând încă să-şi revină din şoc.

El o privi dezaprobator.

– În cazul în care aş fi rămas aşezat pe scaun. Numai că aproape ieşisem de după masă când ai tras. Chiar trebuie să înveţi să tragi cu arma fără să închizi ochii. E un obicei periculos. Dacă aş fi fost un alt soi de individ, poate că te-aş fi ucis în loc să te prind când ai leşinat.

– *Tu*? şopti ea, îngrozită din nou. *Tu* m-ai prins?

El încuviinţă.

– Doar nu puteam să te las să te loveşti la căpşorul acela drăguţ, nu-i aşa?

Esmerelda nu avea de ce să se îndoiască de el. Îşi amintea foarte bine cum apăruse pistolul în mâna lui, de nicăieri. Avea eleganţa şi reflexele unei pume. Dar dacă Darling o prinsese când leşinase însemna că tot el o cărase până la închisoare. El era bărbatul al cărui parfum îl savurase, având mirosul coperţilor de piele ale cărţilor şi aroma tutunului, bărbatul de care se agăţase de parcă ea ar fi fost un copil înfricoşat, iar el, singura ei salvare. Începu să bolborosească, de-a dreptul îngrozită.

El ridică o mână.

– Nu ai de ce să-mi mulţumeşti, coniţă. Plăcerea a fost de partea mea.

De data aceasta era evident că îşi bătea joc de ea. Esmerelda roşi din cap până în picioare. Sfinte Sisoie, oare ce libertăţi i se permiseseră acestui om de nimic cât timp o cărase neajutorată pe braţe? Când se trezise, observase că nu mai avea nici săculeţul de mână, nici mănuşile, nici pălăria. Îşi duse mâna la cocul

despletit, apoi la gât, şi îşi dădu seama că gulerul de dantelă modest al corsajului încă îi era încheiat până sub bărbie. Îşi linse buzele şi respiră uşurată când nu simţi gust de whisky pe ele.

Esmerelda se concentră din nou asupra domnului Darling, care se holba la gura ei cu o expresie imposibil de interpretat. Esmerelda citi batjocură în ochii lui.

– Dacă te-aş fi compromis, drăguţă, m-aş fi asigurat că îţi aminteşti de asta. S-ar putea să te surprindă să afli că bărbaţii Darling preferă femeile conştiente.

Esmerelda îşi dădu seama că Billy nu folosise termenul de „dornice". Refuzând să se mai lase intimidată de acest huligan, îşi îndreptă spatele şi îşi înălţă bărbia.

– Dacă nu te-am ucis, domnule Darling, din nefericire, aş putea spune, atunci de ce sunt ţinută aici? Împotriva voinţei mele?

– Cred că se cheamă tentativă de crimă. Orice urmă de amuzament dispăru din ochii lui, lăsând loc unei priviri glaciale şi inexpresive.

Esmerelda se dădu instinctiv un pas în spate, recunoscătoare pentru barele de fier trainice care îi despărţeau, după care văzu inelul cu chei de pe degetul lui. Când Billy introduse o cheie în încuietoare, i se păru că clinchetul lor vesel îi anunţa osânda.

Se retrase în cel mai îndepărtat colţ al celulei, înfiorându-se până în măduva oaselor. Se afla la mila proscrisului. Nimeni nu ştia că venise acolo ca să îl caute pe ucigaşul fratelui ei. Cu excepţia bunicului ei, căruia oricum nu-i păsa.

– Domnule Darling, spuse ea, grăbită şi emoţionată. Înţeleg de ce s-ar putea să fii puţin supărat...

– Furios.

Ea înghiţi în sec, reuşind doar să accentueze nodul de teamă care i se pusese în gât.

– *Furios* pe mine pentru că...

– Ai încercat să mă împuşti cu sânge rece, completă el, zâmbind a încuviinţare.

– Am tras cu pistolul în direcţia dumitale, îl corectă ea cu blândeţe. Când Billy deschise uşa celulei, Esmerelda privi spre centura pentru pistoale care îi atârna pe şolduri. Dar nu mi-ai prea dat de ales. Dacă te-ai fi predat şerifului aşa cum ţi-am cerut...

– Poruncit.

– Insistat, încuviință ea, am fi putut evita acel incident neplăcut.

– Și aș fi sfârșit eu în închisoare în locul dumitale.

Esmerelda zâmbi larg.

– Într-adevăr, este o concluzie logică. La urma urmei, dumneata ești infractorul.

– Acuzat, judecat *și* condamnat de o singură femeie.

Billy se îndreptă agale spre ea, dar Esmerelda rămase tare pe poziție. Nu mai avea încotro să se retragă.

– De asta sunt vinovată, într-adevăr. Nu aveam nici un drept să îmi fac singură dreptate. Își mai ridică puțin bărbia, însă chiar și așa, abia de-i ajungea până la piept. Dar se părea că nimeni altcineva nu era dispus sau capabil să o facă.

El clătină din cap.

– N-am auzit niciodată de fratele dumitale, domnișoară Fine. Și sunt al naibii de sigur că nu l-am ucis.

O spusese cu suficientă convingere încât Esmerelda să se îndoiască pentru prima dată de când plecase din Boston. Îndoială întărită de ritmul tulburător în care îi bătea inima în timp ce el se apropia de ea.

Se opri îndeajuns de aproape de ea ca Esmerelda să îi observe părul de culoare blond închis, șuvițele arse de soare care îi ajungeau până la umeri și barba scurtă, roșcată ce îi umbrea maxilarul. Dar ochii continuau să își schimbe nebunește culoarea de la gri la verde.

Era mai înalt decât își dăduse ea seama, cu umeri lați, slab și fără pic de grăsime.

Își ținu respirația când întinse mâna spre ea, dar, în loc să o sugrume, așa cum se temuse că avea de gând să facă, el îi îndepărtă tandru un cârlionț de pe obraz, zăbovind cu degetul lui aspru pe pielea ei netedă.

– Țipă, spuse el.

– Pardon? șopti ea, crezând că nu auzise bine.

– Șeriful a promis că vine în fugă dacă țipi. Cred că s-ar putea să fie o idee bună.

Ea trase cu dificultate aer în piept.

– Poate că am leșinat sub apăsarea momentelor dure, domnule, dar sper că nu mă consideri o femeie isterică, care țipă la primul semn de provocare...

El închise ochii și își coborî buzele spre ale ei.

Esmerelda țipă.

Când Drew veni în fugă de după colț, îi găsi pe Billy și Esmerelda în părți opuse ale celulei. Prizoniera lui stătea rigidă într-un colț, cu mâinile împreunate atât de tare, încât i se albiseră încheieturile degetelor, în timp ce vizitatorul ei stătea rezemat de perete, cu pălăria în mână. Ciudat era că ea avea chipul îmbujorat și o expresie de vinovăție, în timp ce Billy era însuși întruchiparea inocenței.

Drew se încruntă, devenind dintr-odată bănuitor.

– Îți stă destul de bine în spatele barelor, William. Ai făcut ceva care mi-ar da motiv să te las acolo?

Billy ridică din umeri.

– Întreab-o pe doamna.

Drew o întrebă atunci pe prizonieră pe un ton intenționat mai blând:

– Te-am auzit de dincolo țipând, domnișorică. Te-a speriat cumva domnul Darling?

– Nu țipam, răspunse ea, privindu-l sfidătoare pe Billy. Ci... cântam.

Nedumerit, șeriful se lăsă pe călcâie, dar, cum o auzise pe doamnă cântând, nu avea de ales, ci trebuia să o creadă.

– Mă bucur că erai în trecere, șerifule, spuse Billy. Eu și domnișoara Fine tocmai discutam despre pedeapsa pentru tentativă de crimă, în cazul în care mă hotărăsc să depun plângere.

Esmerelda îl privi cu gura căscată, uimită cu câtă ușurință putea să mintă ticălosul. Chiar dacă părea să se concentreze cu desăvârșire pe pipăitul borului pălăriei cu degetele lui lungi și arse de soare, în privire i se putea citi o licărire de chibzuială, ceea ce o neliniști și mai tare pe Esmerelda.

Șeriful își frecă maxilarul proaspăt bărbierit.

– Ei bine, nu pot decât să o reţin aici până trece un poliţist judiciar prin oraş. Ceea ce s-ar putea să dureze săptămâni. Chiar luni întregi.

– Şi dacă nu depun plângere?

– William, ştii prea bine că nu pot lăsa o femeie cu mințile încinse să se plimbe încolo şi încoace prin oraş, împuşcând oameni cum are ea chef. Am jurat să mențin legea şi ordinea în Calamity. Şeriful McGuire ignoră pufnitul batjocoritor al Esmereldei, după care se trase gânditor de vârful mustății date cu ceară. Totuşi, aş putea fi convins să o eliberez pe fătucă în custodia unei părți responsabile, cu condiția să se plătească o sumă adecvată drept cauțiune, evident.

– Cât? întrebă Darling fără să ezite.

– Cincisprezece dolari, îi răspunse şeriful. Când Darling scoase un teanc de bancnote din buzunar, McGuire rânji şi adăugă: În aur.

Chiar dacă îi aruncă o privire care ar fi putut să dărâme şi ce mai rămăsese din tencuiala de pe tavan, Darling scoase un săculeț din celălalt buzunar şi i-l aruncă şerifului.

– Ar trebui să-ți ajungă pentru jocul din seara asta.

McGuire prinse săculețul cu o mână.

– Îți rămân îndatorat, William. Femeia îți aparține.

Darling îşi trânti pălăria pe cap.

– Mergem, domnişoară Fine? O doamnă nu are ce căuta în închisoare.

Esmerelda privise schimbul dintre bărbați deopotrivă uluită şi îngrozită. Când îşi veni în sfârşit în simțuri îndeajuns încât să nu bombăne furioasă, se îndepărtă cu paşi apăsați de colțul celulei, arătând cât se poate de indignată.

– Cum îndrăzneşti aşa ceva?! Nu sunt un butoiaş cu whisky sau un sac cu zahăr pe care să-l dai la schimb.

Billy o măsură gânditor cu privirea, din vârful cizmelor până la cocul care i se desfăcea.

– Numai dulce nu e sacul ăsta de zahăr!

Esmerelda se întoarse spre McGuire.

– Iar dumneata îndrăzneşti să-l numeşti pe acest bărbat „parte responsabilă"? Poate că nu se ştie sigur dacă mi-a ucis sau

nu fratele, dar e în continuare căutat pentru crimă. S-a pus un preț pe capul lui.

McGuire îi făcu un semn cu mâna.

– Doar până în momentul în care polițiştii judiciari vor apela la el ca să ia urma vreunui bandit călare sau a vreunui hoț de diligențe. Billy este cel mai priceput urmăritor din tot ținutul, şi ei ştiu foarte bine lucrul ăsta. Imediat ce vor avea nevoie de serviciile lui, vor veni la el târâş, în genunchi, cu un săculeț plin cu aur şi cu promisiunea de amnistie.

Esmerelda îi privi, nevenindu-i să creadă ce auzea. Evident nu avea cum să discute rațional cu ei. Aşa că se răsuci pur şi simplu pe călcâie, se îndreptă cu paşi apăsați spre pat şi se aşeză pe salteaua îngălbenită ca şi cum ar fi intenționat să îşi petreacă restul vieții acolo.

– Prefer să putrezesc în închisoare decât să mă predau în mâinile acestui tâlhar.

– Nu e nevoie să mă insulți, cucoană, spuse Darling. Dacă nu ai grijă, s-ar putea să-mi răneşti sentimentele.

Esmerelda îl privi cât se poate de batjocoritoare.

– Mă îndoiesc sincer că un bărbat cu caracterul tău are sentimente.

– S-ar putea să fii surprinsă, spuse el încet, dar o privi insistent.

Îi întrerupse oftatul sincer al şerifului.

– Trebuie să respect dorințele doamnei, William. N-ar da prea bine față de oameni dacă te-aş lăsa să o târăşti de aici împotriva voinței ei.

Darling clătină din cap cu tristețe şi apoi dădu să plece.

– Înțeleg, şerifule. Să sperăm că polițistul judiciar ajunge aici maintea fraților mei.

Esmerelda sări în picioare.

– Frații tăi? De ce-ar veni frații tăi aici?

Billy se întoarse din nou spre ea, dar McGuire a fost cel care-i dădu răspunsul.

– Bârfa se răspândeşte ca un foc de prerie pe la noi, domnişoară. Probabil că băieții Darling nu vor reacționa prea bine când vor auzi că fratele lor mai avea un pic până să fie ucis. S-ar putea

să vrea să-i facă o vizită de curtoazie fătucii responsabile pentru asta.

Esmerelda se înfioră, amintindu-şi ce-i spusese cowboy-ul mai devreme: „Nu vrei să ai de-a face cu băieţii Darlin'. Ţin mult la Billy, care e mezinul familiei".

– Şi câţi fraţi are?

– Patru, răspunse şeriful. William este cel mai pipernicit dintre ei.

Esmerelda înghiţi în sec, după care îl privi atent pe Darling. Probabil că avea cam 1,85 m, fără pantofi. Când privirile li se întâlniră, Esmereldei i se păru că întrezăreşte remuşcare pe chipul lui. Probabil îşi dăduse seama că o punea să aleagă între spânzurătoare şi plutonul de execuţie.

Nu reuşea să îşi dea seama ce anume o făcea să se gândească măcar la opţiunea de a se încrede în el. Billy nu încercă să o înduplece să se ducă la el şi nici nu îi întinse braţul, ci aşteptă pur şi simplu verdictul ei.

Când negase că i-ar fi ucis fratele, o făcuse cu o convingere de netăgăduit. Dar ar fi putut foarte bine să fie un mincinos şi un criminal. Sau ar fi putut să fie nevinovat. Dacă îl lăsa să plece pur şi simplu de-acolo, poate că nu avea să afle niciodată adevărul.

Îşi îndreptă tivul corsajului şi fusta, ca să ascundă faptul că îi tremurau mâinile.

– Prea bine, domnule şerif. V-aş ruga să îmi aduceţi pălăria şi săculeţul de mână, ca să-l pot însoţi pe domnul Darling.

Capitolul 5

Billy trebuia să-şi recunoască admiraţia pentru curajul doamnei.

După ce îi acceptă oferta, aceasta ieşi din celulă cu nasul pe sus, de parcă ar fi fost ideea ei de la bun început. El şi Drew zâmbiră nedumeriţi, după care o urmară ca nişte valeţi pedepsiţi.

Femeia bătu cu nerăbdare din picior până ce Drew îi aduse lucrurile păstrate în sertarul de jos al biroului. Îşi ieşi din fire doar când văzu pălăria. Obiectul acela mic şi domestic îi căzuse de pe cap şi fusese călcat în picioare în timpul haosului care se declanşase în saloon. Se putea vedea până şi urma cizmei lui Billy pe „coroana" zdrobită.

Îşi ţuguie buzele îngrozită, încercând să-i resusciteze pe cât posibil penele mânjite. Billy se încruntă, emoţionat şi enervat în acelaşi timp de gestul ei patetic. Cum de putea femeia să bocească după o pălărioară, când groparul ar fi putut bine-mersi să îi ia chiar ei măsurile pentru un sicriu? Se încruntă şi mai tare când o măsură din cap până în picioare; ar fi fost un sicriu foarte mic.

Se aplecă spre ea şi-i şopti:

– Data viitoare când vei leşina după ce vei încerca să mă ucizi, domnişoară Fine, o să-i las să te calce în picioare şi-o să salvez pălăria.

Drew puse pistolul Derringer pe birou chiar în acel moment inoportun. Ea încercă să-l apuce, dar Billy îl îndepărtă rapid de ea.

Esmerelda îşi încleştă dinţii şi-i zâmbi.

– Domnule Darling, doar nu ai nimic de obiectat dacă şeriful îmi înapoiază arma, nu-i aşa? La urma urmei, nici măcar nu mai e încărcată.

El îi răspunse cu un zâmbet la fel de blând.

– Lucru care se poate rectifica destul de uşor. Îşi vârî pistolaşul în buzunar. Dacă mă găseşti mort, Drew, să verifici dacă nu am ace de prins pălării înfipte în spate.

Domnişoara Fine renunţă la zâmbet şi-l privi cât se poate de urât, apoi îşi puse pălăria pe cap. Îi stătea strâmb: pasărea care nu zburase din coteţ şedea aplecată peste unul din ochii ei mijiţi, ca o creangă ruptă. Billy oftă a regret. Femeia avea părul de un castaniu cald, cu şuviţe de culoarea mierii şi a scorţişoarei, care îi plăceau mai mult când îi atârnau haotic pe faţă. Lăsa impresia că tocmai se dăduse jos din patul vreunui bărbat.

Înainte să apuce să meargă până la capăt cu acel gând periculos, îi aruncă săculeţul de mână şi-o îndrumă spre uşă.

Abia atunci Esmerelda şovăi.

Îl apucă pe Billy de braț și îl privi cu ochii ei căprui de culoarea zahărului candel brun.

– Nu pot să ies în stradă. Nu auzi gloata de oameni de afară? Toți mă vor moartă.

Billy își plecă capul într-o parte. Într-adevăr, se auzea un huruit amenințător, întrerupt din când în când de urlete masculine. Ridică colțul gurii, departe de privirea ei, după care îi murmură la ureche:

– Ai face bine să stai cât mai aproape de mine, coniță. Mai mult ca sigur că sunt însetați de sânge.

Chiar dacă Billy era convins că ideea de a face asta o irita la culme, Esmerelda se piti după el, iar acesta deschise ușa. Se așteptase să fie mai înaltă, dar, de fapt, era mult mai scundă decât părea.

Când ieșiră pe prispă, strigătele și înjurăturile încetară, fiind înlocuite de o tăcere plină de așteptări. Aparent, întreaga populație masculină din Calamity venise să se holbeze la însoțitoarea lui. Billy îi văzu chiar și pe Dauber și pe Seal în mulțime, nerăbdători, cu fețele proaspăt șterse de praf și cu părul dat pe spate și uns cu suficientă grăsime de urs cât să prăjească un elefant.

O conduse pe Esmerelda pe trotuar, iar bărbații se traseră la o parte, păstrând o distanță respectuoasă. La marginea mulțimii, doi fermieri cărunți începură să se îmbrâncească unul pe celălalt.

– La o parte! Eu am văzut-o primul!

– La naiba, Elmer, ești chior ca un câine de prerie. N-ai mai văzut nimica de douăj' de ani.

– Văd destul de bine ca să-mi dau seama că ești doar un pungaș fricos cu două fețe...

– Domnilor! răbufni Horace Stumpelmeyer, bancherul orașului, rămas văduv de curând. Vă sfătuiesc să vă amintiți că este o doamnă de față.

Ambii bărbați își scoaseră numaidecât pălăriile prăfuite și le duseră la piept. Un cowboy adolescent, cu bărbia încă acoperită de un puf ca de piersică, întinse mâna. Esmerelda se feri, de parcă s-ar fi așteptat să fie lovită de o roșie stricată, dar tânărul îi zâmbi timid, dând la iveală două rânduri de dinți strâmbi și galbeni, și-i vârî un buchet de ambrozie ofilită sub nas.

Esmerelda îl privi nedumerită pe Billy, după care acceptă buchetul. Billy o prinse de cot și o îndrumă cu fermitate prin mulțime. Pe măsură ce înaintară, bombănelile și văicărelile se înmulțiră. Unii bărbați mai îndrăzneți începură să îi facă declarații.

– Am zece acri de pământ și un măgar, don'șoară.

– Effie a mea a născut nouă prunci înainte să moară la fragheda vârstă de douăj' patru de ani, Dumnezeu s-o odihnească-n pace, și ăi mici au nevoie de-o mamă.

Se aflau deja la jumătatea străzii, când un cowboy își smulse pălăria de pe cap și dădu cu ea de pământ.

– Fir-ar al naibii, Billy! Tot timpu' tu pui mâna pe alea drăguțe. Nu-i drept.

Esmerelda așteptă până nu mai puteau fi auziți, după care se uită năucită peste umăr.

– Cine erau toți bărbații aceia?

– Peținorii dumitale, răspunse Billy scurt, strângând-o mai tare de cot.

– Nu înțeleg. N-am avut niciodată peținori.

El o privi sceptic. Dacă era adevărat, atunci bărbații din Boston erau și mai miopi ca bătrânul Elmer. Trăsăturile ei rafinate erau accentuate de nasul drept, îngust, ușor despicat la vârf.

– Acum ai, spuse el. Oftă când o văzu că se îndoia în continuare și-i explică: Domnișoară Fine, populația masculină din Calamity o depășește numeric pe cea feminină nemăritată cu cel puțin douăzeci la unu. Și asta dacă le luăm în considerare pe târfe și pe bunicuța Shively.

Esmerelda izbucni în râs, ceea ce-l luă pe nepregătite.

– Cu siguranță bărbații își dau seama că sunt prea bătrână ca să mă căsătoresc.

Billy o privi cu și mai mult scepticism. Chiar dacă mulți bărbați își luau soții tinere și le creșteau, el preferase întotdeauna femeile în locul fetițelor. Esmerelda vorbea de parcă se apropia de vârsta senilității, deși pielea îi era colorată încă de primele pete roșiatice ale zorilor. Poate că era mai slăbuță și avea pieptul mic, dar șoldurile ei rotunde erau îndeajuns de coapte să-l facă pe orice bărbat să se gândească la perpetuarea speciei.

Chiar și pe el.

Se uită din nou la ea şi îşi drese vocea.

– Se zvoneşte că bunicuţa Shively are mai bine de 107 ani şi numai anul trecut a primit douăsprezece cereri în căsătorie. A frânt multe inimi când le-a spus că încă îşi aşteaptă sufletul-pereche.

– Bănuiesc că nu o putem învinui pentru că e pretenţioasă.

Esmerelda mai privi o dată şovăielnic peste umăr.

Billy ştia exact ce-avea să vadă. O hoardă de bărbaţi aţâţaţi – unii plini de speranţă, alţii sinceri, alţii abătuţi –, cu limbile atârnându-le din gură. Îşi smulseseră inimile din piept şi i le oferiseră Esmereldei doar pentru un zâmbet încurajator. Lui Billy îi era milă de ei şi îi disprețuia în acelaşi timp, chiar dacă îşi dorea cu disperare ca suferinţa lor din dragoste să nu fie molipsitoare. Încă nu îşi dădea seama de ce fusese ispitit să-i fure o sărutare domnişoarei Fine cea înţepată. Se prefăcu că îşi potriveşte pălăria şi îşi trecu degetele peste frunte. Oare i se părea lui, sau avea febră?

Probabil că începea să se îmbolnăvească de la atâta vorbit despre căsătorie.

Brusc, se simţi obligat să spună:

– Drew şi cu mine suntem singurii bărbaţi din oraş cu vârsta între 17 şi 80 de ani care nu îşi caută soţie.

Esmerelda nu dădu vreun semn că ar fi dezamăgit-o vestea primită.

– Toţi ceilalţi sunt dispuşi să-i facă curte chiar şi unei femei acuzate de tentativă de omor?

– Dacă nu ai fost condamnată că ţi-ai omorât ultimii cinci soţi, cu siguranţă te vor curta. Şi câţiva dintre ei s-ar putea chiar să treacă cu vederea şi acea greşeală mică.

Esmerelda se uită la buchetelul ofilit pe care îl primise, apoi murmură:

– Ce drăguţ!

„Of, la naiba", se gândi Billy, privind-o cu dispreţ. Asta îi mai lipsea, o romantică pe cap. Zahărul se topea prea uşor în soarele arzător din New Mexico, dar oţetul îşi păstra acreala în orice condiţii.

Îşi înăspri voit şi vocea, şi chipul.

– Mereu e drăguţ când un bărbat poate căpăta ceva pentru care nu e nevoit să plătească.

Ea îl privi şocată, se roşi, apoi se crispă toată lângă el. Pentru o clipă, Billy regretă că o dezamăgise. Fusese prea uşor. La fel ca furatul unei acadele de mentă de la un bebeluş.

Esmerelda era prea revoltată ca să îşi dea seama că ajunseseră la destinaţie.

– Poate că domnii aceia au motive mai pure ca ale dumitale, domnule Darling.

Billy abia de reuşi să nu pufnească în semn de batjocură.

– Sunt sigur că ai dreptate, coniţă. Aşa s-ar explica de ce îşi adună câştigurile toată săptămâna ca să le poată dona acestui local caritabil în fiecare sâmbătă noaptea.

Acestea fiind spuse, deschise uşa casei din şindrile situată pe cel mai proeminent colţ al singurei străzi din Calamity şi o conduse înăuntru. Raze de soare pătrundeau prin ferestrele cu vitralii pe care domnişoara Mellie le adusese din San Francisco ca să-i împiedice pe potenţialii clienţi să arunce o ocheadă înăuntru fără să plătească.

Billy se uită la însoţitoarea lui, mulţumit să vadă că domnişoara Fine cea vorbăreaţă rămăsese, în sfârşit, fără cuvinte.

Fiecare lucruşor din salon, de la covoarele orientale somptuoase la mobilierul din piele cu alamă, fusese ales cu grijă ca să fie pe placul bărbaţilor. Dar femeile din cameră, aflate în diverse grade de goliciune, se bucurau de orele de după-amiază atât de îndrăgite, în care li se permitea să îşi vadă de propriile plăceri. Chiar dacă încă purtau urme ale rujului cu care se dăduseră în noaptea precedentă, zâmbetele lor erau sincere, şi chicotelile, aproape sfioase.

Maude dormea pe un divan cu spătar înalt, cu genunchii cu gropiţe ruşinos de lăbărţaţi. Caroline, învelită doar într-un prosop mic, îi vopsea unghiile lui Esther cu stacojiu. Eliza, Bea şi Dorothea stăteau în jurul unei mese, jucându-şi zgomotoase câştigurile de noaptea trecută la poker. Toate cele trei femei pufăiau vitejeşte din trabucuri şterpelite de la clienţii lor.

Nările sensibile ale domnişoarei Fine zvâcniră. Fumul de trabuc amestecat cu aroma apei de liliac ieftină şi cu mirosul stătut de sex creau o aromă siropoasă, pe care Billy nu o observase până atunci. Oricât de copleşitor ar fi fost, simţi o mireasmă ispititoare de piersici proaspete şi tresări curios.

Abia atunci își dădu seama că Esmerelda se apropiase de el. Măsură din priviri salonul, făcând ochii mari: carne albicioasă care se putea întrezări prin corsaje pe jumătate desfăcute, jartiere din dantelă neagră care se iveau de sub prosoape sumare, cârlionți murdari și buze rubinii încă umflate de la sărutat străini.

Billy ar fi trebuit să se amuze de inocența ofensată a Esmereldei, dar, în schimb, se simți așa cum nu se mai simțise de multă vreme: rușinat. Chiar dacă îi plăcea să o tachineze pe domnișoara Fine cea înțepată, nu ar fi trebuit să aducă niciodată o doamnă în locul acela.

Fiind însă prea târziu ca să își îndrepte greșeala, o luă de mână și o trase spre scările dosnice. Mișcarea lui bruscă avu alt efect decât cel scontat de el.

Toate femeile din salon se întoarseră și se holbară la ei.

Billy se încruntă amenințător, sperând să descurajeze astfel orice comentariu. Când venea vorba de tachinat, pe fete nu le întrecea nimeni. Din păcate, expresia lui ucigătoare nu avu asupra lor nici un efect.

Un chicotit senzual răsună în spatele lor, semn că Maude se trezise din somn.

– Ea e fata care a încercat să te împuște, Billy? Sper că ținteşti mai bine ca ea.

Esther îi făcu mustrător semn cu degetul.

– Billy, știi prea bine că domnișoara Mellie a spus că primim vagaboande doar dacă dorm în hambar.

Caroline suflă peste una dintre unghiile proaspăt pictate ale lui Esther.

– Ei, lasă c-o să-și găsească ea un loc unde să doarmă.

Fetele izbucniră în hohote de râs. Billy iuți pasul, aproape dorindu-și *să fi fost* genul de bărbat care să împuște o femeie.

Dorothea îi făcu cu ochiul Esmereldei pe deasupra cărților de joc.

– Nu-ți face griji, drăguță. Poate că acum e pe fugă, dar Billy al nostru nu se grăbește *niciodată* în momentele importante.

Billy simți ghimpi de fierbințeală în ceafă. Din fericire, ajunseseră deja în partea umbrită de scări. Când să pășească pe prima

treaptă, Esmerelda începu să își târșâiască picioarele. Până urcară scările, practic abia se mai mișca.

Trântind ușa în urma lor ca și când ar fi fost urmăriți de o haită de lupi, Billy o trase după el prin cele două încăperi mansardate până ce ajunseră în cea mai încăpătoare dintre ele. Era pregătit să audă încă o predică bine meritată despre valorile lui morale. Sau despre lipsa lor, dar când se uită la musafira lui, observă că aceasta se cuibărise în capătul îndepărtat al camerei. Obrajii îi erau albi ca varul, dând la iveală niște pistrui șterși de-a lungul șeii nasului.

– Te rog... șopti ea. Merse de-a-ndăratelea până lângă pat, tresărind apoi de parcă un monstru ar fi apucat-o pe la spate.

„Sper că ținteşti mai bine ca ea."

„Billy al nostru nu se grăbește niciodată în momentele importante."

Când se uită în ochii ei umeziți de lacrimi, Billy își dădu seama exact despre ce „monstru" era vorba.

Femeia chiar credea că o adusese acolo ca să... Că intenționa să o pedepsească pentru că încercase să îl împuște...

Își puse mâinile în șolduri, nevenindu-i să creadă.

– Ce fel de om crezi că sunt?

Pricepu răspunsul din faptul că femeia înghiți în sec, convulsiv.

Billy nu își dădea seama de ce îl durea atât de tare reacția ei. Aproape toată viața lui oamenii avuseseră o părere proastă despre el. Toată lumea știa că prin vene îi curgea sânge stricat. Sânge de Darling. Același sânge fierbinte și greu care i se aduna acum în vintre și-l făcea să își dorească să fi fost atât de ticălos pe cât îl credea ea.

Tot ce putea să facă era să procedeze așa cum făcuse întotdeauna: să încerce să nu dezamăgească. Își încolăci brațele la piept și spuse tărăgănat:

– Înțeleg că îmi aparții, domnișoară Fine, că te-am cumpărat cu banii jos, dar nu intenționez să iau nici măcar o liră din trupul tău drăguț drept plată pentru infracțiunea comisă. În bordelul acesta există suficientă carne ca să astâmpere până și poftele mele devoratoare. Cred că ai o părere despre sine mult prea bună, dacă ai impresia că aș da cincisprezece dolari pe tine, când aș putea să am parte de oricare dintre fetele de jos pentru un dolar.

Esmerelda nu se lăudă şi nici nu-l critică, aşa cum sperase el. Îşi dădu pur şi simplu jos pălăria, cu mâini tremurânde. Clipi des, ceea ce îi dădu de înţeles lui Billy că încă era pe punctul de-a izbucni în plâns. Faptul că o vedea cum se chinuia să nu plângă era chiar mai rău decât dacă ar fi văzut-o plângând.

– Iartă-mă, domnule Darling. A fost o zi destul de grea. Am crezut...

Billy nu avea nevoie de scuzele ei.

– Când ai mâncat ultima dată, domnişoară Fine?

– Azi-dimineaţă, răspunse ea, puţin prea grăbită.

– Dă-mi săculeţul de mână, spuse el ţâfnos. Oftă când Esmerelda îl apucă şi mai strâns. N-o să te jefuiesc. Încerc să mă limitez la furtul de bijuterii de familie de la bătrâne şi de bomboane de la copii.

Esmerelda îl privi posacă şi-i întinse săculeţul, iar el îi vărsă conţinutul pe pat: o pereche de mănuşi mototolite şi o singură monedă – de doi cenţi, pe ale căror feţe de bronz era inscripţionat *In God We Trust*[1].

Esmerelda îşi întoarse privirea de la el, apoi mărturisi încet:

– Am rămas fără bani în North Fork.

North Fork. Trei opriri de diligenţă înainte de Calamity. O călătorie de două zile. Billy nu spuse nimic. Se răsuci doar pe călcâie şi ieşi din cameră, trântind uşa după el.

Capitolul 6

Bufnitura produsă de uşa trântită încă îi răsuna în urechi, când Esmerelda străbătu în fugă camera şi răsuci mânerul de alamă. Uşa se deschise uşor. Din salonul de jos se auziră râsete guturale de femei.

Închise încet uşa şi se sprijini de perete, simţindu-se înfrântă. Dacă uşa ar fi fost încuiată, ar fi făcut tot posibilul să evadeze

[1] În Dumnezeu ne încredem (n.tr.)

de acolo, dar întrucât i se oferea libertatea, îşi dădu seama că nu avea încotro să se ducă. Nu credea că ar fi putut îndura să se furişeze din nou pe lângă acele femei, cu privirile lor viclene şi cu zâmbetele lor batjocoritoare. Probabil că Billy era cu ele, râzând de presupunerea ei patetică cum că un bărbat ca el ar vrea să se culce cu *ea*, când avea la dispoziţia lui toate acele femei dornice şi mult mai experimentate.

Gemu şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Oare ce-o apucase de se făcuse de râs în halul acela?

Îşi târşâi picioarele spre pat şi se trânti pe marginea lui, privind pentru prima dată cu atenţie odaia. Era mobilată sărăcăcios, cu un cadru de pat din lemn de cedru, un dulap, o măsuţă şi o bibliotecă uzată. Razele de soare care pătrundeau prin tavanul teşit confereau încăperii un aer intim de netăgăduit, la fel ca pisica pestriţă care dormea pe balansoarul de lângă fereastra încastrată.

Esmerelda se încruntă, nedumerită de absenţa oglinzilor de pe tavan, a catifelei roşii care ar fi trebuit să atârne peste pat sau a oricăror altor găteli sordide pe care s-ar fi aşteptat, în imaginaţia ei limitată, să le găsească acolo. Cearşaful nu era din satin negru, ci din bumbac simplu, uzat şi uşor aspru la atingere. Dintr-un impuls straniu, apucă materialul şi îl duse la nas, aşteptându-se să simtă parfumul de mosc al ultimei iubite a lui Billy.

În schimb, cearşaful mirosea a piele, a săpun şi a condiment pe care, deşi nu reuşea nicicum să-l definească, îl distingea ca fiind cu precădere masculin, lucru care o făcu să inspire încă o dată şi mai adânc. Atunci îşi dădu seama că odaia nu era un loc de întâlnire cu necunoscute, ci casa lui Billy Darling.

Înlemni şi cearşaful îi alunecă printre degete. Sări în picioare, tulburată de intimitatea faptului că stătea pe patul unui bărbat.

Năucită de-a binelea, se plimbă prin încăpere, oprindu-se doar ca să o mângâie din când în când pe pisica precaută. Ce fel de bărbat ar fi locuit într-un bordel?

În cameră nu se prea vedeau semne care să indice o prezenţă feminină. Îşi trecu vârful degetului peste stratul gros de praf de pe dulap, apoi îşi dădu seama că se purta prosteşte. Probabil că Billy Darling nu invita femeile în camera lui ca să îi şteargă praful

sau să îi ceruiască podeaua. Mai mult ca sigur că femeile din localul acela îi şifonau cearşafurile, nu i le spălau şi apretau.

Simți o durere ciudată în stomac, care aproape că îi strică sentimentul de indignare virtuoasă care o încerca. Probabil că era mai înfometată decât crezuse.

De asemenea, pierdea oportunitatea perfectă de-a căuta indicii cu privire la ucigaşul fratelui ei. Se îndoia că un ticălos atât de uns cu toate alifiile precum Darling ar fi fost atât de prost încât să lase o dâră de dovezi în urma lui, dar nu vedea de ce nu şi-ar vârî puțin nasul prin jur, ca să se asigure.

Se lăsă în genunchi şi se uită sub pat, dar singurul lucru incriminatoriu pe care îl găsi acolo era un baset dolofan, care o privi trist, adormind apoi la loc. În bibliotecă, în schimb, găsi ceva cu totul neaşteptat: cărți. Neputând să reziste ispitei cuvântului tipărit, Esmerelda scoase una dintre cărțile subțiri şi observă că, spre deosebire de restul încăperii, aceasta nu era acoperită cu praf.

Simți durere şi melancolie şi i se puse un nod în gât când îşi dădu seama că era un roman de doi bani, legat în hârtie portocalie. Pe coperta țipătoare se putea vedea schița unui bărbat cu o stea de tinichea exagerat de mare prinsă de rever, care stătea cu cizma apăsată pe pieptul unui proscris decăzut. Omul legii avea buzele țuguiate şi se pregătea să sufle în țeava fumegândă a pistolului, reuşind să pară nobil şi îngâmfat în acelaşi timp.

– *Eldon Nesbith, polițistul texan neînfricat*, murmură ea. Scoase o altă carte: *Micah Delancey, năpasta bandelor de proscrişi*. Apoi o alta: *Haversham Devereaux, mândria poliției călare canadiene*?

Devenea tot mai nedumerită. De ce ar fi colecționat Darling cărți despre oamenii legii, când ar fi putut foarte bine să citească poeme epice de senzație, care ridicau în slăvi isprăvile sângeroase ale unor ucigaşi profesionişti precum el? Deschise la prima pagină, unde îi găsi numele scris cu migală, nu cu literele lăbărțate şi lenețe pe care se aşteptase să le găsească. Îşi plimbă degetele peste semnătură, atât de absorbită de descoperirea făcută, încât nici măcar nu auzi când se deschise uşa.

Gazda ei stătea în pragul uşii, cu o farfurie cu friptură de vită şi cartofi în mână. Se uita la ea cu o privire acuzatoare. Esmerelda

simți cum roşeşte, de parcă ar fi fost prinsă căutându-i prin buzunarele de la pantaloni.

Billy aşeză farfuria pe masă, după care se duse cu paşi mari spre ea. Esmerelda abia de îşi înăbuşi impulsul copilăresc de a ascunde cartea la spate. Billy i-o luă pur şi simplu din mână şi o puse la loc pe raft.

– I-au aparținut individului care a stat aici înaintea mea. O privi hotărât, provocând-o parcă să îl contrazică.

Esmerelda ridică din sprâncene. Darling nu era un mincinos chiar atât de bun pe cât se aşteptase ea să fie, şi de aceea comportamentul lui o nedumeri şi mai tare. În anii în care predase muzică întâlnise câțiva copii şi părinți care erau profund ruşinați de faptul că nu ştiau să citească, dar nu întâlnise niciodată pe cineva ruşinat de faptul că ştia să citească.

Riscând intenționat să îl înfurie pe Billy, apucă din nou cartea de pe raft.

– Sunt exact genul de cărți pe care voia să le scrie fratele meu, Bartholomew. Răsfoi paginile subțiri, cuprinsă de un fior de durere. Încă din copilărie mă implora să-i citesc poveşti despre Vestul Sălbatic şi despre bărbații care încercau să îl îmblânzească.

Billy pufni dezaprobator.

– Nişte indivizi care o căutau cu lumânarea, ca George Armstrong Custer, fără îndoială.

Esmerelda oftă şi închise cartea.

– Mă tem că fratele meu era mai degrabă îndrăgostit de viața de pionierat a nelegiuiților acestor tărâmuri, cum ar fi cartoforii, bandele de proscrişi...

– Ucigaşii plătiți, completă el, zâmbindu-i diabolic.

Esmerelda ignoră remarca răutăcioasă. Puse încet cartea înapoi pe raft şi apoi spuse:

– Părinții mei au murit din pricina holerei când aveam doisprezece ani, iar Bartholomew numai şase, dar mereu am visat ca fratele meu să meargă la universitate. Am reuşit să economisesc suficient cât să-i achit taxa de şcolarizare pentru un an la Boston College. Explicația ei sumară nu descria nici pe departe anii de sacrificiu în care se descurcaseră cu cele strict trebuincioase,

în care renunțase la propriile visuri, pentru ca Bartholomew să îl poată urma pe al lui.

Darling se dădu în spate și se sprijini de tăblia patului.

– Și atunci, de ce nu este acest tânăr excepțional la facultate?

Ea își plecă capul într-o parte.

– Ne-am certat îngrozitor. Mi-a promis că va merge la universitate, dar numai după ce avea să petreacă un an făcând cercetări pentru primul lui roman. Bineînțeles că i-am interzis să-și pună planul în aplicare.

Billy își încrucișă brațele la piept și se gândi amuzat cum ar fi fost ca fetișcana asta micuță să îi interzică lui ceva.

– În dimineața următoare am descoperit că fratele meu și banii de școlarizare dispăruseră. În ochii ei căprui adânci se putea citi atât vină, cât și disperare.

Billy își înăbuși imboldul trădător de a o alina și se forță să ridice indiferent din umeri.

– Poate că se săturase să mai stea pe lângă fustele tale. Majoritatea bărbaților ar prefera să ajungă sub fustele unei femei, nu să se ascundă după ele.

Esmerelda își încleștă maxilarul.

– Fratele meu nu a fost ca majoritatea bărbaților.

Observând că folosise timpul trecut, Billy îi spuse:

– E vorba despre același frate pe care cică l-am ucis?

– Da.

– Ești o femeie educată din Boston, domnișoară Fine. Aș fi zis că nu te-ai fi grăbit să condamni un om fără dovezi.

– O, dar am dovezi, domnule Darling. Dovezi irefutabile.

Billy miji ochii. Probabil avea impresia că nu știa ce înseamnă „irefutabil".

Îl surprinse să o vadă desfăcându-și gulerul înalt și scoțând un plic uzat din corsajul cu volănașe. Billy era pe punctul de-a se ridica pe vârfuri, să vadă ce altceva mai ascundea pe acolo. Mâinile li se atinseră când luă plicul de la ea, declanșând un șoc în trupul lui și un fior în al ei. Un fior de dezgust, fără îndoială, se gândi el posomorât. Esmerelda avea mâinile reci, dar plicul încă era cald de la contactul cu pielea ei.

În timp ce ea își încheie la loc gulerul, el deschise plicul fără gesturi ceremonioase, întorcându-l cu susul în jos deasupra mesei. Din plic căzură un ceas de buzunar din aur, o broșă de doliu țesută din fire de păr mătăsoase, având aceeași nuanță de miere și scorțișoară ca părul Esmereldei, un stilou de argint, o bucată de hârtie împăturită și o fotografie recentă a unui tânăr zâmbitor. Dintr-un buzunăraș frumos îi atârna același ceas de buzunar care se afla acum pe masă. Billy își imagina ce consternat trebuie să fi fost fotograful când tânărul încrezut zâmbise pentru un public invizibil.

Se întinse după ceas, dar Esmerelda îl apucă înaintea lui. Ca și când nu ar fi suportat gândul că Billy ar fi putut întina cu atingerea lui acele obiecte prețioase. Le atinse cu degetele ei palide, se jucă cu ele cu blândețe, ceea ce îl tulbură pe Billy într-un mod ciudat. Parcă trecuse o viață întreagă de când nu îl mai atinsese cineva cu atâta grijă.

– Ceasul și stiloul i-au aparținut tatălui nostru, spuse ea încet. Părul e al mamei. Îl privi cu îndrăzneală. Sunt lucrurile fratelui meu, domnule Darling. Toată averea lui înainte să moară.

Billy se uită la fotografie. Indiferent din ce unghi l-ar fi privit, nu reușea să găsească nici o asemănare între bărbatul brunet cu obraji dolofani și cu o licărire zburdalnică în ochii închiși la culoare și sora lui înțepată și arogantă.

– Câți ani avea fratele tău?

– Nouăsprezece. Esmerelda își trecu un deget peste imagine, ca și când ar fi încercat să mângâie obrazul cu gropiță al fratelui ei. Doar un băietan...

Nu observă privirea neîncrezătoare a lui Billy. La treisprezece ani, acesta călărea deja cu succesorul lui Quantrill, Bill Anderson cel Sângeros. La paisprezece, ucisese primul bărbat și „gustase" prima femeie, în aceeași noapte, când frații lui, aflați în culmea fericirii, îl duseseră într-un bordel ca să sărbătorească. Billy nu își mai amintea cum arăta curva, dar își amintea și acum privirea chinuită a yankeului care întinsese o mână pătată de sânge spre el înainte să își dea duhul.

Billy apucă fotografia de sub mâna ei și o studie cu ochii mijiți, după care o puse la loc.

– Nu l-am mai văzut până acum.

– Așa zici? Atunci explică-mi asta. Esmerelda apucă hârtia de pe masă și i-o înmânâ cu un gest ceremonios.

Billy ridică o sprânceană, după care despături cu grijă bucata de hârtie. Nici nu ajunse bine la al treilea paragraf, că buzele începură să-i zvâcnească. Informarea scrisă de mână relata o poveste dramatică cum nu mai citise vreodată în romanele lui ieftine. O poveste tragică a unui jaf făcut de mântuială, o tânără virgină care se îndrepta spre o mănăstire mexicană ca să depună jurământul de castitate, un tânăr nobil și naiv care încasase un glonț în inimă pentru ca însoțitoarea lui să nu fie siluită de o bandă de proscriși însetați de sânge. Când citi ultimul paragraf, scris într-un stil trist și dureros, își întoarse privirea, astfel ca Esmerelda să nu vadă lacrimile care îl podidiră.

Se simți șocat când îi simți mâna pe umărul lui.

– Liniștește-te, domnule Darling. Poate că totuși sufletul dumitale nu e chiar atât de istovit precum te temeai. Esmerelda îi vorbi șoptit, gutural, ceea ce îl făcu să se întrebe ce voce ar fi avut noaptea, cu lămpile stinse, despărțiți doar de piele și întuneric. Esmerelda continuă: Chiar și unui ticălos ca dumneata, Dumnezeu îi oferă mereu o șansă de a se căi și de a fi mântuit.

Billy nu se mai putu stăpâni. Izbucni într-un hohot de râs sugrumat. Esmerelda se duse în fața lui, ca să-l poată privi în ochi. Billy se șterse la ochi, neputând să-și mai ascundă hohotele de râs. Așteptă până se reduseră doar la niște chicoteli și abia atunci reuși să fluture bucata de hârtie spre ea.

– Oricine a scris – își drese vocea, apoi continuă – *flecărelile* astea ar trebui să se documenteze mai bine. Ocupația mea nu constă în a jefui diligențe, coniță. Eu îi prind pe hoții de diligențe. Poate că ți se par niște informații prea subtile, fiind din Boston și toate cele, dar există o diferență clară între cele două.

Esmerelda îi smulse bucata de hârtie din mână și se încruntă, confuză.

– Nu înțeleg. Domnul Snorton a jurat că...

– Domnul Snorton? repetă Billy. Te referi cumva la domnul Flavil Snorton? Esmerelda își strânse buzele, sfidătoare, dar nu răspunse, așa că Billy își duse o mână în dreptul pieptului

și continuă: Un tip scund, cam până aici, cu urechi de elefant și voce de greier?

Esmerelda rămase cu gura-căscată. Billy îi închise încet gura cu un deget, ceea ce îi permise femeii să spună în șoaptă:

– Mi-a zis că e cel mai bun detectiv de la Pinkerton.

Billy își retrase mâna de pe pielea ei mătăsoasă, gândindu-se că mai bine nu pomenea nimic despre asta.

– Nu lucrează pentru Pinkerton. Nu a lucrat niciodată pentru ei. E un trișor, un escroc. Ce naiba! Flavil Snorton e căutat în mai multe state și teritorii decât mine. M-am întâlnit cu el în Kansas City, vara trecută. Așa s-ar explica de ce i-a venit în minte atât de repede numele meu când căuta pe cine să dea vina pentru uciderea fratelui tău.

Esmerelda începu să se depărteze de el, cu o privire mai sălbatică decât a unei iepe neîmblânzite.

– De ce te-aș crede? Pretinzi că domnul Snorton este un escroc, dar și tu ți-ai vinde arma celui care oferă mai mult.

– Te-ai dus tu la Pinkerton, sau Snorton te-a căutat pe tine?

Esmerelda se încruntă.

– M-am dus la Pinkerton când a dispărut Bartholomew, dar m-au refuzat, pentru că nu aveam suficienți bani ca să-i angajez. Două luni mai târziu, domnul Snorton a apărut în pragul ușii mele. M-a informat că cei de la Pinkerton au lucrat în tot acel timp, în secret, la cazul meu și, dacă aș fi reușit să strâng suficienți bani ca să îi finanțez călătoria până în Vest... Începu să clipească de parcă ar fi ieșit dintr-o ceață orbitoare, după care continuă: Am închis școala și-am încasat toate datoriile. Am vândut pianul mamei. I-am dat toți banii, mai puțin mărunțișul de care am considerat că voi avea nevoie ca să mă duc să îl aduc pe Bartholomew acasă, după ce avea să fie găsit.

– Iar în schimb, el ți-a trimis lucrurile fratelui tău într-un pachețel frumos aranjat, învelit în hârtie maronie și legat cu sfoară. Caz închis.

Esmerelda se prăbuși pe pat și își duse mâinile la stomac. Billy aproape regretă că fusese atât de nemilos cu ea. Își amintea foarte bine cum era să ți se facă greață de propria naivitate.

Bărbia Esmereldei începu să tremure, ceea ce îl făcu pe Billy să intre în panică pentru o clipă. Dar în loc să izbucnească în lacrimi, Esmerelda își încleștă dinții, furioasă.

– Piticania aia ticăloasă. E un... un...

Billy ciuli urechile. Oare domnișoara Fine cea pioasă chiar avea să recurgă la înjurături?

– ... pitic cu urechile cât gălețile! încheie ea, spre vaga dezamăgire a lui Billy. Of, cerule mare, șopti ea, privindu-l îngrozită. Aproape că am împușcat și ucis un om nevinovat.

Billy își propti o cizmă de tăblia patului și îi zâmbi lasciv.

– Am multe trăsături de caracter, domnișoară Fine, dar inocența nu se numără printre ele. Ridică din umeri, mulțumit că domnișoarei Fine îi revenise culoarea în obraji, apoi spuse: Dacă m-ai fi ucis, ai fi putut da buzna în biroul polițistului judiciar din Santa Fe să îți ridici recompensa și să te întorci vioaie la Boston, crezând că ai răzbunat moartea fratelui tău.

– Moartea fratelui meu...? repetă ea, răgușit.

Sări în picioare, obligându-l să se împleticească în spate, ca să nu îl calce în picioare cu cizmele ei elegante, din piele de căprioară. Esmerelda se plimbă încolo și încoace prin încăpere, ceea ce îl făcu să tresară, în încercarea de a-i anticipa următoarea mișcare.

Mai avea puțin și dădea cu capul de tavanul înclinat al camerei. Ochii îi străluceau de bucurie.

– Nu înțelegi? S-ar putea ca fratele meu să fie încă în viață!

Billy nu voia să-i distrugă speranțele, dar știa că era mai bine pentru ea așa, decât să i le stârnească.

– N-ar trebui să fii atât de convinsă de asta, coniță. La urma urmei, ai primit lucrurile lui.

Esmerelda strânse neatentă lucrușoarele de pe masă și le puse înapoi în plic.

– Dar ce dovedesc ele de fapt? Că a fost jefuit de unul dintre complicii lui Snorton? Sau că a rămas fără bani și și-a vândut lucrurile de preț pe care le avea ca să cumpere mâncare sau provizii? Dacă e încă în viață? Pierdut și singur? Din gestul ei amplu s-ar fi zis că fiecare colțișor din teritoriul situat la vest de St. Louis era doar o pustietate întinsă. Își plecă capul într-o parte, privindu-l meditativ. Lui Billy i se zbârli părul pe ceafă, așa cum

pățea înainte de un atac al indienilor sau când se strica vremea rău de tot. Esmerelda continuă: Șeriful McGuire a spus că ești cel mai bun urmăritor din ținut. Ești singurul care mă poate ajuta să-l găsesc.

Billy ar fi fost la fel de uluit dacă l-ar fi cerut în căsătorie. Își duse mâna la piept.

– Eu? Vrei să mă *angajezi*? Cu câteva ore în urmă voiai să mă ucizi.

Esmerelda îi zâmbi lingușitor.

– Ah, a fost doar o neînțelegere regretabilă, domnule Darling.

Pentru prima dată, îi rostise numele ca pe un alint, nu ca pe un epitet. Nu-i prea plăcea efectul pe care îl avea acest lucru asupra lui.

Îi împinse farfuria cu friptură de vită.

– Cred c-ai face bine să mănânci ceva, coniță. Probabil că foamea te face *loco*.

Ea i-o împinse înapoi.

– Mi-am cam pierdut pofta de mâncare. La fel cum mi-am pierdut și fratele. Și tu ai frați, domnule Darling. Cum te-ai simți dacă unul dintre ei ar dispărea fără urmă?

– Norocos, răspunse el scurt. Ori de câte ori dispărea unul dintre frații *lui*, tot ce trebuia să facă era să îl caute în cea mai apropiată închisoare, bordel sau saloon.

Ușa de la camera de alături se trânti. Esmerelda se uită agitată la perete, dar Billy îl ignoră. Probabil că Dorothea avea un client mai vânjos, poate unul dintre băieții ăia Zimmerman, de la fabrica de cherestea. Se știa că aveau și alte pofte în afară de cârnați și de ștrudele, în timpul pauzei de după-amiază.

– Parcă spuneai că nu mai ai nici un ban, făcu el. Cum intenționezi să plătești pentru serviciile mele?

– Cât ceri?

– Mai mult decât ai. Discuția a fost întreruptă de un geamăt răgușit și apoi de un scâncet feminin de plăcere, urmate de scârțâitul ritmic al unui cadru de pat de fier ruginit.

Esmerelda își întoarse încet privirea la trandafirii șterși de pe tapet, ca și când nu-i venea să creadă ce auzea. Se îmbujoră.

Dintr-odată, părea că îi era foarte greu să îl privească în ochi. Şi să respire. Dădu din mână, apoi spuse:

– Am putea merge altundeva să negociem tranzacţia? Aici nu mi se pare un loc adecvat.

Billy rânji, temându-se că avea să izbucnească din nou în râs dacă Esmerelda ar fi început să îşi facă vânt cu evantaiul.

– Ba din contră, domnişoară Fine. În acest local se negociază tranzacţii la orice oră din zi şi din noapte. Dar dacă asta te-ar face să te simţi mai confortabil... Se duse spre perete şi îl lovi cu pumnul. Hei! Mai încet! Am o doamnă cu mine.

Îi răspunseră nişte râsete înăbuşite de bărbat şi femeie, după care gemetele şi scârţâitul reîncepură, într-un ritm mai domol. În timp ce se îndreptă agale spre masă, Esmerelda îl privi cu un total dispreţ.

Billy îşi dădu seama că nu mai încerca să îl farmece. Nu ştia însă dacă golul din stomac se datora unui sentiment de regret sau de uşurare.

Era evident că femeia asta reprezenta un pericol atât pentru ea însăşi, cât şi pentru liniştea lui sufletească. O şi vedea cu ochii minţii intrând în saloanele ca vai de lume din ţinut, căutând pe cineva care să îl găsească pe ageamiul de frate-său. Se înfioră în sinea lui când se gândi la această posibilitate. Văzuse prea multe fete inocente venind în Vest în căutare de averi, doar ca să ajungă să fie date pe spate, ca Dorothea, care se afla în camera de alături, servind lucrători imigranţi şi cowboy recunoscători, pentru câţiva dolari din argint. Se îndoia că domnişoara Fine cea dichisită ar fi supravieţuit unei astfel de sorţi. Singura lui speranţă era să o trimită la următoarea diligenţă care pleca din Calamity.

– Poate că nu dispun de numerar, domnule Darling, spuse ea, dar te asigur că dispun de alte resurse.

El o măsură din cap până în picioare, insinuând intenţionat ce putea fi mai rău.

– O, nu m-am îndoit niciodată de asta.

Cei doi se priviră în ochi, în timp ce sunetele de alături deveniră tot mai sălbatice. Brusc, camera lui Billy părea prea mică şi prea intimă şi parcă le era imposibil să nu se atingă, deşi nici unul dintre ei nu se mişcase.

Un răget gutural aproape că înăbuşi un geamăt cu suspine de femeie. După o scurtă tăcere, se auzi zăngănitul unor monede şi bufnitura uşoară a unei uşi. Probabil că Zimmerman nici măcar nu se sinchisise să îşi desfacă bretelele, se gândi Billy, strâmbând din nas.

Esmerelda îşi luă cu greu ochii de la el şi respiră adânc.

– Ţin să te informez, domnule, că bunicul meu este de viţă nobilă.

Billy se lăsă pe călcâie, prefăcându-se că nu pricepe.

– E o boală care se poate trata?

– E duce, răspunse ea aspru. Un bărbat foarte înstărit. Văzând că Billy nu face nici o plecăciune şi nu îşi scoate pălăria la auzul veştii, Esmerelda adăugă degrabă: Şi ţine foarte mult la fratele meu. Aşa a fost mereu. Imediat ce scrisoarea prin care i-am spus că Bartholomew a dispărut va ajunge la Londra, sunt sigură că va fi mai mult decât nerăbdător să ofere o recompensă frumuşică celui care îi va găsi nepotul.

Billy o privi cu ochi mijiţi.

– Mort sau viu?

Dacă ai fi putut ucide un om din priviri, Esmerelda cu siguranţă nu ar mai fi avut nevoie de pistol. Cu maxilarul încleştat, îşi coborî privirea şi începu să se plimbe în jurul mesei.

– Bartholomew este singurul moştenitor al bunicului şi mereu a existat o afecţiune profundă şi trainică între ei doi. Am trimis scrisoarea cu mai bine de patru luni în urmă, când am început să mă pregătesc pentru călătoria mea spre Vest. E foarte posibil ca bunicul să o fi primit deja! Şi atunci probabil că a luat primul vapor spre America. Ar putea ajunge aici în orice moment! Motiv pentru care este şi mai imperios să încuviinţezi să mă ajuţi, domnule Darling. Vei primi fiecare bănuţ pe care ţi-l voi datora. Ai cuvântul meu de onoare.

Se apropie suficient de mult de el cât să-l poată atinge, ochii ei de culoarea caramelului transformându-se într-un chihlimbariu rugător.

Billy îşi dădu pălăria mai pe spate, prefăcându-se că se gândeşte la oferta ei. La patru ani jucase pentru prima dată poker. Îşi dădea cu uşurinţă seama când cineva mergea la cacealma.

Domnişoara Fine cea virtuoasă mintea de înghețau apele. Îl intriga faptul că încerca să îl amăgească, dar nu îndeajuns de mult încât să îl convingă să nu o mai alunge înapoi la Boston, unde-i era locul.

Se părea că misiunea pe care şi-o propusese avea să fie mai greu de îndeplinit decât anticipase, motiv pentru care hotărî să meargă la rândul lui la cacealma, a doua oară pe ziua respectivă.

– Vă voi accepta oferta, ducesă, însă doar în următoarele condiții: Dacă bunicul dumitale nu ajunge aici, cu aurul datorat, până îl găsesc pe acest aşa-zis frate al dumitale, atunci voi cere plata în întregime. Îşi puse mâna pe obrazul ei şi o privi drept în ochi, hotărât să nu lase nici o urmă de îndoială cu privire la natura cererii lui: De la dumneata.

În timp ce aştepta un răspuns de la ea, îşi trecu degetul mare peste moliciunea ademenitoare a buzei ei inferioare. Esmerelda făcu ochii mari. Buzele îi tremurară, desfăcându-se uşor sub apăsarea degetului lui mare. Începu să respire mai repede, sânii ei plini ridicându-se şi coborând într-un ritm neregulat.

Billy anticipase efectul pe care avea să îl aibă atingerea lui, dar nu fusese pregătit pentru efectul pe care îl avu asupra lui. Dorința îi strângea vintrea ca într-o menghină nemiloasă, făcându-l să regrete pentru o clipă că nu era exact soiul de om care se prefăcea a fi.

Pe fața Esmereldei putu citi mai multe emoții: Teamă. Indignare. Disperare. Şi ceva evaziv. Ceea ce îl făcu să se întrebe oare cum ar fi reacționat dacă şi-ar fi trecut mâna prin părul ei nearanjat, i-ar fi dat capul pe spate şi-ar fi mângâiat-o pe buze cu gura, nu cu degetul mare.

Dar înainte să cedeze în fața acelei ispite primejdioase, văzu dispreț pe chipul ei.

Billy se pregăti să fie pălmuit. Aşa cum şi merita pentru că îndrăznise să-i facă o propunere atât de scandaloasă unei doamne.

Fața ei era albă ca varul, dar în ochi îi sclipea disprețul.

– Prea bine, domnule Darling. Sunteți angajat.

– Poftim? aproape că țipă Billy. Mâna îi căzu amorțită pe lângă corp. Se aşteptase ca Esmerelda să țipe şi să iasă în fugă din cameră, ca o fecioară îngrozită, nu să-i accepte propunerea crudă.

Se părea însă că îi subestimase şi hotărârea, şi devotamentul față de fratele ei. O greşeală pe care nu avea să o repete.

Billy înlemni locului, încă şocat, iar Esmerelda începu să se învârtă prin cameră cu o eficiență de temut, legându-şi pălărioara călcată în picioare şi adunându-şi lucruşoarele.

– Mă găsiți la hotel. Asta în cazul în care sătucul acesta provincial are un hotel. Ne vom întâlni la restaurant mâine dimineață la ora şapte fix, ca să discutăm planurile noastre.

Billy făcu ochii şi mai mari. Nu se mai trezise înainte de ora zece de când se retrăsese la bordel ca să îşi revină după ce fusese împuşcat.

Esmerelda îşi puse mănuşile şi, după ce ezită o clipă, întrebă încruntată şi îngrozită:

– Nu-mi place să te deranjez, dar aş putea împrumuta nişte bani de la dumneata pentru o noapte de cazare?

Billy se căută prin buzunar şi-i întinse un teanc gros de bani câştigați la poker. Esmerelda ar fi putut să-i ia pe toți, iar el ar fi fost prea amețit ca să se împotrivească.

Fata alese în schimb o bancnotă mai mică, apoi îi returnă restul.

– Trece-o în contul meu, sugeră ea, zâmbetul ei fiind îndeajuns de tăios încât să-i cresteze pielea.

– Cu plăcere, coniță. Billy bănuia că rânjetul lui îngâmfat nici nu se compara cu cel dinainte.

Esmerelda se îndreptă spre uşă, după care se întoarse şi apucă farfuria cu friptură de vită şi cartofi.

– Nu avem de ce să lăsăm o cină bună să se irosească.

După ce ieşi din cameră, cu farfuria sub braț, Billy se prăbuşi pe pat şi îşi scoase pălăria, neştiind dacă să râdă sau să plângă.

Domnişoara Peticel îl urmărea cu privirea din balansoar, trufaşă ca o felină, iar Sadie ieşi târâş de sub pat şi se lăsă pe genunchiul lui.

O scărpină distras pe cățea, apoi îşi trecu o mână prin păr.

– Să fiu al naibii, spuse el printre dinți. Să fiu al naibii!

Dar, pentru prima dată după multă vreme, nu se simțea al naibii.

Capitolul 7

„Dragul meu bunic", scrise Esmerelda pe foaie, cu litere frumoase și îngrijite. Își duse stiloul la gură și se gândi câteva momente, după care tăie „meu".

– „Dragă bunicule", citi ea cu voce tare. Se încruntă și tăie și „dragă", lăsând doar „bunicule". Se gândise să-i ceară să o elibereze, dar până și formula aceea de adresare i se părea falsă. Mototoli hârtia și apucă o foaie nouă. Era deja trecut de miezul nopții, dar era neliniștită și agitată și nu reușea nicicum să adoarmă.

Dacă șeriful McGuire nu ar fi fost îndeajuns de drăguț încât să-i recupereze cufărul și cutia cu vioara de la cowboy-ul acela bătrân de pe stradă și să le trimită la hotel, probabil că și-ar fi scris scrisoarea pe spatele afișului cu Billy Darling.

„Lord Wyndham", scrijeli ea, renunțând la caligrafia perfectă și optând pentru un scris pasional. „Cu multă îngrijorare și profund regret vă scriu pentru a vă informa că, din cauza nepăsării și a indiferenței dumneavoastră îndelungate, am fost obligată să îmi dau la schimb virtutea unui *desperado* nemilos."

Își duse mâna la piept, distrasă de amintirea atingerii posesive a lui Billy Darling. Încercase să o hărțuiască, și totuși o atinsese la fel de tandru ca un iubit. Simți un fior ciudat și se rugă să fie de teamă. Aproape că ucisese un om astăzi, după care îl mințise cu nerușinare în față. Nu știa dacă putea îndura să adauge și desfrâul pe lista ei de păcate.

Își îndoi degetele goale de la picioare sub tivul rochiei și reluă scrisul. „Sunt convinsă că nu veți suferi și nu vă veți neliniști din pricina mea, din moment ce nu ați făcut-o niciodată până acum. A dumneavoastră veșnic devotată nepoată... Esmerelda Fine."

Puse punctul pe *i*-ul final cu o violență sălbatică. Stiloul lăsă o picătură de cerneală urâtă pe pagină.

Esmerelda gemu și își puse capul pe birou, ispitită să se lovească de el, de frustrată ce era. Și dacă ar fi pus scrisoarea la poștă în zori de zi, tot ar fi făcut câteva săptămâni până în Anglia. Și chiar dacă, în mod miraculos, ar fi ajuns acolo chiar a doua zi,

știa că bunicul ei ar fi dat dovadă doar de apatie și de dispreț față de ea. Rămăsese în Boston aproape trei luni după ce-i trimisese prima scrisoare, sperând că avea să primească un răspuns, deși în adâncul sufletului știuse că era în zadar.

Aruncă scrisoarea peste grămăjoara tot mai mare de hârtii și se întrebă de ce oare născocise o poveste atât de absurdă. De ce se lăudase că bunicul ei ar fi trecut oceanul ca să o salveze, când acesta n-ar fi trecut nici măcar o stradă din Londra ca să-i arunce un bănuț în pahar, nici dacă ar fi cerșit desculță în zăpadă.

Se părea că odată ce începea cu minciunile, nu se mai putea opri. Din disperare, nu făcuse decât să stârnească fanteziile pe care nu îndrăznise să le recunoască nici măcar față de Bartholomew. Fanteziile pe care le avusese cu un bărbat pe care îl putea numi „bunic": un bărbat cu părul alb ca zăpada și cu o mustață țepoasă care s-o gâdile pe obraz ori de câte ori ar fi ținut-o iubitor în brațele lui puternice. Un bărbat care să o mângâie pe păr și să-i șoptească: „Liniștește-te, fată! Te-ai descurcat bine, dar nu mai ai ce face. A venit vremea să vii acasă".

Chiar dacă era un vis dulce, îi lăsa un gust amar în gură deoarece știa că, atunci când se sfârșea, singurul lucru pe care se putea bizui, ca de obicei, era istețimea ei.

Și un străin periculos.

De la moartea părinților ei, refuzase să mai aștepte ajutor de la cineva. Dar avea nevoie de Billy Darling. Fără el poate că nu avea să-l găsească niciodată pe Bartholomew.

Era posibil ca fratele ei să fie încă în viață! Țipă de bucurie la acest gând. Îi fusese destul de greu să își vadă de viață după ce aceasta fugise de acasă și aproape intolerabil când îl crezuse mort.

Închise ochii, amintindu-și prima dată când aproape că îl pierduse. Fuseseră la cimitir, să pună flori pe mormintele proaspăt săpate ale părinților lor, iar el o prinsese de mână și se plânsese că îl durea burtica. Chiar dacă fusese o zi fierbinte de iulie, când se uitase la el, văzuse că tremura din toți rărunchii.

De-a dreptul îngrozită, îl îngrijise zi și noapte, folosindu-și orice strop de energie ca să alunge umbra morții din preajma lui. Când doctorul îi vizitase pentru ultima oară și clătinase trist din cap în timp ce își închidea geanta neagră, Esmerelda îl ținuse

pe Bartholomew, mic și balonat, la piept și îl implorase pe Dumnezeu să-i cruțe viața. Chiar și atunci fusese sfâșiată de un sentiment de vină, deoarece nu știa dacă îi era teamă pentru că avea să-l piardă sau pentru că urma să rămână singură. Lacrimile începuseră să i se rostogolească pe obraji, în timp ce jurase că avea să-i poarte de grijă, să-l crească așa cum ar fi vrut părinții lor. Numai să-i cruțe viața...

Esmerelda deschise ochii, surprinsă să își dea seama că aceștia o înțepau, dar erau totuși uscați. Începând din acel moment, se concentrase toată viața să-i poarte de grijă lui Bartholomew. Voise doar să-l țină aproape de ea și în siguranță, dar îl strânsese prea tare și uite că îi alunecase printre degete. Când își pierduse fratele a fost ca și când s-ar fi pierdut pe sine sau cel puțin pe Esmerelda pe care și-o amintea ea.

Se înveli cu șalul, se duse la fereastră și trase la o parte draperia șifonată. Calamity părea să doarmă leneș în lumina lunii, ca o mică oază de civilizație într-o mare întinsă de sălbăticie. Majoritatea lămpilor fuseseră stinse. O singură flacără se mai vedea în fereastra podului casei din șindrile de peste drum de hotel.

Fascinată de licărirea aceea, Esmerelda își apropie fruntea de geamul strâmb. Oare domnul Darling se vârâse sub plapuma lui ștearsă, și pisica adormise lângă el? Sau adormise citind unul din romanele acelea ieftine despre care negase că i-ar fi aparținut, dar pe care era clar că le prețuia?

Ușa din față a localului se deschise, alungând imaginea plăcută pe care și-o creionase în mintea ei. Un cowboy se împletici pe trotuar, cu o femeie la braț. Femeia se desprinse din strânsoarea lui de bețiv, dar el o trase înapoi, frecându-și gura și șoldurile de ea, într-un ritm crud pe care nici măcar o fată bătrână ca Esmerelda nu l-ar fi putut interpreta greșit.

Se trase în spatele draperiei, îmbujorată. Când îndrăzni să arunce din nou o privire pe geam, femeia dispăruse, iar cowboy-ul se îndrepta spre saloon. Se uită din nou la lumânare. Neîndoielnic, oricine dormea în casa aceea, inclusiv locatarul camerei din pod, nu dormea singur.

Își aminti cu hotărâre că nu conta cum își petrecea domnul Darling nopțile, atâta timp cât își petrecea zilele căutându-i

fratele. După ce aveau să îl găsească pe Bartholomew... ei bine, avea să născocească ea o modalitate de a renegocia mica lor înțelegere.

Se mândrise mereu cu abilitățile ei de a face schimburi. Pe când trupurile neînsuflețite ale părinților se aflaseră încă în salon, îmbrăcate în hainele de duminică, creditorii dăduseră buzna în casa lor modestă ca un stol de vulturi, cerând să li se achite datoriile pe care le avea tatăl familiei față de ei. Temându-se că aveau să sune la poliție și să ceară ca ea și Bartholomew să fie duși la Casa Griswald pentru copii orfani și părăsiți, unde ar fi putut să fie despărțiți pentru totdeauna, Esmerelda reușise să scape de ei cu un amestec isteț de promisiuni și amenințări. Nu cerșise și nu furase niciodată, dar nici nu plătise un bănuț măcar într-o zi de luni, dacă ar fi putut aștepta până vineri. În ultimii treisprezece ani învățase cu siguranță cum să se poarte cu creditorii.

Se temea doar ca un om precum Billy Darling să nu fi fost cumva peste puterile ei de mânuit.

– Vise plăcute, domnule Darling, murmură ea, lăsând draperia să cadă la loc.

Dacă ar mai fi rămas lângă fereastră o clipă, ar fi văzut umbre strecurându-se prin camera lui înainte ca lumânarea să se stingă brusc.

*

Când se trezi, Billy văzu că era întuneric în jur și simți țeava rece a unui revolver Colt pe tâmplă. Asta nu îl împiedică să își caute arma, așa cum știau și atacatorii lui că avea să facă. Cineva îl lovi cu patul revolverului peste maxilar. Simți gustul ca de cupru al sângelui. Erau cel puțin patru bărbați. „Ar fi trebuit să vină cinci", gândi el înverșunat, spunându-și că erau norocoși că nu-i puteau vedea rânjetul ca de gheață din pricina întunericului.

Fiind mezinul familiei Darling, n-ar fi supraviețuit niciodată, dacă nu ar fi învățat să lupte murdar, să lovească, să împungă și să muște orice parte a corpului apuca. Îl lovi pe cel mai apropiat de el cu piciorul în vintre. O înjurătură se transformă într-un geamăt chinuit. Bărbații se năpustiră asupra lui ca o haită de maimuțe,

grohăind, înjurând şi gâfâind mai tare ca el. Ştia că Sadie avea să se adăpostească sub pat, dar un miorlăit indignat îi dădu de veste că unul dintre bărbaţi o călcase pe coadă pe domnişoara Peticel. Pisica se mândrea cu coada ei lungă şi stufoasă.

Acum chiar că îl enervaseră.

Începuse să îi lovească sălbatic înainte ca bărbaţii să reuşească să-i prindă braţele la spate şi să-i pună un sac peste cap. Îl înghiontiră pe scările din spate, lovindu-l cu capul de perete când încercă să o ia la fugă. Spera din toată inima ca fetele să nu audă toată agitaţia aia şi să se sperie.

Simţi mirosul puternic de bălegar şi fân proaspăt prin sacul umed şi auzi nechezatul cailor agitaţi. Billy ştiu că îl duseseră în grajd înainte ca atacatorii lui să-l împingă spre o despărţitură din lemn şi să-i scoată sacul de pe cap.

Îşi linse încet sângele din colţul gurii, după care ridică capul şi-l privi pe bărbatul care stătea deasupra lui.

– Winstead, spuse el, deloc surprins.

Bărbatul înclină scurt din cap, zâmbindu-i într-un mod uimitor de plăcut.

– Darling.

Avea părul grizonant, cu cărare pe mijloc şi uns pe ambele părţi. Ochii îi erau ca nişte bucăţi de cărbune, opaci şi strălucitori în acelaşi timp. Era îmbrăcat impecabil: pantofii îi erau lustruiţi, dungile de la pantalonii de lână trasate perfect şi vesta cu două rânduri de nasturi în stare impecabilă. Sub braţ avea un săculeţ de piele.

Dintre toţi poliţiştii federali cu care avusese de-a face Billy, Winstead era singurul care îi merita cu adevărat disprețul. Şi respectul. Fusese colonel în Armata Uniunii în timpul războiului, iar Billy avea să moară regretând că fusese prea tânăr ca să înfrunte ochii aceia scânteietori pe câmpul de luptă.

Huliganii lui Winstead se înghesuiră în spatele lui. Unul dintre ei, cu ochiul umflat, se uita urât la Billy. Un altul îşi ţinea braţul îndoit într-un unghi ciudat. În spatele celor patru bărbaţi aştepta o santinelă palidă şi tăcută.

– *Et tu, Brute?* murmură Billy.

În lumina slabă a felinarului, văzu că Drew se îmbujoră.

– Nu vorbi franceza aia mizerabilă cu domnul Winstead, se răsti unul dintre bărbaţi. Vreţi să-l pocnesc, domnule?

Winstead refuză oferta cu o mişcare a mâinii.

– Nu te grăbi să-ţi înfierezi prietenul drept trădător, domnule Darling. Şeriful McGuire a acceptat doar invitaţia noastră cu puţin mai multă eleganţă decât tine. Îmi place să-i ţin pe oamenii legii la curent cu demersurile noastre. Scoase un ceas de aur din buzunarul vestei şi îi aruncă o privire fugară, după care continuă: Sper să mă ierţi că te-am deranjat la o oră atât de târzie, dar am o treabă pentru tine.

– Bănuiam eu. Dar n-ar fi fost mai uşor dacă ai fi trimis o telegramă?

Winstead zâmbi din nou, necruţător.

– Poate că ar fi fost mai uşor. Dar nici pe departe la fel de discret.

Poliţistul judiciar, căruia nu-i plăcea să irosească timpul nimănui, cu precădere pe al lui, deschise săculeţul şi scoase o bucată de hârtie făcută sul. Desfăcu afişul dintr-o singură mişcare a încheieturii.

– Vreau să-l prinzi pe acest bărbat.

Billy miji ochii la hârtie, apoi la poliţist.

– Mă ierţi, domnule, dar nu citesc prea bine cu mâinile legate. Ai putea...? Ridică din umeri, făcând semn spre faptul că avea mâinile legate, şi se declară mulţumit să-i vadă pe oamenii lui Winstead dându-se grăbiţi în spate.

Billy clipi spre Winstead şi-l privi aşa cum obişnuia să o privească pe mama lui când aceasta dădea buzna în hambar în căutarea celui care se făcea vinovat de furtul plăcintei cu afine proaspăt scoase din cuptor. Îi spusese mereu că l-ar fi înduplecat şi pe diavol să-i dea drumul din iad cu privirea aia. Nu reuşea nicicum să se înduplece să-i tragă o mamă de bătaie, nici măcar după ce se chinuia o oră întreagă să-i scoată petele de afine de sub unghii.

Winstead nu era însă la fel de uşor de amăgit.

– Şerife, ai vrea să faci onorurile? spuse el peste umăr, iar bărbaţii lui răsuflară uşuraţi.

Îşi linseră toţi cu nerăbdare buzele lovite şi umflate, în timp ce Drew se lăsă pe vine lângă prizonier şi îşi făcu de lucru cu nodurile.

– Ar trebui să-ţi rup nasul, murmură Billy fără să îşi mişte buzele.

– Aş prefera să nu o faci, murmură Drew, schimbul de replici dintre ei fiind ascuns de părul lui lung, grizonant. Mi-ai strica reputaţia.

Frânghiile se desfăcură. Drew se retrase încet, cu mâinile ridicate, de parcă prietenul lui l-ar fi ţintuit cu un pistol, nu doar cu o privire urâtă.

Billy îi surprinse pe toţi prin faptul că nu sări numaidecât în picioare în clipa în care se eliberă. Luă doar afişul de la Winstead şi se rezemă de grajd.

Citi ce scria în josul paginii, după care pufni spre Winstead.

– Bart-cel-Negru? Ce nelegiuit care se respectă şi nu e personaj într-un roman ieftin şi-ar spune Bart-cel-Negru?

– Mă tem că unul foarte realizat. Genul care jefuieşte bănci, trenuri şi diligenţe cu aceeaşi perspicacitate. Genul care trebuie oprit.

Billy se încruntă la schiţă. Artistul îl desenase pe proscris în linii îndrăzneţe. Nu mai văzuse niciodată o gropiţă care să pară atât de răutăcioasă sau un zâmbet de băieţandru atât de sinistru. O barbă închisă la culoare îi acoperea maxilarul, dar nu reuşea să-i ascundă prea bine obrajii ca de bebeluş. Obraji pe care nu demult Esmerelda Fine îi mângâiase cu tandreţe.

Billy se uită uluit la schiţă şi îşi dădu seama că era vorba despre domnul Bartholomew Fine al III-lea.

Capitolul 8

Ticăloşia începu să-i curgă prin vene. Billy o simţi alunecând prin el precum veninul unui şarpe cu clopoţei, amorţindu-i mai întâi membrele, apoi inima. Dacă Winstead şi oamenii lui l-ar fi

cunoscut mai bine, şi-ar fi dat şi ei seama de asta. Îl trădau maxilarul lui încleştat, buzele subţiate şi licărirea de oţel din ochii lui. Acceptase cacealmaua Esmereldei doar ca să afle că aceasta deţinea un atu în mânecă.

Billy se ridică în picioare şi doar Drew a fost destul de înţelept încât să se retragă spre uşa grajdului, temându-se sincer că aveau să fie martorii unei izbucniri în stilul clanului Darling.

Pe chipul lui se putea citi deopotrivă dezamăgire şi uşurare când Billy ridică doar din umeri şi spuse:

– Nu l-am mai văzut în viaţa mea.

– O, eu cred că l-ai mai văzut, spuse Winstead. Cred că l-ai cunoscut recent, poate chiar în după-amiaza aceasta, când o anumită doamnă încântătoare te-a vizitat în camera ta.

– De unde...? Billy le privi pe ajutoarele poliţistului, depistându-l cu uşurinţă pe cel care rânjea plin de îngâmfare, iar apoi continuă: Deci nu unul dintre băieţii Zimmerman a avut treabă cu Dorothea. Poate c-ar trebui să găseşti un spion care să nu apese atât de repede pe trăgaci. Cred că omul tău n-a stat mai mult de trei minute în odaia aia.

Drew şi oamenii lui râseră pe înfundate. Bărbatul îngâmfat începu să mârâie şi se apropie de Billy, mormăind printre dinţi.

Winstead îi făcu semn să se oprească.

– A fost acolo îndeajuns cât să afle informaţiile de care aveam nevoie. Şi anume, că te întreţineai cu o femeie care încerca să te angajeze să îl găseşti pe bărbatul din afiş.

Billy încuviinţă.

– Sora lui, Esmerelda.

Winstead pufni dispreţuitor.

– Doar n-ai pus botul la şiretlicul acesta vechi de când lumea. Un proscris ca Bart Fine probabil că are *surori* în fiecare oraş şi tabără de mineri din Kansas City până în San Francisco.

Winstead îl privi răutăcios, ceea ce îl făcu pe Billy să-şi doreasă să-i spargă moaca.

– A fost destul de convingătoare când a încercat să-mi tragă un glonţ în inimă deoarece credea că l-am ucis pe fratele ei mai mic.

– Am auzit. O reprezentație impresionantă și pasională a patimii ei, nu-i așa? Dar oare să fi fost patima unei surori devotate? Sau a unei iubite disperate?

Billy nu putea nici să confirme, nici să infirme posibilitatea. Pentru a-și ascunde tulburarea, se răsuci și căută instinctiv boxa în care se afla iapa lui, Belle.

Winstead îl urmări îndeaproape, profitând de avantajul pe care îl dobândise.

– Știu din surse sigure că Bart Fine este singur la părinți. Fine nu știe, dar i-am pus pe cei de la Pinkerton să o urmărească pe femeie încă de când a plecat din Boston, din casa în care au locuit împreună. Abia astăzi ne-am dat seama că îl credea mort. Credeam că vine în vest ca să se întâlnească cu ticălosul. Din moment ce ai avut bunăvoința să o convingi că s-ar putea să fie în viață, sperăm că așa o să și facă. Și atunci, vreau să fii de față ca să-l arestezi.

Billy își mângâie iapa pe nasu-i catifelat.

– Vrei să o folosesc pe post de momeală?

– Poți să o folosești oricum găsești de cuviință, domnule Darling.

Cuvintele dure ale lui Winstead îl făcură să se înfioare din pricina unui sentiment de anticipație.

Winstead continuă:

– Mi-am făcut rost de propria momeală. Pe ea aș prefera să o consider mai degrabă o asigurare.

– Ce-a făcut individul de ți-a zburlit penele în halul ăsta, domnule polițist? întrebă Billy, vorbind intenționat cu un accent sudist tărăgănat. Învățase pe propria-i piele că era cea mai eficientă metodă de-a face pe cineva să îl subestimeze.

– A fugit cu un transport din aurul trezoreriei, care se afla în drum spre o bancă prestigioasă din San Francisco. Un transport pentru care eram responsabil.

– Te-a făcut să te simți ca un prost, așa-i? Ei bine, nici un bărbat n-ar trebui să fie nevoit să tolereze asta. Nici măcar un yankeu.

Winstead îl privi urât, iar Billy îi răspunse cu un rânjet batjocoritor.

– De ce ai nevoie de mine? De ce nu-l arestezi chiar tu? Doar ai o armată de polițiști și detectivi de la Pinkerton la dispoziție, ca să nu mai vorbim de aceste ajutoare de nădejde.

Arătă spre bărbații răniți. Aceștia îl uciseră din priviri.

Winstead aruncă o privire peste umăr la oamenii lui și le spuse răspicat:

– Sunteți liberi! Ne vedem la cai.

– Dar, domnule, nu cred că ar fi înțelept...

– E un ordin.

Ajutoarele ascultară, ieșind tiptil din hambar, ca niște școlari pedepsiți. Drew își făcu curaj să se strecoare printre ei.

– Rămâi, îi porunci Billy. Poate că domnul polițist judiciar nu vrea martori, dar eu sunt al naibii de sigur că vreau.

Billy îl considerase întotdeauna pe Winstead un pistolar corect, dar în noaptea aceasta, bărbatul părea că are ceva de ascuns.

– De ce diferă treaba acum? Billy făcu un semn spre izmenele lui șifonate. De ce-a trebuit să mă târăști din pat, pe jumătate gol, în toiul nopții, ca să vorbim despre asta? Doar am mai lucrat împreună de o duzină de ori. Tu-mi spui pe cine vrei. Eu ți-l aduc.

– Pentru că de data asta nu vreau să mi-l aduci.

Billy ar fi vrut să poată da vina pe faptul că nu avea cămașă pe el pentru fiorul rece pe care îl simți.

– Sunt vânător de recompense, domnule polițist, nu ucigaș plătit. Își dădu seama că era a doua oară în decurs de douăzeci și patru de ore când trebuia să explice diferența dintre cele două.

– L-ai ucis pe Estes, nu-i așa?

– Doar după ce m-a împușcat în spate, răspunse Billy calm.

Winstead oftă.

– Nu-ți cer să-l împuști pe om cu sânge rece. Doar să aranjezi un mic... accident după ce îl arestezi. Ar putea pica de pe cal sau cădea în apă în timp ce traversați un râu...

– Sau să se înece cu o bucată de carne râncedă, adăugă Billy.

– Da! strigă Winstead, fără să observe sarcasmul lui Billy. Este exact genul de subtilitate pe care îl caut.

Billy se uită la Drew.

– Și dacă accept slujba, mie ce-mi iese din asta?

– Rămâi în viață, domnule Darling. Viața ta în schimbul vieții lui.

Licărirea din ochii lui Winstead se stinse, iar aceştia deveniră în întregime opaci. Bărbatul vorbea serios. *Al naibii* de serios.

– Dacă refuzi misiunea, ajutoarele mele sunt deja pregătite să te ducă înapoi în Santa Fe chiar în noaptea asta. Vei fi judecat pentru uciderea lui Juan Estes şi, cel mai probabil, o să fii spânzurat.

– Mă gândesc că vei alege personal juraţii.

– I-am şi ales deja.

Se lăsă tăcerea în jurul lor, iar atmosfera deveni tot mai încordată, până ce Billy chicoti uşor.

– Du-te naibii, Winstead. Şi ia-le şi pe ajutoarele tale cu tine.

O apucă spre uşă.

– Stai aşa! strigă Winstead. Disperarea cruntă din vocea lui era un semn că avea mult mai puţină încredere în oamenii lui decât pretindea. Şi dacă îndulcesc puţin învoiala? De data aceasta s-ar putea să-ţi pot oferi mai mult decât amnistie.

Billy îşi văzu de drum.

– Dacă ţi-aş promite insigna pe care ţi-ai dorit-o mereu?

Billy înlemni, apoi se întoarse încet spre Winstead. Acesta stătea deja cu mâna întinsă, în care avea o insignă strălucitoare. Steaua de tinichea parcă licărea în lumina felinarului, părând însă mai departe de Billy decât dacă ar fi atârnat pe cerul nopţii. În clipa aceea, îl urî pe Winstead mai mult ca niciodată.

– Ce să fac cu o insignă? Ştim amândoi că prima acţiune oficială ca ajutor de poliţist judiciar ar fi să-i arestez chiar pe fraţii mei şi să-i văd cum atârnă în ştreang.

– Nu şi dacă vă pot garanta amnistie la toţi. Bineînţeles, cu condiţia să fie de acord ca în viitor să îşi practice... ăăă... meseria puţin mai la sud de graniţă. Winstead îi întinse insigna: Haide! Ia-o! Încearc-o să vezi cum îţi vine.

Billy ştia că Drew îl privea tulburat, dar se întinse oricum după insignă. Când strânse bucata de tinichea rece în mână, se înţepă în ac la degetul mare. O singură picătură de sânge curse din

pernița moale a degetului, provocându-i o durere deopotrivă ascuțită şi dulce.

Winstead îşi agăţă degetele mari de buzunarele vestei, chinuindu-se în mod vizibil să mai salveze ceva din farmecul lui monden.

– Cum bine ştii, nu sunt un tip zgârcit. Dacă cooperezi, te poţi aştepta şi la recompensa obişnuită de cinci sute de dolari.

– O mie, răspunse Billy fără să clipească. Cinci sute în avans.

Winstead ezită doar o clipă, după care îi întinse mâna. Când Billy nici măcar nu binevoi să se uite la mâna lui întinsă, poliţistul judiciar scoase un săculeţ de pânză umflat din geantă.

– Vei primi un act de amnistie semnat pentru tine şi fraţii tăi numai *după* ce îţi duci la îndeplinire sarcina.

Billy îi aruncă săculeţul lui Drew, care era de-a dreptul uluit.

Poliţistul judiciar închise geanta, cu mişcări crispate care îi trădau nerăbdarea de a-şi spăla mâinile de afacerile murdare.

– Bart-cel-Negru a fost văzut ultima dată în apropiere de Eulalie. Unul dintre ajutoarele mele a descoperit că banda din care face parte s-ar putea să aibă o ascunzătoare printre dealurile de-acolo. Mi-am permis să aranjez ca un alt transport de aur al trezoreriei să treacă prin zonă vineri dimineaţă. Ca prin minune, încărcătura de aur se va opri peste noapte la First National Bank din Eulalie. Am auzit că trezoreria de acolo este exact ce ne trebuie.

Drew păli când îşi dădu seama că planurile lui de a se pensiona în linişte se evaporaseră ca fumul dintr-o pipă a păcii Comanche.

– La naiba, Winstead, dacă deja ai lăsat să se scurgă informaţiile, întreg ţinutul o să mişune de toţi răufăcătorii de la Dodge City până în San Francisco.

– Foarte posibil. Dar domnul Darling este responsabil cu prinderea unuia singur. Se întoarse spre Billy, apoi continuă: M-am asigurat că atât angajaţii băncii, cât şi şeriful local te vor aştepta. Nu mi-ar plăcea deloc să fii împuşcat în spate pentru deranjul tău.

Billy se încruntă.

– Dacă deja ai pregătit capcana, la ce îţi mai trebuie femeia?

– Așa cum ți-am mai spus, ca asigurare. Cred că domnul Fine se va gândi mai bine înainte să deschidă focul sau s-o ia la sănătoasa dacă intră în bancă și dă nas în nas cu amanta lui devotată.

„Amantă." Billy ar fi putut să aibă patru așii și un popă de pică în mână și nu i-ar fi zvâcnit nici măcar buza, dar cuvântul acesta îl făcu să tresară.

Polițistul judiciar schiță un zâmbet.

– Ar trebui să te avertizez că Bart-cel-Negru al nostru s-a dovedit a fi un mare amator de spectacol. N-o să arunce seiful în aer în timpul nopții. Preferă să dea năvală în miez de zi, cu privirea învăpăiată și cu armele fumegânde. Winstead se apropie de Billy, cu ochi scăpărători. Deci, domnule Darling, vei fi acolo când o va face?

Fără să își dea seama, Billy mototoli portretul lui Bartholomew Fine.

– O, voi fi acolo. Poți fi sigur de asta.

După ce Winstead își luă geanta prețioasă și plecă, Drew fluieră grav, tremurător.

– William, băiete, cred c-ar trebui să mă duc să rup afișul acela, care nu te avantajează deloc.

– În locul tău, nu m-aș grăbi s-o fac.

Drew se încruntă, fiind în realitate mai tulburat decât voia să arate, din cauză că prietenul lui acceptase o slujbă atât de dezgustătoare.

– Dar tocmai ce-ai fost de-acord...

– Oare? spuse Billy, cu o privire mai neprihănită ca a unui copil.

– Nu i-am strâns mâna lui Winstead. I-am luat doar banii.

Drew își plecă capul într-o parte, tot mai nedumerit.

Billy ridică din umeri.

– Am fost acuzat că mă vând celui care oferă mai mult. Poate că a venit momentul să-mi intru în rol.

– Dar ce-ar putea valora mai mult decât viața ta, o mie de dolari și o insignă?

Billy privi steaua strălucitoare în lumina felinarului, cu ochi mijiți, îngrijorați.

– Asta am de gând să aflu.

Capitolul 9

Femeia care își spunea Esmerelda Fine dormea scăldată în lumina gălbuie a zorilor. Billy închise încet ușa de la camera ei de hotel în urma lui, vulnerabilitatea ei neașteptată îndulcindu-i expresia înverșunată. Se așteptase să o găsească pe domnișoara Fine cea care nu făcea compromisuri dormind pe spate, cu mâinile împreunate frumos peste piept, parcă aranjate de antreprenorul de pompe funebre.

În schimb, o găsi întinsă pe burtă, cu un picior îndoit aproape de talie, cu dosul la vedere. Pe podea era o plapumă în carouri, înfrântă în ceea ce părea să fi fost o luptă violentă a voințelor. Unghiul ciudat în care îi era îndoit piciorul îi ridicase cămașa de noapte până la coapse, iar dosul îi părea acoperit de două mâini iubitoare.

Billy se uită la movilițele ademenitoare cu ochiul format al unui bărbat care își petrecuse ultimele trei luni din viață locuind într-un bordel. Poate că domnișoara Fine purta corset și turnură, pentru că așa era moda, dar cu siguranță nu avea nevoie de drăciile alea cu sârmă și păr de cal ca să își strângă talia sau să își accentueze curbele cu care o înzestrase natura.

Esmerelda se rostogoli pe spate, întinzând un braț, parcă în semn de implorare. Părul i se revărsă pe pernă precum zahărul de scorțișoară, iar Esmerelda suspină ușor. Fascinat, Billy se duse spre pat. Lipsa ei de constrângere în timpul somnului contravenea direct cu purtarea ei pompoasă, când era trează, ceea ce îl făcu să creadă și mai tare că era doar o deghizare iscusită.

Se încruntă și își atinse buza umflată. Până la întâlnirea lui din toiul nopții cu Winstead, intenționase să se întâlnească cu ea la micul dejun în restaurantul hotelului, să-i pună cincizeci de dolari în mână și s-o trimită de-acolo cu prima diligență care pleca spre est. Cu sau fără consimțământul ei.

Dar discuția cu Winstead îl făcuse să se răzgândească. Nu rezista niciodată în fața unui mister și intenționa să afle cine îl voia mai tare pe Bartholomew Fine și de ce.

Billy își coborî privirea spre moliciunea sânilor și abdomenul ei. Se întrebă oare ce-ar fi spus Winstead despre învoiala lor șocantă, dacă iscoada lui ar fi rămas îndeajuns de mult pe-acolo ca să afle despre ea. Esmerelda fusese de acord cu propunerea lui cu o ușurință tulburătoare. Poate că era obișnuită să-și ofere trupul tânăr străinilor, în schimbul vieții fratelui ei.

Sau a vieții iubitului ei.

Îi privi chipul, hotărât să fie nemilos. Tot nu reușea să găsească vreo asemănare cât de mică cu nelegiuitul acela diabolic care își spunea Bart-cel-Negru. Somnul o îmbujorase, iar pistruii ei păreau doar niște grăunțe de nisip răsfirate peste șaua nasului. Genele i se încovoiau peste obraji, precum niște așchii de mahon. Indiferent de relația ei cu proscrisul, Billy nu putea să uite că devotamentul ei față de bărbatul acela aproape că îl costase viața.

Se aplecă peste ea și instinctele i se treziră la viață, așa cum făceau mereu în preajma pericolului. Instinctele lui ascuțite îl ajutaseră să rămână în viață în urma numeroaselor peripeții care ar fi trebuit să-i vină de hac. Datorită lor, reușise să se ferească de gloanțele yankeilor și de săgețile indienilor Comanche și avusese imboldul de-a face un pas spre dreapta, nu spre stânga, chiar înainte ca Juan Estes să apese trăgaciul revolverului lui Remington și să îl împuște în spate. Glonțul îi atinsese coastele, dar nu și inima. Se temea că data viitoare nu avea să fie la fel de norocos.

Se așeză pe pat, cu mâinile de o parte și de alta a pernei umplute cu pene. Nici măcar nu-și amintea când se trezise ultima dată lângă o femeie a cărei respirație nu mirosea a whisky stătut. Esmerelda avea un miros cald și dulce, ca blana domnișoarei Peticel în nopțile reci de iarnă. Abia rezistă impulsului de a-și îngropa fața în părul ei mătăsos și încâlcit. O asigurase că bărbații din clanul Darling preferau femeile conștiente, dar în cazul ei, poate că ar fi făcut o excepție.

Când Esmerelda deschise ochii și îl văzu pe Billy Darling aplecat asupra ei, primul lucru care-i trecu prin minte a fost că își vânduse sufletul diavolului și că acesta venise deja să își încaseze plata. Ochii lui, cu genele acelea aurii și dense, păreau de-a dreptul angelici, dar zâmbetul lui cinic îi aminti că bărbatul nu se număra

printre preferații lui Dumnezeu, ci printre cei căzuți din grațiile Lui. Țipă de parcă ar fi fost blestemată.

El tresări și-i puse o mână la gură.

– Ai vrut să țipi sau să cânți un imn de laudă?

Ea se uită urât la el.

El rânji la ea.

– 'Neața, ducesă.

Dorindu-și cu disperare să scape de apăsarea lui tandră, dar fermă, Esmerelda își înfipse dinții în pernița moale de sub degetul lui arătător.

El își trase mâna, după care își supse rana. Esmerelda simți o tulburare stranie în stomac când îl văzu atingând cu gura locul pe care cu doar câteva clipe în urmă îl atinsese gura ei.

El își lăsă mâna jos și o mustră din priviri.

– Și iapa mea mă mai mușca așa. Până am învățat-o să aibă încredere în mine.

– Sunt sigură că n-ai învățat-o să aibă încredere în tine furișându-te lângă ea în timp ce dormea. Zăpăcită din cauză că era atât de aproape de ea, Esmerelda se ridică în șezut și privi în toate părțile. Cum ai intrat în cameră?

El îi arătă o cheie de alamă strălucitoare.

Ea clipi, exasperată.

– Ai cumva cheia de la fiecare odaie din Calamity, domnule Darling?

– Doar de la cele pentru care plătesc. Vârî cheia în buzunarul cămășii de culoarea pielii. Nu a fost prea greu să-l conving pe administratorul hotelului că domnul care plătește pentru odaia doamnei ar trebui să poată intra și ieși după bunul lui plac.

Esmerelda se îndepărtă cât putu de mult de el.

– Atunci probabil că se gândește...

– La ce-i mai rău posibil. Billy își împinse pălăria cu un deget, dând la iveală o gropiță încăpățânată. Așa că, dacă vrei să țipi, s-ar putea să-mi crească faima printre doamne.

Dacă aparențele contau la ceva, atunci faima lui nu mai avea nevoie de nici o adăugire. De fapt, părea și mai depravat ca ieri. O barbă scurtă de-o zi îi umbrea maxilarul, sculptând adâncituri interesante în chipul lui bine definit. Pe unul din pomeți se putea

vedea o vânătaie proaspătă. Esmerelda îşi înăbuşi pornirea ridicolă de a încerca să o şteargă cu tivul cearşafului, dar nu reuşi să se abţină de la a-l atinge cu vârful degetului pe colţul gurii, crăpat şi umflat.

– Cine te-a rănit? murmură ea, neînţelegând de ce era atât de îngrozită.

Billy o apucă de încheietură, ţinându-i mâna pe buza lui. Chiar dacă nu o apăsă, Esmerelda îşi dădu seama de forţa lui şi de fragilitatea propriilor ei oase.

Bunăvoinţa lui dispăruse, ceea ce o făcu să îşi dea seama că fusese doar o faţadă de la bun început. Mai că putea să jure că se schimbase ceva subtil în atitudinea lui faţă de ea. Ceva primejdios.

– Am visat urât, spuse el tărăgănat.

„Probabil o încăierare într-un bar", se gândi Esmerelda. „Poate că din pricina uneia dintre locatarele cu forme generoase din casa domnişoarei Mellie."

Îşi coborî privirea şi îşi trase încheietura din strânsoarea lui numai pentru că el o lăsă.

– Şi eu am avut multe coşmaruri de când a dispărut Bartholomew. Se hotărî că nu ar fi fost cel mai potrivit moment să-i mărturisească că el apăruse în majoritatea dintre acestea.

Când veni vorba despre fratele ei, el se retrase de lângă pat. Se ridică în picioare, îşi dădu jos pălăria şi începu să o răsucească între degete. Era îmbrăcat cu o haină de cowboy uzată, din piele, pelerina care-i atârna pe umeri accentuând lăţimea acestora.

– Tocmai de-aia am venit atât de devreme. S-ar putea să am un indiciu privind locul unde se află fratele tău. Un bărbat care se potriveşte descrierii lui a fost văzut într-un oraş la sud de aici, numit Eulalie.

Nici nu apucase să termine fraza, că Esmerelda şi sări din pat şi începu să caute prin cufăr un corsaj, o fustă şi nişte lenjerie curată.

– Dacă plec acum, continuă Billy, s-ar putea să-l ajung din urmă. O apucă spre uşă şi podeaua tare din lemn scârţâi sub greutatea lui.

Esmerelda se răsuci spre el, strângând la piept o pereche de izmene cu volănaşe.

– Nici să nu te gândeşti! Nu te duci nicăieri fără mine. Mi-am învăţat lecţia de la domnul Flavil Snorton.

– Nu sunt Flavil Snorton, coniţă. O să mă asigur că merită fiecare bănuţ pe care o să-l plăteşti.

Îşi puse pălăria înapoi pe cap, trăgând-o peste ochi, dar Esmerelda încă îi simţea privirea arzătoare trecând prin muselina uzată a rochiei ei de noapte. Începu să simtă furnicături. Se părea că îi făcea plăcere să-i amintească despre alianţa lor profană.

– Iar eu mă voi asigura că vei primi fiecare bănuţ, se forţă ea să spună apăsat. Imediat ce bunicul meu iubit soseşte din Anglia. Dar numai dacă mă laşi să te însoţesc la Eulalie, ca să îl căutăm pe Bartholomew împreună. Se împotrivi ispitei de a-l implora, dându-şi seama că bărbatul nu avea să se lase convins de plânsete sau de linguşeli.

El miji ochii şi o măsură din cap până în picioare. Esmerelda stătea dreaptă, refuzând să trădeze faptul că se temea ca nu cumva Billy să găsească vreun defect la ea. Aşa cum obişnuia bunicul ei.

În sfârşit, Billy îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune falsă.

– Tu eşti şefa, ducesă.

– Nu sunt ducesă, spuse ea crispată. Sunt nepoata unui duce. Probabil că în clipa aceea, cu părul liber şi îmbrăcată în cămaşa de noapte, nu părea mai nobilă ca un ţăran obişnuit de pe marginea drumului. Trebuie să mă îmbrac şi să îmi împachetez lucrurile. Te rog să mă scuzi... Apucă şi mai strâns de izmene şi-i făcu semn cu capul spre uşă.

– Chiar te rog, răspunse el, făcându-i semn spre paravanul aşezat într-un colţ al odăii.

Esmerelda nu vru să mai continue cearta, aşa că îşi luă maldărul de haine şi se duse în spatele paravanului, uitându-se urât la Billy în tot acest timp. Îşi dădu rapid jos cămaşa de noapte şi o puse peste paravan, ca să îşi poată lua izmenele şi cămaşa. Se încruntă la restul hainelor, dându-şi seama pentru prima dată cât de nepractice aveau să fie corsetul şi camizolul, juponul şi turnura în căldura înăbuşitoare din New Mexico. Se gândi puţin,

după care hotărî să renunțe la toate articolele, mai puțin la jupon. Dacă renunța la turnură, fusta avea să-i fie prea lungă, dar prefera să se împiedice, decât să năduşească.

În timp ce se chinuia cu cârligele de la corsaj, rugându-se ca lâna merinos groasă să ascundă absența unui corset, cămaşa de noapte începu să-i alunece senzual peste paravan. Fiind de-a dreptul hipnotizată de fuga neaşteptată a acesteia, până să se întindă după ea era deja prea târziu. Îşi ținu respirația, ciudat de ruşinată când îl văzu pe domnul Darling mângâind cu mâinile lui aspre muselina moale, încălzită de la pielea ei.

Apoi îi auzi vocea răguşită mult prea aproape de ea, lucru care o nelinişti şi îi distruse de tot iluzia de intimitate.

– Spune-mi, tu şi *fratele* tău sunteți foarte apropiați?

– O, da, foarte, răspunse Esmerelda, simțindu-se uşurată că Billy alesese un subiect de discuție atât de inofensiv. Ar trebui să cauți în lung şi în lat doi oameni mai devotați unul altuia ca noi.

– Ce înduioşător! Şi eu am sperat mereu că voi avea o soră.

Esmerelda se opri din încheiatul nasturilor în formă de perlă de la manşete. Domnul Darling oftase sincer, dar parcă simțise o notă de lascivitate în vocea lui. Îl privi bănuitoare peste paravan. El avea un aer nevinovat, ca de mieluşel, clipind din genele lui lungi. Esmerelda se hotărî că nervii ei întinşi la maximum mai mult ca sigur îi afectau şi imaginația.

Clătină din cap şi se aşeză pe scăunelul scund, ca să îşi ia ciorapii cu dungi şi cizmele din piele de căprioară. Când auzi foşnet de hârtie, ieşi în fugă de după paravan, cu o cizmă doar pe jumătate legată. Reuşi cu greu să ajungă şontâc-şontâc la birou şi să smulgă foaia mototolită din mâna lui Billy înainte ca acesta să apuce să citească modul deloc măgulitor în care îl descrisese.

– Îi scriam bunicului, spuse ea, ascunzând la spate bilețelul incriminatoriu, ca să îl informez despre situația mea actuală.

Billy încuviință.

– Foarte atent din partea ta. N-am vrea să-l îngrijorăm pe bătrân, nu-i aşa? Ce-ar fi să o laşi la recepție, în caz că ajunge aici cât suntem noi plecați?

Esmerelda ezită, întrebându-se dacă era doar imaginația ei, sau în ochii lui chiar se putea vedea o licărire de provocare.

O bântuiau cuvintele pe care le creionase în grabă: „Am fost obligată să îmi dau la schimb virtutea unui *desperado* nemilos". Sub privirea lui insistentă, scoase un plic din birou, îndoi frumos bilețelul şi îl puse în el. La urma urmei, bătrânul acela duşmănos oricum nu avea să-l citească.

– Îl duc eu jos, se oferi Billy, întinzând o mână.

– Ba nu, spuse ea, strângând plicul la piept cu şi mai multă disperare decât îşi strânsese izmenele. Nu va fi nevoie. O să-l las la recepție când plecăm.

El îşi retrase încet mâna şi încuviință din cap.

– Aşa să faci, domnişoară Fine. Aşa să faci.

Esmerelda simți nişte împunsături pe şira spinării. În pofida zâmbetului lui molcom, nu putea să scape de sentimentul ciudat că domnul Darling nu avea încredere în ea, aşa cum nici ea nu avea încredere în el.

– Calul acesta pare cam înalt. Nu ai unul puțintel mai scund?

Esmerelda se întoarse cu spatele la boxa unde se afla calul cu ochi ca de catifea, aşa cum făcuse cu toți ocupanții celorlalte boxe înşirate de-a lungul peretelui nordic al grajdului. Billy pufni exasperat, mai ceva ca iapa lui. Chiar dacă era doar spre sfârşitul verii, în ritmul acesta aveau să ajungă în Eulalie de Crăciun. Anul viitor.

Esmerelda se duse agale spre celălalt zid, cu mâinile împreunate la spate, de parcă ar fi inspectat un şir de soldați neîngrijiți.

Stăpânul grajdului o urmă împiedicat, ştergându-şi fruntea de sudoare cu o eşarfă roşie prăfuită. Tonul strident al vocii îi trăda disperarea crescândă.

– Dar, domnişoară, ați spus că ultimul cal era prea scund. Şi cel dinaintea lui prea lat. Şi cel de dinaintea *acestuia* prea maro.

Ea se uită în următoarea boxă şi făcu agitată un pas în spate când calul bălțat necheză în semn de bun venit.

– E puțin cam gălăgios, nu crezi? Aveți vreun animal mai liniştit? Mai manierat?

Buza de jos a proprietarului grajdului începu să tremure, ca şi când ar fi fost pe punctul de a-l năpădi lacrimile. Lui Billy i se făcu milă de individ şi veni spre ei.

– Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, domnişoară Fine, dar nici unul dintre caii domnului Ezell nu au avut privilegiul de a merge la şcoala de bune maniere. Ce-ar fi să arunci un ochi la calul acesta docil de-aici?

O prinse de cot într-un mod deloc docil şi-o târî spre următoarea boxă. Bătrânul cal sur dinăuntru îşi coborî capul şi îi privi somnoros. Un pic mai docil de-atât şi-ar fi fost mort! Dar, de data aceasta, Billy a fost îndeajuns de-aproape de Esmerelda ca să o simtă tresărind.

– Domnişoară Fine? îi şopti el în ureche.

– Hm?

– Ai mai călărit vreodată?

Ea respiră sacadat.

– Am stat o dată pe un ponei, la un târg.

– Şi poneiul se mişca?

Ea îl privi sfioasă.

– Numai după ce-am căzut de pe el.

– Aşa mă gândeam şi eu. O întoarse spre uşa de la grajd. Ce-ar fi să ieşi şi să mă laşi pe mine să aleg un cal? Se spune că mă pricep foarte bine să aleg caii.

Ea îl privi sceptică, iar el îi făcu cu ochiul, după care o împinse afară din grajd şi-i închise uşor poarta în nas.

– Se pricepe foarte bine să aleagă caii... Ce să spun! bombăni Esmerelda printre dinţi, uitându-se la monstrul cu urechi lungi, evident ostil, care trăgea la trăsură.

Trase delicat de frâie. Creatura ranchiunoasă se întoarse spre ea, îşi dezveli dinţii lungi şi galbeni şi necheză asurzitor. Căţeaua baset cocoţată pe bancheta căruţei lângă ea îşi dădu capul pe spate, zgâlţâindu-şi fălcile, şi urlă şi ea tânguitor.

Esmerelda scoase limba la catâr, dar sfârşi prin a şi-o muşca când trăsura şubredă trecu printr-un alt şleau. Cufărul şi cutia cu vioara erau cât se poate de zdruncinate. Dacă nu i-ar fi amorţit fundul cu ore în urmă, probabil că şi ea ar fi urlat de durere. Mai toată dimineaţa regretase faptul că nu îşi luase şi turnura.

Se uită ameninţător la căţeaua corpolentă şi şuieră printre dinţi:

– Dacă nu taci, o să mă aşez pe tine.

Căţeaua se dădu bătută, privind-o trist, ceea ce o făcu să se simtă ca o bătăuşă nemiloasă.

Poate că s-ar fi simţit mai bine dacă domnul Darling nu ar fi ţopăit tot drumul în faţa trăsurii, pe iapa lui castanie, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Era un călăreţ desăvârşit, şi se părea că picioarele lui lungi îl ajutau şi în şa, şi în încăierările cu pistoale. Cu urechile arse de soare, Esmerelda scrâşni din dinţi când îl auzi fluierând vioi, acompaniat de clinchetul pintenilor lui.

Pălărioara ei diformă nu o proteja aproape deloc de soarele din deşert. Îşi suflecase mânecile corsajului din pricina valurilor de căldură. Mănuşile îi protejau mâinile, dar aproape că îşi auzea pistruii de pe antebraţe pocnindu-i. Oftă. Tot laptele bătut din New England nu avea să-i mai estompeze acum.

Îşi feri ochii de soare, sperând să întrezărească măcar o urmă de civilizaţie, dar văzu doar câmpii acoperite cu pâlcuri de iarbă şi presărate cu petice de leguminoase, sub un soare arzător. Chiar dacă peisajul i se părea neobişnuit, trebuia să recunoască că avea o frumuseţe aparte, sălbatică şi dezolantă, deopotrivă irezistibilă şi tulburătoare.

La fel ca ghidul ei stoic.

Darling trecu de la cântecelul lui vesel la notele tânguitoare ale melodiei *Johnny s-a înrolat soldat*. Refrenul plin de jale o făcu pe Esmerelda să se cutremure şi să se simtă singură.

Dorindu-şi cu disperare puţină tovărăşie, pocni frâiele pe spatele catârului. Acesta o luă la trap fără chef, aproape dând-o peste cap pe căţea. Când ajunseră din urmă iapa lui Billy, Esmerelda gâfâia mai tare decât câinele, din pricina efortului pe care trebuia să îl depună ca să controleze catârul arţăgos.

Domnul Darling îşi încetini calul, făcându-l să meargă la pas.

– Fluieri foarte frumos, spuse ea. Ai vrea să încercăm un duet, ca să treacă timpul mai uşor?

El se opri numaidecât din fluierat.

– S-ar putea să nu fie o idee prea bună, coniţă. N-am vrea să atragem indienii. Sau şorecarii, mai bombăni el pe sub mustaţă.

Ea se uită agitată spre cer.

– Cunosc melodia pe care o fluieri. E un vechi cântec popular irlandez foarte îndrăgit în Boston în timpul războiului. Mama îl cânta la pian.

– Tatăl tău a fost soldat? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Tata a considerat mereu că își putea servi mai bine țara mânuind un stilou în locul sabiei. A fost un abolиționist de neclintit. A scris editoriale elocvente pentru *Gazette*, în care a denunțat tendința nefericită a celor privilegiați de a-și robi semenii. Maxilarul încleștat al domnului Darling, vizibil în penumbra lăsată de borul pălăriei, era un semn că risca să îl ofenseze. Sperând să îl împăciuiască, adăugă grăbită: Bineînțeles, unii dintre prietenii tatei au insistat că războiul a avut mai mult de-a face cu banii, decât cu sclavia.

Billy trase de frâie și se întoarse spre ea. O străpunse cu privirea lui gri-verzuie rece. Esmerelda apucă fără să vrea mai tare de frâie. Îndărătnic de felul lui, catârul alese chiar momentul acela ca să răspundă pentru prima dată comenzilor primite și opri brusc trăsura.

– Tata a fost un fermier sărac, spuse Billy, ciudat de calm. Nu avea nici bani, nici sclavi. Dar un vecin l-a acuzat că ar fi un simpatizant al confederaților, așa că soldații din Uniune l-au spânzurat de un copac chiar în curtea din fața casei, sub privirile mamei. Dacă n-ar fi fost războiul, poate că tata ar mai fi fost în viață. Și mama... Nu mai spuse nimic și privi în depărtare, un mușchi al maxilarului zvâcnindu-i sălbatic. Iată ce a însemnat războiul, domnișoară Fine, pentru mine și neamul meu.

Esmerelda înlemni, rușinată, în timp ce Billy își întoarse calul și o luă la galop. Pentru o clipă, Esmerelda se gândi că avea să o părăsească acolo, ca pe un grăunte neînsemnat de pe câmpia vastă și bătută de vânturi. Dar el opri iapa în vârful unei movile și se uită peste umăr, nerăbdător. Ea avu nevoie de câteva minute chinuitoare ca să îl facă pe catâr să se miște din loc, dar numai după ce Esmerelda reuși să îl pună în mișcare, Darling își văzu de drum, întorcându-i intenționat spatele.

*

Esmerelda se cutremură când mingea de foc topi orizontul într-un lac de aur. Chiar dacă priveliștea îi tăia respirația, știa că nu mai era mult până să se lase noaptea. Apăruseră deja stele pe cerul de culoarea levănticii. Poate că legănatul constant al trăsurii ar fi ispitit-o să ațipească, dacă nu s-ar fi temut că avea să-l scape din ochi pe Billy, care călărea în fața ei ca o santinelă mută.

Vigilența constantă a domnului Darling o supăra aproape la fel de mult ca tăcerea lui. Din pricina lui avusese suficient timp la dispoziție să se gândească la cuvintele ei nepăsătoare. Pentru ea și familia ei, războiul fusese doar o luptă a unor filozofii contrare, pentru care vărsaseră cerneală, nu sânge. Dar pe Billy Darling îl costase viața tatălui și propria lui inocență. Se întrebă oare ce se alesese de mama lui? Oare fusese ucisă și ea de soldații din Uniune? Sau pierise de inimă rea după ce fusese obligată să își vadă soțul murind într-un mod atât de brutal?

Chiar dacă Billy nu mai fluierase nici măcar o notă după ultima lor discuție, Esmerelda putea să jure că auzea fragmente din *Johnny s-a înrolat soldat* purtate de vuietul jalnic al vântului. Când basetul se apropie de ea și își puse bărbia pe genunchiul ei, în loc să îl izgonească, îl mângâie după urechile-i lungi.

Noaptea începuse să se lase deja, când în depărtare se iviră pereții abrupți ai unui canion. Esmerelda începu să tânjească după câmpia deșertică, întinderea vastă a cerului și absența umbrelor aruncate de formațiile de stâncă înalte care păreau să-i vegheze din întunericul din ce în ce mai învăluitor.

Se auzi un urlet în depărtare, care-i făcu pielea de găină.

– Domnule Darling? strigă ea, tresărind când surprinse panica din propria voce.

Acesta ezită pentru o clipă aproape imperceptibilă, după care își struni calul să facă un cerc larg și veni lângă ea. Nici măcar el nu era în întregime imun la împrejurimile stranii în care se aflau. Călărea cu o mână pe mânerul pistolului Winchester din teaca de piele care-i atârna la șa.

– Billy, spuse el scurt, luându-i frâiele din mâini îndeajuns de autoritar încât catârul să se oprească.

– Cât mai e până la Eulalie... întrebă Esmerelda, după care își drese vocea. Numele acela intim părea să insinueze o afecțiune care, de fapt, nu exista între ei.

– ... Billy?

El miji ochii privind în depărtare, dincolo de intrarea îngustă în canion.

– Vreo șase ore, aș zice eu. Dacă pornim în zori, ar trebui să ajungem în oraș înainte de prânz.

Esmerelda simți cum i se usucă gura, iar stomacul i se răzvrăti la gândul că avea să se mai hrănească o zi cu fasole, carne uscată și băuturi care aveau mai degrabă un gust de rugină decât de cafea sau de apă.

– Abia mâine vom ajunge în Eulalie? întrebă ea încet.

El încuviință.

– Mai bine să ne instalăm tabăra acum. După apusul soarelui, deșertul poate fi destul de periculos. Există proscrișii, scorpioni, șerpi cu clopoței, popândăi... Făcu o scurtă pauză cât să-i dea de înțeles că îi plăcea situația în care se aflau, iar apoi adăugă: ... indieni.

Esmerelda își mușcă buza de jos și-l privi bănuitoare. Probabil că ar fi fost mai periculos să împartă patul cu el, decât toate celelalte primejdii pe care i le înșiruise.

El se aplecă și îi apucă o șuviță care îi scăpase din coronița de păr împletit. Își înfășură șuvița mătăsoasă pe după degete. Tandrețea neașteptată a atingerii lui îi făcu Esmereldei pielea de găină.

– Am cunoscut indieni Apache care ar fi vândut și sufletele bunicilor lor pentru un scalp așa de drăguț.

Primul instinct al Esmereldei a fost să se îmbujoreze de plăcere. Al doilea instinct a fost să-și recupereze șuvița și să-l certe pentru că încerca să o sperie intenționat.

Înainte să apuce să facă una sau alta, se auzi o împușcătură.

Ecoul acesteia încă răsuna, când Billy sări de pe cal, cu Winchesterul în mână, și se rostogoli la pământ în lateralul trăsurii.

– Culcat, Sadie! țipă el.

Scâncind alarmat, basetul se lăsă pe jos în căruță. Calul lui Billy necheză sălbatic și-o luă la galop spre intrarea în canion.

Esmerelda își ținu respirația. Încercă să se ridice, dar Billy o țintui în nisip, apărând-o cu trupul lui. Esmerelda nu înțelese de ce, până când un al doilea glonț se împlântă în pământ la câțiva centimetri de roata căruței, împroșcând pietriș peste tot. Atunci hotărî că ar fi fost perfect mulțumită să rămână toată noaptea acolo, apărată de trupul lui musculos.

Căruța scârțâi de rău augur și se întoarse cu o jumătate de rotație.

– Nemernicul, șuieră Billy.

Esmerelda nu avea curaj să îl dojenească pentru cuvintele nerespectuoase. Înțelegea foarte bine situația: în cazul în care catârul se speria și o lua la galop, trăgând după el singurul lor adăpost, erau ca și morți. Vedea frâiele care atârnau între capră și ham.

– Nu te mișca, drăguță, șopti el. Nici măcar să nu respiri.

La început, crezu că i se adresase catârului. Asta înainte să îl vadă târându-se în față, pe coate, și trecându-și șoldurile peste dosul ei moale. Simțindu-se în mod straniu răvășită de contactul dintre ei, Esmerelda închise ochii, deplângând încă o dată faptul că nu își luase turnura.

Când Billy se ridică pe vine, cu Winchesterul într-o mână și un pistol cu șase gloanțe în cealaltă, o ustură pielea de la vântul rece al nopții. Esmerelda descoperi cu uimire că avea o curiozitate care-i întrecea spaima. Așa că îi ignoră ordinul și se ridică în genunchi, holbându-se printre spițele de la roată.

În lumina lunii reuși să distingă un afloriment de rocă izolat, apărat de prundiș, pe versantul îndepărtat al canionului – acoperirea perfectă pentru o ambuscadă. Nu avea cum să își dea seama câți atacatori se ascundeau pe platforma aia improvizată. Dacă mijea bine ochii, aproape că reușea să identifice o pălărie.

O împușcătură răsună în canion. Catârul o luă din loc. Panicată, Esmerelda încercă să apuce frâiele. Reuși să le prindă chiar în ultimul moment, aruncându-se cu toată greutatea la pământ și reușind să oprească înaintarea bestiei. În mod miraculos, catârul se opri, picioarele din spate masive zvâcnindu-i încă de spaimă.

– Ce catâr drăguț! murmură ea, închizând ochii, amețită de sentimentul de ușurare care pusese stăpânire pe ea. Ce catâr bun! Când deschise ochii, îl văzu pe Billy uitându-se urât la ea.

– Parcă ți-am zis să rămâi locului, șuieră acesta printre dinți.

– Ar fi trebuit să-i spui asta și catârului, ripostă ea, înfășurându-și frâiele pe după mâini.

Dacă creatura o lua la goană acum, avea să o târască pe burtă până în Eulalie.

Billy clătina încă din cap când se ridică pe un genunchi dintr-o mișcare bruscă și fixă cu privirea aflorimentul de rocă prin țeava Coltului. Esmerelda înlemni. Oare aroganța lui se transformase în nebunie? Poate că pistolul era mai precis ca Winchesterul, dar nu de la o astfel de distanță.

Esmerelda începu să respire sacadat când văzu hotărârea de pe chipul lui. Dacă n-ar fi fost pe punctul de-a fi uciși din pricina lui, concentrarea lui i s-ar fi părut de-a dreptul frumoasă.

Billy închise un ochi.

Degetul i se încordă pe trăgaci.

Trase.

Pălăria îi zbură, iar unul dintre atacatori țipă ca o fetiță.

Esmerelda se încruntă uluită când țipătul se transformă într-o amestecătură de bombăneli și înjurături, urmate de zgomotele unei ciondăneli minore.

O voce timidă se auzi dinspre canion.

– Tu ești, Billy?

Billy se prăbuși peste roata căruței și păli de parcă ar fi fost rănit de moarte. Slăbită din pricina sentimentului de ușurare care o copleși, Esmerelda se târî și se prăbuși lângă el.

– Bănuiesc că sunt prieteni de-ai tăi.

– Mai rău. Înverșunarea de pe chipul lui alungă orice urmă de bucurie de pe al ei. Sunt rude.

Capitolul 10

Cei din banda Darling alergară cât îi ținură picioarele dinspre taluz, strigând și urlând ca niște școlari în prima zi de vacanță. Preț de o clipă, Billy păru aproape la fel de șocat ca Esmerelda.

Apoi o apucă de umeri și-o privi frenetic în ochi.

– Trebuie să faci tot ce-ți spun eu, fătuco. Jură că așa o să faci.

Ea se uită doar la el cu ochii larg deschiși și plini de uimire, așa că Billy o scutură ușor: Jură, Esmerelda. S-ar putea ca viața ta să depindă de asta.

Nu o convinse strânsoarea lui, ci disperarea din ochii lui verzi fumurii. În acel moment de cumpănă, Esmerelda i-ar fi promis orice.

Când încuviință tremurătoare, Billy se întinse spre căruță și apucă o frânghie. Esmerelda nici măcar nu încercă să se opună, că el îi și prinse frânghia groasă de cânepă în jurul încheieturilor. Făcu un nod, legându-i mâinile în față.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci, domnule? N-am zis niciodată că...

– Mi-ai promis, îi aminti el cu asprime.

– Nu-mi pasă ce-am promis! Nu ai nici un drept...

– Șșșt! Își puse un deget peste buzele ei, întrerupând-o în mijlocul propoziției. Tăcerea tensionată dintre ei accentuă zgomotul făcut de frații lui care dădeau năvală din canion, ca o turmă de boi beți. Billy clătină din cap spre ea, cu o urmă de regret în ochi.

– Dacă nu taci, draga mea, mă tem că voi fi nevoit să-ți pun un căluș în gură.

– Dar...

Cât ai zice peșteră, Billy îi smulse batista de dantelă din buzunarul corsajului și i-o îndesă în gură. Dacă nu ar fi fost atât de șocată, poate că ar fi reușit să scuipe cocoloșul de pânză înainte ca el să i-l prindă cu basmaua prăfuită pe care o purtase la gât.

Billy îi înnodă basmaua la ceafă, iar Esmerelda îi simți răsuflarea caldă.

– O să-mi mulțumești pentru asta mai târziu, șopti el, făcându-i pielea să o furnice, când își dădu seama, pe de o parte, de puterea absolută pe care o avea asupra ei și, pe de altă parte, de neputința ei bruscă.

Nu mai putea face nimic, decât să bată furioasă din picioare și să țipe înăbușit.

El veni în fața ei și rânji strâmb.

– E perfect așa, îngeraș. Prefă-te că mă urăști.

Chiar şi prin căluş, o auzi pe Esmerelda mormăind:

– *Chiar te urăsc.*

Fraţii lui aproape că ajunseră lângă ei. Billy miji ochii la ea.

– Arăţi destul de bine, dar s-ar putea să fie nevoie să facem câteva ajustări minore.

Ea îl privi cu dispreţ în timp ce el îi apucă pălăria călcată în picioare, aruncând-o nepăsător la o parte. Îi scoase agrafele de păr şi-şi trecu degetele prin cununa ei de cosiţe, revărsându-i părul jucăuş peste umeri. Oricât de exasperant ar fi fost acel atac la adresa ei, nici nu se compară cu şocul pe care îl avu când Billy îşi trecu degetele slabe pe gulerul înalt al corsajului ei. Abilitatea cu care îi desfăcu cârligele micuţe îi aminti Esmereldei că avea ceva experienţă în a dezbrăca o femeie.

Ezită doar când atinse uşor cu dosul palmei umflătura goală a pieptului ei, ceea ce lăsă să se înţeleagă că nu avea nimic pe sub corsaj. Billy o privi. Într-un mod pervers, Esmerelda se simţi învingătoare când îl văzu cum icneşte uimit.

Billy zăbovi cu încheieturile degetelor pe pielea ei, într-o mişcare prea spontană pentru a fi considerată o mângâiere. Cu toate acestea, Esmerelda se cutremură până în măduva oaselor. Când privirile li se întâlniră, urletul îndepărtat din urechile ei amuţi totul în jur, cu excepţia respiraţiei lui accelerate şi a zvâcnirii sălbatice a pulsului ei.

– Unde dracu' te-ascunzi, Billy? Nu te bucuri să ne vezi?

Tresăriră amândoi şi îşi veniră în fire când auziră strigătul din apropiere. Billy se încruntă feroce. Îi dădu drumul la corsaj, închizând cârligele cu mai multă grabă decât le desfăcuse cu doar câteva clipe înainte.

– Trebuie să pari fermecată, nu fermecătoare, murmură el printre dinţii încleştaţi, închizându-i prinzătoarea de sub bărbie cu atâta entuziasm, încât Esmerelda se temu că avea să se sufoce. Şi încearcă să pari îngrozită, îi porunci el, printre huiduielile şi înjurăturile care răsunară la un volum aproape asurzitor.

Esmerelda nu trebui să se prefacă, când o apucă de cot şi o împinse în faţa lui. Dar cele mai rele temeri ale ei nu se adeveriră. Înainte să apuce să ţipe prin căluş, Billy fu smuls de lângă ea şi încercuit de nişte bărbaţi, care începură să îl înghiontească

şi să urle. Unul dintre ei scoase un strigăt rebel, iar un altul trase o salvă de focuri nesăbuite în aer. Toţi duhneau a whisky, aşa că Esmerelda înţelese de ce nici unul dintre focurile pe care le trăseseră nu îi nimeriseră pe ea sau Billy.

Esmerelda înlemni, uitată şi invizibilă în afara grupului. Luna trecu peste buza canionului, aşa că reuşi să-i vadă clar pentru prima dată pe celebrii bărbaţi Darling.

Cel mai mare din cei patru, un gigant voinic de cel puţin doi metri, îl plesni atât de tare pe Billy peste spate, încât acesta se clătină pe picioare, după care îl îmbrăţişă tare şi-l învârti în cerc.

– Ştiam eu că tu trebuie să fii. Doar fratele meu mai mic ar fi putut trage aşa.

Din claia de păr gri de pe tâmplele lui, Esmerelda deduse că trebuia să fie fratele cel mai în vârstă. Poate că ar fi fost mişcată de afecţiunea autentică cu care îl îmbrăţişa, dacă Billy nu ar fi atârnat aşa de ţeapăn în braţele lui.

Billy reuşi în cele din urmă să se elibereze, nările umflându-i-se a dezgust.

– La naiba, Virgil, la câte diligenţe ai jefuit, ai fi putut da şi tu un ban ca să te speli şi să te bărbiereşti.

Virgil îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în hohote de râs, dezvelindu-şi dinţii strălucitori prin barba-i de culoarea nisipului, rânjind ca un lup. Chiar şi Esmerelda recunoştea că era chipeş, într-un fel animalic.

– Şi tu, Billy, doar ştii că Jasper a fost întotdeauna frumuşelul familiei. Se bărbiereşte de două ori pe zi. Se dă cu atâta apă de liliac, că miroase ca o cocotă de doi bani.

– Mai bine cocotă decât porc, ripostă bărbatul. El trebuia să fie Jasper, se gândi Esmerelda. Începu să se îmbrâncească cu Virgil.

Esmerelda se înfioră, temându-se că în cele din urmă cei doi bărbaţi voinici aveau să se ia la pumni.

Dar Billy se vârî între ei, fără să pară câtuşi de puţin neliniştit.

– Nu mi-ar plăcea să stau pe lângă nici unul dintre voi.

Jasper îi doborî pălăria şi îi ciufuli părul roşcat.

– Pe unde te-ai ascuns, frăţioare? Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş jura că îţi eviţi neamurile. Carne din carnea ta şi sânge din sângele tău.

Billy se înfioră în timp ce își recuperă pălăria și o scutură, dar Esmerelda era singura care observă. Sadie îl scuti de la a da un răspuns, sărind din căruță și începând să adulmece la picioarele lui Jasper.

– Văd că încă mai ai potaia asta râioasă a mea, spuse Jasper, împingând-o cu vârful cizmei. Cățeaua e prea bătrână ca să mai vâneze sau să fete. Tot nu înțeleg de ce nu m-ai lăsat să o împușc.

– Pentru că n-am vrut să fiu nevoit să te împușc eu *pe tine*, răspunse Billy grav.

Cei doi bărbați se încruntară unul la altul, nas în nas, așa că Virgil interveni ca să evite o altercație iminentă.

– Fratele nostru mai mic a fost tare ocupat, spuse el, întorcându-se spre unul din cei doi bărbați din spatele lor. Enos, unde e hârtia aia pe care ți-am dat-o s-o ții bine?

Cu părul ciufulit și cu mustățile galbene zdrențuite, Enos părea destul de șters, un fel de schiță în cărbune mai fadă a fraților lui mai mari. Cu ochii roșii, clătină din cap și arătă cu degetul mare spre bărbatul de lângă el, care semăna aproape identic cu el.

– N-n-nu eu trebuia să am grijă de ea. Nu, d-d-domnule. I-ai dat-o lui Sam.

Preț de o clipă, Sam păru nedumerit, după care scoase o bucată de hârtie împăturită din pantalonii prăfuiți pe care îi purta. I-o dădu lui Enos, iar acesta, la rândul lui, i-o dădu lui Jasper, până ajunse la Virgil.

Virgil o desfăcu ca un guvernator pe punctul de-a face o declarație oficială. Chiar și din locul unde se afla, Esmerelda recunoscu schița. O studiase chiar ea de o mie de ori și își trecuse degetul peste ea până ajunsese să îi bântuie fiecare vis.

Era afișul cu Billy Darling dat în urmărire.

Virgil studie afișul, apoi se încruntă spre Billy.

– Am sperat la ceva mai bun, fiule. Sunt dezamăgit de tine. Ce-ar spune mama?

Toți frații, cu excepția lui Billy, oftară la unison, apoi își dădură pălăriile jos și le puseră în dreptul inimii.

După un moment de tăcere respectuoasă, Virgil își puse pălăria la loc pe cap și îi făcu semn cu ochiul lui Jasper.

– Eh, cui îi pasă de ce-ar spune mama? Eu zic că i-a luat al dracu' de mult ca să obțină poza asta în albumul de familie.

– Amin! strigară ceilalți în cor, înconjurându-și fratele risipitor pentru încă o rundă de îmbrățișări și pălmuiri.

Când Esmerelda își dădu seama că îl felicitau pe Billy pentru că era căutat pentru crimă, se îngrozi de setea lor de sânge. Dar o îngrozi și mai tare rânjetul obraznic al lui Billy, care le accepta laudele grosolane. Înlemni când văzu câtă încredere își pusese ea într-un om care nu era decât un străin. În timp ce el se desfăta în strânsoarea fraților lui, ea se zbătu fără să-și dea seama, dându-se câțiva pași înapoi.

Mișcarea îi atrase atenția lui Jasper. Bărbatul o măsură din priviri, de la cizmele din piele de căprioară roase, la mâinile-i legate și păru-i ciufulit, și zâmbi.

– Ce-i asta, Billy? Ne-ai adus un cadou?

Cu maxilarul proaspăt bărbierit și cu o grație deșirată, Jasper semăna cel mai mult cu Billy. Buzele lui fuseseră plămădite din același aluat senzual, dar zâmbetul lui în colțul gurii era doar o umbră sinistră a zâmbetului lui Billy.

Esmerelda mai făcu un pas în spate, alarmată de sclipirea sadică din ochii lui. Îi privi pe cei doi bărbați – atât de asemănători și totuși atât de diferiți – și își dădu seama că ceea ce ea interpretase drept cruzime în privirea lui Billy era, de fapt, prudență. O prudență care se adânci în ochii lui îngustați când se băgă intenționat în fața lui Jasper și se duse țanțoș spre ea.

Își puse un braț în jurul taliei și-o trase spre el. Esmerelda se foi, în semn de protest, iar el o prinse de bărbie.

– Îmi pare rău, băieți, dar e doar pentru mine. M-am gândit să mă distrez un pic cu ea, după care să o vând celor din Comancheros, pentru ceva profit.

Esmerelda se înfioră fără să vrea. Până și ea auzise de Comancheros – bande rebele formate din indieni Comanche, mexicani și proscriși, care făceau comerț cu arme, băuturi alcoolice și femei de-a lungul graniței mexicane. O soartă de nedescris le aștepta pe toate femeile care le cădeau pradă.

Probabil că Billy o simțise tremurând, pentru că o strânse tare de talie. Ar fi fost mai liniștită dacă ar fi știut că prin gestul lui

dorea să o apuce mai bine sau să o calmeze. Mușchii lui Billy erau la fel de încordați ca o frânghie întinsă, pe punctul de-a se rupe.

– Hei, la naiba, Billy, nu fi atât de egoist, scânci Jasper, privind lacom pieptul Esmereldei. Chiar dacă corsajul îi era încheiat până sub bărbie, aceasta se simți mai expusă ca atunci când Billy își trecuse degetele peste umflătura pieptului ei gol. E cam micuță, dar e mai mult decât suficient.

Virgil își umezi buzele cu limba.

– Jasper are dreptate. N-am mai fost cu o femeie de aproape o săptămână.

– E chiar f-f-frumușică, adăugă Enos timid.

Sam încuviință:

– Pun pariu că miroase foarte frumos.

Billy continuă pe un ton moale și amiabil.

– Putem să ne certăm pentru o femeie, Samuel, dacă așa vrei. Dar mă gândeam că te-ai atașat totuși de urechea pe care ți-am lăsat-o ultima oară întreagă când ne-am încăierat.

Sam își plecă capul, să-și ascundă bosumflarea, și își trase pălăria în jos, peste urechi. Sau ce mai rămăsese din ele. Esmerelda icni îngrozită.

Virgil și Jasper nu se descurajară așa de ușor. Schimbară o privire vicleană, după care se îndepărtară unul de celălalt, intenționând în mod clar să îi încercuiască.

Aerul era tot mai tensionat, iar Esmerelda simți fiori de spaimă pe ceafă. Stomacul îi fremăta de groază la gândul că avea să le simtă respirația scârboasă pe față și mâinile murdare pe corp. Billy nu mai trebuia să o țină locului, pentru că se împinse chiar ea în trupul lui suplu, musculos, căutând instinctiv un refugiu.

– Nu-l băga în seamă, Sam, spuse Jasper, punându-și degetele mari în betelia de la pantaloni. Billy e zgârcit de felul lui. Mereu a fost băiatu' mamei.

Râsul voios al lui Billy mască sunetul pistolului pe care și-l smulse din teacă. Când îl ridică, toți cei patru frați ai lui se dădură în spate, apucându-și la rândul lor pistoalele. Dar nu îndrăzniră să le tragă din teacă.

Esmerelda se simți ciudat de bucuroasă când își dădu seama că lui Billy nu-i era frică de frații lui. Nu îi fusese niciodată. Se temea doar pentru ea.

Faptul că își dăduse seama de asta nu reduse din șoc când îi simți țeava pistolului pe tâmple. Respirația i se opri când Billy își coborî arma pe obrazul ei, după care îi ridică ușor bărbia cu gura pistolului și-i mângâie pielea vulnerabilă de sub maxilar. Metalul rece și tare era în contrast puternic cu căldura tensionată care emana din șoldurile lui ce o apăsau pe la spate.

Billy își trecu țeava peste gâtul ei, apoi între sâni, marcându-și teritoriul, însemnând-o de fapt ca aparținându-i, în fața fraților lui și a întregii lumi.

Așteptă până le captă complet atenția, apoi șopti tărăgănat:

– Ai avut dreptate, Jasper: nu mi-a plăcut niciodată să împart ce-i al meu.

Esmerelda se cutremură. Când îi auzi vocea răgușită în ureche și îi simți țeava pistolului între sâni, aproape uită că totul era doar o cacealma.

„Sau nu?"

Virgil ridică primul mâinile, în semn de predare. Sam și Enos îi urmară numaidecât exemplul. Doar Jasper își mai ținu mâna pe lângă toc.

Billy îl ignoră.

– Domnilor, dacă binevoiți să ne scuzați o clipă, cred că eu și doamna ne vom retrage spre crângul acela de peste dâmb pentru o mică pauză. Am aprecia un pic de intimitate. Își sublinie cererea dându-i părul la o parte și sărutând-o pe gât. Esmereldei i se tăiară genunchii când îi simți gura caldă și umedă pe piele.

Profitând de slăbiciunea ei, Billy începu să o împingă ca să bată în retragere, cu pistolul încă în mână.

– A, Jasper, ți-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ai putea aduce iapa înapoi. Împușcătura ta haotică a speriat-o îngrozitor.

Jasper mârâi sălbatic, dar rămase cu mâna pe armă.

Virgil îi dădu un ghiont.

– L-ai auzit, Jasper. Du-te și adu-i calul.

Jasper îi dădu peste mână fratelui lui, după care se pierdu în întuneric, făcând un jurământ răutăcios. Abia atunci Billy își puse arma înapoi în toc. Enos și Sam respirară ușurați.

Când trecură pe lângă căruță, Billy se întinse și, cu mâna liberă, apucă o saltea rulată.

Virgil își odihni pumnii pe șolduri.

– Dacă ai nevoie de-o mână de ajutor cu ea, doar strigă. Te ajutăm cu plăcere.

– E o ofertă binevoitoare, dar cred că mă descurc și singur.

Billy o trase pe Esmeralda în sus, spre crâng, peste dâmb, ținând-o atât de strâns, încât aceasta bătu din picioare și scânci în semn de protest. Oare o salvase sau o trădase? Oare era același bărbat care o prinsese când leșinase și care o legănase cu tandrețe, în brațele lui, sau era un străin nemilos care intenționa să își ducă la îndeplinire amenințarea insinuată?

Capitolul 11

Până să ajungă în intimitatea precară oferită de crângul de copăcei, Billy avea deja de-a face cu o scorpie. Chiar și cu mâinile legate, Esmerelda reuși să se răsucească și să-l lovească în piept. Apoi dădu atât de tare din picioare, încât îi învineți gambele. El aruncă o privire disperată în spate, să se asigure că nu mai puteau fi văzuți de frații lui, după care o săltă peste umăr, de unde, spera el, nu putea să-l rănească prea tare.

Esmerelda îl pocni cu pumnii direct în rinichi, iar Billy își înăbuși o înjurătură sinceră. Îi prinse fundul cu o mână, desfășură salteaua cu cealaltă și o aruncă fără menajamente pe pătura de lână aspră.

Billy o urmă, gândindu-se doar să-și îngroape râsul în revărsarea dulce mirositoare a părului ei.

– A fost un spectacol grozav, scumpo. Cred că nici Sagebrush Sally, de la vechiul teatru Divine din Santa Fe, nu ar fi jucat mai bine.

Văzând că Esmerelda nu se oprea din zvârcolit, el își ridică capul. Rânjetul îi păli încet când își dădu seama ca strădaniile ei erau autentice, la fel ca panica ce îi strălucea în ochi.

– Of, la naiba, șuieră el. Își petrecuse prea mult timp din viață furios pe propria-i neputință ca să nu poată să recunoască semnele când le vedea la altcineva.

– Stai așa, scumpo. Stai așa, murmură el, apoi începu să tragă de nodul cu care îi legase încheieturile.

De îndată ce se văzu liberă, Esmerelda îi trase un pumn direct în falcă. El acceptă din partea ei una sau două lovituri stângace, gândindu-se că îi datora măcar atât, după care îi prinse din nou încheieturile subțiri cu o mână și i le țintui deasupra capului.

Îi dădu voie să dea din picioare și să se zvârcolească până când Esmerelda deveni conștientă că nu avea sorți de izbândă în fața unui bărbat de aproape 1,90 m, plin de mușchi. Abia atunci se opri din zbatere, uitându-se furioasă la el, pe deasupra căluțului.

Billy își ținu degetele departe de zona unde l-ar fi putut mușca și slăbi baticul, după care îi scoase batista umedă din gură. Esmerelda respiră într-un suspin mânios. Billy aproape că zâmbi, bucurându-se într-un fel că era mai mult enervată decât speriată.

– Cum îndrăznești să-ți asumi astfel de libertăți înspăimântătoare față de persoana mea? șuieră ea, destul de isteață chiar și când era furioasă ca să își dea seama că frații lui puteau foarte bine să fie ascunși sub malul abrupt și înalt, cu urechile ciulite, ascultând fiecare cuvânt al lor.

– N-am avut de ales, șuieră la rândul lui. A trebuit să te revendic înainte să o facă vreunul din frații mei.

– De ce nu le-ai putut explica pur și simplu că te-am angajat?

El pufni.

– Crede-mă când îți spun că nu ar fi fost impresionați. Doar gândul că unul de-al lor lucrează pentru o femeie i-ar fi făcut să vrea să o învețe minte.

– Că ce?

Preț de o clipă, Billy se gândi să mai înfrumusețeze adevărul, dar hotărî că ar fi fost mult mai rău pentru ea să îi subestimeze

fraţii decât să aibă o impresie proastă despre el. Se uită în ochii ei şi-i spuse direct:

– Că locul ei e întinsă pe spate, cu fustele ridicate şi fără chiloţi.

Esmerelda rămase cu gura căscată, după care îşi veni în fire, ca şi când şi-ar fi dat seama cât de periculos de aproape se afla chiar de acea postură. Tremură sub el, dar şopti hotărâtă:

– Poate că fraţilor tăi le e frică de dumneata, domnule Darling, dar mie sigur nu mi-e.

Dezmeticit de minciuna ei, Billy spuse:

– Nici n-am vrut să-ţi fie. Şi n-am avut de ales decât să-mi fac fraţii să le fie frică de mine. Încă de când m-am născut, ei au fost mai mari, mai puternici şi mai răi ca mine. Dacă voiam să supravieţuiesc, trebuia să dovedesc că sunt mai isteţ, mai nebun şi un trăgător mai priceput ca ei.

– De aceea ţi-ai împuşcat propriul frate în ureche?

Billy se încruntă, nedumerit de presupunerea pe care o făcuse Esmerelda.

– N-am împuşcat pe nimeni în ureche. Aveam doar zece ani când m-am încăierat ultima dată cu Samuel.

Când Esmerelda oftă uşurată, încruntarea lui se schimbă într-un rânjet viclean.

– I-am smuls-o muşcându-l de ea.

Esmerelda se zvârcoli când Billy îşi dezveli dinţii, ca şi când s-ar fi temut că avea să i-o muşte şi pe a ei. Nu că n-ar fi vrut s-o facă, gândi Billy, amintindu-şi cum o sărutase pe gât. Ce-i drept, probabil că ar fi trebuit să aibă gust de sudoare şi de praf de la drum, dar aroma ei îi zăbovi pe buze, mai dulce ca orice alt gust pe care îl simţise de multă vreme. Mai dulce chiar decât piersicile coapte şi zemoase al căror parfum îl emana. Se întrebă oare ce gust ar fi avut în alte locuri. Îşi dori să facă ceva chiar mai prostesc decât să o muşte, cum ar fi să-i guste pe furiş buzele delicate care tremurau atât de aproape de ale lui.

Simţi muşcătura ispitei, aşa că îi eliberă încheieturile şi se dădu jos de pe ea.

Aproape că se aştepta să îl lovească din nou, dar ea profită de libertate ca să se ridice repede în picioare. El o prinse de încheietură înainte să apuce să facă măcar un pas.

– Dă-mi drumul! şopti ea printre dinţii încleştaţi, încercând să se răsucească şi să scape din strânsoarea lui.

– Doar după ce mă asigur că nu ai de gând s-o ştergi de-aici şi să-l ispiteşti pe vreunul din fraţii mei să-ţi bage un glonţ în spate.

Esmerelda se lăsă în jos într-o mare de fuste, boticul ei bosumflat dându-i de ştire că exact la asta se gândea.

Se uită alarmată să vadă dacă nu avea vânătăi pe încheieturi, încruntându-se dezamăgită când nu găsi nici una.

– Nu-mi place să fiu nepoliticoasă, domnule Darling, dar chiar nu-mi prea pasă de fraţii dumitale.

El ridică din umeri, sperând ca gestul lui degajat să nu lase de înţeles mai mult decât trebuia.

– N-au fost dintotdeauna aşa de răi. Doar predispuşi la drăcii, ca majoritatea băieţilor, presupun. Dacă n-ar fi fost războiul, probabil c-ar fi fost un pic scandalagii, după care s-ar fi aşezat la casa lor cu prima fiică de fermier pe care ar fi lăsat-o însărcinată. Bineînţeles, cu condiţia ca tatăl fetei să-şi dorească o nuntă şi un ginere, nu o înmormântare şi un bastard. Se opri când văzu expresia şocată a Esmereldei înainte să-i spună că asta ar fi fost, probabil, şi soarta lui. Dar s-au schimbat după ce li s-au alăturat lui Quantrill şi Anderson. Aceştia au plantat un sâmbure de răutate în ei, care rodeşte de atunci încoace.

Esmerelda se cutremură şi începu să se joace cu pliurile fustei, neputând să-l privească în ochi.

– Ce-ai fi făcut dacă şi-ar fi dat seama că mergeai la cacealma când ţi-ai scos pistolul? Dacă Virgil ţi-ar fi luat-o înainte sau dacă Jasper şi-ar fi scos pistolul?

Maxilarul lui Billy se încleştă când îşi aminti cum se zgâise Jasper la sânii ei, cum îşi umezise Virgil buzele cu lăcomie, ca şi când Esmerelda ar fi fost doar o bombonică bună de devorat dintr-o singură muşcătură brutală.

– Aş fi apăsat pe trăgaci, spuse el hotărât, surprins să îşi dea seama că vorbise serios.

Ea îşi ridică capul înainte ca Billy să apuce să îşi şteargă expresia criminală de pe faţă. Ochii ei căprui străluciră cu un amestec curios de neîncredere şi mirare.

– Ți-ai fi împușcat propriul frate? Pentru mine?

Billy era la fel de surprins ca ea de nevoia adâncă pe care o simțea de a o proteja. Nu suporta să vadă pe nimeni intimidând o femeie. Tocmai de aceea domnișoara Mellie și fetele fuseseră atât de încântate să-l lase să locuiască la mansardă. Doar prezența lui acolo îi descuraja pe majoritatea clienților mai duri. Dar când se uită în ochii Esmereldei simți ceva mult mai primitiv. Și mai periculos. Mai ales pentru un om cu temperamentul lui.

Chiar dacă nu i se mai părea firesc, Billy se forță să zâmbească batjocoritor.

– Aș fi făcut la fel pentru orice doamnă, o asigură el, deși nu era deloc sigur că lucrurile stăteau chiar așa.

Aproape s-ar fi jurat că zărise un dram de dezamăgire în ochii ei, dar înainte să se poată asigura, ea își plecă capul, ascunzându-și fața în spatele unei perdele de păr.

– Ce galant din partea dumitale, domnule Darling!

– Billy, șopti el, ridicându-i bărbia, ca să-i vadă ochii.

– Hei, Billy! Vocea răsunătoare a lui Virgil o sperie de moarte pe Esmerelda. E o liniște îngrozitoare acolo sus, băiete. Trebuie să vin să-ți amintesc cum să faci o femeie să țipe?

Billy îi puse un deget pe buze Esmereldei, apoi strigă:

– Nu te obosi, Virg. Îmi amintesc mai multe despre cum să faci o femeie să țipe decât ai învățat tu vreodată.

Se auzi un hohot de râs batjocoritor. Billy și Esmerelda se priviră precauți, după care se târâră de-a bușilea să tragă cu ochiul jos, în canion. Văzură pâlpâirea slabă a unui foc și auziră clinchetul unei sticle trecute din mână în mână, ceea ce le dădu de înțeles că cea mai mare temere a lor se adeverise. Frații lui își puseseră tabăra în valea mică, chiar sub malul abrupt și înalt.

– La naiba, șopti el. De asta mi-era teamă. Nu o să ne lase în pace până nu le dăm ce vor.

– Ce zici de niște arsenic? murmură Esmerelda.

Billy se abținu să nu rânjească.

– Un pic de zgomot ar trebui să-i satisfacă pentru o vreme.

– Zgomot? repetă ea, întorcându-și capul și clipind nedumerită.

Billy își drese glasul, întrebându-se de ce îi era dintr-odată atât de greu să înghită.

– Știi la ce mă refer: câteva scânceli, vreo două gemete, poate un mormăit sau două, ca să fie convingător.

Chiar dacă stăteau amândoi cu fața în jos, Esmerelda tot reuși să se uite de sus la el.

– Eu nu mormăi, domnule Darling.

Deși părea doar uimită de cererea lui, Billy își dădu cu groază seama că era pe punctul de-a se îmbujora ca o fecioară. Se frecă la ceafă și strânse din dinți.

– Ai putea să scoți și tu sunetele pe care le face o femeie când un bărbat...

Esmerelda îl privi atât de nevinovată, încât Billy își spuse că fie era într-adevăr inocentă, fie era o actriță mult mai vicleană decât se așteptase. Apoi Esmerelda se făcu precum para focului.

– Aha! Vrei să spui genul de zgomote pe care le făcea femeia de la... de la...

– Bordel, zise el tărăgănat, începând să-i placă jocul, acum că avea mâna câștigătoare. Da, ca și când poate că nu-ți place ce-ți fac la început, dar începe la un moment dat să-ți placă, chiar dacă nu vrei.

Aproape că se așteptă să-l plesnească pentru obrăznicia lui, dar Esmerelda îl surprinse rostogolindu-se pe pătură și punându-și dosul palmei pe frunte.

Rămase în acea postură dramatică câteva minute, după care își coborî mâna și-l privi cu asprime.

– Închide ochii, domnule.

El pretinse că se conformează, folosindu-și genele îndărătnice pentru care frații lui îl tachinau mereu fără milă, la singurul lucru pentru care erau bune.

– Și să nu tragi cu ochiul!

Înjură pe înfundate, dar de data aceasta îi făcu pe plac, până când primul scâncet al Esmereldei îl făcu să se înfioreze.

Deschise brusc ochii. Esmerelda stătea întinsă pe spate, în lumina lunii, cu ochii închiși. Pe trăsăturile ei se putea citi deopotrivă dor și durere, într-un duet melancolic. Nu-și mai ținea buzele închise a dezaprobare înțepată, ci desfăcute pentru a putea emite gâfâieli guturale scurte, care îl făcură într-o clipă să gâfâie la rândul lui, sălbatic.

Billy se holbă fascinat la ea, în timp ce scâncetele ei se adânciră şi deveniră un geamăt zdravăn, pământesc şi tulburător prin forţa lui. Tăcerea mormântală de la baza dâmbului îi dădu de înţeles că şi fraţii lui erau la fel de captivaţi. Mai că îi putea vedea acolo, în lumina focului, cu ochii sticloşi de la poftă, o dâră de whisky scurgându-li-se în jos pe bărbie.

Esmerelda îşi arcui gâtul; sânii ei mici, fermi se încordară sub corsaj, un memento ispititor al faptului că nu existau bariere de dantelă sau de in între piele şi ţesături. Ar fi fost suficient să se aplece şi să desfacă un cârlig, apoi un altul...

Îşi dădu jos pălăria şi pipăi după batic, ca să-şi şteargă picăturile de sudoare care începuseră să-i acopere fruntea. În lunile în care dormise la mansarda domnişoarei Mellie, gemetele şi mormăielile de plăcere provocate şi primite încetaseră să-l mai impresioneze. Mai ales că ştia că, de fapt, cele mai multe dintre fete mimau strigătele lor de extaz, sperând că vreun cowboy încântat avea să le arunce o monedă în plus înainte să iasă ţanţoş din cameră.

Dar corpul îi pulsa în ritmul irezistibil al cântecului Esmereldei. Când aceasta ajunse la un crescendo, durerea se intensifică, devenind mai degrabă amară decât dulce când realiză ce însemna asta.

Winstead avusese dreptate: ori Bart Fine, ori un alt bărbat o învăţase cum să scoată acele sunete. Inocenţa ce sclipea în ochii ei mari şi căprui era doar o iluzie. La fel ca masca pe care o purtau proscrişii ca să jefuiască o bancă. Doar că ea nu o folosea ca să-i fure banii, ci inima.

Chiar dacă era dezamăgit, dorinţa nu i se ostoi. Voia să o îndepărteze din raza auditivă a fraţilor lui şi să o facă să geamă de-adevăratelea. Voia ca Esmerelda să privească tot ce-i făcea, până când chipul lui deasupra ei avea să şteargă orice amintire a bărbatului care o atinsese primul.

Se târî înainte pe coate, până ajunse deasupra ei. Nu prea voia să ştie cu adevărat, dar nu se putu abţine să nu mârâie:

– La ce naiba te gândeai?

Esmerelda deschise ochii luminoşi şi îi zâmbi, cu obrajii îmbujoraţi de strălucirea rozalie a unei femei pe deplin satisfăcute.

– La profiterol cu budincă şi frişcă.

Uimit de răspunsul ei, Billy nu avu de ales decât să-i asculte explicaţia visătoare.

– După ce-au murit mama şi tata, obişnuiam să trec pe lângă o brutărie de pe strada Beacon, în drum spre piaţă. În fiecare dimineaţă, puneau o tavă cu profiteroluri în vitrină, proaspăt scoase din cuptor. Îmi doream cu disperare să nu poftesc la ele, deoarece ştiam că nu aveam suficienţi bani ca să-i irosim pe astfel de extravaganţe. Dar tot îmi doream unul. Oftă melancolic. N-am cedat niciodată tentaţiei, dar obişnuiam să stau acolo, în frig, până când fereastra se aburea de la respiraţia mea, imaginându-mi cum ar fi fost să ling glazura de unt cu miere, să-mi afund dinţii în foietajul pufos, să-mi înfig limba în umplutura de budincă...

Billy ridică mâna să o oprească, cu vintrele încordat şi plin de o agonie dulce. Dacă Esmerelda putea să se ambaleze aşa pentru o poftă imaginară, oare cum ar fi reacţionat dacă ar fi gustat dintr-o plăcere reală? I se părea că era un mare păcat că se lipsise de o astfel de plăcere simplă şi îşi petrecuse restul vieţii regretând că o făcuse. El nu-şi refuzase niciodată nici o plăcere. Până acum.

Esmerelda se întinse şi căscă, părând la fel de somnoroasă şi de vulnerabilă ca o femeie care chiar experimentase eliberarea pe care o imitase ea într-un mod atât de iscusit.

– Crezi că i-am păcălit pe fraţii dumitale?

Disperat să scape înainte ca ea să-şi dea seama că îl păcălise şi mai tare pe el, Billy aruncă cealaltă jumătate a păturii peste ea şi se ridică în picioare.

– Mă duc să aflu, spuse el răspicat. Tu rămâi aici. Odihneşte-te!

– Da, domnule, răspunse ea, salutând în glumă.

El o porni din loc, după care ezită şi se întoarse. Esmerelda făcu ochii mari când îl văzu că scoate pistolul ei din cizmă şi i-l aruncă peste pătură.

– E încărcat. Trage în primul bărbat care te atinge într-un mod lipsit de respect.

– Chiar dacă eşti dumneata?

El nu îi întoarse zâmbetul crispat.

– Mai ales dacă sunt eu.

*

În timp ce cobora împleticindu-se pe poteca pe care o sculptase vântul şi timpul în peretele canionului, Billy îşi ciufuli părul şi îşi desfăcu primii doi nasturi ai cămăşii Levi's. Era recunoscător că atât mințile, cât şi vederea fraților lui fuseseră zăpăcite de whisky. Dacă oricare dintre ei i-ar fi aruncat mai mult de-o jumătate de ocheadă şi-ar fi dat seama că foamea lui nu fusese deloc satisfăcută de întâlnirea cu Esmerelda. Dimpotrivă, era la fel de tare şi gros ca un pachet de dinamită care aşteaptă sărutul flăcării pe fitil.

Înjură, dar înjurătura elocventă nu reuşi să-i ofere satisfacția obişnuită.

Pe măsură ce se apropie de focul de tabără, îşi schimbă mersul obişnuit într-unul fălos, de bărbat care tocmai îi arătase unei femei şi celor din jur de ce era în stare.

Virgil trona asupra focului ca un rege de trib, pufăind dintr-un trabuc pe care Billy îl recunoscu ca fiind furat din geanta lui. Jasper era întins într-un cot, îngrijindu-se de o sticlă proaspătă de poşircă. Căutătura lui mocnită îl avertiză pe Billy că încă era supărat din cauza confruntării lor de mai devreme. Sam smulgea cu dinții lui îngălbeniți dintr-o bucată zdrențuită de carne uscată, iar Enos stătea lângă Sadie, mângâind-o absent pe urechile-i lungi. Aceasta dădu leneş din coadă când îşi văzu stăpânul. Aroma de conserve de fasole se ridica dintr-o oală de fier ce atârna deasupra focului.

Virgil îi făcu semn cu ochiul, vocea lui sonoră fiind înmuiată de o îngrijorare prefăcută.

– Sper că a fost blândă cu tine, fiule. I-ai spus c-a fost prima pentru tine, nu-i aşa?

Billy îşi îndesă degetele mari în cartuşieră şi se forță să zâmbească, sperând că nu arăta la fel de rău precum se simțea.

– Trebuie să fi fost prima pentru *tine*, Virg, pentru că s-a jurat c-am fost cel mai bun pe care l-a avut vreodată.

Hohotul de râs al lui Virgil nu lumină cu nimic chipul întunecat al lui Jasper. Acesta trase încă o duşcă de whisky şi aruncă o privire disprețuitoare spre malul abrupt şi înalt de deasupra.

– Pun pariu că dacă aş călări-o eu pe curviştină, n-o să mă uite niciodată.

O ceață stacojie îi întunecă privirea lui Billy, orbindu-l de furie. Făcu un pas în față, intenționând să se arunce prin foc şi să-i care câțiva pumni lui frate-său, de să-i şteargă rânjetul de pe față. Dar apoi îşi aminti că Jasper credea întocmai ceea ce voise el să creadă.

Zâmbetul lui prietenos nu amortiză complet tăişul periculos din vocea lui.

– Tot ce se poate, Jasper, dar ar fi ultima ta plimbare pe cal. Din câte ştiu eu, furtul de cai e o infracțiune care se pedepseşte cu spânzurătoarea.

Tot în căutarea unei certe, Jasper începu să se ridice, dar Virgil îl bătu cu mâna peste umăr.

– N-ai de ce să te ciondăneşti, fiule. Sunt sigur că Billy a vrut doar să spună că atârni ca un cal. Enos şi Sam râseră nervos, iar Virgil smulse sticla de whisky din mâna încleştată a lui Jasper şi i-o oferi lui Billy, împreună cu unul dintre trabucurile lui Billy. Poate că Jasper era creierul bandei, dar Virgil fusese întotdeauna forța ei.

Billy acceptă ofranda de pace a fratelui lui şi se aşeză pe partea opusă a focului. Încă deplin conştient de privirea tăioasă a lui Jasper, şterse cu mare pompă gura sticlei de mânecă, înainte s-o ducă la gură şi să ia o înghițitură, de care avea nevoie cu disperare. Sperase ca poşirca să-i cauterizeze gustul Esmereldei din gură, dar îi intensifică de fapt dorința dureroasă din stomac.

Scăpără un chibrit şi îşi aprinse trabucul. Sam termină fâşia de carne uscată cu o înghițitură sonoră şi îi aruncă lui Sadie o privire prădalnică.

– Mi-i foame rău. Ți se face al naibii de silă de conserve de fasole şi carne de câine de prerie.

Billy se bătu peste coapsă. Sadie ieşi de sub mâna lui Enos şi se duse agale lângă Billy, care o recompensă pentru că îl ascultase frecându-i uşor botul grizonant.

– Ascultă-mă bine, Samuel: Sadie nu-i la fel de gustoasă ca urechiuşele alea fragede ale tale.

Sam îşi trase sfios pălăria peste ochi şi se servi cu un polonic de fasole aburindă.

Billy își ascunse zâmbetul trăgând lung din trabuc și apoi luând încă o înghițitură de whisky.

– Încotro vă îndreptați, băieți? Mă gândeam că ați fi pe undeva, văzându-vă de scandalurile voastre, nu blocați aici, în mijlocul pustietății.

Enos deschise gura să spună ceva, dar se opri când auzi vocea bubuitoare a lui Virgil.

– Ne gândeam să ne ducem spre sud. În Mexico City.

Billy deveni mai voios. Poate că erau rude de sânge, dar insigna din buzunarul de la cămașă îi făcea dușmani de moarte. I-ar fi plăcut să-i vadă apucând-o spre Mexic înainte să fie obligat să facă uz de ea.

– Ce alegere înțeleaptă, spuse el. Cică tinerii domni întreprinzători ca voi au multe oportunități și pot să facă avere în Mexico City.

Virgil și Jasper schimbară o privire pe furiș, dar Enos fu cel care vorbi:

– Nu m-m-mergem în Mexico chiar acum. Mai întâi trecem prin Eulalie.

– Eulalie? întrebă Billy. Prinse trabucul mocnit înainte să-i cadă în poală și își deghiză începutul de groază cu un râset scurt.

– De ce Eulalie? Am auzit mereu că un singur lucru e mai urât ca orașul: femeile din el.

De data aceasta, Virgil deschise gura să spună ceva, dar chicotitul ascuțit al lui Enos îl opri.

– Păi, m-m-ergem în Eulalie să jefuim o b-b-bancă!

Capitolul 12

Când se trezi Esmerelda, căldura era deja în toi. Se ridică în șezut și-și dădu pătura la o parte, întinzându-se languros. O briză uscată a dimineții îi mângâie părul.

Zâmbi când văzu că Sadie se gudura la picioarele ei. Dacă aceasta n-ar fi oftat melancolic, Esmerelda ar fi fost tentată să-i ridice o pleoapă somnoroasă și să se asigure că era încă în viață. Scuturâ

din cap, confuză. Cine s-ar fi gândit că ar fi putut să doarmă atât de adânc, învelită într-o pătură aspră, pe un nisip pietros, lângă un câine care sforăia, cu patru proscriși incorigibili care își făcuseră tabără la o aruncătură de băț de ea?

Înțelese de ce când îl văzu pe bărbatul care dormea lângă ea.

Păzitorul ei stătea cu spatele rezemat de o piatră și cu mâinile pe pistolul Winchester de lângă genunchii lui. Probabil că era o poziție dureros de inconfortabilă, în care adormise numai atunci când oboseala cruntă îl răpuse. Esmerelda găsea vigilența lui Billy ciudat de irezistibilă. Uitase de acest răsfăț de a dormi în timp ce altcineva veghea în noapte asupra ta.

Se ridică pe genunchi și se furișă mai aproape, vrând să îl privească acum când nu avea cozorocul pălăriei tras pe față. Chiar și în somn, părea un bărbat precaut, care avusese parte de prea puțină blândețe în viața lui, de prea multe sărutări furate și mângâieri cumpărate. Cele mai recente răni ale lui deja se vindecau, dar se vedeau în continuare cicatricile unor vechi bătălii, câștigate sau pierdute.

O cicatrice subțire, albă, de cuțit, deja vindecată și aproape imperceptibilă îi secționa sprânceana dreaptă, periculos de aproape de ochi. O alta asemănătoare îi mutilase bărbia încăpățânată. Avusese nasul rupt cel puțin o dată. Esmerelda îl examină din toate unghiurile, după care hotărî că îl plăcea. Toate semnele acelea făceau diferența între el și fața drăgălașă a lui Jasper. Soarele arzător din New Mexico îi săpase cute permanente în jurul gurii și al ochilor, însă părul ciufulit îl făcea să pară mai tânăr decât era de fapt, chiar copilăros, și totuși bărbat în toate cele.

Surprinsă de un val de tandrețe, Esmerelda se dedă unei tentații căreia reușise să îi reziste încă de pe când Bartholomew crescuse destul de mare ca să își dea ochii peste cap, să-i împingă mâna și s-o acuze că se purta prea mămos cu el: se întinse și dădu ușor la o parte bucla de păr care căzuse peste fruntea lui Billy.

Acesta se trezi la prima atingere a buricelor degetelor ei și îndreptă arma spre pieptul ei.

Esmerelda își ridică încet mâinile, așa cum îi văzuse pe frații ei făcând în noaptea de dinainte.

– Nu mă împușca. Mă predau.

Chiar dacă o spusese cu un amuzament inocent, intensitatea privirii ei fumurii păru să le confere cuvintelor un cu totul alt sens, lăsând-o fără răsuflare şi făcând-o să se întrebe oare cum ar fi fost să se predea unui bărbat ca el. Să lase la pământ propriile ei arme alese cu grijă şi să-i încredinţeze buzele, voinţa şi însuşi sufletul ei.

Îşi veni însă imediat în fire. Făcu un semn din cap spre armă.

– M-am predat fără să ripostez. Asta înseamnă c-ar trebui să laşi arma jos, nu-i aşa?

Billy făcu întocmai şi se scărpină în barba scurtă şi tot mai deasă.

– Ar trebui să te împuşc oricum. Nu te-a învăţat mama ta să nu te furişezi niciodată pe lângă un bărbat înarmat?

Esmerelda reuşi să râdă tremurat.

– Probabil nu s-a gândit că voi avea vreodată nevoie de o asemenea povaţă. Era mai degrabă interesată să mă înveţe cum să împăturesc şervetele de masă, batiste cu monogramă şi cum să *cârpesc şosetele tatălui meu.*

Abilităţi care s-au dovedit complet inutile când Esmerelda trebuise să accepte că nu avea să aibă niciodată un soţ sau copii ai ei.

Stânjenită pentru că îi dezvăluise prea multe, se încruntă la Billy.

– Întotdeauna te trezeşti aşa morocănos?

El se aplecă în faţă, ca un şarpe veninos gata de atac.

– Ai vrea să afli?

Şocată, Esmerelda se lăsă pe spate.

– Poate că „morocănos" a fost o descriere prea blândă. Cred că „nesuferit" ţi se potriveşte mai bine.

Billy pufni:

– Şi tu ai fi nesuferită dacă ar trebui să stai trează jumătate de noapte ca să te asiguri că fraţii tăi nu fac o frigăruie din Sadie.

– Ar fi trebuit să-i laşi să mănânce catârul. El îi aruncă o privire întunecată, apoi se ridică în picioare. Începu să îşi încălzească umerii, rotindu-i înainte şi înapoi, pentru că îi amorţiseră, iar muşchii i se încordară sub materialul uzat al cămăşii. Îşi trecu o mână prin păr, se îndreptă spre marginea abruptă a movilei

şi se uită înspre canion, cu ochii roşii de la nesomn şi de la prea mult alcool tare, se gândi Esmerelda. Părea disperat, adică şi mai periculos, şi mai imprevizibil decât fusese în saloonul în care îl întâlnise. O înjurătură aspră şi o aromă de cafea la ibric se ridicară din canionul de jos, dându-le de veste că fraţii lui se treziseră deja şi îşi vedeau de treaba lor.

Esmerelda se înfioră din nou când îşi aminti ce noroc avusese că scăpase ca prin urechile acului. Billy n-avea decât să bombăne şi să vocifereze cât voia, dar ea ştia foarte bine că renunţase la somn ca să o protejeze pe Sadie. Îi privi profilul misterios şi spuse timid:

– Domnule Darling? La lumina clară a zilei, nu reuşi să îi spună pe numele mic.

El se întoarse cu greu, evident amorţit şi reticent.

Ea se forţă să îl privească în ochi.

– Îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine azi-noapte.

– Mi-am făcut doar treaba, ducesă. Chiar dacă fusese la fel de ironic ca întotdeauna, în ochi nu i se mai zări licărul de tachinare. Privirea lui neutră îi făcu pielea ca de găină, din pricina unui amestec ciudat de nelinişte şi anticipare. Billy continuă: La urma urmei, pentru asta o să mă plăteşti.

Înainte ca Esmerelda să apuce să anuleze vraja ciudată pe care o creaseră cuvintele lui, un vaiet ascuţit crestă liniştea dimineţii. Sadie se împletici la picioarele ei şi-şi lăsă capul pe spate, lătratul ei suprapunându-se peste zarva înfiorătoare.

Billy miji ochii, nedumerit.

– Ce naiba a fost...?

Esmerelda îşi puse mâinile la urechi, încercând în zadar să estompeze sunetul strident.

– Doamne, Dumnezeule, zici că cineva torturează o pisică... Făcu ochii mari de groază, pe măsură ce începu să înţeleagă. O pisică!

Groaza ei se preschimbă în furie, aşa că înşfăcă Derringerul ascuns printre pliurile păturii şi începu să coboare în goană panta, lăsându-l pe Billy cu gura căscată de uimire.

*

Până să apuce Billy să își revină din șoc și să se grăbească în jos pe pantă, cu Sadie țopăind pe lângă el, Esmerelda îi ținea deja pe toți din banda Darling sub amenințarea pistolului.

Aceștia rămăseseră nemișcați, ca într-un tablou, prinși în flagrant în timp ce îi cotrobăiau printre lucrurile din cufărul pe care îl răsturnaseră cu susul în jos. Jasper ținea o sticlă parfumată, desfăcută, sub nas, în timp ce Virgil strângea la pieptul lui robust o pereche de pantalonași încrețiți, făcându-se tot mai purpuriu la față din pricina fumului de țigară pe care se temea să-l expire. Billy miji ochii când îl văzu pe Virgil atingându-i chiloții Esmereldei cu mâinile lui grase. Singurul lucru care îl oprea să își scoată pistolul și să îl împuște pe fratele lui cu sânge rece era că nu voia să păteze materialul fragil.

Esmerelda își îndreptă mânia spre bărbatul care îi ținea vioara sub bărbia tremurândă. Cu mâna cealaltă atingea arcușul, gata să atace coardele și să evoce din nou un sunet din acela scârțâit și jalnic ca mai înainte.

Vocea Esmereldei răsună ca un clopot de începere a misiunii în liniștea dimineții.

– Ia-ți mâinile jegoase de pe vioara mamei mele. Trase piedica Derringerului și continuă: Nu glumesc, Samuel Darling. Lasă instrumentul din mână, altfel te împușc. Jur că te împușc!

Ținta ei înghiți în sec atât de tare, încât mărul lui Adam i se mișcă în sus și în jos pe gâtul subțire.

– Nu sunt Sam, d-d-oamnă. Sunt Enos. Îndreptă arcușul spre bărbatul îngropat până la coate într-o grămadă de cămăși și fuste. El e Sam.

Esmerelda îi străfulgeră pe amândoi cu privirea.

– Atunci o să vă împușc pe amândoi. Miji ochii, amenințătoare. Sau poate că o să te împușc doar pe *tine* într-o ureche, Enos, ca să nu mai poată nimeni să vă deosebească.

Enos începu să clănțănească din dinții îngălbeniți. Billy nu putea să-i mustre pentru că se lăsaseră intimidați. Cu obrajii roșii de furie și cu părul cafeniu fâlfâindu-i peste umeri, Esmerelda nu părea deloc o prizonieră umilă, așa cum îi lăsase el să creadă. Atitudinea ei de dispreț regal i se potrivea mai degrabă unei regine, decât unei ducese.

Tresărind fără să vrea de mândrie, Billy se gândi că era drăguță când se enerva. Nimic de la Abilene încoace nu se compara cu Esmerelda Fine într-un acces de furie.

Virgil horcăi, pufăind un val de fum pe nări, ca o locomotivă. Jasper își mișcă mâna liberă spre centură.

– N-aș face asta dacă aș fi în locul tău! spuse Billy tărăgănat, încrucișându-și brațele peste piept. Fetișcana are un deget drept spasmodic și o țintă fatală. Prima dată când ne-am întâlnit, aproape că m-a împușcat în inimă, și nici măcar nu făcuserăm prezentările cum trebuie.

Esmerelda îl privi uimită, însă Billy nu își dădu seama dacă era surprinsă de prezența lui acolo sau de lauda pe care i-o adresase. Îi făcu semn cu ochiul, afectându-i suficient de mult stăpânirea de sine, încât Derringerul începu să tremure în mâna ei.

Din fericire, Enos îi întinsese deja vioara.

– N-am vrut să fac nimic rău, doamnă. Doar că mereu mi-a plăcut muzica la scripcă.

Îmbunată de predarea lui politicoasă, Esmerelda îi înmână Derringerul lui Billy și își recuperă vioara. Fără să își dea seama că frații lui îi priveau cu atenție gambele frumoase și gleznele bine proporționate, ea începu să lustruiască cu grijă locul unde se aflau amprentele unsuroase lăsate de Enos pe lemnul bogat, folosindu-se de tivul încrețit al cămășii.

Billy își privi fratele cât putu de urât și mârâi:

– Jasper, dă-i doamnei parfumul.

Jasper mai inspiră o dată din sticlă.

– La naiba, ăsta nu-i parfum. E extract de piersici. Privirea lui încruntată se transformă într-un rânjet și Jasper îl lovi pe Virgil cu cotul în coaste: Nu-i de mirare că miroase așa de bine că-ți vine să-l mănânci.

Degetul lui Billy zvâcni din nou pe trăgaci. Ce naiba îl apucase? Nu putea să împuște un om pentru simplul fapt că spunea ceva la care se gândise și el.

Esmerelda îl surprinse când se duse direct spre fratele lui și îi înșfăcă sticla din mâini. Chiar și arogantul Jasper încremeni când îi văzu zâmbetul rigid.

– Spre deosebire de dumneata şi de fraţii dumitale, domnule, eu trebuie să plătesc pentru ce-mi doresc, nu să iau pur şi simplu de la cei care sunt mai slabi ca mine. De ce să risipesc banii pe apă de liliac sau de lavandă când o picătură de extract aplicată în spatele fiecărei urechi ar fi suficientă?

Billy o privi încruntat, îndurerat deopotrivă de demnitatea şi de cumpătarea ei. La naiba! O femeie ca ducesa merita mai mult decât extractul de piersici care-i parfuma pielea mătăsoasă. Merita cel mai scump parfum din lume, *eau de cologne* din Paris, tămâie şi smirnă.

Esmerelda înşfăcă pantalonii din mâinile lui Virgil şi se duse să îi aşeze înapoi în cufăr, iar Enos se ţinu după ea ca un căţeluş hotărât.

– Doamnă, c-c-chiar puteţi cânta la scripcă?

– Da, pot.

Vocea lui nazală se ascuţi şi deveni linguşitoare, lucru pe care Billy îl ştia foarte bine.

– Îmi place mult de tot muzica la s-s-scripcă. Tuturor ne place. Aţi vrea să ne faceţi onoarea de a ne c-c-cânta ceva?

Billy făcu un pas în faţă, alarmat.

– Nu cred c-ar fi o idee prea bună. Dacă Esmerelda cânta la instrumente aşa cum cânta cu vocea, muzica i-ar fi putut incita pe fraţii lui la omor.

Dar era prea târziu. Esmerelda zâmbea deja, încântată.

– De ce nu, domnule? Mi-ar face mare plăcere. N-am ştiut că vă place muzica. Ce-aţi vrea să auziţi? *Măreţul Har*? *Soldaţi creştini, înainte!* Sau poate *Imnul de luptă al re...*

Billy îi acoperi gura cu mâna, după care şi-o retrase rapid când privirea ei arzătoare îi dădu de înţeles că era în pericolul iminent să rămână cu cinci cioate sângerânde în locul degetelor.

– Orice cântec vechi, insistă Enos.

Sam şi Virgil se apropiară suspicioşi de ei, încercând să îşi ascundă nerăbdarea. Jasper îşi trecu un chibrit pe talpa cizmei şi îşi aprinse un alt trabuc, însă chiar şi indiferenţa lui părea forţată.

Billy ridică din umeri şi se dădu bătut.

– Ştii cum se spune: Muzica îmblânzeşte şi cea mai sălbatică fiară.

– Cea mai sălbatică inimă, îl corectă numaidecât Esmerelda, potrivindu-şi vioara sub bărbia micuţă şi hotărâtă.

Billy închise ochii obosiţi, îngrozit de momentul în care primul scrâşnit hidos avea să răsune în canion.

Dar când Esmerelda trecu arcuşul peste coarde, a fost de o mie de ori mai rău decât se aşteptase el. Nu mai auzise niciodată aşa ceva şi spera nici să nu mai audă vreodată.

Muzica inundă deopotrivă canionul şi sufletul lui Billy, tulburător în frumuseţea lui. Nu exista cale de scăpare. Ar fi auzit-o şi dacă şi-ar fi acoperit urechile cu mâinile, şi dacă ar fi ţipat la ea să se oprească, şi dacă i-ar fi înşfăcat vioara din mâini şi ar fi spart-o în bucăţi de stânci. Instrumentul cânta cu o puritate şi o graţie pe care le descoperise înainte numai în paginile cărţilor. Gâtul i se încordă cu o durere melancolică: tânjea profund după locurile în care nu avea să ajungă niciodată, după bărbatul care nu avea să fie niciodată, după femeia pe care nu avea să o poată iubi vreodată.

„Femeile", se corectă în sinea lui cu asprime, apoi deschise ochii şi o privi pe Esmerelda. Şi ochii ei erau închişi într-o concentrare pasională, în timp ce trecea arcuşul peste coarde cu ferocitatea tandră a unei amante. Poate că Esmerelda Fine avea o voce de harpie, dar cânta la vioară ca un înger.

Muzica se încheie pe o notă tristă, lăsând o rană deschisă în urma ei.

Virgil şi Enos se uitară unul la celălalt, minunându-se, iar Sam se scărpină în cap şi se chinui din răsputeri să fie politicos.

– A fost foarte frumos, doamnă, dar nu seamănă cu nimic din ce-am mai auzit până acum. Ştiţi *Mazărea lui Goober* sau *Porumbul crocant al lui Jim*?

Esmerelda se încruntă, evident afectată că îl dezamăgise.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu vă pasă de Mozart.

– Sunt sigur că Mo' e un tip de treabă, spuse Enos, dar mi-e dor să aud câteva bucăţi din *Cei doi tâlhari morţi din Cotton Patch*.

Esmerelda se uită la Billy. În ciuda privirii lui furioase, expresia ei se îmblânzi, transformându-se într-un zâmbet fermecător.

– Băieţi, ascultaţi unul pe care sigur îl ştiţi.

Primele note îl făcură pe Billy să se înfioare. Era vorba despre *Dixie*, cântat aşa cum trebuia: simplu şi frumos, nu ca un marş sau

ca un bocet, ci ca un tribut tandru la adresa inocenței pierdute. Frații lui își scoaseră rând pe rând pălăriile și rămaseră nemișcați, cu urechile ciulite, ca niște stafii ale băieților care fuseseră cândva și ale bărbaților care ar fi putut deveni dacă nu ar fi fost războiul care să își lase amprenta asupra lor.

Billy o privi pe Esmerelda pe deasupra dansului grațios al arcușului și își dădu seama că acel cântec nu le era dedicat lor, ci lui. Își cerea scuze pentru orice supărare pe care i-o pricinuise în ziua precedentă, când discutaseră despre război. Scuze pe care nu le putea accepta și nici nu le merita. Deoarece îl trădase când minți în legătură cu identitatea ei. Iar el intenționa să o trădeze la rândul lui când avea să se întâlnească față în față cu bărbatul pe care fusese angajat să îl găsească.

Își puse cu grijă degetele pe coarde, oprind cântecul la mijlocul notei.

Sam își trânti pălăria peste genunchi, supărat.

– De ce-ai făcut asta?

Virgil clătină din cap cu tristețe.

– Frățioare, ai grijă ce faci! Am ucis oameni pentru lucruri mai mărunte ca ăsta.

Billy evită intenționat privirea rănită a Esmereldei și se întoarse spre frații lui.

– Oricât de frumos ar cânta doamna, nu avem timp să stăm toată ziua pe-aici, în soare, ca la concert. Poate ați uitat, dar avem treburi neterminate de care să ne ocupăm în Eulalie.

Capitolul 13

– Frații tăi ne vor ajuta să-l găsim pe Bartholomew? strigă Esmerelda, ținându-se mai strâns de Billy în timp ce acesta își mâna iapa prin mulțimea agitată de pe drumul principal din Eulalie.

– Să zicem că da, strigă el, obligat să acopere zornăitul hamurilor, larma asurzitoare a mulțimii și bufniturile constante

de la noile construcții. Dar asta nu înseamnă și că așa se va întâmpla, adăugă el cu jumătate de gură.

Billy nu-și dădea seama ce-l deranja mai tare: speranța din glasul Esmereldei, mâinile ei cu mănuși albe, împreunate peste abdomenul lui rigid sau moliciunea chinuitoare a sânilor ei care îl apăsau pe spate. Când Enos insistase să conducă el căruța, pentru ca palmele delicate ale Esmereldei să nu facă bășici trăgând de frâie, Billy se văzuse nevoit să o invite să călărească cu el. Categoric nu ar fi vrut să își lovească coapsele de Enos sau să-l țină pe Jasper de mijloc. Cea mai mare parte a drumului, frații lui merseseră în spatele lor, ca să nu arunce praf în ochii strălucitori ai Esmereldei.

Billy clătină din cap, dezgustat. Dacă Sherman ar fi mărșăluit în Atlanta cu Esmerelda cântând *Dixie* la vioară, ar fi putut cuceri orașul fără să aprindă un singur băț de chibrit. Își văzuse frații îmbătându-se din orice, de la whisky Moonshine la lac de mobilă, dar nu se așteptase să-i vadă vreodată beți de adorație. Și încă pentru un yankeu care cântă la scripcă. Până și jerpelitul de Jasper îl trăsese deoparte și îi oferise un ceas de buzunar din aur și o pereche de cizme proaspăt furate de la un mort, sperând să-l convingă pe Billy să i-o vândă lui pe Esmerelda, nu celor din banda Comancheros.

Când trecură pe lângă biroul șerifului, Billy trase agitat de eșarfa înnodată în jurul gâtului, simțind că-l sufocă.

Îl înjurase deja pe Winstead de nenumărate ori pentru că răspândise zvonul cum că aurul trezoreriei avea să rămână peste noapte în Eulalie, știind că ar fi trebuit să se blesteme și pe sine. Nu rezistase niciodată unui mister sau unui chip frumos, și tocmai această slăbiciune îl trimisese pe drumul dinspre Calamity spre dezastru.

Evită o căruță mică trasă de un catâr și condusă de un vizitiu voinic, care îl înjură și îi arătă pumnul.

De la ultima lui vizită în oraș, cu șapte luni în urmă, Eulalie devenise o metropolă plină de viață. Recent se descoperise o mină de argint în apropierea orașului, așa că minerii și jucătorii de noroc dăduseră năvală în orășelul adormit, sperând să se îmbogățească, urmați de un val de prostituate care sperau să se căpătuiască pe spinarea lor.

Trecură pe lângă o cârciumă din care se auzeau ropote de râsete bete şi muzică de pian, în timp ce o turmă colorată de femei pe jumătate îmbrăcate atârnau pe balustrada spiralată a balconului de la etajul al doilea.

– Hei, cowboy, eşti nou în oraş? fredonă încet o blondă neruşinată spre Billy. Ce-ar fi să vii sus, să-ţi arătăm priveliştile?

– Ce-ar fi să vin eu, în schimb? urlă Virgil. Nu degeaba sunt fratele lui *mai mare*.

Femeile chicotiră vioaie şi îi trimiseră lui şi lui Jasper nişte bezele ademenitoare. Virgil le făcu semn lui Enos şi lui Sam, după care trase cu ochiul spre Billy.

– Măcar ştii unde ne găseşti în seara asta.

Billy clătină din cap înverşunat. Prostituatele aveau şanse mai mari ca el să îi ţină fraţii departe de închisoare pentru câteva ore. Reuşise să îi convingă pe Virgil şi pe Jasper că ar fi fost cel mai bine să dinamiteze seiful băncii după lăsarea întunericului. Spera să tragă de timp suficient cât să îl aresteze pe Bart Fine şi să plece din oraş.

Billy se încruntă când şi-o imagină pe Esmerelda în braţele canaliei. Brusc, aranjarea unui accident prematur nu i se mai părea o idee rea.

Când o dădu jos pe Esmerelda de pe iapă şi o aşeză pe banca căruţei, lângă Sadie, îşi dădu seama că ea nu auzise schimbul de replici dintre fraţii lui şi prostituate. Fusese prea ocupată să se uite în toate părţile, parcă aşteptându-se ca evazivul domn Fine să apară din mulţime şi să vină în braţele ei pline de adoraţie.

În timp ce Billy îşi legă iapa în partea din spate a căruţei, Esmerelda îşi veni în fire.

– Unde s-au dus fraţii tăi?

– Să înceapă căutarea, răspunse el, urcându-se în căruţă.

Ea dădu aprobator din cap.

– Cred c-ar trebui să cercetăm mai întâi misiunile şi bisericile din zonă. Dacă Bartholomew a fost jefuit sau rănit, poate că a căutat refugiu acolo.

Billy smuci frâiele pe spinarea catârului, întorcându-şi faţa de la ea, ca să-şi ascundă grimasa. Ştia că fraţii lui aveau

şanse mai mari să îl găsească pe Bart Fine într-un bordel decât într-o biserică.

Opri căruţa în faţa unei construcţii frumoase care încă mirosea a rumeguş şi a lemn de pin proaspăt tăiat. Felinarele de alamă strălucitoare şi ochiurile de geam în formă de romb făceau ca Hotelul Silver Lining să fie cel mai elegant edificiu din oraş. Şi de ce nu ar fi fost aşa? se gândi Billy, încruntat. Ducesa merita ce era mai bun. În special când el plătea pentru asta cu banii pătaţi de sânge ai lui Winstead. Oricât de veselă şi de impunătoare ar fi fost clădirea, Billy ştia că peste câteva luni, când goana după argint se va fi terminat, hotelul, la fel ca restul oraşului de altfel, avea să rămână pustiu şi în ruină.

Îşi dezlegă iapa şi descărcă lucrurile Esmereldei, iar Sadie coborî greoi din căruţă, burta ei albă şi lăsată atingând trotuarul din scânduri.

Esmerelda i se alătură rapid cătelei şi se uită sceptic la clădire.

– Nu pare a fi o biserică.

– Pentru că e un hotel. Billy scoase mai multe bancnote din buzunar şi i le îndesă în mână. Ia o cameră pentru noi! Comandă-ţi o masă caldă şi o baie. Am nişte treburi de rezolvat.

Fără să-i mai dea vreo explicaţie, îşi înclină pălăria şi traversă strada plină de forfotă, trăgându-şi iapa după el. Se uită înapoi o singură dată şi le văzu pe Esmerelda şi pe Sadie pe trotuar, uitându-se după el de parcă ar fi fost abandonate.

Esmerelda se plimba încoace şi încolo prin camera de hotel, fără să observe măcar finisajele elegante din alamă şi patul cu patru piloni, din lemn de cireş. Avea ochi doar pentru ceasul placat cu aur prins de corsajul ei. După mişcarea leneşă a limbilor lui aurite, trecuseră doar trei minute de când se uitase ultima dată la el. Billy plecase deja de mai bine de două ore.

– Probabil că a ajuns la jumătatea drumului spre graniţa mexicană, cu nelegiuiţii de fraţi ai lui, murmură ea, privind tristă peste umăr spre Sadie.

Cătelaua îşi odihnea bărbia pe labe, iar urechile lăsate o făceau să pară şi mai demoralizată decât se simţea Esmerelda.

Aceasta înconjură agitată cada de cupru aşezată pe un covor împletit în faţa vetrei. Se simţise minunat când îşi curăţase nisipul de pe piele şi din păr, şi totuşi nu reuşise să savureze baia fierbinte, de teamă că Billy ar fi putut intra peste ea în orice clipă. Cum nu se întâmplase asta, fusese prea dezamăgită ca să se bucure de masă. Nici nu avea cum să mănânce, când simţea cum stomacul i se strânge de la atâtea griji. Cotletul de viţel rămăsese neatins pe o tavă de argint, până se gândise să i-l ofere lui Sadie. Câinele îl înfulecase pe tot, refuzând să lase deznădejdea să-i afecteze apetitul.

Esmerelda îşi atinse cocul umed, întrebându-se de ce s-o fi deranjat să se îmbrace cu cea mai bună rochie de duminică a ei şi cu un set complet de lenjerie de corp. Chiar dacă fusese o extravaganţă din partea ei, îşi cumpărase rochia după ce se convinsese singură că era o necesitate, ca să arate prezentabil în faţa părinţilor elevilor ei, ori de câte ori organiza un recital prin care să etaleze talentele micilor lor odrasle. Nuanţa pală de piersică a lânii era în ton cu tenul ei şi îi scotea în evidenţă şuviţele de păr cafenii.

– Vreau doar să arăt cât mai bine când o să mă întâlnesc cu Bartholomew, îi spuse ea reflecţiei sceptice din oglinda înaltă. Nu avea nimic de-a face cu faptul că voia să aprindă acea rază leneşă de apreciere din ochii lui Billy.

Dezgustată de ea însăşi din pricina minciunii, se îndreptă cu paşi apăsaţi spre fereastră şi o deschise, sperând să vadă vreun cowboy deşirat, cu păr roşiatic, croindu-şi drum prin mulţimea de jos.

Poate că Eulalie nu avea străzi din cărămidă sau eleganţa oraşului Boston, acoperit cu iederă, dar în aer se simţea o bucurie pură. Esmerelda închise ochii şi respiră adânc, inhalând amestecul de arome de rumeguş proaspăt şi de vânt din deşert, iar sângele i se învolbură aşa cum nu simţise vreodată pentru norii de praf de cărbune care pluteau peste oraşul Boston.

Era atât de absorbită de recenta senzaţie, încât nici nu ar fi auzit bătaia uşoară în uşă dacă Sadie nu şi-ar fi deschis alene pleoapele grele şi nu ar fi lătrat de bun venit.

Aproape împiedicându-se de căţeaua inertă, Esmerelda străbătu în viteză odaia şi deschise nerăbdătoare uşa.

Dezamăgirea ei fu atât de mare, încât abia se obosi să observe detaliile din înfăţişarea celui aflat în prag: o cravată frumos înnodată în locul eşarfei prăfuite; un costum de culoare închisă şi o vestă cu două rânduri de nasturi, croită din cel mai bun serj; un ceas de buzunar strălucitor prins la un lanţ din aur. Printre faldurile întredeschise ale unei haine frumoase se putea vedea o centură din piele pentru armă.

Când îşi dădu seama cât de imprudentă fusese să-i deschidă uşa unui străin, aproape că nu se uită la el.

– Îmi pare nespus de rău, domnule. Probabil că aţi greşit camera.

Esmerelda era cât pe ce să închidă uşa de tot, când bărbatul de afară îşi vârî un pantof negru şi lucios prin crăpătura ei.

– Îmi cer iertare, doamnă, spuse el tărăgănat. La recepţie mi s-a spus că aici stă fata nebunatică din Boston.

Esmerelda se dădu în spate şocată, iar uşa se deschise larg. Vizitatorul ei îşi sprijini un umăr musculos de tocul uşii, cu o sclipire de-a dreptul diabolică în ochii gri-verzui.

– D-domnule Darling? îngăimă ea.

– Billy, o corectă el uşor, apoi trecu încet pe lângă ea.

Esmerelda nu îşi imaginase niciodată că graţia de prădător a lui Billy s-ar fi putut transforma într-o asemenea eleganţă desăvârşită. Billy se lăsă pe vine şi o salută pe Sadie scărpinând-o după urechi, iar Esmerelda închise uşor uşa, străduindu-se să îşi liniştească tremurul mâinilor şi emoţiile care îi dădeau ghes.

Se întoarse spre el, în timp ce Billy îşi îndreptă spatele şi îşi scoase melonul spilcuit, dezvăluindu-şi părul blond proaspăt tuns şi aranjat. Îşi bărbierise şi barba scurtă şi aspră, lăsând să i se întrezărească trăsăturile masculine bine definite. Avea un maxilar mai dur decât se aşteptase ea, ceea ce făcea ca zâmbetul lui degajat să pară şi mai seducător.

Observând încotro privea Esmerelda, îşi mângâie bărbia.

– M-am hotărât să urmez sfatul pe care i l-am dat lui Virgil şi să investesc într-o baie de nichel şi un bărbierit. N-ar fi bine să umblu prin oraş arătând exact ca afişul în care scrie că sunt

căutat. Există prea mulți oameni pe aici gata să câștige un ban cu ușurință.

– Oameni ca tine? Esmerelda își împreună mâinile la spate, rezistând tentației de a-i atinge chipul.

El îi confirmă cruzimea, încuviințând din cap în derâdere.

– Oameni ca mine.

– Unde ai găsit costumul? Nu cred că un croitor ar fi reușit să ajusteze așa rapid un costum pentru un om de, hm... Clipi des spre el, lipsită de orice elocvență, simțindu-se ca o păpușă de porțelan în umbra lui. ... De proporțiile tale, completă ea în final.

Billy își trecu degetele lungi peste reverele hainei.

– L-am cumpărat de la antreprenorul de pompe funebre din oraș.

Esmerelda făcu un pas grăbit înapoi.

El o prinse de cot, să nu cadă.

– Nu-ți face griji! Costumul tocmai ce-a fost fiert la o spălătorie chinezească. Și mi-a jurat că tipul care l-a avut înaintea mea nu se va supăra câtuși de puțin. E un truc pe care l-am învățat de la Jasper. El își cumpără toate podoabele de acolo.

Esmerelda reuși să schițeze un zâmbet.

– Probabil că fratele tău primește reducere pentru că le întreține afacerea. Amețită de atingerea lui Billy, își smuci brațul din strânsoarea lui și se pregăti să tragă de funia stacojie a clopoțelului. Am mâncat deja, minți ea, dar mi-ar plăcea să îți comand ceva de mâncare.

– Nu pot rămâne. Am o treabă de făcut.

Esmerelda se îndreptă atunci spre dulap, unde își așezase puținele lucruri despachetate.

– Vin cu tine. Bagă cheia de la cameră în gentuță și și-o trecu peste umăr. Numai să-mi găsesc boneta și mănușile, și putem să...

– De data asta, nu, Esmerelda.

Ea se întoarse și văzu că licărirea din ochii lui Billy căpătase o strălucire sumbră.

– Nu ai ce căuta pe străzile unui oraș ca acesta.

Esmerelda făcu un pas spre el, apoi încă unul, simțind că Billy era mai periculos decât ceea ce putea întâlni pe străzile din Eulalie.

– Ba da, dacă sunt protejată de un bărbat ca tine.

Billy își agăță melonul pe clanța de la ușă, după care o apucă de umeri, nu ca să o tragă mai aproape de el, așa cum sperase și se temuse ea în același timp, ci ca să o țină la distanță. Intensitatea strânsorii lui îi dădu de înțeles că farmecul lui fusese doar o spoială subțire peste un fel de disperare nerostită.

– Există lucruri de care nici măcar eu nu te pot proteja.

În loc să dea înapoi, timidă, așa cum sperase că avea să facă, Esmerelda îl prinse cu blândețe de braț, își dădu capul pe spate să-l poată privi în ochii sălbatici și-i spuse:

– Dacă aș fi crezut asta, domnule Darling, nu te-aș fi angajat.

Acesta o trase extrem de aproape de el și-i spuse aproape mârâit:

– Ai mai fi fost dispusă să mă angajezi dacă ți-aș fi cerut plata în avans?

Esmereldei i se tăie respirația, iar Billy încercă să obțină un răspuns de pe buzele ei întredeschise. Esmerelda se așteptă ca sărutul lui să fie crud, ca o pedeapsă, dar el își trecu doar buzele peste ale ei, ca și când ar fi vrut să fure din dulceața interzisă la care tânjea cu disperare, dar de care se temea că nu avea să se sature vreodată. Buzele ei se topiră sub atingerea aceea senzuală.

Abia atunci Billy își înmuie limba în golul umed al gurii ei. Abia atunci o revendică cu mai multă forță, îndemnându-i limba să-i răspundă la fel. Esmerelda simți cum un val de dorință pune stăpânire pe ea, copleșind-o și scurgându-se precum un nectar cald în cel mai intim loc din trupul ei.

În clipa aceea, Billy nu era vânător de recompense, ci un proscris nemilos, gata să o jefuiască de tot ceea ce considera ea că are mai demn și mai drag: devotamentul ei statornic față de decență și austeritatea vieții ei. Poate că i-ar fi putut rezista dacă și-ar fi dat seama că Billy voia doar să se folosească de ea, dar sensibilitatea feroce a sărutului lui purta în sine promisiunea că bărbatul acesta avea și multe de oferit. Mai multe decât îndrăznise ea vreodată să spere.

Un sărut se contopi în mod inevitabil cu altul, apoi cu altul. Esmerelda mângâie timid firele fine de păr de pe ceafa lui. Mirosea aproape la fel de delicios precum îi era gustul: a piele şi săpun de ras amestecate cu o tentă masculină ispititoare de mosc.

Billy fu cel care încheie sărutul. Esmerelda putu doar să se agațe neputincioasă de el, recunoscătoare pentru că o strângea posesiv în brațe. Nici să fi vrut, nu ar fi putut să se țină pe picioare. Chiar dacă nu băuse niciodată o singură picătură de vin de Xeres pentru gătit, se simțea beată. Beată dintr-o singură înghițitură de plăcere, care doar îi provocase setea, în loc să i-o potolească.

Billy își frecă obrazul de părul ei, inspirând sacadat.

– Cred că va trebui să considerăm episodul ăsta ca pe un mic bonus.

Respirând la fel de sacadat ca el, Esmerelda își lipi obrazul de pieptul lui. Inima îi bătea la fel de nebunește ca a ei, pe sub țesătura de serj a vestei. Cu degete tremurânde, trase şi frământă țesătura, cuprinsă de o dorință ciudată de a mângâia şi de a atinge întinderea masculină şi caldă de piele şi mușchi care se afla dedesubt.

Aşa descoperi un defect mic în țesătură. Chiar deasupra inimii, aproape invizibil cu ochiul liber. Esmerelda făcu un pas în spate, ca să pipăie ruptura frumos reparată, străbătută de fiorul unei presimțiri nefaste.

– Nu pleca! şopti ea din suflet. Îşi lăsă capul pe spate, să-l poată privi în ochi. Ochi care erau acoperiți de pleoape grele şi luminați de dorință. Esmerelda descoperi şocată cât de departe ar fi fost dispusă să meargă ca să-l țină în siguranță în brațele ei. Mă tem că dacă ieşi pe uşa aia fără mine, nu te vei mai întoarce, adăugă ea.

El o prinse de coate şi o îndepărtă uşor, rânjind apoi din nou cu aceeaşi lejeritate ca şi până atunci.

– Trebuie să plec. N-aş fi un urmăritor prea bun dacă m-aş lăsa distras de orice ducesă frumoasă care îmi iese în cale.

Esmerelda îşi dădu seama că Billy profitase de moleşeala delicioasă care pusese stăpânire pe ea, ca să-i ia gentuța. În timp ce îi zâmbea angelic, bâjbâia prin ea intenționat şi metodic.

– Rămâi! spuse ea cu voce sugrumată, după care continuă în şoaptă: Dacă rămâi, o să mă asigur... Billy înlemni. Zâmbetul i se stinse.

Esmerelda închise ochii, incapabilă să îl privească în față în timp ce negocia singurul lucru de valoare pentru ea, apoi spuse:

– ... că nu vei avea de ce te plânge.

Poate că s-ar fi aşteptat să chicotească, nicidecum să o sărute tandru.

– Deja ai făcut-o, scumpo. Deja ai făcut-o.

Billy trânti uşa în urma lui, răsucind cheia în broască. Esmerelda deschise ochii şi îşi dădu seama că atât Billy, cât şi melonul lui dispăruseră. Se duse grăbită spre uşă şi apăsă frenetic pe clanță. Aşa cum se temuse, o încuiase pe dinafară, lăsând-o captivă şi neajutorată.

Esmerelda bătu în uşă şi strigă până răguşi. Deoarece nu dădu nimeni fuga să o salveze, se gândi că, probabil, Billy îl plătise pe managerul hotelului din teancul gros de bani pe care îl căra mereu la el ca să-i ignore strigătele.

Se lăsă cu toată greutatea pe uşă, năucită de frustrare şi de teamă. Doamne, Dumnezeule, ce făcuse? Poate că avea să îl găsească, în cele din urmă, pe Bartholomew, dar cu ce preț?

Deschise gura să strige din nou, apoi se răzgândi. Mama o învățase că vocea ei era un instrument de preț, care nu trebuia forțat niciodată fără un motiv întemeiat. Zâmbi hotărâtă. Poate că într-adevăr cel mai bun motiv ar fi fost să îl păcălească pe Billy Darling.

Billy înainta pe strada principală, făcându-şi loc prin mulțime. Un domn bine îmbrăcat, cu ochelari cu rame metalice, traversă pe partea cealaltă doar ca să-l evite, iar o mamă îşi smulse fiica din calea lui, şoptindu-i isterică acesteia ceva la ureche. Chiar dacă se prefăcea a fi indiferent, Billy era conştient de mişcările lor bruşte şi disperate şi de privirile speriate.

Îşi putea schimba hainele, dar nu-şi putea ascunde mersul de pistolar: acea mişcare leneşă din şolduri care îi permitea să-şi dea la o parte poala hainei, să-şi scoată Coltul şi să tragă înainte ca adversarul lui să apuce măcar să-şi încheie socotelile cu Dumnezeu.

Nu putea nici să reducă din strălucirea aceea întunecată a ochilor, care mereu se întețea când simțea că prada era în apropiere. Când trecu pe lângă bordelul unde îi lăsase pe frații lui, își trase melonul peste față, rugându-se ca aceștia să fie prea ocupați să-și cheltuiască banii și sămânța pentru a privi pe fereastră.

Simți furnicături pe ceafă când traversă strada, ceea ce-l făcu să se întrebe dacă Winstead nu angajase cumva oameni care să stea pe-acolo și să-i urmărească fiecare mișcare. Simți imboldul de-a o lua la fugă. Poate că avea o insignă de ajutor de polițist judiciar în buzunarul de la pieptul vestei, dar prin vene încă îi curgea sânge de proscris, întinând orice lucru strălucitor și frumos pe care îndrăznea să-l atingă.

Mai puțin pe Esmerelda. Se dusese în camera de hotel hotărât să o ia cu el la bancă. Fusese gata ca, la nevoie, să o târască după el și să o oblige să privească dezastrul pe care îl provocase, cu uneltirile și minciunile ei.

Dar când aceasta îi deschisese ușa larg, zâmbindu-i primitor, își dăduse seama că nu putea să o pună cu bună știință în pericol, așa cum nu putea să-și scoată pistolul și să-i tragă un glonț în inimă.

Billy respiră furios, încercând cu disperare să-și limpezească gândurile. Parfumul dulce de piersici cu aromă de mosc încă îl bântuia. I se impregnase în haine și în piele peste tot unde se atinsese de Esmerelda, ispitindu-l să se întoarcă și să dea buzna în camera de hotel. Să trântească ușa de perete, să o încuie pe dinăuntru și să își petreacă restul zilei și al nopții făcând dragoste cu ea, într-un mod fierbinte și delicios.

Și-o imagină: cu ochii închiși, cu genele-i dantelate, de culoarea scorțișoarei, atingându-i obrajii. Înghițise convulsiv când îl implorase să rămână. Păruse mai degrabă o virgină care se sacrifica, decât o seducătoare calculată. Atunci își dăduse seama că nu mai conta dacă Bart Fine era fratele sau iubitul ei. Nu-i păsa dacă avusese un singur bărbat sau o duzină. Nu trebuia să fie primul bărbat pe care îl accepta în patul ei.

Voia doar să fie ultimul.

Din pricina acelei descoperiri șocante, ieșise din cameră. Esmerelda nu avea să știe niciodată cât de greu îi fusese să îi refuze oferta. Să mai guste pentru ultima dată din aroma dulce-amăruie

a buzelor ei chiar înainte de a pleca, lăsând-o acolo. Pentru că femeia avusese dreptate într-o privință: nu avea să se întoarcă la ea.

Plănuia să-l prindă pe Fine, dar nu să i-l predea Esmereldei. Având în vedere că Winstead își dorea cu disperare să scape de proscris, probabil că avea să-i vâneze pe amândoi înainte să apuce să fugă din New Mexico. Billy își încleștă maxilarul, hotărât, ceea ce-l făcu pe un miner cărunt să se ferească din calea lui.

Se hotărâse să riște să atragă de partea lui furia lui Winstead și a Esmereldei, predându-l pe Fine lui Elliot Courtney, polițistul judiciar din Albuquerque. Courtney încă îi era dator pentru că îi predase un renumit hoț de cai în toamna anului trecut și măcar știa că se putea baza pe el că avea să-i garanteze lui Fine un proces corect.

Și nici nu se putea aștepta la mai mult de-atât. Winstead nu era genul care să ierte sau să uite. De îndată ce urma să afle de trădarea lui Billy, avea să pună un preț pe capul lui mai mare decât cel de acum. De asemenea, probabil că Winstead avea să adauge acele cuvinte la care spera orice vânător de recompense: „Căutat: viu sau mort". Billy avea doar două opțiuni: ori să-și petreacă restul zilelor ca fugar, ori să meargă în Mexic împreună cu frații lui.

Zări umbra lăsată de First National Bank din Eulalie, la fel de sumbră precum viitorul pe care tocmai și-l imaginase. Billy se opri să cumpere un ziar de la un băiat pistruiat, studiind cu coada ochiului structura impozantă din cărămidă, cu două etaje. Banca se mândrea cu două uși laterale înguste și cu o ușă principală, prin care se perindau mereu clienți proaspăt îmbogățiți.

Își vârî ziarul sub braț și intră în bancă, ținând ușa deschisă pentru o femeie căruntă, aplecată de spate, care se strecură pe lângă el, sprijinindu-se zdravăn în baston. Dacă Fine avea să dea buzna în bancă, așa cum îl avertizase Winstead, cu urlete și focuri de armă, Billy trebuia să-l pună la pământ rapid sau risca posibilitatea ca vreun trecător nevinovat să fie împușcat.

Intră în bancă și se așeză într-un fotoliu înalt, din piele, de unde putea vedea perfect toate cele trei uși. Unul dintre casierii cocoțați în spatele gratiilor de alamă îl privi agitat, dar Billy îi zâmbi binevoitor și îi făcu semn cu ochiul, ceea ce păru să-l liniștească

pe tânăr. Dacă Winstead se ținuse de promisiune, tânărul casier probabil bănuia că Billy era adjunctul trimis să protejeze transportul de aur al trezoreriei din seiful băncii.

Billy deschise ziarul ca să ascundă faptul că urmărea ușile și așteptă.

Învățase rapid că un vânător de recompense avea nevoie de o singură virtute: răbdarea. Răbdare să stea nemișcat pe iapa lui, în timp ce ploaia rece îi picura de pe borul pălăriei direct pe spate, până când un hoț de cai beat ieșea poticnindu-se dintr-o cârciumă. Răbdarea de a continua să zâmbească în timp ce pierdea mână după mână la poker în favoarea unui bărbat suspectat de a-și fi omorât soția în bătaie cu o tigaie și de a-i fi îngropat corpul slab și bătut în grădina de legume. Răbdarea de a citi un ziar într-un hol însorit al unei bănci, știind că prezența lui acolo ar fi putut să îl coste visurile pe care nici măcar nu știuse că le are, până nu privise în ochii scânteietori de culoarea siropului de arțar ai Esmereldei.

Dar se pare că treaba asta nu necesita chiar atâta răbdare precum anticipase. Soarele de după-amiază care pătrundea prin ferestrele din sticlă mată ale băncii de-abia ce începuse să se deplaseze, când Billy simți furnicături pe ceafă.

Înțepeni. Ziarul îi alunecă din poală pe podea.

Instinctul lui era un indicator sigur al pericolului, așa că în fața băncii se auzi numaidecât ropot de copite, strigăte de panică și o agitație frenetică.

Billy își dădu la o parte haina și-și puse mâna pe patul pistolului. Își băgă cealaltă mână în buzunarul de la piept și mângâie scurt insigna. Va fi prima și ultima dată când avea dreptul să o folosească.

Ușa din partea stângă se deschise brusc și patru bărbați cu pistoalele scoase se năpustiră în bancă, făcând-o pe o femeie să țipe, iar pe Billy, să se ridice în picioare.

– Toată lumea jos! strigă el. La podea!

Clienții se supuseră, răspunzând instinctiv comenzii autoritare. Nici măcar bătrâna nu mai țipa, ci doar se smiorcăia, panicată.

În loc să se năpustească asupra casieriilor, așa cum se aștepta toată lumea, intrușii se opriră la câțiva pași de Billy.

Cel mai slăbănog dintre ei, care nu avea pălărie pe cap, lăsând astfel să se vadă prin părul ciufulit de culoarea spicului de grâu că avea o singură ureche, întinse un deget acuzator spre el.

– Vezi?! Nu sunt deloc prost. Ți-am spus că el a trecut pe lângă bordel, dichisit de mama-focului.

Billy își dădu ochii peste cap și se întrebă de ce oare nu se născuse în familia James sau în familia Younger, sau, la naiba, chiar și în familia Borgia.

Nu se panică atunci când văzu că bretelele lui Virgil rămăseseră desfăcute și că îi atârnau peste pieptul masiv, sau că izmenele roșii ale lui Enos îi ieșeau din pantalonii pe jumătate descheiați. Dar când îl văzu pe Jasper cel pretențios cu părul ciufulit și cu cămașa pătată de ruj, se înfioră puțin și avu o presimțire nefastă.

– Ești un trădător nenorocit! urlă Virgil, vocea lui puternică făcând-o pe bătrână să se ghemuiască în colț și să aibă o altă criză de isterie.

– Cineva să-i tragă o palmă înainte să murim cu toții din cauza ei! Vocea fără stăpân se auzi dinspre una din casierii. Amenințarea fu îndeajuns pentru ca femeia să se oprească în mijlocul unui țipăt.

– Ce-ai făcut de data asta, Billy? urlă Virgil. Ai plătit curvele să ne distragă atenția? Ești atât de al naibii de lacom, că n-ai împărți aurul ăla din trezorerie nici măcar cu cei de-același sânge cu tine?

Billy ridică împăciuitor o mână, dar și-o ținu pe cealaltă pe pistol.

– Nu te ambala așa tare, Virg. Nu e ce crezi tu.

– Ți-am spus că nenorocitu' e egoist, spuse Jasper încet, mângâind cocoșul pistolului cu degetul mare. Asta din cauză că mama l-a răsfățat ani de zile.

Virgil se aruncă asupra lui Billy, cu pumnul strâns, ca un ciocan. Billy își scoase arma pe jumătate din toc, când Virgil îl bătu peste umăr, mândru și zâmbind cu gura până la urechi.

– Mai întâi faci ce faci și ajungi să fii căutat pentru crimă, iar acum asta. Pentru numele lui Dumnezeu, fiule, n-am fost niciodată atât de mândru de tine ca acum. Până la urmă, s-ar părea că sângele neamului Darling îți curge și ție prin vene!

Billy își înăbuși un râs tensionat, dar nu mai era nevoie să-i răspundă pentru că se auzi un nou ropot de copite în fața băncii. Alți patru bărbați dădură năvală pe ușa laterală din partea opusă, cu eșarfe prăfuite legate peste față, ca să le ascundă trăsăturile.

Se opriră treptat, răcnetele și strigătele estompându-se, și rămaseră mască când îi văzură pe cei din gașca Darling. Băieții Darling rămaseră și ei cu gurile căscate din cauza șocului.

Poate că Billy s-ar fi furișat afară din bancă și i-ar fi lăsat să se împuște între ei, dacă ușa principală a băncii nu s-ar fi deschis chiar atunci și o brunetă minionă cu mănuși albe și curate și cu o pălărioară strivită nu ar fi intrat în bancă.

Esmerelda intră valvârtej pe ușă, trăgând-o în urma ei pe Sadie, care se târa destul de reticent, legată cu o funie stacojie ce fusese cândva folosită drept cordon al unui clopoțel elegant la Hotelul Silver Lining.

Esmerelda se duse cu pași apăsați spre Billy, fără să își dea seama de drama ce se desfășura chiar în jurul lor. Acesta se repezi înainte, în încercarea disperată, dar zadarnică, de a-și pune propriul corp între pieptul ei umflat de la efort și toate cele opt pistoale ațintite asupra lui.

Esmerelda scutură un deget înmănușat spre el, ca și când ar fi fost un biet elev la pian care a cântat o notă falsă în timpul unui recital.

– Aici erai, dezertor nerușinat! Presupun c-ai crezut că mă protejezi încuindu-mă în cameră, ca pe un copil. Ei bine, țin să te informez că suntem în 1878, nu în 1778. Femeile nu se mai mulțumesc să zacă prin saloon în timp ce voi, bărbații aroganți, porniți la luptă în numele lor. Își ridică nasul patrician, părând chiar mai îngâmfată decât Jasper. Probabil că te întrebi cum de am scăpat din capcana ta inteligentă. De îndată ce mi-am dat seama că mai mult ca sigur l-ai mituit pe administratorul hotelului să-mi ignore strigătele de ajutor, m-am oprit din țipat și am început să cânt. După douăsprezece versuri din *Ridicați-vă, oșteni ai lui Hristos!*, bietul om mă implora deja să plec din hotel înainte să o facă ceilalți oaspeți. Chiar și după ce m-am oprit din cântat, biata Sadie nu s-a mai oprit din urlat, așa că a dat-o afară și pe ea.

Câinele se așeză pe coapse și îl privi pe Billy cu reproș, ca și cum l-ar fi mustrat pentru că plecase și o lăsase în grija unei nebune afone.

Esmerelda se ridică pe vârfuri și încercă să privească pe după umărul lui. El se lăsă spre dreapta, apoi spre stânga, încercând din răsputeri să n-o lase să vadă în spatele lui.

Ea îl privi nedumerită.

– Ce naiba faci? Ai avut noroc cu...?

Își desfăcu fără să vrea degetele și scăpă lesa din mână. O podidiră lacrimile, iar privirea ei deveni atât de tandră, încât Billy își dori din tot sufletul să fi fost el bărbatul la care se uita.

– Bartholomew? șopti ea.

Billy se întoarse spre bărbatul din spatele lui. Recunoscu îndată licărirea neastâmpărată din ochii lui negri, care străluceau deasupra eșarfei stacojii.

– Esme? îngăimă bărbatul, făcând ochii mari de groază și pierzându-și strălucirea din ei.

Billy gemu tare, știind că tocmai pierduse ultima șansă de a ieși din bancă fără să ucidă pe cineva.

Capitolul 14

– Bartholomew? repetă Esmerelda, cu privirea încețoșată de lacrimi. Lumina neclară care îl învăluia pe fratele ei îi întări și mai mult convingerea că era un vis.

– *Bartholomew*? repetară cu dezgust bărbații mascați, răsucindu-se spre el și rămânând fără cuvinte.

– Cred că acum își spune Bart, zise Billy încet, mai sumbru ca niciodată. Bart-cel-Negru.

– Bart-cel-Negru? Esmerelda strâmbă din nas. Ce poreclă oribilă!

– Dar e o poreclă dată naibii, spuse Sam, urmărind discuția cu un interes clar și vădit, ca un dihor cu o singură ureche. Virgil, Enos și Jasper păreau la fel de captivați.

Bartholomew începu să se îndepărteze de ea. Părea mai alarmat decât dacă i-ar fi fluturat cineva sub nas un fitil aprins de dinamită. Își apucă eșarfa și-o trase atât de sus, încât aproape că nu mai vedea nimic.

Vocea îi era estompată de ghemotocul de țesătură pe care îl sugea aproape la fiecare respirație îngrozită.

– M-ați confundat cu altcineva, doamnă. N-am auzit niciodată de tipul ăsta, Bartholomew. *Aș zice să vă dați înapoi, înainte să trebuie* să vă împușc. Se ciocni de tejgheaua lungă a băncii, de-abia reușind să-și mențină echilibrul cu o mână.

Esmerelda își înclină capul și-l privi cu atenție. Dacă își amintea ea bine, nu era prima dată când ajungea față-n față cu mișelul de Bart-cel-Negru. Pe la patru ani, ca un copil precoce, fratele ei fusese foarte încântat să își lege una dintre batistele mamei lor peste nasul lui cârn, întocmai ca acum. Se furișa pe lângă tatăl lor, îl înțepa în spate cu o lingură de lemn și îi cerea toți banii. Prefăcându-se că tremură de frică, tatăl lor își golea buzunarele de mărunțiș, încredințând monedele lucioase mânuțelor lacome ale lui Bartholomew.

Încurajat de succesul lui ca tâlhar, Bartholomew începuse chiar să se năpustească asupra Esmereldei din colțuri întunecate. Cel puțin până în dimineața în care Esmerelda se răsucise spre el și-i prinsese urechile între două cărți. Băiatul răcnise din toți rărunchii mai bine de o oră, ceea ce îi adusese Esmereldei o mustruluială zdravănă din partea părinților. Dar satisfacția fusese pe măsură.

O scânteie de furie secă lacrimile din ochii Esmereldei, lăsându-i uscați și îndurerați. Brusc, văzu totul clar. Mult prea clar.

Billy o prinse de cot, dar ea înaintă cu mândrie, smulgându-se din strânsoarea lui.

– *Să trebuie*? răspunse ea, pe un ton periculos de jos. *Să trebuie*, Bartholomew? Așa te-am învățat eu să vorbești? Asta ai învățat în treisprezece ani de gramatică și elocuțiune?

– Am cunoscut odată un tip care a fost elocutat, zise Sam. Clătină din cap, suspinând cu tristețe. I-am spus să nu stea sub copac în timpul furtunilor, dar n-a vrut să m-asculte.

Ceilalți trei bărbați mascați înlemniră, șocați de curajul cu care Esmerelda îl înfrunta pe șeful lor. Bartholomew puse o mână pe tejghea, dar nu putea sări peste ea din pricina gratiilor de la casierii. Înainte să apuce să ticluiască un alt plan de evadare, Esmerelda înșfăcă eșarfa de colțul triunghiului și o trase în jos.

O tăcere plină de uluire se lăsă în bancă, întreruptă doar de scâncetul estompat al femeii uitate într-un colț.

Bartholomew își lăsă capul pe spate. Dacă nu ar fi fost barba sinistră care îi umbrea maxilarul, ar fi arătat exact ca acel copil inocent de patru ani pe care îl pocnise. Aproape că se aștepta ca buza lui groasă de jos să înceapă să tremure și ochii lui mari și negri să se umple de lacrimi. Îi venea să-l scuture și să-l sărute, și să-l pocnească, toate în același timp.

În schimb, flutură amenințătoare un deget către el.

– Știi ce, Bartholomew Ignatius Fine? Ar trebui să te pun să stai în genunchi și să-ți dau o mamă de bătaie.

– *Ignatius*? repetară bărbații. De data asta, unul dintre ei îndrăzni chiar să chicotească.

Jasper îl înghionti pe Virgil.

– Pe mine poate să mă pună să stau în genunchi de câte ori vrea ea.

Unul dintre bărbații mascați ridică o mână.

– Sau pe mine!

– Sau pe mine! se oferi un altul. Am fost un băiat *foarte* rău.

Bartholomew își puse pistolul în toc, își dădu la o parte părul din ochi și o privi furios. Renunță la accentul fals tărăgănat și spuse tăios și ursuz:

– Vezi ce-ai făcut, Esme? Bărbații ăștia mă respectau. Cel puțin până ai venit tu să strici totul. Nu m-ai lăsat niciodată să mă distrez un pic.

– Să te distrezi? Esmerelda își înăbuși un râs neîncrezător, arătând spre clienții băncii, care tremurau pe podea. Asta numești tu distracție? Să terorizezi cetățeni nevinovați? Să furi banii pentru care au muncit și pe care i-au agonisit cu sacrificii?

El își ridică capul, la fel de lipsit de remușcări ca atunci când îl prinsese înșfăcând bomboane cu lămâie din borcanul de la farmacistul din colț, la vârsta de nouă ani.

– Mă documentez pentru romanul meu. Omul trebuie să trăiască viața înainte să scrie despre ea.

Pe Esmerelda o podidiră lacrimile, de la toată furia și durerea pe care le acumulase în ultimele luni.

– Și nici nu te-a deranjat că, în timp ce tu îți trăiai viața, eu am rămas acasă, crezând că ai murit.

Bartholomew se simți cu adevărat rușinat.

– Îmi pare rău pentru asta, Esme. Jur că-mi pare. L-am angajat pe Snorton să te protejeze, nu să-ți facă rău.

Esmerelda se dădu un pas în spate, ca și când ar fi pocnit-o.

– *Tu* l-ai angajat pe Snorton? șuieră ea. *Tu* l-ai angajat pe nenorocitul ăla?

De data asta, Bartholomew se luă după ea, cu mâinile întinse în semn de implorare, în timp ce ea se îndepărta de el.

– Trebuia să crezi că am murit, Esme. Numai așa puteai fi în siguranță. Dacă ai fi știut că sunt în viață, eram convins că, așa încăpățânată cum ești, te-ai fi hotărât să vii în Vest, să mă cauți.

Esmerelda se opri, proptindu-se bine în picioare.

– Așa că l-ai lăsat pe Snorton să-mi fure și ultimul bănuț și să-mi spună povestea aia trasă de coadă despre moartea ta?

Bartholomew se încruntă, îmbufnat.

– Trasă de coadă? Nu e un compliment prea generos. Mi s-a părut o poveste tulburătoare. A trebuit să mă opresc și să-mi șterg lacrimile de mai multe ori în timp ce am scris-o.

Esmerelda auzi un pufăit în spatele ei și știu că fusese Billy.

– Vezi tu, Esme, continuă Bartholomew, l-am înfuriat foarte tare pe un tip. Un tip periculos și influent. L-am făcut intenționat să creadă că sunt singur la părinți. M-am temut că, dacă afla că am o soră, ar fi încercat să te folosească împotriva mea sau să-ți facă rău.

– Nu cred că m-ar fi putut răni mai rău decât ai făcut-o tu, răspunse ea cu asprime.

Bartholomew își dădu drumul la gură, tot mai înflăcărat:

– Într-o bună zi vei înțelege c-am făcut-o pentru amândoi. Imediat ce s-ar fi potolit lucrurile, aveam de gând să te contactez și să-ți transmit veștile minunate. O prinse de umeri și-i zâmbi, dezvelindu-și gropițele, zâmbet care îi înmuiase întotdeauna

inima pe când Bartholomew era doar un copil. Sunt un bărbat bogat acum, surioară, continuă el. Suficient de bogat ca să mă asigur că nu va mai trebui niciodată să faci economii sau sacrificii, sau să te înfometezi din cauza mea. Nu va mai trebui să-i asculți pe țâncii ăia bogați și răsfățați clămpănind la pian. Vei putea să-ți permiți să cumperi toate zorzoanele și panglicile drăguțe pe care le meriți. Îi apucă o buclă care-i scăpase de sub pălărioară și-o răsuci ușor pe după deget. Nu ești încă prea bătrână, Esme, mai spuse el. Dacă te aranjezi puțin cu niște pudră și culoare, ai putea chiar să pui mâna pe vreun văduv singur și să ai copiii tăi.

Esmerelda se simți umilită și se îmbujoră toată. Poate că ar fi îndurat totul cu mai multă grație, dacă nu ar fi știut că Billy era undeva în spate, ascultând totul. Oare o considera la fel de patetică precum o vedea fratele ei?

Fără să-și dea măcar seama, îl plesni pe Bartholomew, ștergându-i rânjetul încrezut de pe față, și o făcu suficient de tare încât fiecare bărbat din bancă tresări cu compasiune.

Bartholomew se clătină, frecându-și obrazul. În ochii lui negri se putea citi reproș.

– Esme, cum ai putut? Nu mi-ai dat nici măcar o palmă la fund de când au murit mama și tata.

– Știu. Și încep să cred c-a fost o greșeală din partea mea.

Se uitară unul la celălalt cu o ostilitate crescândă. Esmerelda nici măcar nu își dădu seama că Billy trecu pe lângă ei, studiindu-i cum stăteau față în față, cu maxilarele încordate de furie, trăsătură despre care mama lor jura că o moșteniseră de la bunicul lor încăpățânat.

– Ei, fir-aș al naibii, șuieră Billy. Chiar *ești* sora lui, nu-i așa?

Esmerelda se răsuci spre el, încercând din răsputeri să nu facă o criză de isterie.

– Bineînțeles că sunt sora lui. Cine credeai că sunt?

Când privirile li se întâlniră, își dădu seama întocmai cine și *ce* crezuse el că este. Își dădu seama din precauția care i se citea în privire, din pumnii încordați. Ar fi putut să ghicească mai repede lucrul ăsta, după fiecare schimb de replici pe care îl avuseseră, dar fusese prea naivă ca să observe.

O durea mai tare decât ar fi fost cazul. Chiar mai tare decât trădarea fratelui ei. Preț de o clipă, Esmerelda crezu că avea să se sufoce de la junghiul de nesuportat pe care îl simțea în piept.

– Cine naiba mai e și el? întrebă Bartholomew, gelos că nu mai era centrul atenției ei, așa cum făcuse și în copilărie. Și de ce se uită la tine în felul ăsta?

Esmerelda de-abia îl auzi. Era concentrată în întregime asupra lui Billy.

– Ai știut tot timpul, nu-i așa? întrebă ea încet. Ai știut exact ce aveam să descopăr în Eulalie.

Spre deosebire de Bartholomew, Billy nu încercă să își explice acțiunile sau să o farmece ca să îl ierte. Se uită doar în ochii ei și dădu din cap, condamnându-se și pe el, și pe ea.

Râsul răgușit al Esmereldei păru mai degrabă un suspin, chiar și pentru ea.

– E absolut încântător! Unul din voi mă crede o fată bătrână sterilă, iar celălalt, curva unui proscris.

Bartholomew se îndreptă de spate, furios.

– Cine te crezi, domnule, de-i spui surorii mele că e curvă?

Billy îl privi pe fratele Esmereldei cu dispreț.

– Sunt William Darling, javră nerecunoscătoare ce ești, bărbatul pe care, cu permisiunea ta, Snorton l-a acuzat că te-ar fi ucis. Își vârî mâna în buzunarul de la vestă și scoase ceva strălucitor. Îi îndesă obiectul sub nas, distrăgându-le tuturor atenția de la mișcarea elegantă și rapidă cu care își scosese Coltul cu cealaltă mână. De asemenea, sunt și polițistul judiciar adjunct al Statelor Unite, care te va duce la închisoare, așa patetic cum ești.

Capitolul 15

– O, fiule! se tângui Virgil, uitându-se cruciș la insigna pe care Billy o ținea în mână. Zi-mi că nu-i adevărat!

Esmerelda încremeni când văzu steaua de tinichea strălucitoare, în timp ce oamenii lui Bartholomew se împrăștiară în toate

direcțiile. O zbughiră rapid prin cele trei uși ale băncii, care se trântiră în urma lor. Numai Sadie nu părea deloc afectată de mărturisirea lui Billy. Se lăsă pe picioarele din spate, ridică o labă și se scărpină letargic după urechea stângă, căscând cu satisfacție.

– Pleacă naibii de-aici, Virg, porunci Billy, fără să-și ia ochii de la Bartholomew. Ia-i pe băieți și plecați înainte să fiu nevoit să vă arestez și pe voi.

Enos și Sam se ghemuiră unul lângă celălalt, mai palizi ca de obicei. Jasper pufni cu dezgust, iar Virgil clătină din cap, cu ochii umbriți de o durere sfâșietoare.

– Cred că mi-ai frânt inima. N-am crezut c-o să apuc ziua în care un Darling va face casă cu legea.

Ieșiră afară unul după altul, tăcuți, Jasper oprindu-se la ușă doar cât să scuipe peste umăr.

Ignorând insulta, Billy întoarse capul spre patronii băncii, care tremurau de frică.

– Puteți pleca, strigă el. Și dacă aș fi în locul vostru, n-aș pierde timpul.

Nu trebui să le spună de două ori. Bărbații se repeziră claie peste grămadă spre libertate, lăsându-i pe Billy, Bartholomew și Esmerelda singuri în holul pustiu al băncii.

Esmerelda încă nu își revenise din șoc, când Bartholomew o apucă disperat de încheietura mâinii, învinețind-o.

– Nu-l poți lăsa să mă aresteze, Esme. Nu înțelegi? Nu voi supraviețui până la proces. Nici măcar până la închisoare. Se va asigura *el* de asta.

– Pleacă de lângă doamna, spuse Billy, calmul lui de oțel fiind la fel de ferm ca pistolul din mâna lui.

Bartholomew începu să se dea înapoi, dându-i drumul Esmereldei când văzu că fata nu se putea mișca.

– Te-a plătit, nu-i așa? strigă el către Billy. Te-a plătit ca să mă împuști cu sânge rece. Ei bine, dacă mor, n-o să afle niciodată unde e ascuns aurul! Și nici tu.

– Ce aur? se tângui Esmerelda. Despre ce vorbești?

Bartholomew arătă cu degetul spre Billy.

– Întreabă-l pe el. Știe cine l-a angajat ca să mă găsească.

– Bineînțeles că știe, se răsti ea. Eu l-am angajat.

Mărturisirea ei îl făcu pentru o clipă pe fratele ei să uite de isteria care începuse să pună stăpânire pe el. Bartholomew miji ochii la ea.

– Cu ce? N-ai nici un ban.

Dureros de conştientă de privirea grea şi analitică a lui Billy, Esmerelda spuse:

– Domnul Darling ştie foarte bine că momentan sunt săracă. Lucru care, ţin să îţi amintesc, se datorează numai pelerinajului tău egoist şi crud spre Vest. Cu toate acestea, a fost suficient de binevoitor să aibă încredere în mine. Mai ales după ce i-am explicat cât de recunoscător va fi bunicul nostru, odată ce dumnealui te va găsi. Îşi încleştă dinţii într-un zâmbet forţat. Ştim amândoi cât de generos poate fi bunicul când vine vorba despre nepotul lui iubit.

– Bunicul? *Bunicul*? repetă Bartholomew ca un papagal, răzând strident. Şi îndrăzneşti să spui că povestea mea a fost trasă de coadă?!

– Dă-te de lângă doamna şi pune-ţi mâinile deasupra capului, băiete! spuse Billy tărăgănat, vrând să sugereze că îşi cam pierduse răbdarea. Esmerelda îşi dăduse deja seama că, cu cât Billy vorbea mai încet, cu atât se mişca mai repede.

– Fă cum îţi spune! îi ceru ea fratelui ei. Vom rezolva toată neînţelegerea asta mai târziu.

– Ce-ar fi să o rezolvăm acum? Bartholomew se uită atunci spre Billy. Noi doi, domnule Darling, am putea fi parteneri. O să-ţi dau chiar şi partea de aur a lui Winstead. Indiferent cu cât te plăteşte, cu siguranţă că nici nu se compară cu aurul pe care l-am ascuns la doar câţiva kilometri distanţă.

Deşi Esmerelda se temea că ambii bărbaţi îşi pierduseră minţile, fratele ei o determină să i se adreseze celui care părea totuşi mai lucid.

Fugi spre Billy, îl apucă de reverele hainei şi îl scutură scurt şi tare.

– Ce Dumnezeu tot bâiguie acolo? Cine e Winstead şi de ce încearcă Bartholomew să te mituiască?

Ar fi putut crede că era invizibilă, dacă Billy nu ar fi prins-o zdravăn pe după talie, trăgând-o cu putere spre el. Abia de reuşi

să se răsucească cât să-l vadă pe fratele ei, care zâmbea acum prietenește.

– Probabil te gândeşti că nu poţi avea încredere în mine, spuse el, făcând un pas în spate ori de câte ori se oprea să respire, dar jur că nu l-aş fi înşelat pe Winstead dacă nu l-aş fi auzit spunându-i unuia dintre ucigaşii lui plătiţi să mă omoare după ce mă întorc cu aurul.

Billy oftă exasperat, ciufulind părul Esmereldei.

– Nu îţi vreau aurul, fiule. Vreau să îţi ridici mâinile deasupra capului, unde le pot vedea.

Bartholomew intră în panică. Începu să bată în retragere la modul serios, strategie care poate ar fi funcţionat dacă nu s-ar fi împiedicat singur, căzând pe spate. Chiar dacă barba îi ascundea obrajii bucălaţi, părea dureros de tânăr în clipa aceea.

Esmerelda oftă uşurată. Până când îl văzu bâjbâind după pistol.

– N-o face! strigă Billy.

– Bartholomew, nu! strigă ea.

Billy trase cocoşul pistolului. Pocnetul creat i se păru Esmereldei mai puternic decât un foc de armă în sine. Agitată şi disperată, se smulse din braţele lui Billy şi străbătu împleticindu-se holul, aruncându-se peste fratele ei.

O tăcere mormântală se lăsă în bancă. Bartholomew respiră greu sub ea, dar nu îşi puse braţul în jurul ei, aşa cum făcuse Billy. Esmerelda se ridică într-un cot şi se răsuci până reuşi să vadă privirea uluită a lui Billy.

– Hristoase, draga mea, şopti el răguşit, cuvintele lui aducând mai mult a rugăciune, decât a înjurătură. Aş fi putut să te omor.

Billy lăsă pistolul în jos, iar mâna îi tremură pentru prima dată din câte îşi amintea. Dacă nu s-ar fi holbat la Esmerelda de-a dreptul îngrozit, poate că ar fi auzit mârâitul jos al lui Sadie şi şi-ar fi simţit părul de pe ceafă zbârlindu-i-se.

De fapt, văzu ţeava neagră de oţel ivindu-se de sub braţul Esmereldei doar după împuşcătură. Simţi un infern de flăcări în partea de sus a pieptului.

Pistolul îi căzu din mână. Îşi duse palma la piept, după care o ridică şi-o privi, încercând să îşi dea seama de ce îi picura atât

de mult sânge de pe degete. Când înțelese în sfârșit, o privi sceptic pe Esmerelda.

Esmerelda era convinsă că, nici dacă ar fi ajuns să trăiască o sută de ani, nu avea să uite vreodată expresia de uimire și de trădare de pe chipul lui Billy. De data aceasta, chiar îi țiuiau urechile. Simți duhoarea tăioasă a prafului de pușcă care îi ardea nările și îi înțepa ochii. Genunchii lui Billy cedară puțin câte puțin, iar acesta se prăbuși la pământ.

Poate că Esmerelda ar fi rămas înlemnită, în stare de șoc, în timp ce Billy s-ar fi stins lângă ea, dacă Sadie, care încă era legată cu cordonul uzat, nu s-ar fi dus spre el și nu ar fi început să-l lingă pe față. Esmerelda nu își dădu seama cine scâncea: ea sau cățeaua.

Se desprinse ușor de trupul amorțit al lui Bartholomew și se duse de-a bușilea lângă Billy. Insigna acestuia căzuse la doar câțiva centimetri de degetele-i pătate de sânge. Cămașa îi era deja îmbibată cu sânge, pata urâtă pătrunzând rapid prin vestă. Pieptul i se ridica la fiecare respirație firavă.

Cu degete tremurânde, îi dădu ușor la o parte o șuviță de păr de pe frunte. Genele dese care îi atingeau obrajii palizi îl făceau să pară îngrozitor de tânăr, de vulnerabil.

Billy gemu când Esmerelda îi puse capul în poală și-i apăsă rana cu mâinile înmănușate, încercând instinctiv să oprească sângele care curgea șuvoi.

– Uite ce-ai făcut! se răsti ea la fratele ei, peste trupul căzut al lui Billy.

Bartholomew se uită mut de groază la arma care îi atârna în mâna flască. Esmerelda își dădu seama că probabil era prima dată când chiar apăsase pe trăgaci și văzuse consecințele acestui lucru. Poate că în trecut i-ar fi fost milă de el văzându-l că se afla la ananghie. Acum însă simțea doar dispreț pentru el.

Lacrimi fierbinți i se rostogoliră pe obraji.

– Așa vrei să-ți trăiești viața, Bartholomew? Curmând viața altora? Acum ai lucruri istețe despre care să scrii? O perspectivă nouă și profundă pentru melodramele tale ridicole?

El își ridică încet privirea spre ea. Esmerelda sperase să vadă rușine sau chiar căință în ochii lui, dar văzu doar panică. Imediat ce-și veni în fire, își vârî pistolul în toc și sări în picioare.

Străbătu holul băncii din doi pași, o apucă de braț și încercă să o ridice în picioare dintr-o smucitură.

– Trebuie să ieșim de aici, Esme! Nu mai e mult până să apară și șeriful.

Ea își smuci brațul din strânsoarea lui și-i spuse pe un ton surprinzător de ferm:

– Nu merg nicăieri cu tine.

Bartholomew se uită îngrozit spre intrarea principală, neștiind dacă să stea la discuții sau să o ia la fugă.

– Du-te cu el! spuse Billy răgușit, speriindu-i pe amândoi. Esmerelda se uită la el și văzu că avea ochii deschiși și-o privea cu înverșunare. Du-te! scrâșni el printre dinții încleștați. Dacă rămâi, te arestez, înghiți el în sec, picături de sudoare rostogolindu-i-se de pe fruntea lipicioasă, pentru că ai ajutat și ai ocrotit un proscris renumit, ducând la obstrucționarea justiției.

Esmerelda se chinui aproape la fel de tare ca el să îi zâmbească a tachinare.

– Asta înseamnă că va trebui să mă predau în custodia ta și să mă las la mila instanței de judecată, nu-i așa?

– Fără milă, șopti el și închise ochii.

Deși cuvintele lui o făcură să se înfioare, Esmerelda se aplecă totuși spre el și îl sărută duios pe păr.

Când își înălță capul, fratele ei dispăruse deja. Fuga lui sublinia doar diferențele dintre cei doi bărbați. Îl știa pe Bartholomew de când se născuse. Pe Billy îl știa doar de trei zile. Bartholomew o părăsise. Billy nu ar fi făcut-o niciodată.

Plecarea fratelui ei a fost marcată de strigăte pe stradă și de ropotul tot mai îndepărtat al copitelor. Esmerelda intră de-a dreptul în panică când Billy deschise ochii și încercă să se ridice în picioare.

Se străduí să-l împingă la loc, cu mâinile înmănușate deja îmbibate de sânge.

– Stai locului! Trebuie să așteptăm un doctor.

Billy o prinse de volanul din dantelă de la decolteul rochiei și o trase spre el îndeajuns de aproape ca să-i vadă durerea de pe chip și disperarea sălbatică care-i distorsiona trăsăturile.

– Eşti o fată isteaţă, Esmerelda, spuse el scurt. Ascultă-mă bine. Winstead e poliţistul judiciar pe care l-a înşelat fratele tău. A promis că avea să anunţe poliţia locală să nu se amestece cât îl prindeam eu pe fratele tău, dar oamenii lui vor afla curând că lucrurile au ieşit prost. Dacă Winstead aude înainte să-mi revin c-am aflat de la Bart despre implicarea lui într-un jaf, atunci nu voi avea nevoie de-un doctor, ci de-un antreprenor de pompe funebre. Şi tu la fel.

Esmerelda ezită, neştiind cum să procedeze. Billy n-ar fi reuşit să facă nici trei paşi de unul singur. Ar fi putut muri, dacă îl ajuta să fugă. Dar, în cazul în care îi spusese adevărul, avea să moară cu siguranţă, dacă nu îl ajuta.

În cele din urmă încuviinţă.

– Atunci ar fi bine s-o luăm din loc. N-aş vrea ca antreprenorul de pompe funebre să vândă costumul acela blestemat altui cumpărător credul.

– Uşa din spate, spuse el răguşit, şuierând în urma unui alt atac violent de durere.

Esmerelda era de acord cu alegerea lui. Ce-i drept, catârul şi căruţa fuseseră legate în faţă, dar larma din stradă devenea tot mai puternică şi mai greu de oprit. Îşi puse braţele în jurul taliei lui, îşi vârî un umăr sub braţul lui şi îşi dori cu disperare să fi fost mai înaltă. El refuză să se lase cu toată greutatea pe trupul ei plăpând şi alese, în schimb, să se sprijine de tejghea până ajunseră la poarta care ducea în spatele băncii. Ca şi când călătoria lor nu ar fi fost deja destul de chinuitoare, Sadie cea rotunjoară se tot băga printre picioarele lor, evident îngrozită să îl scape din ochi pe Billy.

Când picioarele li se încurcară a treia oară, Billy se opri, îşi lipi faţa de gâtul ei şi spuse:

– N-nu mai pot. Du-te tu. Singură.

Esmerelda se străduia să nu se prăbuşească sub greutatea lui. Îşi dădu seama cu surprindere că gândul de a continua fără el o speria la fel de tare ca ideea de a-l lăsa acolo. Aşa că spuse exact ce-ar fi spus bunicul ei, în toată măreţia lui dură:

– Nu prea cred, domnule Darling. Când îl angajez pe un om să facă o treabă, mă aştept să o ducă la bun sfârşit. Desigur, dacă te hotărăşti să te întinzi aici şi să te îneci într-o baltă de sânge

şi de autocompătimire, nu va trebui să-mi mai fac griji că trebuie să te plătesc pentru tot efortul dumitale, nu-i aşa?

El îşi ridică privirea spre ea şi se încruntă. Postura lui aplecată îi făcea să fie la acelaşi nivel: ochi la ochi, gură la gură. În clipa aceea, Esmerelda aproape că ar fi putut jura că Billy o ura.

– Ce mai contează? mormăi el. Oricum n-aveai de gând să mă plăteşti.

– Aici te înşeli, domnule Darling. Îmi plătesc întotdeauna datoriile.

Înainte să-şi piardă curajul, Esmerelda îşi apăsă gura pe a lui, hotărâtă să-i smulgă rânjetul de pe buze, indiferent de implicaţiile pe care le-ar fi avut asupra ei. La început, Billy fu aspru şi neiertător, aşa cum se temuse că avea să fie. După care se supuse şi-i acoperi gura cu o ferocitate sălbatică ce o făcu să i se înmoaie genunchii şi să tremure. Simţi gustul sărat de sudoare şi disperarea din sărutul lui, de pe limba lui. Mai avea un pic şi o lăsau genunchii. Se desprinse din sărutare înainte să leşine. Măcar unul din ei trebuia să se ţină pe picioare cât să iasă amândoi din bancă în viaţă.

Billy îşi vârî faţa în părul ei şi gemu de o agonie dulce.

– La naiba, femeie, vrei să mă omori sau să-mi dai un motiv să trăiesc?

– Va trebui să trăieşti îndeajuns cât să afli răspunsul, nu-i aşa? îi spuse ea ironic, îndemnându-l să se mişte.

Billy nu exagerase. Era istovit aproape de tot. Când ajunseră la uşa rămasă larg deschisă în urma casierilor, Esmerelda mai că nu îl trăgea după ea.

Aleea îngustă le oferi o scăpare binevenită în faţa agitaţiei din stradă. Esmerelda se uită disperată în ambele direcţii. Iapa lui Billy şi un al doilea cal erau legaţi de un stâlp din apropiere. Era recunoscătoare pentru precauţia lui, chiar dacă îşi dădu seama că cel de-al doilea cal trebuie să fi fost menit pentru fratele ei. Instinctul nu o înşelase. Billy nu avusese de gând să se întoarcă la hotel după ea.

Îşi înghiţi amărăciunea şi îl conduse spre iapă. Billy se bălăngănea ca un beţiv, reuşind cu chiu, cu vai să-şi ţină echilibrul, chiar şi cu ajutorul ei.

– E întuneric, murmură Billy. Nu mi-am dat seama că... s-a făcut atât de-al naibii de târziu.

Esmerelda privi în sus. Soarele încă atârna pe cerul după-amiezii, orbind-o fără milă. „Of, Doamne", se rugă ea, „sper să nu fie prea târziu".

Disperarea i se adânci şi mai mult când ajunseră, în sfârşit, lângă cal. Iapa putea foarte bine să aibă şase metri înălţime. Esmerelda nu avea de ales decât să încerce să îl ridice pe Billy în şa prin orice mijloace disponibile.

Imploră şi ordonă, strigă şi linguşi. Ba chiar strecură şi câteva dintre înjurăturile care îi plăceau atât de mult lui Billy, sperând să fie îndeajuns de şocat încât să se urnească din loc. Aproape că reuşise să îi prindă un picior în oblânc, dar iapa se feri, speriată de mirosul de cupru al sângelui.

Billy căzu cu forţă pe spate, în praf. Încercă să se concentreze o dată, de două ori, după care ochii i se dădură peste cap şi se închiseră.

Sadie se lăsă pe coapse, îşi dădu capul pe spate şi începu să latre, ca şi când cineva i-ar fi frânt inima. Esmerelda îşi dori să poată face la fel.

În schimb, se aşeză în genunchi lângă el. Lacrimi începură să i se prelingă pe obraji, picurându-i de pe bărbie pe faţa lui. Îl strânse în braţe şi îl scutură cu forţă.

– Să nu cumva să mori, Billy Darling! M-ai auzit? Nu accept aşa ceva!

Îşi apăsă gura pe a lui, sperând să-l readucă în simţiri, dar nici măcar sărutul ei disperat nu reuşi să-l trezească.

Îşi lipi fruntea de-a lui, înfrântă. Nu auzi clinchetul hamului, zăngănitul roţilor de la căruţă sau tropotele de paşi masivi.

Nu auzi nimic până când un uriaş masiv, cu părul ca nisipul, se aplecă şi îl luă pe Billy din braţele ei ca şi când ar fi cântărit cât un copil.

Strângând cu grijă trupul nemişcat al fratelui lui la pieptul său impresionant, Virgil îi făcu semn cu ochiul, deşi în privire i se putea citi îngrijorarea.

– Poate că noi, cei din neamul Darling, ne ciondănim între noi, doamnă, dar tot suntem legaţi prin sânge.

Pe când Virgil îl întindea cu grijă pe fratele lui în căruţă, fiara înhămată la ea se roti şi rânji la ea, dezvelindu-şi dinţii galbeni. Esmerelda îşi duse o mână la gură, ca să înăbuşe un suspin plin de recunoştinţă. Catârul acela bătrân şi arţăgos i se păru cea mai primitoare privelişte pe care o văzuse vreodată.

Partea a doua

Adesea mi s-a spus că nu contează
Unde zace trupul când inima s-a răcit.
Totuşi îndeplineşte-mi o dorinţă:
O, nu mă îngropa în preria cea pustie.

Cântec western tradiţional

Capitolul 16

Luna atârna deasupra văii, o camee sfărâmicioasă pe fondul de catifea neagră al cerului. Perla sclipitoare absorbea toată culoarea din câmpia întinsă de iarbă, lăsând în urma ei doar nuanțe cenușii și argintii într-un tablou scheletic, pe cât de frumos, pe atât de sumbru. Sugea și fărâma de culoare rămasă în obrajii lui Billy, lăsându-i palizi și trași.

Esmerelda se aplecă peste el, ușurată să-i audă respirația slabă. Billy nu scosese nici un cuvânt de câteva ore. Știa că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că scăpase, în sfârșit, de zgâlțâiala dură a căruței, pierzându-și cunoștința, dar, într-un fel, liniștea lui nefirească o înspăimânta mai tare ca orice zbateri și gemete.

Scoase dopul de la canistra metalică uzată și îi umezi ușor cu apă buzele uscate. Chiar dacă nu își mișcă deloc pleoapele, el se dezmetici cât să reușească să înghită șovăitor. Esmerelda își umezi batista și îi tamponă fruntea, apoi se stropi pe față cu o mână de apă, temându-se că zgâlțâiala căruței avea să o adoarmă, așa cum se întâmplase cu Sadie.

Noaptea trecută o veghease Billy pe ea. În noaptea aceasta avea să îl vegheze ea pe el.

Își masă gâtul care o durea, apoi își lăsă capul pe spate și se uită la stele. În anii pe care îi petrecuse în Boston nu visase vreodată că în realitate cerul putea fi atât de vast. Sau atât de însingurat.

Dar măcar nu era singura care veghea. Enos mâna căruța, în timp ce Sam, Virgil și Jasper călăreau în fața acesteia, gârboviți în șei. Esmerelda clătină din cap, uimită de ironia situației. Cu numai douăzeci și patru de ore în urmă, ar fi fost îngrozită să rămână singură cu cei din banda Darling. Iar acum, erau singura ei speranță.

Virgil extrăsese deja glonțul din pieptul lui Billy cu briceagul. Doar în timp aveau să își dea seama dacă îi nimerise vreun organ important. Chiar dacă bombănise tot timpul că iroseşte alcool foarte bun, Jasper turnase un şuvoi de poşircă de whisky în rana dureroasă. Trupul inert al lui Billy se zvârcolise în agonie. Esmerelda se forțase să nu întoarcă capul, ținându-şi o mână peste gură ca să înăbuşe plânsetele pline de vinovăție.

Scăpaseră din Eulalie fără incidente. Nu încercase nimeni să-i oprească. În fond, nu se furaseră bani din First National Bank din Eulalie şi nu se comisese nici o infracțiune. În afară de cea comisă de fratele ei împotriva lui Billy. Dar Esmerelda nu suporta să se gândească la Bartholomew acum.

Căruța se opri brusc, vibrând.

– Enos, mişcă-ți fundul ăla ciolănos încoace! strigă Virgil din față.

Enos se întoarse şi o salută jenat, ridicându-şi pălăria în fața ei.

– Mă scuzați, doamnă. Cred că este nevoie de p-p-prezența mea la bifurcația de colo a drumului.

Sări cu agilitate din căruță şi se pierdu în noapte, în pas săltat. Esmerelda se ridică pe genunchi să se uite peste bancheta căruței. Cei patru bărbați se adunaseră într-adevăr la bifurcația drumului. Păreau că se ceartă. Reuşi să audă câteva blasfemii şi să-i vadă gesticulând nebuneşte.

Desigur, primul care nu mai putu vorbi în şoaptă a fost Virgil.

– N-avem de ales, băieți! răcni el. Va muri altfel!

– Dar dacă o facem, o să-şi dorească să fi murit, răspunse Jasper înverşunat.

Sam aruncă o privire fugitivă spre căruță. Esmerelda încercă să se lase în jos, dar era prea târziu. Fusese văzută. Sam îl înghionti pe Virgil, iar acesta îşi întinse brațele colosale şi îşi strânse frații într-o îmbrățişare tainică.

După câteva minute, Enos se întoarse țanțoş la căruță. În timp ce se urca pe banchetă, Esmerelda întrebă:

– Ce s-a întâmplat? Este vreun oraş în apropiere? Să ştii că fratele dumitale are în continuare nevoie de un doctor.

Enos îşi trase pălăria pe ochi, ascunzându-i de privirea ei pătrunzătoare.

– Nu îți bate căpşorul d-d-drăgălaş cu d-astea, doamnă. Nu-l l-lăsăm noi să moară.

După ce-i făcu această promisiune, plesni frâiele de spinarea catârului şi trase de ele cu toată puterea brațelor lui aspre, virând căruța spre drumul din stânga.

În ciuda intențiilor ei nobile, Esmerelda ațipi cu capul lui Billy în poală. Ceva mai târziu, se trezi tresărind. Căruța nu se mai mişca, ci înlemnise într-o nemişcare stranie. Paloarea lui Billy se adâncise şi devenise o roşeață nesănătoasă. Îi mângâie tandru fruntea, după care se strecură cu grijă de lângă el.

Sadie scânci când Esmerelda se ridică în genunchi, frecându-se la ochii înceţoşați. Norii acoperiseră luna în timp ce ea dormise. O rafală violentă de vânt îi împrăştie pe cer ca pe nişte buruieni imense.

În lumina lunii, îşi dădu seama că poposiseră la poalele unui drum de căruțe plin de şleauri, care şerpuia în sus pe un deal cu pantă lină. Frații lui Billy stăteau tăcuți şi nemişcați, uitându-se spre vârful dealului.

Tulburată de spaima de pe chipurile lor, Esmerelda le urmări privirea. Văzu doar silueta unui hambar dărăpănat şi o structură şubredă care aducea mai degrabă a baracă, decât a casă. Un coş de fum din piatră dărăpănat atârna de un perete al casei, ca o viță-de-vie uscată. Un acoperiş din tablă lăsat adăpostea veranda îngustă. Un stejar mort stătea de strajă pe coama dealului. Trunchiul lui cândva falnic fusese despicat în ramificații zimțate de un fulger nemilos. Un aer melancolic de abandon plana asupra întregului loc. Dacă ar fi fost o piesă muzicală, se gândi Esmerelda uşor înfiorată, ar fi fost cântată în gama Re minor.

– Într-acolo ne îndreptăm? îi şopti ea lui Enos, care stătea cu spatele la ea. Enos încuviință înverşunat.

Esmerelda nu ştia dacă să se simtă uşurată sau înspăimântată, dar ştia că începea să îşi piardă răbdarea cu lălăiala lor.

– Atunci să ne vedem de drum, nu-i aşa? spuse ea vioi. Fratele vostru are nevoie urgentă de un pat curat şi cald şi de nişte bandaje noi.

Virgil îşi drese glasul. Sam se bâlbâi. Jasper privi dur spre orizontul îndepărtat, ca şi cum şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva în lume în clipa aceea. Nici unul dintre ei nu îndrăznea s-o privească în ochi.

În mod straniu, Enos cel ruşinos şi timid a fost cel care îşi făcu, în cele din urmă, curaj să se întoarcă şi să dea ochii cu ea. Îşi scoase pălăria, răsucindu-i încordat borul.

– Nu p-p-putem merge mai departe, doamnă, spuse el cu regret autentic.

– Cum adică nu puteţi merge mai departe? Bineînţeles că puteţi merge mai departe. Arătă spre casa de pe deal. Trebuie doar să mânaţi căruţa *aceasta* spre vârful *acelui* deal.

Virgil se dădu jos de pe cal.

– Enos are dreptate, drăguţă. De aici va trebui să continui singură.

– Singură? repetă Esmerelda, aruncând o privire dubioasă spre casă, care i se părea acum că era bântuită.

– Da, singură, spuse Jasper tărăgănat, modul batjocoritor în care i se ondula buza amintindu-i dureros de mult de Billy. Nu suntem bine-veniţi aici.

Esmerelda nu se arătă tocmai surprinsă să audă asta. Nu-i veneau în minte prea multe locuri în care cei din banda Darling ar fi fost bine-veniţi.

– Ce înseamnă mai precis *aici*? Când cei patru bărbaţi schimbară priviri furişe în loc să-i răspundă, ea oftă cu exasperare. Sunt convinsă că aţi putea să ne însoţiţi măcar până la uşă. Să mă ajutaţi să explic ce s-a întâmplat celor care locuiesc aici...?

Deşi continuă să insiste, rugăminţile ei disperate le intrară pe o ureche şi le ieşiră pe cealaltă. Virgil îl ridica deja pe Billy din căruţă şi îl punea cu burta în jos pe şaua de pe iapa lui. Se gândi o clipă, după care îşi scoase unul din pistoale şi îl băgă în tocul gol al lui Billy. Apoi, ignorând protestele continue ale Esmereldei, o apucă cu mâinile-i cărnoase pe după talie şi-o dădu jos din căruţă. Enos se întinse în căruţă şi îi coborî cufărul şi cutia cu vioara.

Sadie sări din căruţă şi ateriză pe toate cele patru labe cu un pufăit ofensat.

Virgil îndesă hăţurile iepei în mâna Esmereldei.

– Nu-ţi face griji, drăguţă. Billy al nostru a fost mereu norocos la cărţi, la femei şi la împuşcături.

– Asta înainte să mă cunoască, spuse ea mohorât. La urma urmei, îi întrerupsese jocul de poker, gonise o femeie din poala lui şi aproape că îl împuşcase în inimă de la prima întâlnire.

În timp ce Virgil se urcă pe cal, Enos lăsă capul în jos şi spuse:

– S-s-succes, doamnă.

– O să aibă nevoie, adăugă Jasper pufnind batjocoritor.

Esmerelda se uită la expresiile de expectativă de pe feţele lor. Se uită la frâiele din mână. La vârful dealului. Era clar că voiau ca ea să urce dealul de una singură, mânând calul lui Billy.

Billy gemu răguşit chiar atunci, ceea ce o făcu să se hotărască. Dacă Billy ar fi putut primi ajutor în casa aceea, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, avea să meargă acolo chiar dacă diavolul însuşi ar fi ieşit pe verandă să o întâmpine, cu furca în mână cu tot.

Îşi îndreptă umerii ca o regină, postură pe care era sigură că bunicul ei ar fi aprobat-o, şi începu să urce apăsat dealul, recunoscătoare pentru prezenţa vitează a lui Sadie lângă ea. Îi putea simţi pe fraţii lui Billy urmărind-o în tăcere.

Tocmai ce ajunsese în vârful dealului, când prima explozie de puşcă răsună în noapte.

Acţionând din pur instinct, Esmerelda îl apucă pe Billy de turul pantalonilor şi îl trase de pe cal. Ateriză peste el în iarba înaltă şi-i acoperi trupul cu al ei. Dinspre fraţii lui Billy se auzi un zăngănit frenetic de harnaşamente şi tropot de copite, care se stinseră în depărtare. Era clar că nu avea să primească ajutor de la ei. Stătea întinsă, cu ochii strâns închişi, abia îndrăznind să respire. Chiar dacă Billy era inconştient, faptul că îi simţea corpul dur şi suplu sub ea îi dădea un sentiment de siguranţă într-o lume întoarsă cu susul în jos.

– Cine dracu'-i acolo? strigă cineva într-un scrâşnet răguşit, care ar fi putut veni fie de la un bărbat, fie de la o femeie.

Esmerelda deschise ochii şi aproape că urlă când îl văzu pe Billy holbându-se la ea. O, Doamne, se gândi ea, probabil că îl omorâse, cu neîndemânarea ei. Dar Billy clipi şi ea-şi dădu seama că se trezise pur şi simplu din pricina căzăturii.

– Mamă? şopti el.

– Of, bietul de tine, murmură Esmerelda. Probabil că delirezi de la febră. Nu i se păru un moment tocmai potrivit ca să-i amintească faptul că mama lui era moartă. La urma urmei, cât de rău ar fi fost dacă i-ar fi oferit o alinare atât de simplă în clipe care ar fi putut foarte bine să fie ultimele?

– Da, dragule, murmură ea, mângâindu-i părul umezit de sudoare. Mama e aici.

Îndrăzni chiar să îl sărute matern pe obraz. Când ea îşi ridică însă capul, Billy miji ochii dezorientat. Esmerelda fu luată prin surprindere. O privea ca şi cum ea şi-ar fi pierdut minţile. Esmerelda aproape că se convinsese că era doar o grimasă de durere, când el o prinse de talie şi o ridică de pe el cu o putere surprinzătoare.

Billy se ridică în genunchi în iarba înaltă, apoi în picioare, clătinându-se puternic.

– Mamă? strigă el. Sunt Billy. Sunt rănit, mamă. Rău de tot. Se împletici câţiva metri spre casă, apoi căzu din nou în genunchi. Am nevoie de ajutorul tău. Vocea lui se stinse într-un mormăit: Am nevoie de tine.

Esmerelda avu impresia că se învârte totul în jurul ei. Ar fi putut jura că Billy sugerase că mama lui murise, dar se pare că se înşelase. Spuse pe nerăsuflate o rugăciune rapidă, recunoscătoare că găsise ajutor pentru el.

Puşca se descărcă din nou, suflul ei de foc fiind îndeajuns de puternic ca să-i ciufulească părul lui Billy.

– Pleacă naibii de pe pământul meu, băiete, până nu-ţi umplu burta cu alice.

Un curaj inexplicabil puse stăpânire pe Esmerelda. Se ridică repede în picioare şi păşi apăsat spre casă, smulgându-i pistolul lui Billy din toc, fără să-şi întrerupă pasul.

El încercă să o oprească, dar nu reuşi.

– Nu cerşi în numele meu, femeie, scrâşni el printre dinţii încleştaţi. Nu accept aşa ceva.

Esmerelda nu avea de gând să cerşească. Se duse apăsat până pe treptele verandei, îndeajuns de aproape ca să desluşească silueta vagă aşezată în umbra unuia dintre stâlpi. De asemenea, putea distinge şi gura fumegândă a armei îndreptate direct spre pieptul ei. Dar era prea târziu. Putea doar să se roage să nu existe o puşcă cu trei ţevi.

Făcu semn cu capul spre Billy.

– William Darling este fiul dumneavoastră?

Nu primi nici un răspuns. Un colac de fum de pipă se pierdu în noapte.

Esmerelda îşi ridică braţul, fixând ţinta cu pistolul, şi repetă întrebarea.

Silueta rămase tăcută. Esmereldei începu să-i amorţească braţul. Apoi o auzi; era, cu siguranţă, o voce de femeie ursuză.

– N-am nici un fiu. Au murit cu toţii în timpul războiului.

– Cred că vă înşelaţi, doamnă. Toţi băieţii Darling au supravieţuit războiului.

Esmerelda simţi, mai degrabă decât văzu, ridicarea apatică din umeri.

– Ce mai contează? Pentru mine sunt morţi.

Esmerelda arătă spre Billy, ridicând tonul, frustrată:

– Bărbatul acela va fi mort pentru *toată lumea* dacă nu i se oferă un pat curat şi nişte bandaje noi. Puteţi să ni le oferiţi sau aţi prefera să mă ajutaţi să-i sap mormântul ca să îl îngrop pe pământul dumneavoastră?

Îşi dădu seama că femeia se uita la Billy. Deşi încă era îngenuncheat în iarbă, nu se vedea nici urmă de implorare în postura lui. Îşi strânsese pumnii. Ochii îi străluceau cu o mândrie feroce aproape la fel de periculoasă ca febra. În lumina lunii, petele de sânge de pe cămaşa lui albă ieşeau puternic în relief.

Femeia îşi mută pipa în partea cealaltă a gurii.

– Mi se pare că şi-a săpat deja singur mormântul.

Esmerelda oftă.

– A fost o zi foarte lungă şi foarte obositoare, iar dumneavoastră, doamnă, tocmai aţi reuşit să-mi puneţi capăt răbdării. Aşa că,

aveți de gând să vă dați la o parte și să mă lăsați să-l aduc în casă, sau va trebui să vă împușc?

O pauză încordată a fost urmată de un chicotit scrâșnit.

– Mai că te-aș crede în stare s-o faci.

Drept răspuns, Esmerelda trase cocoșul pistolului.

Mama lui Billy așteptă mult, îndeajuns de mult ca Esmerelda să-și încordeze degetul pe trăgaci. Dar, în cele din urmă, femeia își coborî pușca, sprijinind-o de unul dintre stâlpi. Când femeia ieși din umbră, Esmerelda se împletici în spate.

Esmerelda presupuse că băieții Darling semănau la înălțime cu tatăl lor. Greșise. Mama lui Billy era o femeie uriașă, de cel puțin 1,82 m înălțime în picioarele goale. Avea brațele masive și musculoase, dându-i Esmereldei impresia că era la fel de robustă și de neclintit ca trunchiul de stejar mort din curte. Esmerelda aproape că se aștepta să vadă rădăcini ieșind din scalpul femeii, nu o claie de păr nepieptănat. Părul și rochia fără formă din pânză pe care o purta femeia se decoloraseră, căpătând aceeași nuanță de nuc cenușiu ca pielea ei coaptă de soare. Fața îi era aproape la fel de lată ca restul trupului, trăsăturile ei aspre fiind parcă sculptate de un cioplitor neîndemânatic cu o lamă neascuțită. Îi era imposibil să și-o imagineze zâmbitoare sau năruită de durere.

– Îl poți aduce înăuntru, spuse femeia, dar va trebui să ai grijă de el singură. Capătul pipei se lumină în portocaliu, scoțând la iveală o falcă rigidă și o gură tristă care i se păru prea cunoscută Esmereldei. Nu-l peticesc doar ca să fugă ca prostu' și să fie iar împușcat.

Un foșnet brusc în iarbă le distrase amândurora atenția.

Billy dispăruse. Auziră un sunet ca un gâlgâit.

Esmerelda o privi pe mama lui, care era de-a dreptul furioasă.

– Vezi ce-ai făcut, cotoroanță bătrână și veninoasă! Ai așteptat prea mult, iar acum e pe moarte!

Esmerelda își strânse fustele și alergă spre locul unde se prăbușise Billy. Se aruncă în genunchi în iarbă. Nu suporta gândul că ajunseseră atât de departe, doar ca să-l piardă acum.

Billy zăcea pe spate, cu o mână apăsată pe bandaj și cu cealaltă ținându-se de șale. Trăsăturile lui frumoase erau contorsionate de agonie.

Esmerelda îi prinse fața între mâini.

– Respiră, Billy! Te rog! Trebuie să încerci!

El deschise ochii și trase șuierător o gură de aer. Atunci Esmerelda își dădu seama că acesta nu era pe moarte. Râdea. Râdea așa de tare, că îi șiroiau lacrimi din colțurile ochilor, spre urechi. Râdea, chiar dacă fiecare zguduitură și smucitură a corpului lui rănit probabil că îl chinuia amarnic.

Esmerelda își luă mâinile de pe fața lui, jenată de zelul ei și furioasă pe el pentru că o speriase atât de rău.

El își ridică privirea spre ea, iar râsul i se preschimbă într-un chicotit ușor.

– Tocmai mă gândeam – o atinse pe obraz, într-un mod ciudat de tandru – că ești exact genul de fată pe care mi-am dorit întotdeauna să o aduc acasă să-mi cunoască mama.

Capitolul 17

Oamenii rămaseră cu gura căscată și cu ochii bulbucați când trăsura privată intră în Calamity, într-o după-amiază cețoasă de sâmbătă. Donley Ezell își făcu apariția din umbra răcoroasă a grajdului și se uită cu jind la cei șase cai cenușii asortați care trăgeau trăsura, iar bunica Shively cea bătrână puse ochii pe vizitiul îmbrăcat într-o livrea stacojie și purtând o perucă albă pudrată. Zâmbetul ei melancolic o făcu să pară cu zece ani mai tânără, ca o fătucă de nouăzeci și șapte de ani.

– Măi să fie, arată exact ca un tinerel care m-a curtat când aveam cincisprezece ani! îi spuse ea prietenei ei, Maude.

– Uite, mamă, strigă o fetiță, trăgând-o de braț atât de tare, încât aceasta aproape scăpă cuponul de stambă pe care îl căra. Copila arătă spre blazonul Wyndham inscripționat discret cu auriu pe ușa neagră lăcuită. Trebuie să fie regele din New Mexico!

În interiorul trăsurii, Anne dădu drumul perdelei și se prăbuși înapoi în scaun, nereușind să se decidă ce era mai apăsător: praful, întunericul sau căldura.

– Sper că eşti mulţumit, Reginald. N-am fi putut atrage mai multă atenţie nici dacă am fi călătorit într-un dovleac uriaş tras de şase şoareci albi.

Fratele ei se prăbuşise cu mult timp în urmă pe pernele de catifea pluşate din faţa ei, cămaşa lui din in de culoarea fildeşului şi vesta cafenie fiind ofilite de la căldură. Lui Anne poate că i-ar fi fost milă de el, dacă nu ar fi devenit din ce în ce mai arţăgos cu fiecare kilometru care îl despărţea de ceaţa şi de pajiştile iubitei lui Anglii.

Acesta îşi tamponă faţa îmbujorată şi capul strălucitor cu o batistă cu monogramă, trăgând aer în piept ca un cod eşuat pe plajă.

– Este îndeajuns de intolerabil că nimeni din sălbăticia asta necivilizată nu serveşte ceai după-amiaza. Nu te poţi aştepta să-mi sacrific toate plăcerile vieţii.

Anne îşi deschise brusc evantaiul, făcându-şi egoistă vânt doar ei.

– Am pierdut ore preţioase încărcând trăsura asta infernală pe vapor, apoi pe tren. Ore în care am fi putut mai bine să o căutăm pe Esmerelda.

Reginald se trezi din letargie îndeajuns cât să lovească podeaua trăsurii cu vârful de alamă al bastonului lui.

– N-am de gând să îmi duc singura nepoată înapoi în Anglia într-o căruţă a vreunui jupuitor de catâri.

Cei doi se uitară unul la celălalt, după care îşi întoarse fiecare privirea în altă parte, nici unul din ei nedorind să înfrunte temerea îngrozitoare pe care nu îndrăzneau să o rostească. Dacă ajunseseră prea târziu? Dacă Esmerelda se confruntase deja cu bărbatul descris de ea în scrisoare? Cu cel care era foarte posibil să-i fi ucis fratele. Anne se cutremură când îşi imagină ce i-ar fi putut face un astfel de nemernic unei persoane inocente ca nepoata ei.

Neputând să mai stea o clipă fără să facă ceva, îi smulse bastonul lui Reginald din mână şi bătu în tavanul trăsurii. Înainte măcar ca vehiculul să se oprească scârţâind, îşi apucase deja poşeta şi umbrela de soare şi deschise uşa.

– Unde naiba te duci? întrebă Reginald poruncitor, agăţându-se disperat de mâneca ei, ca un copil speriat.

Mişcată de milă de data aceasta, ea îl bătu uşor peste mână.

– Cât te ocupi tu de cazarea noastră, eu voi întreba de poliţistul local. Poate are veşti despre Esmerelda noastră.

– Anne? o strigă el, când apăru vizitiul să o ajute să coboare din trăsură.

Ea se întoarse, afişând un aer de aroganţă aristocratică pentru a se proteja de privirile nepoliticoase îndreptate spre ea.

– O vei găsi, nu-i aşa?

Anne îşi duse pur şi simplu două degete la buze, nedorind să facă o promisiune pe care era posibil să nu o poată ţine.

*

Anne bătea la uşa încuiată a biroului şerifului de aproape cinci minute, când un bătrân cărunt se strecură lângă ea.

– N-o să te ajute cu nimic, spuse el. Şeriful nu-i aici.

Anne nu ştia dacă ar fi trebuit să fie mai îngrozită de familiaritatea cu care o abordase bărbatul, de gramatica lui sau de mirosul puternic pe care îl emana. Scoase o batistă parfumată din poşetă şi îşi tamponă nasul, sperând că bărbatul nu avea să fie ofensat de grosolănia ei.

– Atunci unde l-aş putea găsi?

Bărbatul arătă spre partea cealaltă a străzii prăfuite.

– La saloonul acela de colo.

Omul o măsura cu privirea într-un mod foarte curios, făcând-o să se uite în jos pentru a se asigura că şirul minuscul de nasturi din sidef ai corsajului din păr de cămilă nu i se descheiase cumva în dreptul sânilor.

Dădu să se strecoare pe lângă el, dar bărbatul i se puse în drum, împleticindu-se.

– Poştalionul ăla spilcuit de colo îţi aparţine?

Anne îşi dădu ochii peste cap, întrebându-se cât mai trebuia să îi îndure proasta creştere.

– Îi aparţine ducelui de Wyndham.

– Individu' ăsta, domnu' Wyndham, tre' să fie un tip putred de bogat.

Anne suspină, scârbită.

– Wyndham e titlul lui, nu numele. Forma corectă de adresare pentru fratele meu ar fi „Lordul Wyndham" sau „Domnia Voastră".

– Vrei să spui că Domnia Sa nu-i soțul tău?

– Așa este. Sunt necăsătorită.

Un zâmbet strălucitor lumină chipul aspru al omului. Înainte ca Anne să îi poată pune la îndoială comportamentul ciudat, acesta o porni de-a lungul trotuarului, țopăind.

– Elmer! Hei, Elmer! N-o să-ți vină să crezi, dar ne-am pricopsit cu încă una!

*

Chiar dacă era oarecum îngrozită de faptul că era singura femeie în taverna ponosită, Anne se duse cu îndrăzneală spre singura masă ocupată.

– Mă scuzați, domnilor. Îl caut pe polițistul orașului.

Cei doi bărbați îmbrăcați aproape identic cu pălării cu borul lat, cămăși în carouri și jeanși se priviră agitat peste eșarfele lor prăfuite, înnodate în jurul gâtului.

– Nu avem aici nici un polițist, doamnă, spuse unul.

– Dar ăla de colo-i șeriful McGuire, spuse celălalt, arătând spre omul din fața lor.

Șeriful îi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarse la jocul lui de cărți.

– Vin imediat, doamnă. După această mână.

Anne se uită la el cu gura căscată, nevenindu-i să creadă că o trimisese la plimbare atât de calm. Oare Reginald avea dreptate? În țara asta toți erau niște bădărani? Miji ochii, studiindu-l mai îndeaproape pe bărbat. Dacă n-ar fi avut fața brăzdată de soare și de vânt și părul grizonant, după umerii lui lați și talia suplă ai fi zis că era în plină vigoare a tinereții. Cel puțin nu era îmbrăcat ca un sălbatic. Purta o cămașă de un alb orbitor și o vestă din lână moale suficient de arătoasă chiar și după standardele ridicate ale lui Reginald. O mustață căzută îi încadra buzele pline.

Anne își luă privirea de la el, în mod ciudat tulburată de senzualitatea neînfrânată a gurii lui. Dar, după ce jucaseră mai multe mâini de cărți, ea decise că se cam săturase de indiferența lui.

Își drese intenționat vocea.

– Îmi pare sincer rău să vă întrerup jocul, domnule șerif, dar permiteți-mi să mă prezint. Sunt Anne Hastings, sora ducelui de Wyndham, și o caut pe nepoata mea, o tânără pe nume Esmerelda Fine.

Șeriful o privi, ridicând o sprânceană grizonantă.

– Nu sunteți înarmată, nu?

Luată prin surprindere de întrebarea ciudată, Anne răspunse:

– Aș zice că nu.

– Bine. Zâmbi și îi făcu semn cu ochiul. Atunci îmi voi termina mâna.

Tot mai nerăbdătoare, Anne scrâșni din dinți și începu să bată cu piciorul în podeaua de scânduri.

Deși ar fi vrut ca ea să creadă altceva, Drew simțea din plin prezența femeii aflate la cheremul lui. Conștient de bocănitul ghetei ei elegante din piele de căprioară, de tremurul aristocratic al nărilor ei delicate, de mireasma florală rafinată a parfumului ei, îi aruncă pe furiș o privire pe deasupra mâinii de cărți. Părul moale și gri care se strecura de sub pălărioara-i elegantă avea exact culoarea pieptului de porumbel. „Anne", medită el. Numele i se potrivea. Era deopotrivă elegant și serios. Ar fi putut fi chiar frumoasă, dacă nu și-ar fi țuguiat buzele într-un mod atât de arogant. Arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a suge un băț sau o bomboană acră. Sau de a fi sărutate.

Seal înjură, trezindu-l pe Drew din visare. Acesta își aruncă privirea spre masă și își dădu seama că tocmai îl lăsase pe Dauber să îi bată pe amândoi cu o pereche de pătrari. Ei, bine, ce mai conta? Singura carte de valoare pe care o avea era un valet de inimă roșie.

Simțindu-se el însuși un pic ca un valet, aruncă cărțile dezgustat și își luă jacheta de pe spătarul scaunului. Când îl văzu ridicându-se, mătușa Esmereldei Fine se dădu grăbită un pas în spate.

Răsucindu-și un vârf cerat de mustață ca să-și ascundă zâmbetul, Drew se înclină și făcu un gest curtenitor spre ușă.

– După dumneavoastră, doamnă.

*

Anne se aşeză pe scaunul din faţa biroului şerifului, apoi se ridică dintr-un salt, speriată.

– Scuze, spuse acesta şi ocoli biroul să salveze pisicuţa galbenă pe care aproape că se aşezase Anne. Îi netezi blana ciufulită, iar fiara se uită la Anne cu o căutătură categoric răuvoitoare.

– Haide, haide, fredonă el. Domnişoara Kitty e o pisică micuţă şi frumuşică.

– Sunteţi scoţian, remarcă Anne, uitându-se de data aceasta agitată în spate înainte să se aşeze.

– Nu, sunt american, răspunse el. Lăsă pisica pe podea, iar aceasta plecă agale din cameră, cu coada încă zvârcolindu-i-se a supărare regească. A trebuit să fug în tinereţe din ţara natală, când regele a confiscat pământurile tatălui meu şi i le-a dat unui englez gras şi beţivan care nu ieşise niciodată de pe proprietatea lui din Londra. O, îmi pare rău! N-am vrut să vă jignesc. Zâmbetul lui plăcut i se lăţi pe chip, dându-i de înţeles că nu îi părea deloc rău şi că o jignise intenţionat. Îmi dau seama după accentul dumneavoastră că sunteţi englezoaică.

Anne îi zâmbi la fel de plăcut.

– E în regulă, domnule. La urma urmei, nu v-am gonit eu, personal, de pe pământul dumneavoastră. Strânse mânerul din os al umbrelei de soare până i se albiră articulaţiile, ceea ce îi dădu de înţeles lui Drew că ar fi fost în stare să o facă.

Drew se aşeză în spatele biroului şi îşi sprijini bărbia pe degetele-i lungi.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă...? tărăgănă titlul insultător de mult.

– Domnişoară, îl corectă Anne repede, refuzând să se retragă ruşinată din faţa adevărului, indiferent cât de crud ar fi fost acesta.

– Ah, *domnişoara* Hastings, repetă el, dând din cap cu îngâmfare. Avem mai multe în comun decât credeam. Şi eu am ales să nu mă leg niciodată cu lanţurile din care singura scăpare este moartea. Când ea îl privi doar cu indiferenţă, Drew se aplecă în faţă şi mărturisi: N-am fost căsătorit niciodată.

– Da, ei bine, înţeleg de ce. Tonul ei acid îi şterse zâmbetul de pe faţă. Înainte să-şi recâştige poziţia, Anne scoase din poşetă

un medalion de argint şi îl deschise sub nasul lui. Aţi văzut-o pe fata asta?

Urmărind-o încă, precaut, Drew luă medalionul şi studie fotografia îngălbenită din interior.

– Desigur, acum n-ar mai fi o fată. Ar fi o tânără femeie, se grăbi Anne să explice. Dar m-am gândit că poate aţi recunoaşte vreun indiciu familiar în trăsăturile ei, ceva din expresia ei care să vă trezească memoria. Se aplecă în faţă în scaun, chipul ei crispat destinzându-se şi lăsând să se întrevadă vulnerabilitatea din spatele lui.

Drew o recunoscu numaidecât pe Esmerelda. Ochii ei solemni păstrau încă acea aluzie pregnantă de melancolie care îi conferea trăsăturilor ei perfect obişnuite promisiunea unei frumuseţi extraordinare.

Îl recunoscu şi pe copilul grăsuţ, cu ochi negri din braţele ei. Un copil care devenise un tânăr ce îşi spunea Bart-cel-Negru şi care, după spusele lui Thaddeus Winstead, poliţist judiciar, schimbase jocul cu trenuleţe pe unul adevărat, jefuind trenuri în toată regula. Drew se lăsă pe spate în scaun şi-şi mângâie mustaţa. Deci, Bartholomew Fine chiar avea o soră. Oare ce-ar fi zis Billy de asta? O privi scurt pe Anna Hastings. Singurul lucru pe care Billy nu îl putea suporta, pe lângă o femeie plângând, era o femeie care se bagă în treburile lui. Iar oferta lui Winstead îi făcea atât pe Bartholomew, cât şi pe Esmerelda Fine, să fie treaba lui.

Când îşi ridică privirea spre ochii plini de speranţă ai Annei, Drew îşi dădu seama cât de mult avea să urască faptul că trebuia să o mintă. Simţi că nu era o femeie care să ierte cu uşurinţă aşa ceva. Închise medalionul şi i-l împinse înapoi peste birou.

– Îmi pare rău, spuse el cu blândeţe, şi de data aceasta chiar vorbea serios. Nu v-am mai văzut nepoata până acum.

– Of, se auzi mai mult ca un oftat, decât ca o exclamaţie. Anne Hastings avu nevoie de o clipă mai lungă ca să îşi vină în fire şi să îşi adune lucrurile. În cele din urmă, se ridică de pe scaun şi-i zâmbi trist, zâmbet ce păru un ecou istovit al Esmereldei. Îmi pare foarte rău că v-am deranjat, domnule şerif McGuire. Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Din politețe, Drew îi apucă mâna întinsă. Era surprinzător de moale și de albă, o mână de doamnă. Când privirile li se întâlniră – a lui tulbure, a ei speriată –, Drew zăbovi cu mâna ei în a lui, mângâindu-i tandru degetele cu degetul mare.

Ușa de la biroul lui se deschise brusc. Anne își smulse mâna, înroșindu-se ca o fată de cincisprezece ani prinsă că îi permite unui pretendent indiscret să îi fure un sărut.

Fără să îi observe tulburarea, Reginald intră valvârtej, cu capul chel rozaliu de la entuziasm. Flutura un plic sigilat ca pe un steag de luptă.

– N-am ajuns prea târziu, Anne. A fost aici! Fata noastră a fost aici cu numai trei zile în urmă! Strânse plicul la piept. Ce fată îndrăzneață! Ce fată curajoasă! Se pare c-a tras în proscrisul acela mișel și și-a petrecut după-amiaza închisă chiar în această închisoare.

Anne își roti încet capul și-i aruncă bărbatului din spatele biroului o privire care ar fi topit și setul de chei de fier agățat de un cui în spatele lui. Drew se apucă să își privească unghiile bine îngrijite.

Reginald zâmbea ca un idiot.

– Mi-a lăsat o scrisoare la recepția de la hotel. Îți imaginezi? O scrisoare pentru mine, cel mai rece și mai neiertător căpcăun care a existat vreodată!

Încercă să deschidă misiva, dar mâinile îi tremurau de frică și de nerăbdare, așa cum se întâmpla de fiecare dată când primea o scrisoare de la nepoata lui.

Nemaiputând să-i rabde forfoteala, Anne i-o reteză scurt:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Reggie, dă-o încoace.

El o ascultă cu blândețe, neobișnuit ca sora lui cuviincioasă să îi spună ce să facă. Anne rupse sigiliul cu unghia și despături scrisoarea.

– „Lord Wyndham", citi ea, deja alarmată de mâzgăleala dezordonată care nu îi stătea deloc în caracter nepoatei ei minuțioase. „Cu multă îngrijorare și profund regret vă scriu pentru a vă informa că, din cauza nepăsării și a indiferenței dumneavoastră îndelungate, am fost obligată să îmi dau la schimb virtutea unui *desperado* nemilos."

Șeriful scoase un zgomot care semănă suspect de mult a râs, dar când Anne se întoarse și-i mai aruncă o privire din aceea de șarpe, se înecă, mascând râsul cu un tușit.

Anne se concentră din nou asupra scrisorii.

– „Sunt convinsă că nu veți suferi și nu vă veți neliniști din pricina mea, din moment ce nu ați făcut-o niciodată până acum. A dumneavoastră veșnic devotată nepoată... Esmerelda Fine."

Anne încremeni, mută de uimire, încercând să priceapă mesajul nepoatei ei. Reginald îi luă scrisoarea din mână și o sărută ușor, închizând ochii.

Afectată de acea răbufnire stranie de emoție, Anne îl strânse de umăr.

– Ce este, Reggie? Îți amintește de Lisbeth?

– Nu. Ducele scoase o batistă din buzunar și își suflă nasul în ea cu mare pompă. Apoi deschise ochii, sticloși din pricina lacrimilor nevărsate și plini de iubire tandră. Îmi amintește de mine.

Capitolul 18

Zoe Darling se ținu de cuvânt. Toată săptămâna în care fiul ei pluti în acea lume încețoșată a nimănui, dintre viață și moarte, nu ridică nici măcar un deget ca să-l îngrijească.

Deși se îngriji de iapa lui fără să se plângă, singura concesie față de prezența lui Billy în casă avu loc în prima noapte. După ce îl așezase în patul de lemn din dormitorul din spate, iar Sadie se întinsese neliniștită peste picioarele lui, Esmerelda se dusese să-și târască cufărul și cutia cu vioara în casă. Când se întorsese, găsise o cămașă de noapte uzată frumos împăturită pe podea, în fața ușii lui Billy. Esmerelda pipăise bumbacul decolorat și se întrebase dacă îi aparținuse odinioară tatălui lui Billy.

În timp ce Billy se lupta cu cei doi demoni gemeni, pierderea de sânge și febra, cele două femei împărțiră casa mică, fără să-și vorbească vreodată și privindu-se rareori. Fiindu-i silă să ceară ajutor, Esmerelda învăță rapid să-și pompeze singură apă din

fântână, ca să poată spăla lenjeria de pat și cămașa de noapte înmuiate de sudoare ale lui Billy. După numai câteva zile de stors rufele cu mâinile goale înainte de a le scoate afară la uscat, începu să înțeleagă cum își dezvoltase Zoe mușchii de pe brațele ei uriașe.

Disperarea o făcu pe Esmerelda să fie vicleană. Într-o după-amiază, privea de la fereastra camerei îmbrăcate în lemn, care servea atât ca bucătărie, cât și ca saloon, cum Zoe urmărea un pui nefericit prin curtea năpădită de buruieni. Câteva minute mai târziu, femeia intră țanțoș în casă și trânti pasărea proaspăt jumulită și asezonată pe masă.

Poate că odinioară s-ar fi strâmbat să urmărească o astfel de scenă, dar de data asta, Esmerelda aşteptă ca mama lui Billy să iasă cu pași greoi pe ușă, după care fură pasărea goală și o aruncă într-o oală cu apă pe care o pusese deja la fiert. Când Zoe apăru din nou pe verandă, Esmerelda turna deja cu polonicul supă aburindă într-un vas pentru Billy și fredona rapid în surdină un cântec. Zoe pufni ca un taur furios, apoi se răsuci în loc și ieși apăsat în curte, să strângă de gât un alt pui și să-și pregătească propria cină. Esmerelda bănui că femeia ar fi preferat mai degrabă să o strângă pe ea de gât.

De două ori, în momentele liniștite și întunecoase dintre miezul nopții și zori, în timp ce Esmerelda dormea în balansoarul cu o șipcă pe post de spătar pe care și-l trăsese lângă patul lui Billy, se trezise dintr-un somn zbuciumat și zărise o umbră în ușa dormitorului. La picioarele lui Billy, Sadie își înălțase capul și privise solemn spre ușă. Înainte ca Esmerelda să apuce să alunge ceața de somn de pe ochi, umbra dispăruse, iar ea își spusese că trebuie să fi fost un vis. Cu siguranță că ar fi fost imposibil ca o femeie de dimensiunile lui Zoe să se miște atât de încet.

După șase zile de inconștiență, starea lui Billy se înrăutăți.

În timp ce se lăsa întunericul în acea noapte umedă de august, febra începu să-i crească. Deși căldura din cameră era sufocantă, dinții îi clănțăneau ca și când ar fi fost îngropat într-un morman de zăpadă. Nici măcar nu și-i putea descleșta îndeajuns de mult ca să poată înghiți picăturile de apă pe care Esmerelda se lupta să i le îndese cu lingura pe gât. Pe măsură ce frisoanele

i se agravară, Esmerelda aşternu toate plăpumile pe care le găsi pe el, dar Billy începu curând să le azvârle.

În cele din urmă, se linişti nefiresc de tare, ceea ce o înspăimântă și mai tare. Disperată, Esmerelda îi netezi părul umed de pe frunte. Pielea îi era atât de fierbinte, încât părea să îi ardă palma.

Esmerelda știa cum arăta moartea. Îi cunoștea cofrajul de ceară pentru piele și ritmul anevoios al respirației. Știa gustul amar pe care ți-l lăsa în gură când trecea pe lângă tine, luându-i pe cei dragi împotriva voinței lor și a ta.

Un fir fragil de speranță se strecură în disperarea ei. Mai gonise o dată moartea, când Dumnezeu îi ascultase rugămințile înlăcrimate și îi cruțase viața lui Bartholomew. Poate că putea să o facă din nou. Apucă mâna moale a lui Billy, se lăsă pe genunchi lângă pat și își lipi fruntea de lenjeria de pat.

Îi fusese întotdeauna ușor să se roage, dar de data aceasta, elocvența o părăsise. S-ar fi târguit bucuroasă cu Dumnezeu, dar nu știa sigur dacă îi mai rămăsese ceva de valoare să-I ofere. După câteva momente de tăcere chinuitoare, reuși să spună, stângace, în șoaptă:

– Te rog, Doamne... of, Te rog...

Simți o mână pe umăr. Întoarse încet capul, crezând pentru o clipă, amețită, că rugăciunea îi fusese ascultată, dar degetele de pe clavicula ei nu erau suple și bronzate, ci mari, ca niște lopeți, cu unghii crăpate și murdare.

În cealaltă mână, Zoe Darling ținea o Biblie, cu copertă neagră, încrețită de vreme.

– Haide, ia-o, spuse femeia, dând din cap spre pat. E a lui.

Esmerelda îi dădu drumul, fără tragere de inimă, lui Billy și luă cartea. Spre surprinderea ei, mama lui se așeză în balansoar. Podeaua scârțâi sub greutatea ei, când începu să se legene. Esmerelda își ridică privirea spre ea, printr-o ceață de lacrimi nevărsate.

– Billy a fost primul Darlin' care a învățat singur să citească. Deși femeia vorbise pe un ton simplu și direct, Esmerelda mai că putea să jure că zărise o urmă de tandrețe pe trăsăturile ei necioplite. Când locuiam în Missoura, obișnuia să cioplească fluiere și să le dea la schimb negustorilor de cărți ambulanți. Dar frații lui

au râs mereu de el. Spuneau că cititul era pentru fete. Obişnuiau să îi fure cărţile când nu era pe-acolo şi să le ardă în rezervorul vechi din spatele casei.

Esmereldei i se puse un nod dulce-amărui în gât. Îşi aminti cât de ciudat se purtase Billy când ea îi descoperise teancul de cărţi de la bordel, cărţi inscripţionate cu migală cu numele lui. Chiar negase că ar fi fost ale lui, ca şi când ar fi trebuit să-i fie ruşine pentru că îi plăcea să citească.

Zoe clătină din cap.

– A fost ideea mea să-i dau Biblia familiei. Jasper al meu a fost întotdeauna rău ca un pui de viperă, dar nici măcar el n-a avut curajul să ardă Cartea Sfântă.

Esmerelda deschise Biblia şi răsfoi uşor paginile. Erau aşa de subţiri şi de fragile, încât erau aproape transparente. Şi-l imagină pe Billy, băiat fiind, cu părul lui gălbui strălucind în lumina lumânărilor, lăsându-şi capul într-o parte şi rostind cu răbdare cuvintele de pe pagini. Tulburată de imagine, lăsă cartea să i se închidă în poală.

Zoe Darling se ridică din balansoar, uitându-se de sus la ea.

– M-am gândit că poate l-ar alina să audă din nou câteva din poveştile vechi. I-a plăcut întotdeauna povestea cu Daniel în groapa cu lei şi cea a tipului ăluia, regele David, care l-a împuşcat pe uriaşul ăla fix între ochi.

Când Zoe se duse spre pat, Esmerelda îşi ţinu respiraţia. Femeia întinse mâna, ţinând-o deasupra obrazului fiului ei. Îşi desfăcu încet degetele, ca petalele unei flori sălbatice care nu mai simţise atingerea soarelui de foarte multă vreme. Dar, înainte să îi mângâie pielea fierbinte cu degetele ei bătătorite, îşi strânse rigid pumnul.

– Când a plecat de-aici, spuse ea încet, am ştiut că există deja un mormânt, undeva, cu numele lui săpat pe el. Se întoarse şi o privi pe Esmerelda. Ştii ce obişnuiau să cioplească pe cruci în timpul războiului, când faţa vreunui băiat era spulberată de o ghiulea, sau dacă nu mai rămânea nimeni în viaţă, după o bătălie, care să-i ştie numele?

Esmerelda clătină din cap.

Zoe o privi cu ochi întunecoşi şi plini de amărăciune.

– Iubitul cuiva.

– *Iubitul cuiva*. Esmerelda se cutremură când şi-l imagină pe Billy zăcând într-unul din acele morminte de mică adâncime, fără nume şi plâns doar de cei care nu aveau să ştie niciodată cum, când sau unde murise.

– Dar Billy nu a sfârşit într-un mormânt, spuse Esmerelda cu înverşunare. Şi nu o va face nici acum.

Zoe o privi cu milă sinceră.

– Eşti soţia lui?

Luptându-se cu o dorinţă absurdă de a da din cap că da, Esmerelda şopti:

– Nu. Sunt... „Prietena lui? Angajatoarea lui? Otrava existenţei lui?“ Întrucât numai cea de pe urmă variantă i se păru adecvată, Esmerelda pur şi simplu nu mai spuse nimic.

Zoe Darling scutură un deget spre ea.

– Atunci să nu te uiţi la goliciunea lui, fetiţo. Nu se cade.

Esmerelda râse sceptic. După care, la fel de silenţios precum venise, femeia plecă, lăsând-o pe Esmerelda singură cu fiul ei.

Esmerelda rămase acolo, pe podea, vreme îndelungată, strângând la piept cartea zdrenţuită şi ascultându-l pe Billy cum respira chinuit. În pofida cuvintelor ei îndrăznеţe, firea ei pioasă şi practică o îndemnă să îngenuncheze din nou şi să se roage ca Dumnezeu să-i ierte păcatele lui William Darling şi să-i îngăduie sufletului lui neliniştit o călătorie uşoară spre ceruri.

Esmerelda se ridică în genunchi. Ezită pentru o clipă, după care se băgă în pat lângă Billy, dând-o la o parte pe Sadie, care nu păru deloc mulţumită. Îşi puse uşor capul pe umărul lui, deschise Biblia la Cartea lui Daniel şi începu să citească.

În dimineaţa următoare, Esmerelda deschise ochii şi-l văzu pe Billy holbându-se la ea, ceea ce o sperie atât de tare, încât ţipă şi se rostogoli din pat, căzând peste Sadie, care era la fel de speriată.

Încă stătea culcată pe spate, cu mâinile pe piept, în dreptul inimii care-i bătea nebuneşte, când Billy îşi întinse gâtul peste marginea patului. O şuviţă de păr îi atârna pe ochii mijiţi.

– Chiar ai făcut-o pe mama „cotoroanţă bătrână şi veninoasă“?

Esmerelda se strâmbă când îşi aduse aminte.

– Mă tem că da, mormăi ea, răgușită de la cât îi citise cu voce tare aproape până în zori, când adormise istovită. Mereu am fost tăioasă.

El se lăsă din nou în perne, pe jumătate chicotind, pe jumătate gemând.

– Al naibii noroc pe capul nostru! Având în vedere impulsul tău de a amenința că împușți pe oricine nu-ți face pe plac.

Esmerelda se ridică, revoltată.

– Nu amenințș să împușc pe *oricine*. Numai pe cei din neamul Darling.

I se răspunse cu un sforăit blând, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva visase întregul schimb de replici.

Își înălță capul și se uită nedumerită la Sadie, apoi se ridică în genunchi și privi peste marginea patului. Billy era întins pe spate, cu gura căscată, lăsând să se vadă un șir de dinți albi inegali.

Esmerelda îi atinse pieptul cu o mână tremurândă, având grijă să nu-i deranjeze bandajul. Sub buclele lui gălbui, pielea îi era rece, iar respirația profundă și egală.

Esmerelda se topi de-a dreptul. Își îngropă fața în mâini, șuierând o mulțumire la fel de fierbinte, dar deloc mai coerentă ca rugămințile ei de mai devreme către Dumnezeu. Părea pur și simplu că rămânea fără cuvinte când venea vorba de Billy.

Simți o mână prin păr. Își înălță privirea și-l văzu pe Billy holbându-se din nou la ea, cu ochii lui gri-verzui plini de durere.

– Nu plânge, scumpo, șopti el, ștergându-i o lacrimă de pe obraz cu degetul mare. Înainte ca ochii să i se închidă încet, murmură: N-am vrut niciodată să te fac să plângi.

Billy dormi toată ziua aceea și jumătate din următoarea. Nu mai era somnul acela agitat și febril al unui om pe moarte, ci unul profund și natural al unui trup care încerca să își revină după o luptă istovitoare cu moartea. Până și Sadie păru să simtă că starea i se îmbunătățea, deoarece îl părăsi pentru prima dată de când fusese împușcat și alese să o urmeze agale pe Zoe cea indiferentă.

În după-amiaza următoare, când Esmerelda intră cu ligheanul de tablă să-i facă baie, Billy era întins pe spate, cu capul și umerii

sprijiniți pe niște perne. Pieptul îi era expus și un picior lung acoperit cu păr aspru auriu îi ieșea de sub așternut. Doar când îl stropi pe picioare, Esmerelda își dădu seama că acesta se holba la ea.

„Nu te uita la goliciunea lui, fetițo. Nu se cade."

Deși așteptase special ca Zoe să iasă apăsat din casă ca să-și vadă de treburile ei de după-amiază, urmată de Sadie cea proaspăt îndrăgostită, Esmerelda tot se înroși când își aminti mustrarea mamei lui. O avertizare nedreaptă, desigur, se gândi ea și pufni jignită, întrucât avusese mare grijă să protejeze atât modestia lui Billy, cât și pe a ei, cât timp îl îngrijise. Își ținuse ochii închiși și fața întoarsă pentru toate sarcinile, în afară de cele mai nevinovate dintre ele.

Cu toate acestea, astăzi, când se apropie de patul lui, se simți ciudat de agitată. Acum că pielea lui își recăpătase culoarea rozalie sănătoasă și barba care îi acoperea maxilarul aducea cu cea a unui proscris, Billy părea cumva mai mare și mai plin de bărbăție.

Esmerelda așeză ligheanul pe scăunelul de lângă pat și înmuie cârpa în apa cu săpun. Apa călduță i se prelinse printre degete în timp ce îl șterse încet cu buretele pe Billy pe față și pe gât. Înmuie cârpa din nou și îl șterse pe piept, având grijă să nu ude bandajul curat pe care îl înfășurase peste pieptul lui lat în dimineața aceea. Apa forma mărgele ce aduceau a roua de dimineață în firele ondulate de păr de pe pieptul lui, sub bandaj, care se scurgeau apoi de-a lungul V-ului care se îngusta spre abdomenul lui întins.

Când Esmerelda urmă traseul apei, ștergând excesul acesteia, Billy se foi și gemu. Ea își trase mâna, înfiorată, căindu-se. Probabil că baia îi provoca acestuia mai multă neplăcere decât anticipase ea.

Îl atinse mai încet, mângâindu-l doar, însă el se zvârcoli atât de violent, încât o obligă să prindă cearceaful, ca să nu-i cadă de pe șoldurile suple.

Își șterse fruntea cu antebrațul și se uită spre fereastră, încruntată. Chiar dacă un grup capricios de nori flirta cu soarele, în cameră părea a fi foarte cald.

Tot mai nemulțumită, trase cearceaful în sus peste pieptul lui Billy, apoi i-l dădu la o parte de pe picioare. Chiar dacă încercă să i le spele repede, erau atât de lungi, încât i se păru că dură

o veşnicie. Picioarele aveau oase la fel de lungi şi erau la fel de bine sculptate ca restul trupului.

Când termină, Esmerelda trase uşor cearceaful în sus, acoperindu-l de la gât până la picioare.

Înmuie din nou cârpa în apă şi înghiţi în sec. Iată partea de care se temuse. Când Billy se zbătuse în strânsoarea bolii şi a febrei, păruse firesc să îl spele ca şi când ar fi fost un copil. La urma urmei, îşi spusese ea cu asprime, era ca şi cum şi-ar fi spălat frăţiorul, lucru pe care trebuise să îl facă destul de des până când acesta crescuse suficient de mare ca să se spele singur.

Esmerelda refuza să fie descurajată de această sarcină. Ignorând faptul că respiraţia o trădase şi i se accelerase, îşi întoarse faţa, închise ochii şi strecură cârpa sub cearceaf.

Billy gemu. Esmerelda îşi trase mâna înapoi şi îndrăzni să se uite la faţa lui. Acesta se odihnea încă într-un repaus angelic, genele lui cu margini aurite netrădând vreo emoţie.

Încercând din răsputeri să se lupte cu nenorocitele de emoţii care îi făceau inima să îi bată cu putere şi urechile să îi ţiuie, bägă din nou mâna sub cearceaf. Când dădu cu cârpa de căldura pielii lui, aproape că ar fi jurat că era ceva diferit la el azi. Îşi continuă explorarea, curioasă. Ochii i se dilatară de la şoc. Clar era ceva diferit.

Simţindu-se de-a dreptul ridicolă şi păcătoasă, ridică cearceaful şi aruncă o privire iscoditoare dedesubt.

– Ai găsit ce căutai, ducesă?

Capitolul 19

Esmerelda încremeni când auzi vocea aceea tărăgănată inconfundabilă. Primul ei instinct a fost să arunce prosopul din mână, să sară din pat şi să-şi ascundă mâinile la spate, ca şi cum ar fi fost prinsă furând din borcanul cu dulciuri.

Se strădui totuşi să se liniştească şi, după ce lăsă în jos cearceaful, îl privi pe Billy în ochi.

– Căutam prosopul.

– Pe cel din mâna ta? îi răspunse Billy, ridicând o sprânceană.

Esmerelda aruncă o privire la prosopul ud, copleşită de o dorinţă disperată de a i-l arunca în faţă şi de-a o lua la fugă.

– Ah! spuse ea, refuzând să lase ca roşeaţa care îi înfierbânta obrajii să îi afecteze demnitatea. Puteam să jur că l-am scăpat.

– Iar eu puteam să jur c-am murit şi am ajuns direct în rai.

– Am mai discutat despre asta, domnule Darling, şi v-am spus că mă îndoiesc că aceasta ar fi destinaţia dumneavoastră finală.

Esmerelda îşi făcu de lucru şi aşeză prosopul pe marginea ligheanului, dar nu se putu abţine să nu-i arunce o privire pe furiş lui Billy, pe sub gene. Vulnerabilitatea lui recentă o făcuse să uite cât de periculos era de fapt.

În timpul în care ea nu îi acordase atenţie, acesta îşi sprijinise mâinile sub ceafă. În urma mişcării degajate, prosopul pe care ea i-l aranjase cu atâta minuţiozitate alunecase de pe pieptul lui, dezgolindu-l până la talie. Strălucirea înfierbântată din ochii lui care îi urmăriră fiecare mişcare o avertiză că nu era chiar atât de indiferent pe cât părea. Îi lipsea o pălărie, o ţigară în gură şi un pistol în mână, şi ar fi arătat la fel de ameninţător ca atunci când se cunoscuseră.

De atunci, învăţase că existau emoţii mai periculoase pentru inima unei femei decât un glonte tras dintr-un Colt de calibrul 45. Încremeni şocată când Billy se întinse după ea şi o apucă de încheietura mâinii. La început se gândi că voia să o tragă în pat lângă el, dar acesta doar îi întoarse mâna cu palma în sus şi i-o pipăi cu degetul mare, atât de meticulos, încât un fior păgân de anticipare îi străbătu întreg corpul.

– Nu, nu este nici o îndoială în privinţa asta! spuse el. Cu siguranţă nu au fost ghearele unui demon răscolindu-mi trupul muritor, ci mâinile unui înger. S-ar putea ca, până la urmă, să-mi fie hărăzit să ajung în rai.

Privirile li se întâlniră, a ei prudentă, a lui cunoscătoare, ca şi cum ar fi putut să-i discearnă cele mai întunecate taine printr-o simplă clipire uşuratică a genelor. Esmerelda se străduia atât de tare să nege tot ce descoperise despre ea însăşi în ochii lui gri-verzui, încât dură o vreme până să priceapă ce-i spusese.

– Erai treaz? strigă ea, smucindu-şi mâna dintr-a lui.

El îşi încrucişă braţele şi ridică din umeri, dar zâmbetul lui afectat, diabolic, îi strică gestul apologetic.

– Doar de când m-ai spălat după urechi. Şi ce bine te-ai descurcat!

Esmerelda se făcu albă ca varul când îşi aminti cu câtă tandreţe îl îngrijise, cum mâinile o trădaseră şi zăboviseră pe conturul musculos al pieptului lui, pe abdomenul întins, pe pulpele şi coapsele lui lungi şi zvelte. Îşi aminti şi geamătul lui chinuit când vârâse pentru prima dată prosopul sub cearceaf. Nici nu voia să îşi imagineze la ce se va fi gândit el când o simţise mângâindu-l cu atâta familiaritate. Închise îngrozită ochii şi îşi înăbuşi un geamăt.

Roşeaţa din obrajii ei o făcea să pară la fel de febrilă ca Billy. Doar că febra lui nu avea nimic de-a face cu rănile, ci cu felul delicios în care Esmerelda îl atinsese peste tot. Nu îşi amintea ultima dată când se simţise atât de vulnerabil la atingerea unei femei.

Când se trezise prima oară şi îi simţise mâinile atingându-l, înlemnise, dorindu-şi să o oprească şi, în acelaşi timp, îngrozit dacă ar fi făcut-o. Apoi, fierbinţeala începuse să i se strecoare prin vene ca melasa încinsă, scurgându-se în jos cu fiecare atingere a prosopului, cu fiecare frecare uşoară şi rece a vârfurilor degetelor ei pe trupul lui înfierbântat, până când se cristaliză în vintre, în spatele unei dureri pe cât de dure, pe atât de dulce. O durere care devenise practic intolerabilă când îl atinsese, curioasă, când se uitase scurt, adorabil de obraznică, pe sub cearşaf.

O întrerupsese nu pentru a o face să se simtă prost, ci pentru a nu se umili pe sine. Şi încă se temea că avea să o facă atunci când o văzuse clar pentru prima dată şi simţise un junghi de durere în inimă.

– Ce-ai păţit, scumpo? Arăţi ca naiba.

Esmerelda deschise ochii şi văzu că Billy nu o mai privea a tachinare, ci încruntat. Îşi trecu mâna prin părul ud leoarcă. Se ocupase prea mult să-i facă lui ochi dulci şi uitase de cum arăta ea. Însă dincolo de privirea lui atentă şi cercetătoare, Esmerelda deveni dureros de conştientă de umbrele deloc măgulitoare de sub ochii

ei; de rochia încreţită pe care o spălase la mână, o storsese şi o îmbrăcase pe când era încă udă; de cârlionţii transpiraţi care i se lipeau de tâmple.

Billy însă nu se încrunta din pricina chipului ei, ci a trupului ei. Întinse o mână şi o apucă pe după talie ca şi cum ar fi fost pe punctul de-a începe un vals formal.

– Îţi simt coastele. Eşti numai piele şi os.

Esmerelda ridică din umeri, mişcată de groaza lui.

– Cred că am fost prea ocupată să îţi vâr ţie supă pe gât şi-am uitat să mai înghit şi eu din când în când.

Billy se îngrijoră şi mai tare.

– Cât timp?

– Opt zile.

Billy se prăbuşi pe perne, privind-o tăios şi îmbufnat.

– N-am uitat că ai fi putut fi tu în locul meu, zăcând în pat cu un glonte în spate. Nu aveai de ce să te arunci în faţa fratelui tău, care nu e bun de nimic. Aveam de gând doar să-l rănesc uşor.

– Unde? În inimă?

Privirea lui Billy se întunecă pe sub pleoapele-i grele.

– În degetul cu care apăsa pe trăgaci.

Esmerelda ridică sceptică din sprânceană, ştiind că probabil ar fi fost în stare să împuşte şi o cuticulă de pe degetul mare al lui Bartholomew fără să-i atingă măcar articulaţia. Se simţi obligată să îşi apere fratele.

– Chiar dacă tu ai o părere foarte proastă despre fratele meu, să ştii că nu este un om de nimic. E doar tânăr şi dezorientat.

– Lacom, răsfăţat, periculos.

– L-am crescut cum am putut mai bine, strigă Esmerelda, întristată. Nu a dus lipsă de nimic!

– Poate că tocmai asta e problema, răspunse Billy liniştit.

Esmerelda se întoarse cu spatele la pat, compasiunea lui părându-i-se mai osânditoare decât învinuirea. Poate că sosise timpul să afle cât de departe mergea trădarea. Se uită lung la perete, fără să clipească, şi îi puse întrebarea care o bântuise din momentul în care Bartholomew îl acuzase făţiş.

– Poliţistul acela judiciar corupt te-a plătit ca să îmi omori fratele?

– Nu.

Esmerelda se întoarse agitată, gata să ierte totul, dar se opri când văzu lumina rece, metalică din privirea lui Billy.

– M-a plătit ca să îți omor iubitul.

– Cu cât? şopti ea, când găsi suficientă forță să o facă.

– O mie de dolari. Cinci sute în avans. Cinci sute când terminam treaba. De asemenea, mi-a promis amnistie pentru mine și frații mei, și postul de polițist judiciar adjunct.

Esmerelda se așează pe pat, ca să nu cadă din nou. Sughiță scurt, isteric.

– Măcar nu poți fi acuzat că te-ai vinde ieftin. Ținând cont de generozitatea polițistului judiciar, probabil că oferta mea ți s-a părut de-a dreptul patetică.

Billy își trecu degetul pe brațul ei, încet, ispititor, lucru care o făcu să își simtă pulsațiile puternice ale inimii în gât.

– Crede-mă, nimic din ce mi-ai oferit tu nu a fost patetic.

Esmerelda înghiți în sec, hipnotizată de strălucirea care pâlpâia în privirea lui. Nici un bărbat nu o mai privise așa până atunci. Nu știa dacă să se teamă sau să se simtă flatată. Sau poate puțin din amândouă.

Nu-i dăduse de ales decât să îl înțeleagă în mod deliberat greșit. Se ridică, astfel încât să nu o mai poată atinge.

– Ai perfectă dreptate. Sunt sigură că bunicul meu ar considera oferta lui Winstead o sumă meschină în comparație cu bogățiile pe care i le va oferi celui care îi găsește nepotul.

– Ah, da, desigur. Bunicuțul tău. Ducele.

Chiar dacă expresia lui Billy era afabilă, Esmerelda își dădu seama că râdea de ea. Ceea ce o făcu să vrea să îl prindă la rândul ei cu minciuna. Miji ochii la el.

– Conform reputației dumitale, domnule Darling, când vrei să omori pe cineva, se pare că nimic nu te oprește. Totuși, l-ai lăsat pe fratele meu să iasă din bancă teafăr și nevătămat. Chiar și *după* ce te-a împușcat.

Nimerise drept la țintă. Încruntat, Billy își îndreptă degetul spre ea.

– Înainte să te gândești că am intenționat de la bun început să îl las în viață, ar trebui să știi că, la un moment dat, în bancă, înainte să îmi dau seama că Bart chiar era fratele tău, l-aș fi ucis.

– Dar n-ai făcut-o! răspunse ea încet. Când el își feri privirea în loc să răspundă, ea se întoarse spre fereastră. Bartholomew e acolo, undeva. La fel și polițistul acela judiciar care îl vrea mort.

Billy încuviință cu îndârjire.

– Imediat ce voi fi în stare, intenționez să rectific situația.

– În regulă, însă pentru cine vei lucra atunci? Pentru mine? Ezită preț de o secundă, știind că probabil risca mai mult decât viața fratelui ei, apoi adăugă: Sau pentru Winstead?

El o privi tăcut preț de o clipă, apoi îi răspunse:

– Afacerile dintre fratele tău și Winstead m-au convins că nu se poate avea încredere în nenorocitul ăla de yankeu. Dar, așa cum m-ai asigurat în bancă – spuse el pe un ton tărăgănat și mieros, stârnindu-i Esmereldei o senzație fierbinte și mătăsoasă –, întotdeauna îți plătești datoriile.

Esmerelda văzu în ochii lui închiși reflexia sărutului nebunesc pe care i-l dăduse în acel moment disperat. Degeaba sperase că delirul cauzat de șoc și de durere fusese prea puternic ca să-și mai amintească promisiunea necugetată pe care i-o făcuse. Se înfurie pe el pentru că îi dăduse în vileag cacealmaua, așa că se întoarse și-o porni spre ușă.

– Ducesă?

– Da? se opri ea înțepată din drum, încercând să se hotărască dacă să-i accepte scuzele sau să îl lase să fiarbă în propriile-i regrete pentru o vreme.

– Parcă nu ai terminat cu baia, nu-i așa? Cu o expresie de inocență pe față, Billy apucă prosopul din lighean și i-l întinse. Speram că ai putea continua de unde ai rămas.

Zâmbetul dulce, frigid al Esmereldei ar fi trebuit să îl avertizeze, dar Billy era prea fermecat de faptul că venea spre el, nerăbdătoare, ca să mai fie atent la furnicăturile de pe ceafă.

– Aveți dreptate, domnule Darling, câtă neatenție din partea mea. *Ridică cu grijă ligheanul, apoi continuă:* Am uitat să vă clătesc.

Renunțând la orice modestie feciorelnică, Esmerelda trase cearșaful și îi răsturnă ligheanul cu apă rece în poală. Pe când ieșea din cameră, trântind ușa în urma ei, răcnetul de mânie al lui Billy se amestecă cu hohotele lui de râs.

– Așteaptă numai! Am să te prind eu, fetițo! Jur c-am să te prind! strigă el după ea.

Esmerelda se sprijini pe ușă, înăbușindu-și un hohot neajutorat de râs cu mâna.

– Mă tem că exact asta vei face! șopti ea.

Spre ușurarea Esmereldei, Billy păru că își recâștigase forțele îndeajuns încât să se spele și să mănânce singur. Îl verifică mai târziu în după-amiaza aceea și descoperi cearceafurile atârnate pe pervaz la uscat, iar pe Billy în fața unei oglinzi fără luciu, bărbierindu-se cu un brici cu mâner din os. Chiar dacă trebuia încă să se sprijine cu o mână de perete, privirea pe care i-o aruncă în oglindă fu suficient de pătrunzătoare încât să o facă să plece degrabă din cameră.

În noaptea aceea, Esmerelda dormi învelită cu o cuvertură pe podeaua camerei principale, în loc să doarmă în balansoarul de lângă patul lui Billy. În dimineața următoare, când se trezi, simți o aromă ispititoare de biscuiți pufoși și șuncă sfârâitoare.

Stomacul îi chiorăi de plăcere, semn că își redobândise pofta de mâncare. Se împletici spre masă, învelită cu cuvertura zdrențuroasă pe care și-o înfășurase peste cămașa de noapte.

Se uită de jur împrejur și descoperi, spre uimirea ei, că Billy își făcea de lucru cu plita din fontă în timp ce Zoe aștepta la masă. Sadie stătea ghemuită la picioarele femeii, cu ochii ei mari și căprui umezi și plini de speranță.

Billy era îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni, în jurul pieptului purtând un bandaj alb ca zăpada. Esmerelda îi văzu mușchii spatelui ondulându-i-se când întoarse un ou cu o precizie uluitoare, și simți cum i se usucă gura de așa o sete, încât se temu că nu avea să și-o potolească nici dacă ar fi băut tot urciorul cu lapte de pe masă.

Sub privirile ei, Billy trânti un ou pe o farfurie, pe care i-o întinse mamei lui.

Zoe strâmbă din nas ca și cum Billy ar fi scuipat în aluatul pentru biscuiți și ar fi asezonat șunca cu praf de arsenic, nu cu piper. Așeză farfuria pe podea. Sadie își vârî botul în ospăț, lovindu-și fericită coada de piciorul mesei.

Fără să piardă o secundă măcar, Billy îi întinse o altă farfurie Esmereldei. Ouă galbene, moi la mijloc și perfect prăjite pe margini, șuncă prăjită crocant, biscuiți aurii bine crescuți. Suspină de fericire. Existaseră dimineți în viața ei în care și-ar fi vândut coada împletită pentru un astfel de ospăț. Îi zâmbi recunoscătoare lui Billy, dar acesta se întorsese deja spre plită.

– 'Neața, fetițo! spuse Zoe cu o voce care l-ar fi făcut chiar și pe Virgil să tresară.

Luată prin surprindere de buna dispoziție a femeii, Esmerelda aproape că se înecă cu biscuiții.

– B-b-bună dimineața, doamnă Darling.

– Haide, n-are nici un rost să fim atât de scorțoase. Zoe se întinse peste masă și o bătu ușor, matern, pe mână pe Esmerelda. Poți să îmi spui „mamă".

Esmerelda căscă gura spre laba masivă, maronie, care îi acoperise întru totul mâna. Dură o clipă până să își dea seama că femeia se purta drăguț cu ea nu pentru că ar fi fost cuprinsă de un elan brusc de milă creștinească, ci ca să-i facă în ciudă fiului ei. După grimasa pe care o făcu Billy când își puse farfuria pe masă și se așeză pe scaunul din fața ei, Esmerelda își dădu seama că și el credea același lucru.

Zâmbetul lui Zoe era chiar mai intimidant decât privirea ei încruntată. Înainte să apuce să răspundă, Esmerelda trebui să înghită o jumătate de pahar de lapte ca să deblocheze bucățica de biscuit ce-i rămăsese în gât.

– Este foarte generos din partea dumneavoastră, doamnă. Mama mea a murit când eram doar o fetiță.

Esmerelda încercă să nu se ghemuiască atunci când Zoe apucă un colț al cuverturii și se întinse să-i șteargă mustața de la lapte.

– Mi-am dorit adesea să fi avut o fiică în loc de o mulțime de fii de doi bani. Chiar dacă se căsătoresc, fiicele rămân întotdeauna credincioase mamelor lor. Zoe clătină trist din cap a regret. Orice femeie trebuie să aibă o fiică. Cel puțin așa, când fiica o să aibă

la rândul ei copii, o să înțeleagă durerea cumplită prin care a trecut mama ei ca să o nască și să o crească.

Cu gândul la Bartholomew, Esmerelda îi zâmbi trist și fad mamei lui Billy.

– Poate că suferința ta nu este chiar atât de lipsită de prețuire precum te temi tu.

Zoe se uită urât la Billy.

– Băieții mei n-au apreciat niciodată nimic ce nu putea fi mâncat, furat sau fu...

Billy se opri din înfulecat ouă, îndeajuns cât să-și dreagă glasul și să se uite calm la mama lui. Aceasta pufni, dar se supuse și tăcu. Esmerelda își apucă furculița, iar cu cealaltă mână își dădu după ureche o șuviță de păr îndărătnică.

– La naiba, fetițo! Nu tre' să mănânci cu părul atârnându-ți așa, peste tot chipul ăla drăguț al tău.

Înainte să apuce să se împotrivească, Zoe se duse deja și scoase o panglică decolorată din cutia ei de cusut. Esmerelda se încordă când Zoe îi strânse părul, așteptându-se să i-l smulgă de tot, dar mâinile mari ale femeii erau surprinzător de blânde. În timp ce Zoe îi legă panglica într-un nod grosolan la ceafă, Esmerelda își ridică privirea și văzu o sclipire stranie în ochii lui Billy.

– Gata. Nu-i așa că-i drăguță? spuse Zoe și se dădu un pas în spate să-și admire opera.

– Mulțumesc, doamnă, ăăă... adică am vrut să spun... hmm... Esmerelda trebui să-și dreagă glasul de două ori înainte să reușească să behăie... *mamă*.

Billy rânji și se aplecă înainte, punându-și coatele pe masă.

– Dat fiind că nu mai trebuie să fim atât de formali pe-aici, doamnă Darling, pot să vă spun și eu *mamă*?

Zoe îl privi încruntată. Înșfăcă o secure de pe perete și se îndreptă cu pași apăsați spre ușă, ca un fel de luptător norvegian în căutarea vreunui biet animal pe care să-l măcelărească. Sadie țopăi după ea, cu urechile lungi fluturându-i în briza matinală.

Billy se întoarse la micul lui dejun, ca și cum întregul incident nici măcar nu s-ar fi întâmplat.

– Nu te deranjează deloc să o auzi pe mama ta vorbind cu atâta asprime? îl întrebă Esmerelda.

– Are tot dreptul s-o facă! îi răspunse el, mușcând dintr-un biscuit și mestecând cu poftă. În plus, de paisprezece ani nu am auzit-o niciodată vorbind atât de mult. Înghiți biscuitul cu o gură de lapte. Esmerelda văzu cum își linse cu limba caimacul de pe buza de sus. Când i-am spus că mă întorc în Missouri să mă alătur lui Bill-cel-Sângeros și celorlalți băieți, n-a scos o vorbă. Bănuiesc că, fiind singurul care a venit în New Mexico cu ea, să o vadă așezată la casa ei, s-o fi gândit că aveam de gând să rămân cu ea. Când am ieșit pe ușă, nu s-a enervat și nici nu m-a rugat să nu mă duc. Clătină din cap cu tristețe. M-aș fi simțit mai bine dacă m-ar fi oprit și mi-ar fi tras o palmă. Dar bănuiesc că și-a epuizat toate lacrimile și implorările în Missouri, când l-au spânzurat pe tata. Își plecă capul și luă o gură de șuncă, însă nu înainte ca Esmerelda să vadă umbra care îi învăluise privirea. N-am putut niciodată îndura să văd o femeie plângând. Ea n-a înțeles că trebuia să mă duc după ei, pentru că o făcuseră pe mama să plângă.

– Ai fost acolo! șuieră ea, uluită. În noaptea în care a murit tatăl tău.

El încuviință scurt din cap.

– Eram doar un băiețel pipernicit de treisprezece ani, dar tot am încercat să-i opresc. Soldații însă nu m-au lăsat. Când au plecat și am tăiat sfoara, era deja prea târziu.

Ce cuvinte simple! Ce scenă intensă. Chiar și cu ochii închiși, Esmerelda își imagină scena.

– Am știut că, dac-aș fi avut un pistol, i-aș fi putut opri. Atunci am jurat să port întotdeauna unul la mine.

Esmerelda se simți datoare să-l contrazică, în ciuda strălucirii glaciale din privirea lui.

– Dacă ai fi avut un pistol, probabil că te-ar fi omorât și pe tine, iar mama ta și-ar fi petrecut ultimii paisprezece ani jelindu-vă pe amândoi.

– Cred că a făcut-o oricum. După o clipă, continuă: Nu pot să o acuz că s-a supărat așa de tare când am plecat. Eram ultima ei speranță. Întotdeauna a visat că băieții ei aveau să devină mai mult decât niște fermieri murdari. Sau infractori. Fratele ei preferat era om al legii în Springfield.

Faptul că Billy se concentra atât de tare asupra micului dejun lăsa să se înțeleagă mai mult decât intenționase.

– Cred că te-a iubit foarte mult, spuse Esmerelda încet.

El îi zâmbi sfios.

– Jasper avea dreptate. Mama a fost întotdeauna părtinitoare cu mine. La naiba, am noroc că frații mei nu m-au aruncat într-o fântână ori nu m-au vândut unor madianiți aflați în trecere.

Fu rândul Esmereldei să îl privească inocent.

– Ca să vezi, domnule Darling, de unde ar fi aflat un analfabet autodidact și păgân ca dumneata o astfel de poveste?

– Cred că am auzit-o pe undeva, bombăni el, și mușcă zdravăn dintr-un biscuit.

Esmerelda știa exact unde o „auzise": între coperțile de piele crăpate ale vechii Biblii de familie. Dar, dacă ar fi insistat, știa că Billy ar fi negat. Așa cum negase că ar fi deținut toate acele cărți care celebrau faptele de vitejie ale unor oameni ai legii faimoși. Așa cum ar fi negat că insigna de polițist judiciar adjunct arătase atât de firesc în mâna lui.

– Mama obișnuia să-mi păstreze cele mai alese bucăți din tot ce gătea, chicoti el și continuă: O necăjeam îngrozitor când gătea. Ea se prefăcea enervată și mă alunga din bucătărie cu șorțul, dar când mă strecuram înapoi, bolul mă aștepta pe masă nepăzit, numai bun de lins. Da, spuse el încet. Mă iubea.

„Cum să nu-l iubească?"

Gândul îi veni pe neașteptate Esmereldei, atât de clar, încât se îngrozi preț de o clipă ca nu cumva să-l fi rostit cu voce tare.

Cum să nu iubească Zoe Darling un copil cu părul bălai, cu o sete de a învăța atât de puternică, încât ar fi riscat să fie umilit și torturat fizic doar ca să și-o potolească? Cum să nu iubească un băiat zvelt și frumos, suficient de isteț ca să-și poată folosi inteligența pentru a supraviețui abuzurilor fraților lui? Cum să nu iubească un băiat care văzuse și făcuse lucruri pe care nici un băiat nu ar fi trebuit să le vadă sau să le facă și care, cu toate acestea, devenise un bărbat cu o inimă atât de bună, încât nu ezitase să-i ia apărarea unei cățele cu ochi triști, plină de purici, ale cărei zile de vânătoare se sfârșiseră de mult?

„Cum să nu-l iubească?"

Timpul parcă se dilatase într-un vals visător al firelor de praf din jurul lui Billy, iar Esmerelda își dădu seama că nu se mai referea la Zoe. Se ridică în picioare brusc, aproape răsturnându-și scaunul.

Billy o privi încruntat.

– Ce-ai pățit, scumpo? Ești albă ca varul. Mirosi paharul lui gol. A fost stricat laptele?

Esmerelda împinse scaunul la o parte, cu un zgomot cumplit, și o apucă spre camera alăturată.

– O, nu. Laptele a fost foarte bun. Cred că altceva nu mi-a priit.

Acel ceva era înalt și zvelt, cu un zâmbet leneș și ochi înșelători de adormiți, care mijeau chiar și acum, căutând firul de adevăr din țesătura ei de minciuni cusute cu ață albă.

Esmerelda dădu să plece, dar pătura i se înfășură în jurul gleznelor. Billy sări de la masă și o prinse de braț, sprijinind-o, dar atingerea lui îi pârjoli pielea. Esmerelda privi în ochii lui verzi fumurii cu un amestec neajutorat de uimire și de disperare. Ajunsese prea târziu. Nici măcar reflexele lui de ucigaș profesionist nu o puteau opri din cădere. Căzuse deja. Tare.

Și lovitura îi tăiase respirația.

Își smuci brațul din strânsoarea lui Billy și fugi din încăpere, ca și când Zoe Darling și o hoardă de uriași cu securi în mână ar fi tunat și fulgerat în urma ei.

Capitolul 20

Moartea îl pândea pe Bartholomew Fine.

Îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, își pusese tabăra lângă peștera din canionul unde se ascunsese Bartholomew după ce fugise din banca din Eulalie. Era mai arătoasă decât își imaginase Bart: o amăgitoare desăvârșită, cu vocea tărăgănată, leneșă și cu un zâmbet constant pe buze. O tovarășă credincioasă și o parteneră de discuție plăcută. Chiar dacă era prietenoasă,

Bart nu s-ar fi gândit niciodată să i se adreseze pe numele mic, ci în mod respectuos, cu apelativul „doamnă".

Doamna Moarte își purta centura pentru arme pe coapse. O pălărie cu boruri largi, lăsată, îi umbrea chipul. Bartholomew se temea constant de momentul acela inevitabil când avea să o împingă pe spate elegant, cu un deget, dezvăluind focul demonic care i se ascundea în privire.

Când nu mai putea îndura suspansul, își întorcea privirea de la gura peșterii și sorbea adânc din sticla de whisky. Nu fusese niciodată un mare băutor. Cu toate acestea, în jurul lui în peșteră era plin de sticle goale. Chiar dacă ar fi preferat să moară decât să recunoască așa ceva în fața indivizilor care îl numiseră pentru scurt timp șeful lor, gustul de alcool îl făcea să se simtă rău. Dar se simțea și mai rău când se gândea la posibilitatea de a fi nevoit să înfrunte năluca ce stătea la pândă lângă peșteră, lucidă.

Își petrecea zilele cuibărit lângă peretele peșterii, paralizat de frică. Într-o dimineață, se dusese într-un colț mai întunecat al cavernei să se ușureze, dar se trezise față în față cu reflexia lui în ciobul de oglindă pe care îl folosise ca să-și tundă barba pe când el și banda lui folosiseră peștera ca ascunzătoare. Se dăduse rapid în spate, scâncind ascuțit, abia recunoscând creatura sumbră care se holba la el cu ochi sălbatici, roșii și cu o barbă stufoasă. Își acoperise fața cu mâinile și se împleticise înapoi spre perete, râsul doamnei Moarte răsunându-i în urechi.

Noaptea era cel mai groaznic. Chiar dacă frigul care se lăsa pe furiș în deșert, după asfințitul soarelui, făcea ca degetele de la mâini și de la picioare ale oricărui bărbat să îl furnice și să îl doară, doamna Moarte nu aprindea niciodată focul. Prefera frigul.

Bartholomew se lupta cu somnul, trupul lui extenuat zvâcnind din cauza efortului, dar ochii îl trădau întotdeauna, lăsându-se duși de val și închizându-se, aruncându-l în beznă.

De fiecare dată când închidea ochii, vedea sânge scurgându-se dintr-o rană proaspătă și întunecată. Strângându-se pe podea. Îmbibând albul pur al mănușilor surorii lui. Dar mai îngrozitor ca sângele era privirea din ochii Esmereldei, privire pe care aproape că nu o recunoscuse din prima, deoarece îi era atât de străină.

„Rușine!"

Sora lui, care îl așteptase entuziasmată și mândră de fiecare dată când el se întorcea de la școală cu vreo poveste scrisă neîndemânatic în mâna lui dolofană; care făcuse caz și se mândrise chiar și cu cele mai umile încercări ale lui de-a scrie poezii cu rimă chinuite; care îl ținuse indignată în brațe în vreme ce-și deplânsese dezamăgirea față de vreun coleg care, deși mai puțin talentat decât el, câștigase concursul anual de eseuri sponsorizat de *Gazette*, sora lui era acum rușinată de el.

Într-o noapte, după ce stătuse ascuns în peșteră mai bine de o săptămână, imaginația lui torturată iscodi un nou sfârșit pentru visele lui haotice. Un sfârșit în care Esmerelda zăcea întinsă pe podea, într-o baltă de sânge, împușcată în inimă chiar de el.

Bartholomew se trezi din somn, cu inima bătându-i nebunește în piept, cu cămașa îmbibată de sudoare. Starea lui de inconștiență îi oferise doamnei Moarte ocazia să se furișeze puțin mai aproape de el. Atât de aproape, că Bart îi putea auzi respirația aspră în întuneric.

Obrajii lui Bartholomew erau umezi de la lacrimi. Se linse pe buza de sus, precum copilul mucos de altădată. Doar că de data aceasta, Esmerelda nu mai era lângă el să îi ofere batista și să îi amintească cu blândețe să își sufle nasul.

Își lăsă capul în mâini și se întrebă cum de stricase totul atât de tare, atât de repede. Când îl crease pe Bart-cel-Negru, voise ca acesta să fie un personaj, eroul imoral, dar totuși fermecător al primului său roman. Folosind o parte din banii pe care Esmerelda îi strânsese pentru educația lui, își cumpărase un costum scump și un Colt nou și strălucitor. Își mai liniștise conștiința care îl chinuise promițându-și că avea să câștige de două sau chiar de patru ori mai mult decât cheltuise, din drepturile de autor pentru primul lui roman. Se va fi întors la Esmerelda triumfător, ca un autor recunoscut, cu bani suficienți pentru amândoi.

Îmbrăcat la patru ace, cu costumul lui nou și frumos, începuse să frecventeze saloanele și sălile de jocuri de noroc. Își imagina dialogul dinainte, după care se grăbea în camera de hotel înainte de zori, ca să-și înregistreze impresiile în jurnal.

Descoperise în scurt timp că interpretarea unui rol putea fi o experiență amețitoare. Femei care nu s-ar fi sinchisit de un tânăr durduliu și sfios care studia la Boston College ca să devină

profesor sau funcționar administrativ începură să i se aplece peste umăr lui Bart-cel-Negru sau să îi șoptească la ureche ce carte să joace. Pentru el, parfumul lor de mosc și greutatea sânilor care îl apăsau pe spate erau mai amețitoare ca orice pahar de coniac. Înainte chiar să își joace ultima carte și ele să-l ia de mână și să-l conducă în sus pe scări, era deja atât de beat de dorință, că nu le putea rezista.

Acolo se născuse reputația lui: în întuneric, printre așternuturi, cu acele mâini fine ca de catifea călăuzindu-l spre bărbăție. Le punea să jure că păstrează secretele, apoi le povestea cu o voce răgușită și pasională despre trenuri pe care le jefuise, femei pe care le iubise, bărbați pe care îi omorâse. Se ridica dintre așternuturile șifonate, își prindea cartușiera cu gesturi sigure și ferme, apoi le săruta fierbinte și animalic de parcă ar fi fost pentru ultima oară. După plecarea lui, femeile mergeau la celelalte târfe. Șoaptele lor înăbușite și tremurul lor de plăcere îl ajutară să își țească propria legendă.

În scurt timp, bărbații începură să fie atrași la rândul lor de el. Bărbați disperați. Bărbați leneși. Bărbați avizi. Bărbați ca Flavil Snorton, care spera doar să se afle în tovărășia lui când arunca în aer următorul seif sau oprea o altă diligență. Desfătându-se în respectul și adorația lor, Bartholomew simțise cum dispare încet în pielea creației lui, fără să comită vreodată cu adevărat o infracțiune.

Se simțea chiar confortabil în rolul acela în noaptea în care Thaddeus Winstead intrase în saloonul din Santa Fe, unde Bart-cel-Negru se întreținea cu unii la un joc de poker. Atât de confortabil, încât îl lăsă pe Bart să vorbească, în timp ce Bartholomew Fine își privea personajul cu gura căscată, mut de uimire în fața îndrăznelii lui.

Din păcate însă, Bart-cel-Negru, cu pistoalele lui strălucitoare cu care nu trăsese niciodată și cu imaginea lui sofisticată, fusese destul de naiv încât să creadă că exista cinste printre hoți. Nu se așteptase niciodată ca Winstead să se folosească de el și apoi să-l trădeze. După luni de zile în care pretinsese bucuros că fugea de lege, Bartholomew își dădu seama că era prins în capcana rolului pe care îl crease.

Bănuise de la bun început că Eulalie era doar o capcană, dar sclipirea de admirație din ochii bărbaților din banda lui îl făcu să muște momeala. Ba chiar se amăgise crezând că îl putea păcăli pe Winstead, acum că aflase regulile angajamentului. Până să dea buzna în bancă și să se afle față în față cu doamna Moarte.

Bartholomew se cutremură.

Dacă creatura care stătea la pândă în afara peșterii și-ar fi dat pe spate pălăria, Bartholomew știa ce chip ar fi purtat. Îndeajuns de îndârjit, hotărât și nemilos ca să îl facă pe Bart-cel-Negru să pară doar o caricatură a unui ucigaș profesionist, schițată absurd de un oarecare caricaturist urban. Dacă doamna Moarte se hotăra să adâncească legătura dintre ei, Bartholomew ar fi fost forțat să privească lung în ochii de un verde-fumuriu ai bărbatului pe care îl ucisese cu sânge rece. Numai că de data aceasta, William Darling nu avea să-i ceară să renunțe la libertatea lui, ci la sufletul lui.

Bartholomew bâjbâi după sticla de whisky adăpostită între picioarele lui. Era ultima, și mai rămăsese din ea mai puțin de jumătate. Lichidul chihlimbariu strălucea ca aurul proștilor în lumina lunii, mai strălucitor chiar decât sacii și lingourile de aur care zăceau lângă peretele din spate al peșterii. Chiar că era aurul proștilor. Doar că prostul era el.

Mâine avea să fie nevoit să se lupte cu propriii demoni fără să fie amorțit de la lichior. Dar nu și acum. Nu în noaptea asta.

Își duse sticla la buze și o sorbi pe toată cu sete.

– Iartă-mă, Esme, șopti el, în timp ce fierbințeala amară îi pârjoli gâtul, apoi măruntaiele, până îi ajunse în stomac. Am vrut doar să fii mândră de mine.

Nu se sinchisi să își șteargă lacrimile care i se prelingeau pe obraji sau whisky-ul care i se scurgea pe bărbie, ci se prăbuși într-o parte, alunecând într-un somn milostiv fără vise.

Bartholomew se trezi și simți căldura glorioasă a soarelui pe chip. Deschise încet ochii, deranjat de strălucirea incandescentă.

Gura peșterii era liberă. Doamna Moarte dispăruse.

Se ridică în șezut, nevenindu-i să creadă ce noroc avea. Râse sceptic.

Apoi tăcu, când auzi târşâitul unor bocanci în spatele lui. Chiar în spatele lui. Îşi încleştă dinţii, tremurând de groază atât de tare, încât îşi simţi părul zburlindu-i-se în creştetul capului.

Se părea că doamna Moarte venise în vizită în timp ce el dormise.

Bartholomew se întinse după pistol, dar îşi aminti că azvârlise obiectul acela groaznic imediat după ce fugise din bancă. Prea copleşit fizic şi emoţional ca să-şi mai evite destinul, se întoarse uşor şi văzu patru perechi de bocanci prăfuiţi.

Clipi, încercând în zadar să-şi limpezească privirea. Auzise de beţivi care vedeau dublu, dar niciodată de vreunul care să vadă împătrit. Încă se chinuia să pună cap la cap imaginile, când cineva se năpusti asupra lui, un uriaş cu păr bălai care îl înhăţă de guler şi îl ridică cu fermitate de la pământ.

–Ce faci, fiule? tună uriaşul, zâmbindu-i prietenos pe sub barba de culoarea nisipului. Cei trei tovarăşi ai lui priviră cu o indiferenţă afabilă în timp ce uriaşul îl scutură de câteva ori, de parcă ar fi fost un câine enorm, iar el, osul lui. Ne pare rău că te-am trezit din somn, dar cred că eşti nemernicul ăla ticălos care mi-a împuşcat fratele mai mic.

Uriaşul îl apucă de guler cu o strânsoare de moarte, la fel de letală precum respiraţia lui râncedă, care duhnea a tutun. Avea un chip ciudat de familiar, dar îi lipsea expresia aceea nemiloasă a doamnei Moarte.

Bartholomew era ca o cârpă în strânsoarea lui, dar se simţea atât de uşurat, încât ar fi mărturisit bucuros că îl împuşcase chiar şi pe Lincoln.

Asta până văzu ştreangul din cealaltă mână a bărbatului.

Capitolul 21

Socotelile Esmereldei Fine fuseseră întotdeauna echilibrate. Dacă descoperea că nu îi ieşea la socoteală chiar şi un bănuţ, fie în plus, fie în minus, îşi petrecea toată noaptea cercetând cu atenţie registrele, la lumina lumânării, până când, din cauza oboselii,

începea să vadă în ceaţă numerele mici şi ordonate, scrise cu grijă pe coloane. Gătea cu aceeaşi grijă meticuloasă, refuzând să înlocuiască vreun praf din ceva cu un vârf de altceva. Când i se punea în faţă o partitură muzicală, cânta fiecare notă de pe pagină, ignorând pornirea de-a improviza.

Şi iată că, brusc, doi plus doi făceau unsprezece, praful ei de sare fusese înlocuit cu o găleată de zahăr, iar inima cânta numai note greşite, compunând o melodie prea fascinantă ca să-i reziste.

Esmerelda oftă zgomotos, ieşi de sub cuvertură şi se ridică în picioare. Se uită chinuită în jur, surprinsă că melodia inimii ei nu fusese înăbuşită de sforăitul lui Zoe. Sunetul era atât de puternic, încât pereţii se zguduiau şi grinzile se cutremurau. Era ciudat, se gândi ea, că nu îl auzise niciodată cât timp Billy fusese bolnav.

Razele scânteietoare ale lunii se prelinseră prin uşa deschisă, invitând-o să iasă afară, în noapte. Poate că, dacă ar fi scăpat pentru o vreme de căldura sufocantă din casă, ar fi reuşit să îşi limpezească mintea de gândurile inutile care îi ocupaseră creierul încă de când servise micul dejun cu Billy. Lăsă cuvertura să cadă în urma ei şi ieşi pe verandă.

O adiere de vânt prea energică pentru a fi numită briză îi mângâie fruntea şi îi flutură părul desfăcut. Vântul tot mai puternic purta cu sine mireasma ploii, îndeajuns de vagă cât să fie doar o altă promisiune neîndeplinită. Norii se adunau dinspre vest, umbrind întinderea vastă de pământ.

Esmerelda îşi puse mâna în jurul unuia dintre stâlpii de pe verandă şi privi neliniştită în noapte. Sperase să găsească linişte acolo, dar abandonul nesăbuit al vântului o tulbură şi trezi ceva în adâncul fiinţei ei, ceva sălbatic şi periculos, care stătuse închis prea mult timp.

Îşi dorea să scoată vioara mamei ei din carcasă şi să cânte nebuneşte la ea. Îi venea să râdă pentru că ea, Esmerelda Fine, o femeie care se mândrise întotdeauna cu firea ei pragmatică, fusese suficient de prostuţă ca să se îndrăgostească de un bărbat care nu numai că era un ucigaş profesionist, ci şi un celibatar convins. Îi venea să plângă.

Poate că ar fi făcut întocmai aşa, dacă nările ei sensibile nu ar fi detectat un miros de fum. Se întoarse şi îşi duse o mână la inima care îi bătea nebuneşte.

– Chiar îți place să te furișezi pe la spate, nu-i așa? îl acuză ea.

Billy se ivi dintre umbrele care acopereau curtea din față, cu o țigară aprinsă în colțul gurii.

– Dat fiind că am fost aici primul, s-ar putea spune că tu te-ai furișat.

Îngrijorată că nu ar fi putut îndura să îl vadă pe Billy fără cămașă și desculț, în lumina tremurătoare a lunii, Esmerelda se încruntă la țigara lui.

– Chiar n-ar trebui să fumezi acum. De unde o ai?

– Din ascunzătoarea secretă a mamei. Billy zâmbi melancolic. Știam c-ar fi trebuit să-i plătesc înzecit dacă i-aș fi furat tutunul pentru pipă sau tabachera. Aruncă chiștocul aprins în noapte, după care își ridică sprânceana spre ea. Poftim, ești mulțumită acum?

Dându-și seama că nu avea să fie vreodată mulțumită, Esmerelda se răsti la el:

– Și nici n-ar trebui să fii afară fără cămașă. Dacă răcești?

Privirea lui îi dădu de înțeles că reușise doar să-i atragă atenția asupra propriilor ei haine. Sau a lipsei lor. Vântul îi smucea înfometat cămașa de noapte, conturându-i sânii prin muselina simplă. Primul ei instinct fu să-și încrucișeze mâinile protector peste piept, dar sclipirea provocatoare din ochii lui Billy o făcu să rămână dreaptă și mândră, cu pumnii strânși pe lângă corp.

– Nu prea mai sunt șanse să răcesc, nu-i așa? spuse el încet. Făcu un pas spre ea, iar rânjetul i se preschimbă într-un zâmbet îmblânzit, fad. Scumpo, dacă o să continui să mă cicălești, o să cred că-ți pasă de mine.

Cuvintele lui atinseră o coardă sensibilă.

– Atunci, te-ai înșela amarnic. Pur și simplu nu vreau să stai tolănit în pat, când ai putea să-mi cauți fratele. Am angajat un detectiv, nu un ucigaș profesionist care vrea să devină faimos.

Se așteptase ca și el să se răstească la ea și ar fi preferat să o fi făcut, dar Billy încuviință pur și simplu din cap.

– Ai perfectă dreptate, domnișoară Fine. Un bărbat atât de slăbit ca mine n-ar trebui să se bucure de tutun sau de aerul nopții.

Billy o porni spre verandă. Esmerelda îl urmări cu privirea, uimită de renunțarea-i amiabilă, când el începu să șovăie și să se legene. Ea coborî degrabă scările putrezite, să-l prindă.

Simțindu-se vinovată pentru comportamentul ei arțăgos, îi cercetă chipul, să vadă dacă existau semne că i-ar fi revenit paloarea.

Billy însă reuși să schimbe locul cu ea și-o prinse în brațe dintr-o mișcare iute și mai grațioasă ca orice vals.

Esmerelda își pierdu echilibrul din pricina forței lui robuste și îl privi încruntată.

– Dumneata, domnule, ești un ticălos.

– Iar dumneata, doamnă, ești prea naivă.

– Mama ta, protestă ea, zvârcolindu-se cu putere.

– Muncește ca un sclav și doarme ca un îngeraș.

Parcă pentru a-i întări spusele, din casa cufundată în întuneric se auzi un sforăit fericit.

Privirea încruntată a lui Billy era îmblânzită de o urmă de gropiță din obrazul lui.

– Te-am avertizat atunci, la bancă, că s-ar putea să fiu nevoit să te arestez. Și, din câte îmi aduc aminte, ai promis că te vei preda în custodia mea.

Cuvintele lui de tachinare o stoarseră de orice putere pentru a se mai certa.

Îngrozită la gândul că ar fi putut izbucni în lacrimi, Esmerelda își întoarse privirea și șopti:

– Nu îți bate joc de mine. Nu e drept.

Billy mai slobozi puțin din strânsoare. Îi luă bărbia în palmă, ca să se uite în ochii ei. Privirile lor erau la fel de limpezi.

– Of, ducesă, dar ar fi o adevărată plăcere să îmi bat joc de dumneata. Vrând parcă să își dovedească vorbele, își lipi capul de tâmpla ei și respiră adânc. Ți-am spus vreodată care e plăcinta mea preferată?

Când își lipi buzele de obrajii ei pufoși și moi, Esmerelda simți cum i se înmoaie oasele, într-o senzație atât de delicioasă, încât nu se mai luptă să scape, ci să nu cadă din picioare.

– Hmm... cu mere? îngăimă ea, înghițind în sec.

El clătină din cap. O sărută pe curba maxilarului, în jos, apoi pe ureche, gâdilând-o.

– Și nici cu afine. Ce-i drept, îmi plac și cele cu mere, și cele cu afine, dar singura plăcintă căreia nu i-aș putea rezista vreodată este... Îi prinse lobul urechii între dinți, apoi șopti: de piersici.

Ea icni când respirația lui înfierbântată declanșă un val de furnicături în pântecele ei.

– Ori de câte ori mama cocea o plăcintă cu piersici, o șterpeleam de pe pervaz imediat ce o punea la răcit. Știam că mi-ar fi tăiat o bucată dacă aș fi rugat-o frumos, însă nimic nu stârnește mai mult apetitul unui bărbat decât fructul – o atinse ușor cu buzele pe gură, iar ea oftă visător – interzis.

Când Billy îi acoperi gura cu a lui, Esmerelda era deja aproape amețită de la atâta așteptare și dorință. Atât de amețită, încât nu se opri să se gândească la consecințe când își desfăcu buzele pentru el, oferindu-i o delicatețe îndeajuns de umedă și de seducătoare cât să atragă orice bărbat cu o slăbiciune pentru dulciuri.

Când Billy își adânci limba în gura ei, mormăitul lui nu veni din stomac, ci din gâtlej. În sunetul acela primitiv se simțea o foamete crudă. În clipa în care Esmerelda ieșise pe verandă, ideea de a fura câteva săruturi de la o fată frumoasă, în lumina lunii, i se păruse destul de inocentă. Însă uitase cât de periculoasă putea fi Esmerelda. Sub exteriorul ei înțepat, se afla inocența vulnerabilă a unei femei, moale și dulce, și îndeajuns de coaptă ca să fie culeasă.

Dorința lui animalică de a o poseda îi aminti că era totuși un Darling în adâncul sufletului. Nu învățase niciodată cum să curteze o femeie care nu putea fi cumpărată.

Pentru o clipă, aproape regretă că era sora lui Fine, nu iubita lui. Atunci, relația lor ar fi fost mult mai simplă. Ea ar fi știut ce își dorea el, iar el ar fi știut de ce avea nevoie ea și nu ar mai fi stat acolo, în iarbă, rigid de la atâta dorință și sărutând-o într-un mod necuvenit pentru o fecioară.

Era atât de înnebunit de promisiunile nespuse ale gurii ei, încât abia de simți primii stropi de ploaie pe spate. Ploaia era un lucru rar și minunat în New Mexico, dar nu se compara nici pe departe cu moliciunea supusă a Esmereldei în brațele lui.

Un tunet puternic le dădu de știre că avea să plouă zdravăn. Cei doi se lipiră unul de celălalt sub ploaia care cădea peste ei, nici unul nedorind să fie primul care să se rupă din îmbrățișare. Dar când Billy o simți pe Esmerelda cea fragilă tremurând violent, se retrase, frecându-i cu blândețe umerii.

– Hai să mergem în șopron! îi propuse el.

Se miră că nu îl pălmui pe loc. Pur și simplu clipi des spre el, neștiind ce să facă. Ea nu avea deloc habar cât de senzual arăta în cămașa ei de noapte veche și uzată care i se lipise de sâni și cu buzele lucindu-i încă de la sărutul lui. Billy mai că nu căzu în genunchi să o implore.

– Jur pe mormântul tatălui meu că nu te voi compromite, jură el, ștergându-i o picătură de ploaie de pe genele-i mătăsoase. Vreau doar să te țin în brațe... să te ating.

Esmerelda suspină timid. Nu-i venea să creadă că se gândea dacă să accepte propunerea îndrăzneață a lui Billy. Dar atingerea lui era atât de tandră, iar privirea lui atât de sinceră. Era tentată să aibă încredere în el, în ceea ce privea atât virtutea, cât și inima ei. Tentată să creadă că William Darling era un bărbat de cuvânt.

Tocmai această speranță, oricât de nebunească ar fi fost, o făcu să încuviințeze timid din cap.

Parcă temându-se că s-ar putea răzgândi, Billy o luă numaidecât pe sus. Ea își petrecu brațele pe după gâtul lui și își lipi fața de pieptul lui, având grijă să nu îi deranjeze bandajul. El se îndreptă cu pași grăbiți și mari spre șopron. Deschise ușa cu piciorul, iar animalele dinăuntru îi întâmpinară cu răgete curioase și mugete plângătoare. Lăsă ușa șopronului întredeschisă, ca să poată admira fulgerele strălucitoare și rafalele de vânt, și o așeză pe Esmerelda pe o grămăjoară de fân curat.

Se așeză lângă ea și-i cuprinse fața cu ambele mâini, cu o tandrețe nespusă. Stropii de ploaie cădeau ca o sonată pe acoperișul de tablă, greu de distins de gânguritul firav al inimii Esmereldei.

– Dacă nu vrei, șopti el răgușit, îți jur că nu te voi atinge nici măcar cu un deget.

– Păi, poate... Esmerelda înghiți în sec, întrebându-se ce o apucase. ... Numai cu un deget?

Billy îi zâmbi gânditor, după care se prefăcu a-și da pe spate o pălărie imaginară.

– Prea bine, doamnă. Am de gând să-ți fac pe plac.

Și exact asta făcu. Billy își trecu un deget peste arcada sprâncenei, peste pomeții, peste puntea delicată a nasului ei, până când, fără strop de mândrie rămasă în ea, ca Sadie, Esmerelda își dorea numai să se întoarcă pe spate ca să o scarpine pe burtă. Esmerelda

mereu îl îmbrățișase și îl mângâiase afectuos pe Bartholomew, dar de când acesta crescuse prea mare pentru astfel de manifestări stânjenitoare, nu o mai îmbrățișase sau mângâiase nimeni. Abia atunci își dădu seama cât de însetată de afecțiune era.

Setea ei deveni mai chinuitoare când Billy îi exploră moliciunea buzelor cu degetul lui aspru. După acest moment de tortură delicioasă, își desfăcu și închise în mod instinctiv buzele în jurul degetului lui, sorbindu-l. Billy gemu, chinuit la rândul lui.

El își îmbibă buzele neliniștite cu miere din sărutul ei, până când își dori mai multe săruturi: o desfătare fierbinte și umedă a simțurilor, care o lăsă pe Esmerelda atât de satisfăcută, încât abia de simți cum Billy îi dezleagă șnururile ude de la gâtul cămășii de noapte.

Când îi simți respirația tandră pe umărul ei gol, intră în panică. Se chinui să se ridice.

– Billy!

– Hmm? murmură el, mângâindu-i pielea sensibilă de deasupra claviculei proeminente.

Esmerelda îl împinse, deși știa că nu proceda corect. La urma urmei, ea stabilise regulile jocului, un joc pe care Billy dovedea deja că îl stăpânea. Un joc pe care nu mai era sigură că voia să îl câștige.

Îl prinse de părul umed și îl obligă să o privească în ochi.

– Nu vei trișa, nu-i așa?

– De obicei nu trișez niciodată la cărți.

– Nu jucăm cărți, îi aminti ea.

El îi făcu din ochi într-un mod de-a dreptul diavolesc.

– Atunci va trebui să riști, nu-i așa?

Esmerelda disprețuia jocurile de noroc, însă ceva îi spunea că, dacă nu își încerca norocul cu bărbatul acesta, în noaptea aceasta, probabil că avea să regrete toată viața. O viață marcată de plictiseală și de singurătate. Se resemnase cu mult timp în urmă cu ideea că avea să își petreacă viața fără un bărbat, dar i se părea insuportabil să petreacă noaptea aceasta fără Billy.

Așa că se lăsă înapoi pe patul de fân frumos mirositor și se predă în custodia lui. El își înfipse degetul în corsajul cămășii ei de noapte și îi dezlipi blând materialul ud de pe piele.

Când licărul unui fulger îi contură sânii goi în nuanțe argintii, poate că ar fi tresărit ruşinată, dacă Billy nu i-ar fi oftat în ureche și nu i-ar fi spus:

– Piersici, îngerul meu. Cele mai frumoase pe care le-am văzut.

Ce-i drept, sânii, pe care îi considerase întotdeauna teribil de neatrăgători, păreau să se umfle și să se coacă sub atingerea lui. El o sărută încet pe gură, în timp ce, cu acel deget îndemânatic și priceput al lui, contura cercuri din ce în ce mai înguste în jurul globurilor ei delicate. Se ținuse departe de sfârcurile ei avide, încât atunci când îi atinse în sfârșit cu degetul unul dintre mugurii aceia dureroși, ca din întâmplare, Esmerelda țipă de uimire.

El îi înăbuși strigătul cu buzele lui și-i atinse un sfârc mărit, apoi pe celălalt. Valuri de plăcere se revărsară în toată ființa ei, obligând-o să își strângă picioarele ca să se opună dorinței arzătoare. Era ca și cum ar fi atins-o într-un alt loc: întunecat, abundent și interzis.

Timp de treisprezece ani, Esmerelda încercase din răsputeri să nu simtă nimic, însă sub seducția pricepută a lui Billy, simțurile ei adormite se treziră la viață, răzbunătoare. Simți aroma stridentă a dorinței lui și gustul fad de tutun de pe limba lui. Auzi fiecare nuanță din vocea lui aspră și tărăgănată când îi spunea murmurat că ar fi frumos dacă i-ar fi permis să o atingă cu gura peste tot unde îl lăsase să o atingă cu degetul.

Esmerelda înțelese implicațiile șocante ale propunerii lui doar când îi simți degetul pe sub cămașă. Chiar și prin bumbacul modest al indispensabililor ei, păru un fitil viu care își croia drum printre coapsele ei tremurânde spre deschizătura îngustă din țesătură. O explozie era inevitabilă. Când Billy îi atinse smocul moale de păr cu vârful degetului, picioarele i se desfăcură pur și simplu, cedând complet la atingerea lui.

Sigur scâncise. Sigur gemuse.

– Ssst, scumpa mea! murmură el. Nu pot să te rănesc cu un singur deget, nu-i așa?

Esmerelda nu se temea de durere, ci de plăcere. O plăcere atât de intensă și de dulce, încât părea să îi curgă prin vene ca mierea sălbatică, făcând-o incapabilă să se opună dorinței. Poate că Billy

nu voia să o rănească, însă îi frângea inima doar atingând-o cu vârful degetului.

Ea icni în gura lui, în timp ce el îi dezmierda carnea umflată de pasiune cu eleganța unui ucigaș profesionist. El îi căută mugurele încordat printre pliurile ei mătăsoase, mângâindu-le și frecându-le până când ea începu să gâfâie de plăcere. Abia atunci își adânci degetul lung și zvelt în miezul ei pulsând, plin cu nectar.

– Piersici și cremă, gemu el lipindu-și buzele de ale ei, făcând-o să se cutremure de o dorință primitivă.

Spre disperarea Esmereldei, descoperi că Billy era un bărbat de cuvânt. Chiar dacă își arcuia spatele, încercând cu disperare să se apese în palma lui, el îi prelungea chinul delicios folosindu-și doar vârful degetului aspru ca să o tachineze spre un delir plin de extaz.

– Te rog, spuse ea înăbușit, afundându-și fața înfierbântată în curbura gâtului lui. Mă las la mila curții.

– Fără milă, îi șuieră el în ureche, înainte să o facă să se dezire în mii de fărâme sclipitoare. Esmerelda țipă de uimire când toată plăcerea pe care și-o refuzase în ultimii treisprezece ani păru să se umfle în trupul ei ca un val devastator, care o lăsă moleșită și tremurând.

Rămase cufundată într-o negură de uimire, până când respirația aspră a lui Billy o făcu să deschidă ochii. Nu o mai ținea în brațe, ci stătea la câțiva centimetri depărtare de ea, cu coatele sprijinite pe genunchi și ținându-se de o încheietură a mâinii. Articulațiile îi erau complet albe.

Ploaia încetase și o rază de lună străpunse întunericul încins, iluminându-i profilul frumos. Un mușchi îi zvâcnea sub pielea încordată a maxilarului. Esmerelda își lăsă privirea în jos și se văzu așa cum probabil o vedea și el – o străină nerușinată, cu sânii goi sărutați de lumina lunii, cu cămașa de noapte înfășurată în jurul taliei, cu picioarele desfăcute într-o invitație nesăbuită. Se ruși când își dădu seama cât de generos fusese el și cât de egoistă îi permisese să fie.

Se ridică alene în șezut, aranjându-și cămașa de noapte.

– Of, Doamne, Billy, îmi pare rău. Nu am vrut să...

– Ssst, spuse el aspru, fără să o privească. Nu îmi datorezi nimic. Mai ales scuze.

Părea atât de rigid, încât se temu că dacă l-ar fi atins, s-ar fi spart în bucățele. Dar îndrăzni totuși să o facă și își trecu degetele peste firele de păr aurii care îi acoperiseră maxilarul peste zi.

El îi prinse încheietura cu grația unui șarpe cu clopoței, după care îi întoarse mâna și-o sărută apăsat în palmă. Înainte să apuce să-și revină din șocul care o lăsase fără suflare, el o luă din nou în brațe și porni cu ea spre ușa șopronului.

– Unde mă duci? întrebă ea timid, chinuindu-se să își acopere sânii și să se țină de gâtul lui în același timp.

Billy miji ochii răutăcios, făcând-o pe Esmerelda să se înfioreze.

– În pat.

Billy petrecu cea mai lungă noapte din viața lui privind-o pe Esmerelda dormind în patul lui fără el.

Când lumina roșiatică a zorilor se strecură pe obrajii ei, Billy stătea în balansoarul vechi, cu picioarele goale sprijinite de marginea saltelei din paie. Undeva afară, un cocoș singuratic anunță prelung sosirea dimineții. Deasupra lui, o scândură scârțâi zgomotos, dându-i de veste că Zoe se trezise deja și își făcea de lucru prin cameră.

Esmerelda era așa de frumoasă întinsă în patul îngust în care dormise pe când el fusese doar un băiețel, cu părul revărsându-i-se pe cuvertura pe care o cususe mama lui, încât Billy trebui să se legene înapoi de câteva ori ca să își tragă suflul. Faptul că Esmerelda se afla acolo era ca și cum i s-ar fi împlinit una dintre cele mai vii fantezii din adolescență. Încă își amintea cum stătea singur în pat, uitându-se pe fereastră la luna din Missouri și visând la o fată ca ea. Genul de fată la care un Darling putea doar să viseze.

Doar că nu mai era un băiețel. Iar Esmerelda era o femeie în toată regula. O dorea mult. Nu era corect și nu era drept, însă o dorea oricum. Singurul lucru care îl împiedica să o posede era gândul că, dacă și-ar fi încălcat cuvântul acum, nu ar fi fost cu nimic mai presus decât Jasper sau Bart Fine, sau oricare alt ticălos înverșunat care credea că putea să fure orice voia, fără să plătească pentru asta.

Existase un moment noaptea trecută, când o ținuse pe Esmerelda, vulnerabilă și tremurândă, în brațele lui, cu sânii goi

arzându-i încă după ce gustase prima dată din extaz, când ar fi plătit oricât ca să pătrundă între coapsele ei lăptoase – şi-ar fi dat şi sufletul pentru asta. Billy îşi plecă capul şi-şi acoperi faţa cu mâinile, întrebându-se dacă avea să mai simtă vreodată ceva la fel de dulce precum gustul ploii pe pielea Esmereldei.

La început crezu că bubuitul unui tunet îndepărtat era doar memoria lui care îi juca feste. După care răsună prima împuşcătură, spulberând liniştea dimineţii.

Capitolul 22

– Winstead! şuieră Billy, apoi sări din balansoar şi se îndreptă spre fereastra deschisă.

Prima împuşcătură a fost urmată de zgomote de copită şi de o rafală veselă de focuri de armă. Billy se lipi cu spatele de perete şi aruncă o privire precaută pe fereastră, aproape aşteptându-se să fie nimerit de o rafală de gloanţe.

Când văzu cine făcea tot tărăboiul ăla şi de ce, mai că îşi dori să fi fost împuşcat. Gemu cu voce tare, după care rosti o vorbă de duh. Aproape că îşi ieşise complet din fire, când Esmerelda icni scandalizată:

– Măi să fie, William Darling! strigă ea, ridicându-se în şezut în pat. Ştiu că scaunul nu e foarte confortabil şi că ai tendinţa să fii morocănos dimineaţa, dar ar trebui să-ţi fie ruşine să foloseşti un astfel de limbaj de stradă în faţa unei doamne.

Billy se întinse în spate şi trase perdelele de pânză, dorindu-şi să se fi gândit să închidă geamul când avusese ocazia. Cel puţin nu mai avea de ce să-şi facă griji că vreun glonte rătăcit i-ar fi nimerit pe vreunul din ei.

– Vai, îmi e, dragă! Mi-e foarte ruşine. Acum, culcă-te tu la loc, iar eu mă duc să o pun pe mama să-mi spele gura cu unul dintre cele mai puternice săpunuri cu leşie pe care le are.

Esmerelda căscă, părul ei arătând delicios de ciufulit. Billy simţi un fior ascuţit de regret. Ar fi trebuit să se bage în pat lângă ea, când avusese ocazia. Dacă reuşea să arunce o ocheadă

pe fereastră la ce se întâmpla afară, probabil că nu avea să i se mai ofere o altă oportunitate.

– De unde vine zgomotul acela îngrozitor? întrebă ea, frecându-se la ochi.

– Probabil că mama împuşcă ceva pentru micul dejun. Ştii tu cum e mama. Când tânjeşte după o pipotă de pui, nu se dă în lături de la nimic.

Esmerelda îşi lăsă mâinile în jos.

– Mama ta *împuşcă* pui?

Pentru prima dată în viaţă, limbuţia lui Billy dădu greş. Se duse spre pat cu paşi apăsaţi.

– Chiar n-ai de ce să te scoli aşa devreme. Ce-ar fi să te bag înapoi în pat?

Trase cuvertura de sub ea şi i-o aruncă peste cap, sperând că astfel o să estompeze o mare parte din vacarmul de afară. Dar abia de estompă protestele ei indignate. Esmerelda reuşi în cele din urmă s-o dea la o parte, dar înainte să apuce să facă şi altceva decât să bombăne indignată, focurile de armă încetară şi o voce bărbătească răsună ca o bubuitură de tun, făcându-i să tresară:

– Hei, frăţioare! Eşti încă în viaţă?

Billy se înfioră când auzi strigătul familiar. Un strigăt pe care îl recunoscu până şi Esmerelda. Billy închise ochii pentru o clipă şi-şi drese glasul, apoi răspunse.

– Da, Virg, sunt în viaţă.

– Atunci, vino şi tu la petrecere! îl invită fratele lui mai mare pe un ton prea jovial ca să se opună. E un tânăr aici care ar dori să schimbe o vorbă cu tine. Se pare că regretă că te-a împuşcat. Ar vrea să se împace şi cu tine şi cu Creatorul înainte să-l atârnăm de stejar.

Esmerelda păli, apoi se făcu albă ca varul. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, după care ea sări din pat şi Billy sări peste pat, amândoi încercând să ajungă la cureaua pentru pistoale care atârna pe clanţă. În pofida reflexelor lui excelente, Esmerelda ajunse prima.

Apucă patul pistolului. El o prinse de mână. Se luptară pentru armă, fără ca vreunul din ei să renunţe.

– Dacă mă împuşti cumva din nou, murmură el printre dinţii încleştaţi, încercând cu disperare să îndrepte ţeava armei departe de picioarele lor goale, n-o să trec cu vederea prea uşor.

– Atunci dă-i drumul! ceru ea, forţându-se să scape din strânsoarea lui de neînduplecat.

El îi dădu drumul.

Esmerelda fu atât de surprinsă, încât se împletici spre dulap şi aproape căzu. Din privirea ei triumfătoare, Billy îşi dădu seama că Esmerelda omisese să ia în considerare un lucru. El încă stătea între ea şi uşă.

El adoptă o atitudine de stăpân, sprijinindu-se de uşă şi încrucişându-şi braţele la piept.

– Aş putea să-ţi iau arma cu forţa, dar aş prefera să mi-o dai de bunăvoie.

– Au de gând să-l spânzure! se văită ea încet. Au de gând să-mi spânzure frăţiorul.

– Ba nu au de gând. Întinse mâna după armă cât putu el de liniştit, ţinând cont că nu avea un pistol în mână. Măcar o dată în viaţă, femeie, trebuie să ai încredere şi în altcineva în afară de tine însăţi.

Chiar dacă Esmerelda era încă palidă, ochii îi străluceau de mândrie. O mândrie de care se agăţase fără să se plângă sau să facă compromisuri încă de la vârsta de doisprezece ani, când părinţii ei o lăsaseră singură pe lume şi speriată, să aibă grijă de ea şi de fratele ei mai mic. Billy îşi ţinu răsuflarea. Dacă şi-ar fi slăbit strânsoarea mâinii pe armă, i-ar fi făcut un cadou chiar mai preţios decât libertăţile generoase pe care i le permisese în şopron.

Când Esmerelda ridică pistolul, îndreptând ţeava direct spre pieptul lui, îl străbătu o dezamăgire profundă. După care ea întoarse arma şi-o aşeză uşor în palma lui. Ignorând arma, el o apucă de ceafă şi o trase spre el să o sărute.

– Nu vei regreta niciodată, îi murmură el, cu faţa în părul ei. Ţi-o jur!

După ce Billy îşi apucă cureaua pistolului şi plecă, Esmerelda se prăbuşi lângă dulap fără să-şi dea seama dacă era ameţită de promisiunea sau de sărutul lui. Ambele fuseseră scurte, feroce şi insuportabil de dulci.

Probabil că ar fi zăbovit acolo toată dimineaţa, dacă strigătele lui Virgil nu ar fi zguduit geamurile, făcând-o să tresară şi să-şi vină în simţiri.

– Nu-mi place să încep petrecerea fără tine, fiule, dar cravata asta spilcuită a novicelui n-o să ţină o veşnicie.

– Bartholomew, şopti Esmerelda, cuprinsă de un nou val de groază.

Deschise larg uşa şi alergă în salon, uitând de ţinuta ei sumară. Se opri, şocată să o găsească pe Zoe Darling cocoţată pe un balansoar cu spătar de trestie lângă şemineu, legănându-se şi pufăind din pipă, de parcă linşajul nu urma să se întâmple chiar în curtea ei. Sadie dormea tolănită pe covorul de la picioarele ei, sforăind fericită.

Esmerelda căzu în genunchi lângă scaun şi îşi ridică privirea spre faţa stoică a femeii.

– Mamă? Pentru prima dată, cuvântul îi veni cu uşurinţă pe limbă. Trebuie să-ţi iei puşca. Nu se face să-l trimitem pe Billy acolo singur. În cazul în care nu ai observat, fiii tăi au tendinţa de-a fi... „Nechibzuiţi? Însetaţi de sânge? Vicioşi ca o haită de coioţi turbaţi? Hm... plini de viaţă", continuă ea în gând.

– Băiatul e destul de mare să lupte pentru sine. Zoe trase din nou laconic din pipă, refuzând s-o privească în ochi pe Esmerelda. A dovedit-o cu paisprezece ani în urmă, când a fugit de acasă.

– Dar aproape că a murit cu doar câteva zile în urmă. Încă nu şi-a recăpătat pe deplin puterile.

Zoe îi aruncă o privire Esmereldei şi-i văzu părul despletit, cămaşa de noapte mototolită şi picioarele goale. Zâmbi crispat şi spuse:

– Mie mi se pare că şi-a recăpătat puterile.

Esmerelda roşi până la rădăcinile firelor de păr. Se ridică ţeapănă în picioare.

– Prea bine, doamnă Darling, dar dacă tot te-ai decis să-ţi înăspreşti inima faţă de un băiat de treisprezece ani care a fugit ca să răzbune moartea tatălui său, ar trebui să ştii că nu a făcut-o pentru sine. A făcut-o pentru tine, mama lui. Pentru că oamenii aceia te-au făcut să plângi.

Poate că lui Zoe îi tremură bărbia puţin, dar Esmerelda nu avea de gând să o aline. Îşi îndreptă umerii ca şi când ar fi purtat

o manta de ducesă împodobită cu blană de hermină, şi nu cămaşa ei de noapte veche şi decolorată, şi ieşi din cameră, trântind uşa după ea.

*

Când Esmerelda îl văzu prima dată pe Bartholomew, orice urmă de curaj o părăsi. Trebui să-şi încolăcească un braţ în jurul unui stâlp de pe verandă, ca să nu cadă în genunchi.

Era călare pe un cal castrat, jos la baza dealului, cu mâinile legate la spate şi cu un laţ în jurul gâtului. Celălalt capăt al frânghiei fusese deja înnodat de o creangă noduroasă a stejarului mort, astfel încât de fiecare dată când calul se mişca, îi întindea gâtul. Esmerelda se sperie nu atât de mult de vânătăile recente de pe faţa fratelui ei, ci de înfrângerea care răzbătea din umerii lui lăsaţi şi din expresia lipsită de speranţă de pe chipul lui.

Sam şi Enos urmăreau procedura din spatele aceleiaşi trăsuri pe care Billy o închiriase de la grajdul din Calamity, în timp ce Jasper ţinea de frâiele calului lui Bartholomew. Chiar şi de la distanţă, se vedea clar licărirea josnică din ochii lui.

Billy se îndrepta deja cu paşi mari şi apăsaţi spre Virgil, care stătea cu mâinile în şold şi cu picioarele larg depărtate, ca un gigant vioi desemnat să-i salute pe liliputani.

– Mă bucur să te văd din nou pe picioarele tale, frăţioare, exclamă el. Din moment ce m-am autonumit preşedinte al acestui comitet de atârnat în ştreang, aş vrea să spun câteva cuvinte înainte să începem cu...

– Lasă-l jos, Virg! îi porunci Billy.

Lui Virgil îi pică faţa. Îşi făcu mâna cupă în jurul urechii.

– Mai spune o dată! Nu cred că te-am auzit bine.

Billy ridică pistolul şi continuă să înainteze.

– Am spus să-l laşi jos!

Enos şi Sam se priviră nedumeriţi. Virgil se dădu un pas în spate şi privi agitat spre arma din mâna fratelui său.

– La naiba, Billy, eu ţi-am împrumutat arma aia. Doar n-ai de gând să mă împuşti cu propria mea armă, nu-i aşa?

Billy se opri şi înclină pistolul.

– Numai dacă trebuie.

Virgil se uită în ochii ca de oţel ai fratelui său preţ de un minut îndelungat, după care pufni dezgustat.

– Lasă-l jos, Jasper!

– Ba pe naiba!

Billy îşi îndreptă pistolul spre Jasper.

Jasper rânji leneş. Esmerelda se gândi din nou că ar fi fost un bărbat foarte chipeş, dacă nu ar fi avut sufletul atât de urât.

– Doar n-o să mă împuşti, nu-i aşa, frăţioare? Pentru că dacă mă împuşti, s-ar putea să scap hăţurile. Şi dacă scap hăţurile, domnul ăsta frumos şi elegant va porni pe ultimul lui drum.

– Nu! strigă Esmerelda răguşit.

Deşi promisese să aibă încredere în Billy, nu reuşi să se stăpânească. Sări de pe verandă şi alergă spre fratele ei. Probabil că ar fi reuşit să ajungă la el, dacă Billy n-ar fi prins-o pe după talie şi nu ar fi tras-o spre el, simţindu-i inima bătând puternic şi ritmic.

– Stai liniştită, dragă, îi murmură el în ureche, cu o voce mieroasă. Nu vrei să sperii calul, nu-i aşa?

– N-n-nu, răspunse ea, dinţii clănţănindu-i de o furie neajutorată.

El îşi înălţă capul şi se uită drept în ochii lui Jasper.

– Nu este problema voastră, spuse el cu blândeţe. Pe mine m-a împuşcat băiatul.

– Suntem rude de sânge, răspunsese Jasper. Dacă greşeşti faţă de unul dintre noi, greşeşti faţă de noi toţi. După care plăteşti.

Virgil, Sam şi Enos încuviinţară din cap.

Billy îl măsură pe Bartholomew din cap până în picioare.

– Mi se pare că băiatul a plătit deja destul. Semnele de pe faţa lui nu sunt cumva de la pumnul tău, Jasper? Mereu am spus că ai putea bate pe oricine, cât timp are mâinile legate la spate.

– Măi să fie, nenorocitule... începu Jasper, dar strânsoarea frâielor îl readuse la realitate. Calul sări în lateral, încordându-i gâtul lui Bartholomew într-un unghi ciudat; Bartholomew nu scosese un sunet, dar Esmerelda scânci cu voce tare.

– Hoo! spuse încet Billy, adresându-se atât lui Jasper, cât şi Esmereldei şi calului agitat. Am vrut doar să spun că, din moment ce insulta băiatului la adresa mea s-a dovedit a fi doar o rană superficială, poate că spânzurătoarea ar fi puţin cam dură.

Amintindu-şi cu câtă vitejie se luptase Billy pentru viaţa lui cu doar câteva zile în urmă, inima Esmereldei se umplu de tandreţe.

– Ce-ai prefera să-i faci? întrebă Jasper, rânjind dispreţuitor. Să-ţi scoţi insigna mică şi lucitoare şi să-l arestezi?

Billy îşi înclină capul într-o parte, ca şi când chiar ar fi chibzuit asupra situaţiei.

– Având în vedere că nu s-a produs nici o vătămare gravă, aş fi dispus să accept nişte scuze sincere. Se întoarse spre Enos şi Sam, care erau mai puţin însetaţi de sânge. Ce ziceţi de-asta, băieţi? Dacă fratele doamnei spune că-i pare rău, aţi vota să-l daţi jos din ştreang?

Billy o strânse scurt. Esmerelda îi înţelese sugestia şi începu să clipească din gene spre Enos şi Sam, apoi le spuse:

– V-aş rămâne veşnic îndatorată, domnilor.

Sam se scărpină în cap.

– Hm?

– V-ar rămâne datoare, le traduse Billy.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, apoi Enos dădu timid din cap.

– Chiar cântă grozav la s-s-scripcă.

– Virg? întrebă Billy.

Virgil îşi dădu jos pălăria şi şi-o pocni de coapse.

– Ah, de ce nu, la naiba! Deşi cred că-i mare păcat să stricăm un linşaj perfect.

– Jasper?

Deşi nu-şi privi fratele în ochi, Jasper ridică ursuz din umeri drept răspuns.

Billy se concentră asupra lui Bartholomew. Esmerelda nu trebui să-i vadă ochii, ca să ştie că se îngustaseră într-o avertizare nerostită. Îşi ţinu respiraţia, în timp ce fratele ei îşi ţinu capul cât putu de drept, înghiţind în sec în timp ce ştreangul se tensiona tot mai tare. Se uită scurt la Billy, apoi îşi mută sfidător privirea spre Esmerelda.

– N-am vrut niciodată să-ţi fac rău, spuse el. Regret sincer.

Esmerelda se uită în ochii lui plini de lacrimi şi ştiu că spune adevărul. Poate pentru prima dată în viaţa lui. Pieptul i se umplu cu hohote de plâns, şi inima, de dragoste şi de mândrie. Îşi primise fratele înapoi. Cel care în fiecare duminică după-amiază

îşi punea mâna mică în a ei când mergeau să pună flori la mormintele părinţilor lor; cel care scrisese poezii uimitor de tulburătoare despre mama lui cântând la vioara împreună cu ceilalţi îngeri din ceruri. Cel care o prinsese cu braţele lui dolofane pe după talie ori de câte ori simţise că era obosită, singură sau înfricoşată.

Nu înţelese resemnarea îngrozitoare din ochii lui, până când Jasper strigă:

– Desigur că-ţi pare rău! N-am văzut un nenorocit căruia să-i pară mai rău aşa cum îţi pare ţie. Înainte să apuce cineva să reacţioneze, dădu drumul frâielor, lovi calul pe crupă şi strigă: Dii!

Esmerelda ţipă. Billy o împinse la o parte, se lăsă pe un genunchi şi trase de şase ori rapid, armând pistolul şi apăsând pe trăgaci atât de repede, că mâna îi păru doar o ceaţă.

Poate că ar fi rupt coarda. Poate că i-ar fi salvat viaţa lui Bartholomew, dar nu a fost nevoit să o facă, pentru că exact atunci se auzi o împuşcătură puternică, al cărei glonţ sfărâmă lemnul putred al stejarului, şi creanga ruptă se prăbuşi împreună cu Bartholomew într-un nor de praf.

Capitolul 23

Urechile Esmereldei încă ţiuiau când Zoe Darling coborî mândră de pe verandă, cu Sadie pe urmele ei. Ţeava puştii mai fumega, la fel şi pipa dintre dinţi.

Cu paşi lungi, trecu de Billy care încă stătea îngenuncheat în noroi, de Virgil, care părea să tremure cu cizme cu tot, şi de Jasper, care păli de parcă ar fi văzut o stafie.

Se opri doar când ajunse lângă Bartholomew. Acesta clipi uimit spre amazoana masivă care îl privea de sus, cu puşca în mână.

– Eşti bine, fiule? întrebă ea.

El se ridică încet, masându-şi arsura roşie de la ştreang care îi pârjolea gâtul.

– Cred că da, spuse el răguşit. Trebui să înghită de mai multe ori în sec, apoi reuşi să spună: V-vă mulţumesc, doamnă, pentru că mi-aţi salvat viaţa.

Esmerelda strălucea de mândrie. Măcar nu îşi uitase bunele maniere.

Zoe îi răspunse cu un zâmbet amabil:

– A fost plăcerea mea. Nu m-am dat niciodată în vânt după linşatul în public. Mai ales în curtea mea.

Se răsuci pe picioare şi zâmbetul i se întunecă într-o încruntare straşnică. Trase lung din pipă, scoţând rotocoale de fum din nări. Jasper tresări. Virgil o apucă în vârful picioarelor spre cal. Esmerelda bâjbâi după mâna lui Billy.

Dar prima răbufnire de mânie a lui Zoe se îndreptă spre cei doi bărbaţi care se înghesuiau pe banca de la căruţă.

– Daţi-vă jos de acolo chiar acum, netrebnicilor!

Enos şi Sam se uitară înfricoşaţi unul la celălalt, apoi coborâră din căruţă, temându-se ca mama lor să nu golească şi cel de-al doilea butoiaş de praf de puşcă pe ei.

Femeia îşi vântură degetul spre faţa lor palidă.

– Ar trebui să vă tăbăcesc fundu' că-mi faceţi astfel de necazuri.

– Dar, mamă, scânciră ei la unison, Virgil ne-a pus s-o facem!

– Şi tu! se întoarse ea către Virgil, ţintuindu-l cu privirea chiar când acesta se întindea după căpăstrul calului, ar trebui să-ţi fie ruşine! Eşti cel mai mare! Ce fel de exemplu le dai acestor copii săraci şi debili?

Virgil îşi lăsă capul în jos şi lovi cu picioarele în noroi, ca un copil de şase ani care fusese pedepsit.

– Îmi pare rău, mamă! Mă voi strădui mai mult data viitoare. Îi aruncă o privire plină de speranţă pe sub sprâncenele-i ca nisipul. Pe bune că da!

Esmerelda clătină din cap, de-a dreptul uimită. Cine ar fi crezut că o femeie bătrână şi excentrică i-ar fi putut face pe cei din celebra bandă Darling să se smiorcăie?

Aparent mulţumită de promisiunea lui Virgil, Zoe se duse la Jasper. Acesta se uita drept în faţă, ursuz şi sfidător ca întotdeauna. Până când mama lui ajunse la el şi îi dădu jos pălăria de pe cap dintr-o singură lovitură.

– Ştii bine că n-ai voie să stai cu pălăria pe cap în prezenţa mamei tale! Nu te-am învăţat bunele maniere?

– Ba da, cred c-ai făcut-o, spuse el tărăgănat.

– Se spune „Da, doamnă", îl corectă ea cu severitate.

– Da, *doamnă*, repetă el supus, iar buza de jos începu să-i tremure.

Poate că Esmereldei i-ar fi părut rău pentru el, dacă nu ar fi încercat să-i ucidă fratele cu sânge rece.

Zoe îşi puse puşca sub braţ şi se mai uită o dată lung la ei. După feţele lor spăşite, se vedea că se aşteptau să-i alunge de pe pământul ei. Ea clătină din cap, exasperată.

– Parcă nici unul dintre voi nu a mai făcut o baie sau nu a mâncat ceva decent în ultimii paisprezece ani. Treceţi în casă să vă fierb nişte apă şi să vă fac ceva de-ale gurii!

Feţele li se luminară, făcându-i să nu mai arate ca nişte proscrişi depravaţi, ci mai degrabă ca nişte fii risipitori, bucuroşi să se întoarcă acasă după o lungă tăvăleală cu porcii.

– Să nu-mi răspundeţi obraznic! Încă vă pot ciomăgi pe oricare dintre voi, dacă trebuie! Să nu credeţi că nu pot!

Când cei trei bărbaţi trecură pe lângă ei, mânaţi de Zoe ca un câine ciobănesc morocănos, Esmerelda îşi dădu seama că Billy nu fusese inclus în invitaţie.

Acesta se ridica deja în picioare şi îşi punea pistolul înapoi în toc, cu o expresie impenetrabilă. Poate că Esmerelda i s-ar fi aruncat în braţe atunci şi acolo, dacă o tuse răguşită nu i-ar fi amintit că şi ea avea de întâmpinat un fiu risipitor care se întorcea acasă.

Se împletici spre Bartholomew şi căzu în genunchi lângă el. Acesta o privi cu atâta ruşine, încât ea nu se putu abţine să nu-şi desfacă braţele pentru a-l strânge la piept. În loc să încerce să scape din îmbrăţişarea ei, cum făcuse de multe ori în ultima vreme, el îşi înfăşură braţele pe după talia ei şi-şi lipi faţa de pieptul ei, umerii săltându-i-se de emoţie.

În timp ce Esmerelda îl mângâia pe Bartholomew pe păr, murmurându-i cuvinte de alinare, Billy îşi întoarse capul şi se uită în zare. Era fratele ei, pentru numele lui Dumnezeu! Nu trebuia să se simtă atât de gelos. Dar murmurul blând al Esmereldei şi vocea sâcâitoare a mamei lui spunându-i lui Virgil să-şi scoată cizmele alea murdare înainte să calce pe podeaua curată îl făcură

să se simtă ca şi cum ar fi fost singurul bărbat în viaţă pe acel platou bătut de vânturi.

Ca să scape de înţepătura vântului, Billy se trase spre căruţă şi se uită în ea. Fluieră când văzu mai bine încărcătura.

Probabil că Bart îi simţi privirea sardonică. Se eliberă degrabă din braţele surorii lui, se ridică în picioare şi-şi şterse pe ascuns nasul. El şi Billy se priviră precauţi.

În cele din urmă, Bart dădu din cap spre bandajul înfăşurat în jurul umărului lui Billy.

– Chiar îmi pare rău pentru asta! N-am mai împuşcat pe nimeni până acum. Îl străbătu un fior slab. Nu e o experienţă pe care aş vrea s-o repet.

Billy dădu doar din cap.

– O să supravieţuiesc. Apoi arătă cu un deget spre partea din spate a căruţei. Dar tu s-ar putea să nu, dacă nu ne dăm seama ce să facem cu asta.

– Aurul trezoreriei?

Bart aruncă pe furiş o privire agitată spre casă, după care spuse în şoaptă:

– Cred că fraţii tăi şi-au pus în gând să-l păstreze pentru ei.

– Mi-e teamă că nu se poate, spuse Billy, clătinând din cap.

Bart se lumină la faţă.

– Crezi c-ar trebui să-l păstrez *eu*?

Billy îşi dădu ochii peste cap şi clătină din nou din cap. Esmerelda se ridică în picioare, cămaşa de noapte fluturându-i în vânt. Billy îşi dori să fi purtat o cămaşă pe care să şi-o dea jos şi să o înfăşoare în jurul ei.

Ea privi disperată spre căruţă.

– Of, Bartholomew, unde ţi-a fost capul?

Billy văzu că, de data aceasta, Bart nu încercă să bâlbâie o scuză sau să-şi lase capul în jos. O privi pe sora lui direct în ochi.

– M-am gândit la cât de jalnic m-am purtat. Cum te-am lăsat să sacrifici totul pentru mine, inclusiv propria-ţi copilărie. M-am gândit că şi dacă mă duc la colegiu, cum vrei tu, ar trece mulţi ani până să-mi pot permite să-ţi cumpăr lucrurile pe care le meriţi. O prinse de umeri. Nu ştii că înnebuneam de ruşine să te văd purtând rochiile cârpite ale mamei, în timp ce le predai fetelor

răsfăţate ale micilor comercianţi, care veneau îmbrăcate în rochiile lor de la Worth şi purtau inele cu diamant pe degetul mic?

Pe Esmerelda o podidiră lacrimile.

– Dar nu mi-am dorit niciodată rochii de la Worth şi inele cu diamant! Am vrut doar să am copiii mei şi un bărbat decent pe care să-l iubesc.

Billy tresări. Cuvintele ei îl pătrunseră până la os. *Decent* nu era o descriere potrivită pentru un Darling. *Decent* se folosea pentru vânzători sau pentru avocaţi care veneau acasă de la birou, cu o servietă din piele îndesată sub braţ. *Decentă* era Esmerelda care îşi întâmpina soţul la uşă cu un sărut tandru, cu şorţul mirosind a plăcintă de piersici proaspăt coaptă. *Decent* însemna o droaie de copii veseli, cu ochii căprui, adunaţi în jurul unui pian, în timp ce Esmerelda le cânta colinde de Crăciun. Imaginea îl făcu să se simtă ciudat: trist şi răutăcios în acelaşi timp.

Temându-se de ce ar mai fi putut auzi, Billy îl întrerupse morocănos:

– Ce-a fost a fost. Nu are nici un rost să mai discutăm despre asta. Aş putea lăsa aurul la banca din Eulalie, pe drumul de întoarcere spre Calamity, ca să fie în siguranţă. Îi voi telegrafia poliţistului judiciar din Albuquerque să-l anunţ că aurul este acolo. E un om bun. O să se asigure că Winstead nu va mai prăda şi alţi începători, cum s-a întâmplat cu tânărul Brat[1].

Uitând că tocmai se certaseră, ambii se întoarseră spre el, exclamând la unison:

– Bart!

Billy ridică pur şi simplu din umeri.

– Ce veste minunată, nu-i aşa? exclamă Esmerelda. Domnul Dar... – îi aruncă o privire timidă lui Billy, considerând în mod clar că momentele intime pe care le petrecuseră împreună îi dădeau dreptul să-i spună pe numele mic – Billy va duce aurul înapoi, iar tu vei putea să te întorci acasă.

Bart înţepeni.

– Mă tem că nu mă voi întoarce în Boston.

– Cum să nu! Este căminul tău.

Billy îşi drese glasul. Venise şi momentul de care se temuse.

[1] Joc de cuvinte – răsfăţat, în lb. engleză în orig. (n.tr.)

– Fratele tău are dreptate. Nu se poate întoarce. Cel puțin, nu încă. Pot avea grijă de mine și de tine, dar el nu va fi în siguranță până ce Winstead și oamenii lui nu vor ajunge în spatele gratiilor.

Bartholomew o apucă din nou de umeri pe sora lui, de data aceasta mai blând.

– Nu mă poți ține în pantaloni scurți o veșnicie, Esme. Este timpul să-mi fac un rost în viață.

– Dar cum rămâne cu colegiul din Boston? Mama și tata au visat mereu că vei merge la universitate și că vei deveni jurnalist, ca tata.

– Mama și tata sunt morți, spuse el încet. Am propriile visuri. Nu vreau să-mi petrec viața scriind editoriale și necrologuri pe care oamenii să le citească în timp ce își beau cafeaua de dimineață. Vreau să scriu povești din propria imaginație. Să fac oamenii să râdă și să plângă. Să-i fac să viseze.

– Dar unde o să te duci?

El privi în zare, cu ochi sclipitori și plini de visuri.

– Mereu m-am gândit că America de Sud ar fi un loc minunat în care să-mi scriu primul roman. Chicoti sec, apoi adăugă: Am avut parte de multă inspirație în ultimele câteva luni.

Billy se scotoci în buzunarul pantalonilor și scoase un teanc de bancnote.

În loc să păstreze câteva pentru sine, i le întinse pe toate lui Bart.

– Winstead mi i-a dat ca să te omor. Mi se pare potrivit să-i folosești ca să începi o viață nouă.

– Vă rămân dator, domnule, răspunse Bart, întinzându-i mâna. Nu voi uita.

Cei doi își dădură mâna pentru prima oară, ca de la bărbat la bărbat, în timp ce Esmerelda îi privea uimită, fără să spună vreun cuvânt, ca și când totul se derula prea repede ca să priceapă. Lui Billy i se făcu milă de ea. Știa cum era să fii cel care rămâne pe dinafară când ți se trânteșe ușa în nas.

Sperând să câștige ceva timp pentru a o lăsa să se obișnuiască cu ideea de a-și pierde fratele pentru a doua oară, îi făcu acestuia semn cu capul spre casă.

– Sunt sigur că mama ți-ar pregăti bucuroasă ceva de-ale gurii înainte să pleci. Se pare că te-a îndrăgit.

Bart mai privi o dată înfricoșat în direcția indicată de Billy, apoi își masă gâtul.

– Cred că îmi voi vedea de drum. Mă așteaptă o călătorie lungă. Mă pot opri pentru provizii în următorul oraș. Se întoarse spre Esmerelda și-o trase lângă el, îmbrățișând-o rapid și strâns. Părea o păpușă de cârpă în brațele lui. O să-ți scriu, Esme, de îndată ce mă stabilesc undeva.

Abia când el se îndrepta deja cu pași mari spre calul care păștea liniștit pe un petic de iarbă undeva mai departe de ei, Esmerelda își veni în fire.

– Bartholomew Fine, întoarce-te în clipa asta!

El se opri pentru o clipă aproape imperceptibilă, după care își văzu de drum.

– Nu-mi întoarce spatele când vorbesc cu tine. Nu voi tolera o astfel de impertinență! Vocea i se frânse pe o notă tremurândă.

Fratele ei încălecase deja și întorcea calul spre sud. Esmerelda îl prinse pe Billy de braț, imploratoare, în timp ce lacrimi i se rostogoliră pe obraji.

– De-abia ce l-am găsit. Nu-l pot pierde din nou! Te rog, Billy, oprește-l!

El o prinse la fel de puternic de umeri.

– L-aș împușca în picior, dar cred că, mai încolo, m-ați urî amândoi și v-ați urî și unul pe celălalt.

– Nu vreau să-l împuști. Vreau doar să-i bagi mințile în cap băiatului!

Intenționat, Billy își slăbi strânsoarea și își înmuie vocea:

– Nu mai e un băiat, Esmerelda. E bărbat.

Plângând în hohote de supărare, ea se smuci din strânsoarea lui și-o rupse la fugă pe deal în jos. Bart călărea deja la galop. În curând, avea să fie doar un nor de praf în depărtare.

Probabil că și Esmerelda își dăduse seama de asta, pentru că pe la jumătatea dealului, căzu în genunchi, cu umerii lăsați.

Deși Billy și-ar fi dorit să meargă la ea, știa cum să aștepte momentul potrivit. Rămase rezemat de căruță până când soarele începu să urce pe cerul albastru, iar norul de praf fu împrăștiat de vânt.

Abia atunci o porni la vale. Ierburile fragile trosneau sub picioarele lui goale, dându-i de ştire Esmereldei că se apropia de ea.

Ea stătea cu un picior tras la piept, cu gura apăsată pe genunchi. Lacrimile i se uscaseră pe obraji în dungi acoperite cu praf. Billy tânjea s-o ia în braţe, dar părea prea fragilă, ca şi când o singură atingere ar fi putut s-o împrăştie în vânt în mii de bucăţele.

Se aşeză cât de aproape îndrăzni, se lăsă pe spate pe un cot şi luă un fir de iarbă între dinţi. Ea îl surprinse, vorbind prima:

– Inimioara lui Bartholomew a fost sfâşiată când au murit mama şi tata. Am încercat să mă revanşez faţă de el, dar cred că nu am reuşit niciodată.

Billy se încruntă, îndurerat de cuvintele alese de ea.

– La naiba, Esmerelda, doar nu i-ai ucis tu!

Ea se întoarse şi-l privi drept în ochi.

– Oh, ba da, am făcut-o.

Când Esmerelda îşi întoarse privirea spre orizontul gol, Billy putu doar să se holbeze la încreţitura sumbră a gurii ei.

– Am avut odată o prietenă pe nume Rebecca. Am fost mereu un pic timidă şi nu-mi făceam prieteni cu uşurinţă, aşa că am ţinut foarte mult la Becky. Într-o seară, i-am auzit pe mama şi pe tata vorbind în şoaptă cum că ea ar fi fost bolnavă. I-am rugat să mă lase să o vizitez. Mama s-a făcut albă ca varul, iar tata, care nu ridicase niciodată vocea la mine, a strigat că nici prin cap să nu-mi treacă aşa ceva şi să mă duc imediat în camera mea.

Am urcat scările plângând, continuă ea. Rareori sunt nesupusă. Am fost o fată *foarte* cuminte. Îi zâmbi batjocoritor, dându-i de înţeles că i-ar fi plăcut să fie puţin mai neastâmpărată. Dar de data asta, mă convinsesem că părinţii mei erau egoişti şi răi. Ştiam că o pot face pe Becky să se simtă mai bine, dacă aş fi putut doar s-o văd. I-am făcut nişte trandafiri din şervetele galbene.

Billy ştia ce urma. Abia de-şi amintea de câte ori, în nopţile de vară umede şi calde din Missouri, se furişa pe fereastră şi se arunca gol-puşcă în apele reci ca gheaţa ale unui izvor din apropiere.

– Am aşteptat până au adormit toţi, continuă Esmerelda, după care am coborât pe scara din spate şi-am ieşit din casă, strângând la piept buchetul meu mic şi jalnic. Când am ajuns la casa lui Becky, mi-am dat seama că nu era în regulă ceva. Chiar dacă

trebuie să fi fost aproape de miezul nopţii, toate lămpile din casă ardeau.

Salonul era plin de străini care discutau între ei. Mama lui Becky plângea, iar tatăl ei stătea cu faţa în mâini. Înainte să apuc să mă ascund, el şi-a ridicat capul şi s-a uitat drept la fereastră. Nu s-a uitat *la* mine. Se înfioră. Ci s-a uitat *prin* mine.

Am fugit cât de repede am putut în partea din spate a casei, unde era dormitorul lui Becky. O vedeam pe fereastră, întinsă în patul ei, îmbrăcată cu cea mai frumoasă cămaşă de noapte. O bătrână, pe care nu o mai văzusem niciodată până atunci, dormea într-un scaun în colţul camerei.

Billy trebui să-şi strângă pumnii, ca să nu se întindă după ea.

– M-am strecurat în cameră şi apoi spre pat, să o văd. Becky era întotdeauna atât de îmbujorată şi de vioaie. M-am speriat când am văzut-o acolo, palidă şi nemişcată. Apoi, mi-a fost ruşine că mi-era frică. Aşa că am atins-o uşor pe obraz. Pielea îi era ca gheaţa. Cred că am scos un sunet sau ceva de genul, pentru că femeia din balansoar s-a trezit speriată.

– Cum ai intrat aici? a strigat ea. Pleacă de lângă ea, fetiţă rea ce eşti!

M-a speriat aşa de tare, că am scăpat florile, am sărit pe fereastră şi am rupt-o la fugă spre casă. M-am aruncat în pat fără să-mi scot măcar pantofii şi mi-am tras pătura peste cap. Abia după patru ore n-am mai clănţănit din dinţi. Esmerelda oftă. Mai târziu am aflat că Becky murise în după-amiaza aceea. De holeră.

Billy îşi plecă uşor capul. Poate că ar fi îndurat s-o vadă pe Esmerelda plângând. Dar ochii ei erau la fel de uscaţi şi de sterpi ca un deşert care a supravieţuit secole întregi fără să spere măcar la ploaie.

– Nu le-am spus niciodată mamei şi tatălui ce-am făcut. Nici când erau devastaţi de frisoane şi leoarcă de sudoare. Nici când buzele li se crăpaseră şi o dâră de sânge li se prelingea pe la colţul gurii. I-am îngrijit cât am putut mai bine. Nimeni altcineva nu s-a apropiat de casa noastră până când boala nu şi-a urmat cursul şi au murit. Cuvintele ei erau pline de toată amărăciunea şi ura de sine pe care o ascunsese timp de treisprezece ani, după o înfăţişare aparent liniştită. Eu n-am suferit nici măcar un guturai, continuă ea.

Dar suferea de atunci încoace, se gândi Billy. Suferea din cauza unui singur moment de nesupunere intenționată, care îi frânsese sufletul ca pe o floare de hârtie sub călcâiul indiferent al sorții. Își ispășise păcatul sacrificându-și orice vis și dorință și devenind atât mamă, cât și tată pentru Bartholomew. Acum, că acesta plecase pentru totdeauna, Billy presupunea că Esmerelda nu mai știa cine era de fapt.

Răsuci firul de iarbă între degete, alegându-și cu grijă cuvintele:

– Pe vremea când am călărit cu Quantrill și Anderson, am pierdut mai mulți oameni din cauza bolilor decât din cauza gloanțelor yankeilor – dizenterie, febră tifoidă, gripă... holeră. Aproape fiecare din aceste boli se răspândea prin alimente sau apă potabilă contaminate. Nu cred c-ai fi putut să le transmiți părinților tăi holeră doar pentru c-ai atins obrazul unei fete moarte. Cel mai probabil că au băut din aceeași sursă de apă și au mâncat aceleași alimente ca prietena ta.

Esmerelda îl privi înverșunată, ca și când și-ar fi dorit cu disperare să-l creadă, dar nu-și permitea să o facă.

– Poți presupune asta, dar o poți dovedi? Poți să juri cu o certitudine de netăgăduit că nu am invitat eu acel monstru în casa părinților mei?

Billy vru să spună că da, dar știu că oricum nu l-ar fi crezut. Se întinse spre ea și-o mângâie pe păr.

– Erai doar o fetiță, draga mea. Cu o inimă generoasă de copil. Chiar dacă părinții tăi ar fi știut ce ai făcut, chiar crezi că te-ar fi învinuit sau ar fi vrut să-ți petreci restul vieții învinuindu-te singură?

Scuturându-se de mângâierea lui, Esmerelda sări în picioare, cu ochii ei negri strălucind de furie.

– Dacă nu accept nici măcar iertarea lui Dumnezeu, ce te face să crezi c-aș accepta-o pe-a ta?

Mai precaut, Billy se ridică în picioare, s-o poată privi în față.

Ea înțepeni, arătând exact ca femeia care intrase apăsat în saloon și îndreptase pistolul Derringer spre inima lui.

– Din moment ce l-ai trimis pe fratele meu la drum, cu binecuvântarea ta și cu banii lui Winstead, se pare că nu voi mai avea nevoie nici de mila ta, nici de serviciile tale. Ești concediat, domnule Darling.

Billy se gândi că o împușcătură în piept era dureroasă, dar i se părea o înțepătură în comparație cu durerea pe care o simțea acum. Ba chiar se uită în jos, la bandaj, așteptându-se să vadă apărând o pată de sânge proaspăt.

Esmerelda își apucă fusta cămășii de noapte prăfuită de parcă ar fi fost o haină de catifea și o luă în sus pe deal, spre casă. Singurul sunet pe care Billy îl auzi prin țiuitul din urechi fu ușa care i se trânti în față pentru ultima dată.

*

Mai târziu în după-amiaza aceea, când Billy se întoarse în casă, o găsi pe Esmerelda șezând pe valiza ei, în fața ușii din față, ținându-și afectată mâinile înmănușate în poală. Era îmbrăcată în costumul de călătorie șifonat pe care îl purtase când se întâlniseră prima dată și își strânsese cocul atât de tare, că părea mioapă. Și, colac peste pupăză, își mai pusese și pălărioara aceea îngrozitoare. Ar fi părut la fel de abordabilă într-o armură.

– Dacă aștepți diligența, spuse el tărăgănat, sprijinindu-se de cadrul ușii, să știi că ai de așteptat, nu glumă.

Ea își ridică privirea spre el. Cu fața curățată de petele de lacrimi, părea la fel de palidă și de rigidă ca o bucată de porțelan.

– Speram să mă duci înapoi în Calamity, ca să pot lua o diligență de acolo. În voce i se simți un dispreț îndulcit cu miere. Mă gândesc că măcar atât ai putea face și tu.

El îi răspunsese cu un zâmbet răutăcios.

– Oh, aș putea face mult mai mult de-atât. Dar n-o să fac.

Se îndreptă și descoperi că întreaga familie se holba la el, de parcă ar fi fost un lup care se rătăcise în mijlocul lor. Jasper își lustruia ghetele, în timp ce Virgil și mama lui stăteau comod lângă șemineu, fumând. Sam se apleca peste masă, ciugulind firimiturile unei plăcinte cu mere, iar Enos, încă în indispensabilii lui roșii șifonați, era scufundat până la genunchii lui osoși într-o cadă de lemn rotundă.

Billy le aruncă o privire atât de întunecată, încât până și Jasper ridică din sprâncene.

– O să duc aurul de la trezorerie la bancă în Eulalie şi le voi telegrafia proprietarilor de drept. Nu avem ce discuta în privinţa asta.

– Nu vom obiecta nici unul, spuse Virgil din toată inima, uitându-se timid spre mama lor.

– Mama ne-a învăţat cum să ne purtăm. Să nu furi! Aşa-i, mamă?

Zoe se legănă şi încuviinţă din cap, trăgând sigură de sine din pipă. Sadie se uită la ea, salivând de adoraţie.

Billy se duse în dormitor şi ieşi câteva minute mai târziu, purtând cizmele şi aceeaşi cămaşă cu care ajunsese acolo. Cât timp fusese inconştient, Esmerelda reuşise să repare ruptura făcută de glonţ în cămaşă şi să curete cea mai mare parte dintre petele de sânge. Nu voia să se gândească la efortul pe care îl făcuse pentru toate acestea.

Esmerelda îşi luase deja rămas-bun de la toţi, aşa că îl aştepta pe verandă. Billy încetini doar când ajunse aproape de uşa deschisă.

– Haide, Sadie, porunci el, întorcându-se şi lovindu-se peste coapsă. Căţeaua ezită, uitându-se întrebătoare la mama lui.

Billy se lăsă pe vine şi-i întinse mâna.

– Sadie, haide! spuse el din nou, mai aspru decât intenţionase. Sadie se ghemui lângă fustele mamei lui.

Billy îşi lăsă capul pe spate şi îşi trecu degetele prin păr. Drace, se gândi el, dacă şi Sadie se întorcea împotriva lui, probabil că avea să izbucnească în lacrimi în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor celor din cameră.

Zoe o împinse uşor pe cătea cu degetul de la picior.

– Du-te, potaie bătrână! O cătea bătrână şi capricioasă aici ne e de-ajuns.

Luând-o ca pe o binecuvântare, Sadie se duse spre el, adulmecând afectuos mâna lui Billy cu nasul ei rece şi umed. Billy o scărpină în spatele urechilor, absurd de recunoscător pentru loialitatea ei.

Când se îndreptă, văzu că fraţii lui îl aşteptau deja să-l bată pe spate şi să-i ureze drum bun. Enos, de pe care picura apa, îl înghionti pe Samuel la o parte cu cotul şi-i spuse un „la revedere" bâlbâit, iar Virgil îi dădu nişte trabucuri. Până şi Jasper

îl strânse de mână cu ranchiună. Billy se uită la mama lui. Ea îşi întoarse privirea.

Îşi dădu seama că trebuia să se împace cu gândul că femeile nu voiau să mai vorbească cu el. Dar trebuia să recunoască faptul că se bucura la gândul întoarcerii la domnişoara Mellie. Femeile de acolo vorbiseră mereu cu el şi îi dăduseră de înţeles că nu le-ar fi deranjat să facă şi alte cele cu el, dacă el ar fi vrut. Doar codul lui strict de galanterie îl oprise de la a profita de ospitalitatea lor cât timp locuiau sub acelaşi acoperiş, galanterie în privinţa căreia începea să se răzgândească.

În timp ce puse şaua pe iapa lui şi legă catârul la căruţă, Esmerelda stătu pe trepte, lovind cu nerăbdare din picior. El îi puse valiza şi cutia cu vioara în căruţă, fiind tentat s-o arunce şi pe ea peste umăr şi să-i facă acelaşi lucru. Esmerelda îi ignoră mâna întinsă şi se căţără ţeapănă pe scaun, apucând frâiele cu mâinile ei înmănuşate. Sadie urcă lângă ea, limba atârnându-i de entuziasm.

Billy îşi îndemnă numaidecât iapa la trap. Refuză să-i acorde Esmereldei satisfacţia de a privi înapoi, să vadă dacă îl urma. Ştia că o făcuse, după zăngănitul strident al harnaşamentului. Aproape ajunseră la poalele dealului, când auzi uşa deschizându-se cu un scârţâit în spatele lor.

Şi nu căzu de pe cal când o auzi pe mama lui strigându-i:

– Ai grijă, băiete, m-ai auzit? Şi ai grijă şi de fata aia! Bunul Dumnezeu ştie că nu-i în stare să-şi poarte singură de grijă. Auzi la ea, să înfrunte un Darling înarmat! E clar că n-are minte nici cât o gărgăriţă. Să faci bine să ai grijă de ea!

Lui Billy i se puse un nod în gât. Ar fi vrut să-şi întoarcă iapa, dar ştia că dacă avea să o facă, mama lui ar intra înapoi în casă şi ar închide bine uşa după ea.

Aşa că îşi văzu de drum.

– Şi tu să ai grijă de băiatul meu, fetiţo! Nu-l lăsa să fie împuşcat din nou, ca un prost. Şi nu-i frânge inima, că altfel o să-mi dai socoteală!

Billy se răsuci în şa şi o privi lung pe Esmerelda. Mai că văzu nesiguranţă în ochii ei.

O luă spre nord, îndemnându-şi calul la galop, şi călări rapid, până vântul înghiţi chiar şi ecoul vocii mamei lui.

Capitolul 24

Billy şi Esmerelda ajunseseră în Calamity nu cu mult după ora unsprezece noaptea, Billy mânând căruţa şi Esmerelda dormind în spate, iar Sadie purtând pălăria Esmereldei. Aurul furat din trezorerie fusese depozitat într-un seif al First National Bank din Eulalie, aşteptându-l pe Elliot Courtney şi pe ajutoarele acestuia. Courtney jurase că avea să îl aducă pe Winstead în faţa justiţiei de îndată ce îl va găsi. Se părea că poliţistul judiciar dispăruse imediat după raidul dezastruos al lui Bart-cel-Negru la banca din Eulalie. Ştirea îl făcuse pe Billy să se uite în fiecare colţişor şi să îşi ţină mereu mâna pe pistol.

Dar nu de la asta i se trăgea încordarea tot mai mare pe care o simţea în stomac, la fiecare rotire a roţilor căruţei. Ea nu avea nici o legătură cu Winstead, ci cu femeia ghemuită în căruţă.

– Hooo, fată, strigă el încet, oprind catârul în faţa grajdului. Observă curios că în biroul lui Drew încă ardea o lampă.

Străzile din Calamity dormeau liniştite sub luna coaptă ca o piersică. Din salon se auzi un zgomot slab de muzică şi râsete. Ferestrele luminate ale salonului domnişoarei Mellie îi urau bun venit acasă.

„Acasă", se gândi Billy şi închise ochii preţ de o clipă. Un loc unde plăcerea se dădea la fel de neglijent ca banii, fără ca vreuna din ele să aducă o satisfacţie de durată. Simţi cum muşchii maxilarului i se încleştează. Poate că doar la atât putea spera un bărbat ca el.

Se întoarse şi-şi privi marfa adormită. Avea buzele ca nişte petale rozalii, uşor întredeschise, şi mâinile înmănuşate aşezate sub obraz, ca nişte aripi de înger, părând atât de dulce, de vulnerabilă...

Billy se întinse şi-o plesni peste fund.

– Au! Esmerelda sări în şezut şi îşi frecă zona lovită.

Billy bănui că s-ar fi aruncat asupra lui, dacă nu ar fi distras-o Sadie. Pungile de sub ochii sentimentali ai cătelei o făceau să semene cu bunica Shively în zilele ei bune.

Esmerelda întrebă:

– Îmi permiţi să întreb de ce câinele îmi poartă pălăria?

Billy ridică din umeri.

– Nopţile în deşert sunt răcoroase. Părea să-i fie rece la urechi.

– Şi mie nu?

El o privi gânditor.

– Nu mai rece decât în orice altă parte a corpului tău.

Esmerelda mormăi ceva şi se înclină peste marginea căruţei, aproape căzând din pricina piciorului, care îi amorţise. Continuând să bombăne, ţopăi în sus şi în jos, masându-şi-l prin cizmă.

Billy îşi aprinse o ţigară, urmărind spectacolul cu un amuzament detaşat. Încercă să îşi dea jos valiza din căruţă, dar îi era aproape imposibil, din cauza unghiului ciudat în care se afla.

După ce cufărul căzu înapoi în căruţă pentru a treia oară, Esmerelda ridică o sprânceană spre el.

– Eşti amabil să...?

– Of, mă tem că nu, ducesă, spuse el, scoţând un rotocol de fum care ar fi făcut-o pe mama lui să se simtă mândră. Ştii, am fost concediat. Nu mai lucrez pentru tine.

Ea oftă teatral.

– Dacă aş fi ştiut că o să fii atât de îndărătnic, l-aş fi rugat pe Jasper să mă escorteze.

Billy pufni:

– Ţi-ar fi dat jos indispensabilii ăia spilcuiţi ai tăi înainte să ieşiţi din raza noastră vizuală.

Ea îl privi speriată, şi după mai multe tentative eşuate, reuşi în cele din urmă să dea jos din căruţă şi valiza, şi cutia cu vioara.

Îmbujorată, încă gâfâind de la efort, îşi îndreptă haina şi îşi aranjă turnura cu ambele mâini. Billy ridică o sprânceană. Simţi un val de căldură prin vintre, nu din cauza gulerului cu dantelă încheiat până la bărbie sau a butonilor de pe mâneci care îl provocau fără cuvinte, ci din pricina mănuşilor ei ridicole.

Billy voia să i le scoată cu dinţii. Să o muşte tandru de vârfurile degetelor până când avea să-l implore să aibă milă de ea.

Ea îl trezi din visarea periculoasă trăgându-le până mai sus de încheietura mâinii, interzicându-i parcă să vadă măcar o bucăţică din pielea ei catifelată.

Esmerelda îşi puse cutia cu vioara sub braţ şi apucă valiza de mâner, împleticindu-se uşor.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru tot ajutorul acordat, domnule Darling. Aș fi fost de-a dreptul neajutorată fără dumneata, îi spuse ea pe un ton nimicitor, uitându-se mai degrabă prin el, decât la el.

După care se întoarse și o porni spre hotel, clătinându-se sub greutatea cufărului.

Billy rămase cu gura căscată.

Chiar avea de gând s-o facă. Să iasă din viața lui, să nu-i mai stea niciodată în brațe, devastată de un tremur de plăcere. De parcă nu i-ar fi oferit niciodată buzele să i le sărute tandru. De parcă nu ar fi intrat niciodată în saloonul acela și nu i-ar fi luat inima prizonieră.

Billy Darling întâlnise în sfârșit un adversar pe care nu-l putea blestema, împușca sau arunca la închisoare. Când înțelese situația, își ieși din fire.

La urma urmei, era un Darling.

Poate că era timpul să se poarte ca atare.

Coborî din căruță chiar în mijlocul străzii. Trase lung din trabuc, apoi aruncă chiștocul aprins în noapte. Își duse instinctiv mâna la cureaua armei, de parcă s-ar fi pregătit de-o luptă pe viață și pe moarte.

– Domnișoară Fine? strigă el.

Esmerelda se opri din mers, dar nu se întoarse.

– Scoate-ți mănușile.

Chiar avea de gând s-o facă.

Chiar avea de gând s-o lase să iasă pur și simplu din viața lui, fără înjurături, fără s-o împuște în spate sau fără s-o amenințe că o aruncă la pușcărie.

Esmerelda se gândi să-și scape valiza pe degetele de la picioare, dar se temu că avea să și le rupă.

– Domnișoară Fine?

„Domnișoară Fine" Nu „dragă" sau „iubito", sau „ducesă".

În pofida tonului rece al lui Billy, inima Esmereldei se umplu de un sentiment de ușurare la gândul că avea, în cele din urmă, să-i ceară iertare pentru că îl lăsase pe Bartholomew să plece. Poate că atunci ar fi fost în stare să treacă peste propria-i mândrie rănită și să-i spună că-i pare rău pentru toate lucrurile urâte pe care

i le spusese. Sigur avea să o ierte după ce îi va fi explicat că nu prea știa să își ceară scuze, deoarece greșea atât de rar.

– Scoate-ți mănușile!

Esmerelda scăpă din mână și cufărul, și cutia cu vioara, mai să-și rupă degetele de la picioare. Se întoarse încet, ușurarea ei topindu-se când îl văzu pe străinul din mijlocul străzii.

Nu își ținea brațele întinse, ca s-o îmbrățișeze, ci acestea îi atârnau lejer pe lângă corp. În ciuda posturii lui degajate, încordarea din degetele lui subțiri și grațioase era de necontestat. Avea buzele ușor țuguiate, de parcă se pregătea să sufle în țeava unui pistol fumegând.

Atunci își dădu seama că, de fapt, nu era un străin. Era bărbatul de pe afișul „Dat în urmărire" pe care îl ținuse sub pernă de-a lungul atâtor săptămâni lungi și singuratice. Îl urâse și se temuse de el deopotrivă, și tot reușise să se strecoare în fiecare noapte în visele ei: nopți fierbinți, care o făceau să geamă în somn și să își împingă plapuma de pe ea cu piciorul.

Era Billy Darling, în parte legendă și pe deplin bărbat, căutat de oamenii legii, iar, în secret, și de inima ei. Fusese periculos când îl dorise, dar acum că îl iubea, ar fi putut fi chiar mortal.

El își agăță degetele mari de cureaua pistolului, poziția lui atât de nonșalantă și de pacifistă făcând-o pe Esmerelda să se gândească la faptul că și-ar putea scoate pistolul s-o împuște. Billy o luase în vizor, ce-i drept, dar farmecul devastator al zâmbetului lui o avertiză că avea alte planuri diabolice cu ea.

– Poftim? bombăni ea.

– Doar ți-am sugerat că ai putea să-ți scoți mănușile. Dar, dacă dorești, le poți purta.

Rânjind înspre ea, îi mărturisi:

– Am auzit povești despre cowboy care nu-și dau *niciodată* jos pălăriile.

Esmerelda se duse parcă plutind spre el, incapabilă să reziste atracției hipnotice a zâmbetului lui.

– Nu înțeleg. Despre ce vorbești?

Billy se opri din zâmbit, privind-o mai sever ca niciodată.

– Încerc să spun, domnișoară Fine, că a venit timpul să ne socotim. Nu conduc o instituție de caritate. Am avut o înțelegere. Arătă cu degetul spre căruță. Iar Sadie ne-a fost martoră.

Când își auzi numele, Sadie lătră.

Inima Esmereldei începu să bată de-i sărea din piept.

– N-am uitat de înțelegerea noastră, insistă ea, deși, de fapt, uitase. De îndată ce sosește bunicul meu...

– Ah, ducele! spuse Billy tărăgănat. Acel bărbat nobil care ar trebui să pice din nori în trăsura lui elegantă trasă de șase unicorni albi, să-mi arunce o mână de diamante și rubine, și să te ia pe tine, nepoata lui iubită, în brațe.

Esmerelda se uită urât la el. Descrierea lui sarcastică se potrivea prea mult cu unele dintre fanteziile ei ridicole din copilărie.

– Sunt aproape convinsă că nu are nici un unicorn.

– Atunci rămâne o singură problemă, spuse Billy și făcu un pas spre ea, dar ea rămase pe loc, cu nările fremătânde ca ale unui iepure încolțit. Nu-l văd nicăieri primprejur. Tu?

Încercând să tragă de timp, Esmerelda se uită agitată în jur. O lumină veselă licărea la fereastra de la biroul șerifului, dar strada era pustie.

– Nu-l văd nici pe fratele meu, îi aminti ea.

Billy ridică din umeri.

– M-am angajat să-l găsesc, nu să-l țin locului.

Nu îl putea contrazice. Poate că Billy îi dăduse lui Bartholomew mijloacele necesare și îl încurajase să plece, dar, la urma urmei, fratele ei plecase de bunăvoie.

Respiră neregulat, își înclină capul și-l privi cu atenție. Chiar arăta din cap până-n picioare ca un pistolar notoriu, dar sub asprimea aceea aparentă se ascundea tot Billy *al ei*. Bărbatul care își înfruntase propriii frați ca să o protejeze. Bărbatul care încercase să o convingă că nu și-a omorât părinții prin gestul ei necugetat. Bărbatul care îi oferise plăcere fără să se gândească la propria-i satisfacție, așezând-o apoi tandru în patul lui ca pe un copil.

Cuprinsă de un val întârziat de remușcări, îl apucă de braț.

– Of, Billy, am spus niște lucruri îngrozitoare la fermă. Nu te învinuiesc că ești furios.

– Domnul Darling, o corectă el, ridicându-i ușor mâna de pe mâneca lui. Când ea îl privi neîncrezătoare, el îi făcu semn cu ochiul și-i șopti: Până rezolvăm această chestiune, draga mea, cel mai bine ar fi să păstrăm o relație formală.

Esmerelda stătea încă cu gura căscată și cu mâna întinsă, când Billy își recăpătă atitudinea distantă.

– Să fiu angajatul dumneavoastră, domnișoară Fine, s-a dovedit a fi un efort mai costisitor decât am anticipat. Am pierdut recompensa pe care mi-a promis-o Winstead și, până o să-l prind pe nemernic, va trebui să-mi petrec fiecare minut din zi și din noapte uitându-mă peste umăr. Dacă Elliot Courtney nu-l convinge pe judecător să-mi acorde amnistie pentru că am returnat aurul trezoreriei, s-ar putea chiar să fiu nevoit să mă retrag degrabă în Mexic, pentru o vreme. Din punctul meu de vedere, merit să fiu recompensat pentru toate necazurile îndurate. Privirea i se înmuie când îi puse o mână pe obraz, cam ca în ziua aceea, în camera lui de la mansardă. La urma urmei, ești o femeie de cuvânt.

Poate că Esmerelda uitase de înțelegerea lor, dar nu uitase de zvonul cum că Billy era un jucător de poker desăvârșit. Evident voia să joace pe mize mari, așa că se hotărî să joace și ea cartea cea mare.

– Ai perfectă dreptate, *domnule Darling*, spuse ea încet, lăsând ca în ochii ei să se vadă fiecare gram de considerație pe care o simțea față de el. Nici prin cap nu mi-ar trece să te înșel în ceea ce-ți aparține de drept. Mai ales că ți-am promis – își puse o mână în jurul gâtului lui și îl trase în jos până când respirația lor se amestecă și buzele aproape că li se atinseră – plata... în întregime.

Chiar înainte ca el să-și dea seama de cacealmaua ei, fu răsplătită cu o scurtă pâlpâire de surpriză în ochii lui. Apoi, Billy îi devoră gura cu un sărut atât de dulce și de incredibil de tandru, de parcă ar fi fost primul lor sărut. După aceea o prinse în brațe și o ridică, trupurile lor atingându-se într-un acord perfect. Când o lăsă jos, Esmerelda era amețită de plăcere și îmbujorată de triumf.

Oftând extaziată, își puse obrazul pe pieptul lui și așteptă ca el să-i murmure toate acele promisiuni dulci pe care dorea atât de mult să le audă.

El o apucă de mână și o luă în josul străzii.

– Stai așa! Unde mergem? Esmerelda se văzu nevoită să alerge ușor, ca să țină pasul cu el. Se uită frenetic peste umăr. Sadie căscă sub borul lăsat al pălărioarei, după care se întoarse de trei ori și se culcă pe bancheta căruței.

– Cufărul meu! Hainele mele!

– N-o să ai nevoie de ele în noaptea asta.

Tonul categoric al spuselor lui o înfioră de plăcere. Își aminti pericolul de a-ți arăta cărțile prea repede, dar era prea târziu. Poate că Billy nu trișa, dar nici nu rămânea în joc dacă nu era convins că avea mâna câștigătoare. Nu avu timp să se căiască pentru greșeala ei, pentru că ușa bordelului se ivi parcă de nicăieri în calea lor.

Capitolul 25

Când ușa internatului domnișoarei Mellie pentru fete de „bună reputație" se deschise brusc, Horace Stumpelmeyer, bancherul orașului, sări în picioare, răsturnând-o pe domnișoara în corset pe care o plătise pentru privilegiul de a se giugiuli cu ea în poală, pe covorul oriental.

Își netezi cele câteva fire de păr și își îndreptă ochelarii, ca să-l privească mai bine pe intrus și pe domnișoara destul de ametită care se împleticea în spatele lui.

Fără să se oprească, Billy îi puse o mână în piept și îl împinse înapoi în scaun.

– Nu te ridica din cauza mea, Horace!

Dorothea se lăsă înapoi în poala bărbatului, ca o pisică mieroasă, lovindu-și voioasă papucii de casă.

– Bun venit acasă, Billy! fredonă ea încetișor. A fost tare plictisitor pe-aici fără tine.

Parcă vrând să-i întărească spusele, Dauber se sprijini încruntat de polița căminului, bând tacticos dintr-un pahar cu whisky. Billy îi smulse paharul din mână, îl dădu pe gât, apoi i-l înapoie. Își vârî mâna în buzunar și-i aruncă un dolar de argint.

– Afară, în fața grajdului, vei găsi o iapă, un catâr și o jigodie care poartă o pălărie foarte urâtă.

– A fost o pălărie foarte drăguță până s-o calci tu în picioare și să i-o dai cățelei! protestă Esmerelda.

Billy o ignoră.

– Ai grijă să se ocupe cineva de ei.

– Cum rămâne cu mine? se tângui ea.

– De tine mă ocup *eu*, promise Billy, aruncându-i o ocheadă răutăcioasă.

Dauber îi privea cu gura căscată.

– Să fiu al naibii! Drew știe că ești...?

– Vezi-ți de-ale tale! se răsti Billy. Dac-ai fi avut deja un dolar, ai fi fost sus cu una dintre fete, în loc să stai aici jos, plângând într-un pahar de whisky.

Cedând în fața înțelepciunii prietenului său, Dauber își ridică pălăria spre Esmerelda, apoi ieși repede pe ușă. Billy se îndreptă spre scări, Esmerelda urmându-l poticnit. Caroline și Esther se furișară pe lângă ei în jos împreună cu unul dintre băieții Zimmerman, pe care-l țineau de labele lui bătătorite. Expresia încântată a bărbatului și buclele lui blonde ciufulite indicau că era încă un client satisfăcut.

Fetele i se puseră în cale lui Billy și o priviră îngrijorate pe femeia din spatele lui.

– Scumpule, ar trebui să știi ceva înainte să o duci sus, spuse Caroline.

Billy le zâmbi atât de tandru, încât până și inimile lor zdrobite tremurară de emoție.

– Vă mulțumesc mult pentru îngrijorarea voastră, doamnelor, dar chiar nu mi-ați putea spune nimic de care să nu-mi fi dat deja seama singur.

Le salută politicos din cap, apoi trecu pe lângă ele, oprindu-se doar ca să-i șoptească ceva la ureche lui Zimmerman. Trădat de tenul lui deschis la culoare, bărbatul se făcu roșu ca para focului și bâjbâi după fermoarul desfăcut al pantalonilor de lucru.

Billy și Esmerelda aproape că ajunseseră la palierul de la etajul al doilea, când domnișoara Mellie ieși chiar ea din bucătărie, cu o tavă de pahare pline cu whisky.

– William! strigă ea, mai degrabă îngrijorată decât surprinsă.

Billy se răsuci și oftă lung.

– Da, doamnă?

Când Mellie văzu pe cine trăgea după el cu atâta fervoare posesivă, se aplecă, ca și când ar fi fost pe punctul de-a face o reverență. Sau de-a leșina. În schimb, îi spuse cu o voioșie prefăcută:

– Nu mi-am dat seama că te-ai întors. Ce-ar fi ca tu şi prietena dumitale să beţi ceva cu noi?

– Oh, ar fi minunat! Am gâtul uscat, spuse Esmerelda, coborând trei trepte, înainte ca Billy să o apuce mai tare de mână şi să o tragă înapoi.

– Mă tem că va trebui să refuzăm această ofertă generoasă, domnişoară Mellie. Prietena mea şi cu mine venim dintr-o călătorie lungă şi dificilă şi ne dorim puţină intimitate. Zâmbetul lui amabil se întunecă. Aruncă o privire chiorâşă şi răutăcioasă asupra salonului. De fapt, s-ar putea să trebuiască să împuşc pe oricine ne deranjează înainte de ivirea zorilor.

Rămaseră toţi încremeniţi, până când Billy şi Esmerelda dispărură în umbrele celui de-al doilea palier.

De-abia când se auzi o uşă trântindu-se undeva în partea de sus a casei, Dorothea îndrăzni să fluiere lung, încetişor.

– Nu l-am mai văzut atât de enervat. Credeţi c-o s-o bată?

Domnişoara Mellie aruncă o privire spre grinzi, încruntându-şi faţa mare şi amabilă.

– Oricât de enervat ar fi, Billy al nostru n-ar ridica niciodată mâna asupra unei femei. Mama lui, Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul ei blând, l-a învăţat cum să se poarte.

– După sclipirea din ochii lui, zise Esther, arcuindu-şi sprânceana perfect pensată, nu caută să-şi ridice mâna.

Caroline oftă melancolic ţuguindu-şi buzele într-o îmbufnare geloasă.

– Da' ce drăgălaş mai e când e furios! Cum se face că fetele arogante sunt atât de norocoase?

În timp ce Dorothea îşi trecea unghiile-i lungi prin părul lui, Horace înşfăcă unul dintre paharele cu whisky de pe tava lui Mellie şi propuse:

– Nu credeţi c-ar trebui să-l alertăm măcar pe şerif?

Mellie se aşeză pe celălalt genunchi al lui şi dădu pe gât un pahar de whisky.

– L-ai auzit, Horace. Oricine îl deranjează înainte de ivirea zorilor pur şi simplu şi-o caută cu lumânarea. Şi Dumnezeu ştie că şeriful are deja destule probleme pe cap.

*

Esmerelda stătea cu spatele lipit de uşa camerei primitoare a lui Billy, de la mansardă, iar el aprinse o lampă cu petrol, dădu la o parte cuvertura de pe pat şi îşi scoase cizmele.

O răscoli cu o privire îndrăzneaţă, în timp ce îşi desfăcu dibace centura pentru armă.

– Îţi poţi scoate oricând mănuşile, domnişoară Fine.

Instinctul îi spunea că ar fi trebuit să se teamă de el aşa cum se temuse prima dată când se înfruntaseră în această încăpere. Dar de data aceasta, Esmerelda îşi ascultă inima.

– Cred că mai bine nu le dau jos, spuse ea cu blândeţe. Billy îşi lăsă centura să-i cadă. De ce eşti atât de consternat, domnule Darling? La urma urmei, a fost ideea dumitale să păstrăm o relaţie formală.

Încruntarea lui se adânci.

– Dar, draga mea, eu...

Ea ridică un deget în semn de tăcere.

– Aşa cum ne-am înţeles, sunt sigură că vei fi de acord să renunţăm la orice fel de alintări, sărutări sau mângâieri.

– Fără mângâieri? Poate că la un bărbat mai puţin versat culoarea accentuată de sub pomeţi ar fi fost considerată îmbujorare. Adică vrei ca eu doar să...?

Drept răspuns, Esmerelda se rezemă de uşă şi îşi lăsă capul în jos, privindu-l sfioasă pe sub gene.

– Poţi începe.

O măsură cu privirea lui încinsă din cap până în picioare, apoi bătu în patul moale.

– Nu crezi că ne-am simţi mai confortabil aici?

– Mai mult ca sigur, recunoscu ea, oftând tristă. Dar mă tem că poziţia culcat ne-ar aduce în termeni mult prea familiari pentru o simplă tranzacţie de afaceri.

Billy se îndreptă agale spre ea, strălucirea contemplativă din ochii lui făcând-o să se întrebe dacă nu cumva îşi forţase mâna. Nu era sigură că nu ar fi ţipat speriată dacă i-ar fi dat peste cap fusta şi jupoanele.

Dar el se aplecă fără să o atingă şi murmură:

– Aş putea măcar să îţi desfac părul... doamnă?

Esmerelda închise ochii şi înghiţi în sec, pierzându-şi orice urmă de hotărâre când îi simţi respiraţia caldă mirosind a whisky.

– Ei bine, presupun că nu ar strica să-mi scoți câteva agrafe de păr, domnule, se grăbi ea să adauge.

Buzele lui erau la doar o șoaptă distanță de-ale ei, în timp ce el își trecu degetele prin părul ei, căutând, înșfăcând și scoțându-i agrafele, revărsându-i coama mătăsoasă în jurul fețelor lor. Sfârcurile i se întăriră și străpungeau materialul subțire de mătase, căutându-i atingerea încântătoare pe care Esmerelda și-o amintea foarte bine. Ochii lui cu pleoape grele care licăreau atât de aproape de-ai ei păreau într-adevăr foarte verzi.

El își sprijini o mână pe ușa din spatele ei, înclinându-și genunchiul, astfel încât orice mișcare cât de mică, în orice direcție, l-ar fi situat ferm între coapsele ei.

– Tot cred c-ar trebui să-ți scoți mănușile astea simandicoase. Nu mi-ar plăcea să le botesc, draga mea.

– Domnișoară Fine, îl corectă ea cu sufletul la gură, atingându-i cu un deget buzele întredeschise.

El o surprinse prinzându-i vârful degetului de la mănușă între dinți și trăgând, scoțând cu o mișcare abilă pielea netedă de căprioară de pe pielea ei moale.

Înainte ca ea să poată protesta, el îi prinse mâna.

– Fără alintări, îngeraș, murmură el, timbrul aburit al vocii lui înfiorând-o. Îi mângâie partea interioară a încheieturii mâinii cu degetul mare, făcându-i inima să îi tresalte. Fără mângâieri. Îi luă palma și o duse la gură. Fără sărutări. Când îi atinse centrul palmei cu vârful limbii, Esmerelda închise ochii, înăbușindu-și un geamăt.

Când îi deschise, în privirea întunecată a lui Billy se putea citi dorință. Esmerelda își dădu seama că zarurile fuseseră aruncate. Se dovedi că atuul lui nu fusese puterea lui și nici măcar farmecul lui seducător, ci întrebarea nerostită din ochii lui. Întrebare la care îi dădea dreptul să spună un „nu" răsunător, chiar dacă îl înnebunea.

Incapabilă să reziste galanteriei lui ispititoare, Esmerelda îl prinse pe după gât și îl sărută, invitându-l să-și încaseze câștigurile. Când limbile li se atinseră, se gustară și apoi se împletiră, el gemu în gura ei, sunetul fiind aproape la fel de îmbătător ca whisky-ul din răsuflarea lui.

Billy îi prinse fața în mâini și o sărută până când răcnetul din urechile ei înecă vocea rațiunii pe care o ascultase cu atenție toată viața ei. Nu își dădea seama clipa precisă în care propria ei dorință devenise o necesitate, iar necesitatea devenise disperare. Știa doar că, dintr-odată, își scotea grăbită și cealaltă mănușă, trăgându-l de cămașă, desfăcându-i nasturii, trecându-și unghiile prin cârlionții ondulați de pe pieptul lui. Când îi zgârie accidental bandajul, printr-un act extraordinar de voință, își îndepărtă gura de-a lui.

– Rana ta? șopti ea, gâfâind, pe când el își coborî gura spre gâtul ei și-i rupse năstureii corsajului cu dinții.

– Nu am nevoie de-o asistentă medicală, răspunse el răgușit. Am nevoie de-o femeie. Am nevoie de *tine*.

Vrând parcă să-și dovedească spusele, o prinse de partea din spate a picioarelor și o ridică, o desfăcu și o împinse în ușă, apoi se împinse la rândul lui în dulceața dintre coapsele ei. Esmerelda icni înfiorată de dorința generată de cererea lui nerușinată. Poate că era o ignorantă, dar nu era proastă. Știa ce voia să-i facă, așa cum știa că avea de gând să-l lase.

– E greșit, gemu ea, lingând pielea netedă și aurie de deasupra claviculei lui. Avea un gust minunat: dulce, sărat și masculin în același timp.

– Știu, murmură el, aruncându-i ultimul năsturel pe podea.

– Nici măcar n-n-nu suntem căsătoriți.

– Mă voi căsători cu tine mâine dimineață, mormăi el, mușcând-o de gâtul proaspăt dezvelit.

Preț de-o clipă indefinită, Esmerelda uită să mai clipească sau să mai respire.

– A fost cumva o cerere în căsătorie? murmură ea, încercând zadarnic să-i vadă fața.

– Nu. La naiba, nu știu.

Billy își încolăci brațul musculos sub șoldurile ei, s-o țintuiască locului, iar cu cealaltă mână îi trase în jos cămașa, apoi își ridică încetișor privirea de la sâni la fața ei, părând aproape la fel de uimit ca ea.

– Da, cred c-a fost.

– Dar mi-ai spus că nu îți cauți soție.

– Nu căutam, răspunse el, aplecându-se să îi atingă sfârcul cu vârful limbii.

Ea se zvârcoli de plăcere în timp ce el o supse, la început cu blândețe, apoi destul de dur, cât să-i facă pântecul să i se contracte de dorință. Esmerelda își încolăci degetele în părul lui și se strădui să-și amintească ce-i spusese mai exact în prima ei zi în Calamity.

– Vrei să spui, îl repezi ea printre suspine întrerupte, că te-ai căsători cu mine doar ca să mi-o tragi fără să plătești?

– Oh, o să plătesc, zise el încruntat. Vei avea la dispoziție o viață întreagă ca să te asiguri că voi plăti.

– Nu!

Înainte ca Billy să apuce să-și pună buzele iscusite pe celălalt sân al ei, storcând-o de puteri, Esmerelda se smuci din brațele lui și se împletici până pe la jumătatea încăperii. Își adună corsajul de parcă ar fi fost zdrențele mândriei ei.

Jasper ar fi urmat-o, râzând cu cruzime de încercările ei jalnice de a-i rezista, și apoi ar fi dus-o înapoi în pat. Dar Billy o privi doar, respirând greoi, cu cămașa atârnându-i desfăcută și cu mâinile sprijinite pe șoldurile-i suple.

– Asta le întrece pe toate! exclamă el. După trei luni de trai într-un bordel, credeam că le înțeleg pe femei. După care ai apărut *tu* în Calamity! Își trecu o mână prin păr, lăsându-l la fel de sălbatic precum privirea din ochii lui. Fă-mă să înțeleg: cu un minut în urmă aveai de gând să mă lași să mă culc cu tine, dar acum că m-am oferit să fiu corect cu tine, nu mă vrei.

Esmerelda putea să-și împiedice bărbia să-i tremure, dar nu putea face nimic ca să-și oprească lacrimile să i se prelingă pe obraji.

– Bineînțeles că te vreau. Dar am și eu mândria mea, domnule Darling. Și nu aș putea niciodată să las un bărbat să se însoare cu mine doar pentru că vrea să se culce cu mine.

Când o văzu că plânge, ultima fărâmă de furie dispăru de pe chipul lui Billy, lăsându-l expus și vulnerabil. Făcu un pas spre ea și, când văzu că Esmerelda nu se îndepărtează, îndrăzni să mai facă unul. Vocea i se adânci, iritată și răgușită:

– Ai vrea ca un bărbat să te ia de soție pentru că nu mai poate trăi o singură zi fără tine? Pentru că îl doare așa de tare de fiecare

dată când se uită la tine, încât se teme că ar putea muri pur și simplu? Billy îi șterse o lacrimă de pe obraz, ca și când ar fi fost o picătură de rouă. Ai vrea ca un bărbat să te ia de soție pentru că te iubește?

Redusă la tăcere de tandrețea plină de disperare din ochii lui, Esmerelda reuși doar să dea din cap, încuviințând.

Billy își încordă maxilarul, părând la fel de îndârjit ca înainte.

– La naiba, Horace e jos. Dacă vrei, te iau de soție chiar acum.

Ea se încruntă, încurcată.

– Credeam că domnul Stumpelmeyer e bancher.

– Așa e. Mai e și primar, diriginte de poștă și judecător de pace. Părând și mai hotărât ca atunci când o târâse în cameră, Billy o apucă de mână și se îndreptă spre ușă. Esmerelda șovăi, râzând printre lacrimi.

Când el se întoarse, nedumerit, ea clătină din cap și spuse:

– Nu trebuie să te căsătorești cu mine în seara asta, Billy. O să se facă dimineață destul de curând.

El o luă în brațe, ochii începându-i-se a promisiune.

– Oh, nu, îngeraș. O să se facă dimineață prea curând.

Billy o puse înapoi în pat și începu să îi desfacă copcile, șireturile și să o dezbrace cu blândețe, iar Esmerelda oftă și încuviință. Atingerea mâinilor lui legendare o stârni peste măsură și o făcură să tremure. Faptul că era goală în patul lui Billy, în brațele lui Billy, era o încântare indecentă pe care nu și-ar fi imaginat-o nici în cele mai îndrăznețe visuri ale ei.

Când fusese destul de mare ca să se viseze în patul unui bărbat și destul de tânără pentru a crede că astfel de visuri chiar s-ar putea adeveri, își imaginase un soț fără chip ridicându-i cămașa de noapte până la brâu. Și-l imaginase suindu-se pe ea, răsuflând greoi în întuneric și înfăptuind repede misteriosul act care era plăcerea lui și datoria ei.

Nu își imaginase niciodată un bărbat ca Billy Darling încălecându-i trupul gol, grația lui aurie fiind izbitoare în aura formată de lumina lămpii. Respirația i se acceleră când el își scoase cămașa și își duse mâna spre nasturii pantalonilor. Deși primul ei instinct fu să se ascundă sub cuvertură ca să-și înăbușe un râs agitat, curiozitatea o făcu să privească atent. Gura i se uscă când

țesătura se dădu la o parte și îi dezvălui excitarea, la fel de lungă și de aurie ca restul corpului lui.

Ea întinse mâna, îndrăznind doar să-i atingă ușor cu degetele vârful catifelat, ca o mângâiere de fluture.

– Ai găsit ce căutai, ducesă? spuse el tărăgănat, repetând intenționat același lucru pe care i-l spusese când ea îi făcuse baie la fermă. Numai că de data aceasta, zeflemeaua lui fu întreruptă de un geamăt răgușit.

Esmerelda își trase mâna înapoi, îngrozită de îndrăzneala ei.

– Te doare?

El îi prinse din nou mâna, îndemnând-o să-i apuce din nou mădularul.

– Mă omori.

Încurajată de expresia lui încântată, ea își trecu cu tandrețe degetele peste lungimea și grosimea lui, apoi îl privi cu ochii măriți.

– Și Virgil îndrăznește să-ți spună că ești fratele lui mai mic?

Deși scrâșni din dinți, Billy reuși să rânjească obraznic.

– De ce crezi că Jasper a fost întotdeauna atât de-al naibii de gelos pe mine?

Esmerelda se întinse cu solemnitate și-i prinse fața între mâini.

– Pentru că tu ești bun și decent, așa cum el nu a încercat niciodată să fie.

O expresie ciudată se creionă pe chipul lui Billy: pe jumătate plăcere, pe jumătate durere.

– Iar dumneata, ducesă, spuse el, lăsându-se în jos în brațele ei, ești tot ce mi-am dorit vreodată. Își împinse pantalonii la o parte cu piciorul și își apăsă gura pe urechea ei. Îți amintești de noaptea aceea în șopron, când ți-am spus că mi-ar plăcea să mă lași să-mi pun gura peste tot pe unde m-ai lăsat să te ating?

Cum ar fi putut uita? Un fior delicios o străbătu, izvorât atât din amintiri, cât și de la gândul a ceea ce va urma. Dar nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru șocul dulce pe care îl simți când Billy își trecu buzele peste corpul ei, lăsând o dâră de plăcere peste tot în urma lor. El îi prinse fesele și o ridică spre gura lui, bând din dulceața ei interzisă, ca un bărbat care rătăcise prin deșert toată viața și care dintr-odată a descoperit un izvor proaspăt care țâșnea din nisip.

Ea scânci în semn de protest, gemu în semn de refuz, dar timiditatea ei instinctivă se topi sub limba lui fierbinte și dulce. Îl trase neputincioasă de păr, în timp ce valuri de plăcere iradiară din pântecele ei, devorându-i întreaga ființă. Poate că ar fi fost în stare să îndure acea tortură superbă, dar el începu să-i palpeze miezul pulsând cu degetul lui lung, mare, cu articulații groase. Ea țipă, pulsând spre extaz în gura lui.

Când Esmerelda coborî înapoi pe pământ, Billy era acolo, sărutând-o ușurel pe gură, scăldându-și lungimea rigidă în crema densă pe care o extrăsese din corpul ei satisfăcut de plăcere. Senzația generă mici replici delicioase prin trupul ei. Atât de delicioase, încât aproape că nu observă când el încetă să se mai frece de ea și începu să o pătrundă încetișor.

Trebuie să o fi simțit cum se crispează. Trebuie să o fi auzit scâncind.

Controlându-și feroce trupul, se uită la fața ei. Ea se forță să zâmbească, sperând că avea să-i confunde scâncetul de agonie cu unul de plăcere.

– Ce faci, draga mea? Părea și mai mâhnit decât se simțea ea.

– Nu plâng, izbucni ea, încercând cu curaj să-și înăbușe un icnet. Știu că îți displace să mă vezi plângând.

– Te doare? întrebă el cu blândețe.

Ea încuviință, mușcându-și buza de jos, încercând să nu izbucnească în lacrimi.

– Ei bine, atunci dă-i înainte și țipă cât vrei, draga mea, iar eu o să văd ce pot face ca totul să fie cât mai plăcut pentru tine.

Așa cum o dovedise și în trecut, Billy era un om de cuvânt. Esmerelda abia avu timp să suspine o dată din adâncul inimii, înainte ca durerea străpungătoare să se preschimbe într-o plăcere languroasă.

– E mai bine așa? murmură el, îngropându-și fața în părul ei.

– O, e mult mai bine așa, suspină ea.

El o interpretă ca pe un îndemn de a-și prelungi și adânci mișcările ritmice, trimițând valuri de plăcere cutremurătoare prin ea. O uimise plăcerea pe care i-o oferise înainte, dar era ceva chiar mai miraculos în a se uni cu bărbatul pe care îl iubea. Ea era moale unde el era tare. Ea oferea când el avea impulsul să ia. Pe măsură ce mișcările i se accelerară, devenind împingeri furioase care

părea să o umple până la refuz, ea își înfășură brațele și picioarele în jurul lui, de parcă viața i-ar fi fost în pericol. Când corpul lui deveni rigid și se desprinse de ea cu un ultim geamăt puternic, lacrimile care țâșniră din ochii ei erau lacrimi de bucurie.

Esmerelda stătea în balansoar, în poala lui Billy. El înfășurase cuvertura în jurul lor, ca într-un cocon confortabil. Mișcarea liniștitoare a balansoarului crea o frecare delicioasă între corpurile lor goale, umezite de sudoare.

În lumina tot mai palidă a lunii, Billy părea tulburat, ca un om care descoperise dintr-odată că avea ceva de pierdut.

Esmerelda dorea să-l facă să zâmbească din nou. Îi atinse maxilarul cu vârfurile degetelor, sperând să-i îndulcească expresia aspră.

– Întotdeauna îmi spui „dragă" sau „scumpă", sau „îngeraș", șopti ea, dar nu îmi spui niciodată „iubita mea".

El o privi pieziș.

– Poate am așteptat momentul în care să pot să-ți spun *doamna* Darling.

Încălzită de promisiunea lui nerostită, ea îl sărută cu tandrețe și își frecă sânii de pieptul lui. Cârlionții aspri de păr îi făcură sfârcurile să zvâcnească și să palpite. Gemu slab în semn de protest când el o puse înapoi în poala lui, întorcând-o cu spatele la el. Îi așeză cu mâinile lui mari picioarele peste coapsele lui înclinate, ceea ce o făcu foarte vulnerabilă la atingerea lui.

Esmerelda se topi de plăcere când degetele lui iscusite îi despărțiră petalele înrourate ale corpului, căutând mugurele fraged adăpostit între pliuri. Întoarse capul, căutându-i orbește gura. El o răsplăti lăsând-o să guste din savoarea limbii lui, după care îi dădu ușurel părul la o parte și începu să o sărute umed pe ceafă și pe gât.

Pe măsură ce o freca suav cu vârful degetului, pornind valuri de lavă de plăcere prin venele ei, ea deveni perfect conștientă de greutatea provocatoare a excitării lui care o împungea în despicătura feselor.

La următorul legănat al balansoarului, el alunecă în ea, foarte ușor și firesc. Esmerelda aproape că leșină, deloc pregătită pentru șocul de-a fi penetrată într-un mod atât de delicios. Billy gemu

de plăcere și își croi drum din ce în ce mai adânc în ea, cu fiecare ridicare și coborâre ritmică a balansoarului.

Neștiind sigur cât de multă plăcere putea suporta fără să moară, ea scânci, implorându-l, îndemnându-l să se grăbească, dar el își menținu ritmul lent, mângâind-o pe dinăuntru și pe dinafară, până când ea suspină de încântare. Fiori întunecați de extaz îi răvășiră trupul și sufletul, lăsând-o fără vlagă în brațele lui.

Abia atunci își oferi și lui plăcere. Când termină, o ridică în brațe ca pe un copil și o duse în pat, unde adormiră epuizați, cuibăriți unul lângă celălalt ca două linguri într-un sertar.

Când Esmerelda se trezi din nou, Billy era deja în ea. Alunecă dintr-un vis delicios într-altul, în care Billy o ținea strâns pe după talie, intrând și ieșind din trupul ei cu mișcări lungi, languroase. Esmerelda se arcui spre el, torcând de plăcere. Când nu își mai putu stăpâni ritmul dezlănțuit, o întoarse pe burtă și o călări până la capăt.

Dimineața sosi prea curând.

Lumina soarelui pătrundea prin fereastra de sub streașina mansardei, încălzind patul. Tot ce-și dorea Esmerelda era să își petreacă ziua legănându-se în brațele lui Billy. Când se forță, în cele din urmă, să deschidă ochii, descoperi că era întinsă peste el, cu capul pe pieptul lui și cu coapsele călărindu-i șoldurile suple. Judecând după sclipirea diabolică din ochii lui și după faptul că se împingea insistent cu corpul în ea, își dăduse seama că nu fusese o problemă pentru el să se trezească și să rămână treaz.

– 'Neața, ducesă, spuse el tărăgănat, salutând-o așa cum o făcuse în dimineața aceea îndepărtată, la hotel.

– 'Neața, cowboy, răspunse ea. Nu putu să nu-l adulmece cu timiditate. Dacă ești gata să pornești la drum, lasă dolarul de argint pe birou când pleci.

Billy ridică din sprâncene.

– Numai un dolar? După calculele mele, îți datorez cel puțin trei și o monedă de aur de cincizeci de dolari pentru... Își duse gura la urechea ei și-i șopti ceva ce o făcu să chicotească și să se zvârcolească deopotrivă. Nu-i venea să creadă că domnișoara

Esmerelda Fine cea înțepată din Boston îndrăznise ceva atât de obscen și de delicios.

Se pare că iubirea ei pentru Billy o transformase într-o ștrengăriță. O ștrengăriță care se desfăta simțind atingerea arzătoare a firelor de mustață pe bărbia ei, frăgezimea umedă dintre picioarele ei. Își trecu limba peste buzele-i umflate de la sărutări, după care îl sărută apăsat pe Billy. El o prinse de șezut, ținând-o călare peste șoldurile lui ridicate în mod instinctiv și făcând-o să geamă cu gândul la ceea ce va urma.

Sunetul acela ademenitor a fost înăbușit de vocile răstite ale unor bărbați, de scâncete femeiești și de ropotul pașilor de pe scări.

Billy o rostogoli de pe el, devenind imediat atent. Ascultă preț de o secundă, încruntându-se. Apoi, aruncând cuvertura peste ea, sări din pat.

– Stai aici, draga mea, îi porunci el, trăgându-și pantalonii. Mai mult ca sigur că una dintre fete are un client scandalagiu.

Înainte să apuce să se încheie la pantaloni, ușa se deschise brusc, iar Billy rămase în picioare în spatele ei.

Scâncind de spaimă, Esmerelda își trase cuvertura până la bărbie. Bărbatul care stătea în pragul ușii nu arăta câtuși de puțin a scandalagiu. Și clar nu părea în stare să stârnească agitația pe care o auziseră. Îmbrăcat într-o redingotă la două rânduri de nasturi și cu pantaloni cu dungulițe, arăta ca și când de-abia sosise de la un bal. Purta un joben gri de fetru și își ținea mâna pătată de semnele vârstei încleștată pe mânerul de alamă al unui baston.

Nu ținuta elegantă, ci delicatețea blândă din ochii lui o făcu pe Esmerelda să își simtă gâtul încordat din cauza unui amestec ciudat de venerație și de teamă.

Bărbatul își sprijini bastonul de dulapul de haine și își scoase pălăria, răsucind-o în mâinile-i tremurânde.

– Te-aș fi recunoscut oriunde, Esmerelda. Semeni leit cu mama ta.

Nu avea părul alb ca zăpada și nici o mustață zbârlită care să-i gâdile obrazul în cazul în care ar fi îmbrățișat-o. Avea un cap chel ca o minge de biliard și o față pătrată și rumenă, proaspăt bărbierită. Dar maxilarul lui proeminent și aspru era inconfundabil.

– Bunicule? murmură ea.

El radia de bucurie.

– Ah, copila mea dulce, căpcăunul ăsta rece și neiertător ar fi foarte fericit dacă ai fi de acord să îi spui „bunicule".

Paralizată din cauza șocului, Esmerelda ținu bine de cuvertură. Bunicul ei se apropie șchiopătând de ea, o luă în brațe și îi mângâie încetișor părul ciufulit, exact așa cum își imaginase ea că avea să facă.

– Gata, gata, scumpa mea, murmură el. Te-ai descurcat cum ai putut mai bine, dar e timpul să vii acasă și să-l lași pe bunicu' să aibă grijă de tine.

Când văzu privirea speriată a lui Billy peste umărul bunicului ei, Esmerelda nu știa care dintre ei arăta mai îngrozit.

Capitolul 26

Bunicul ei continuă să-i murmure vorbe de alint și să-i mângâie părul, părând să nu ia în seamă mulțimea de oameni care năvăli în camera de la mansardă. Șeriful McGuire intră primul, urmat de o femeie pe care Esmerelda nu o recunoscu, apoi de dolofana domnișoară Mellie, însoțită de câteva dintre fetele ei pe jumătate îmbrăcate și de cei câțiva clienți ai casei, care se holbau toți cu gurile căscate.

Îmbujorată din cauza sentimentului de umilință, Esmerelda se gândi să-și tragă cuvertura peste cap. Billy rămase încremenit în spatele ușii, arătând ca și când ar fi vrut să o șteargă de-acolo pe cea mai apropiată fereastră.

O rană superficială de pe tâmpla șerifului McGuire sângera. Străina scundă, cu părul cărunt, se ridică pe vârfuri ca să-l șteargă cu o batistă de dantelă.

– Cine e femeia aceea? șopti Esmerelda.

– Oh, e sora mea. Mătușa *ta*, Anne, îi explică bunicul, zâmbindu-i cu tandrețe. Este întruchiparea a tot ceea ce e nobil în lume.

– Dacă ai sta locului un minut, țărănoi bătrân, izbucni femeia, aș putea încerca să opresc sângerarea.

McGuire îi zâmbi disprețuitor.

– N-aş sângera dacă nu m-ai fi lovit cu patul propriului meu pistol.

– Cum altfel să pun mâna pe cheile de la celula mea?

Esmerelda suspină adânc.

– Ați arestat-o pe mătuşa mea?

McGuire se întoarse şi o privi posac.

– Nu ştiu de ce eşti atât de şocată, fetiţo. Am făcut-o pentru binele tău. Ea şi nebunu' de frate-său îşi puseseră în cap să plece în căutarea ta. Nu i-am arestat. Doar le-am oferit cazare pe durata şederii lor în Calamity. Gratuit, aş putea adăuga.

Femeia pufni.

– Chiar dacă ne-ai pus la dispoziţie celule separate, ospitalitatea dumitale a lăsat mult de dorit.

– Dacă nu vă place, mârâi Drew, arătând spre bărbatul care se ghemuia în spatele a două tinere îmbrăcate sumar, vă puteți adresa primarului.

Mătuşa Esmereldei se răsuci, ducându-şi mâna la inimă.

– Măi să fie, domnule Stumpelmeyer!

Primarul, bancherul, dirigintele de poştă şi judecătorul de pace din Calamity purta doar o pereche de ochelari şi una de izmene. Acesta ridică ruşinat din umerii osoşi.

– Sunt văduv de aproape două luni deja, domnişoară Hastings. Am şi eu nevoile mele.

Anne se gândi puţin, apoi spuse:

– Probabil de aceea propunerea dumitale a fost atât de sinceră.

– Te-a cerut de soţie? ţipă Esmerelda, şocată din nou.

Anne îşi înălţă bărbia.

– El şi alţi treizeci şi şapte de bărbaţi numai în ultima săptămână. Un număr destul de impresionant pentru o fată bătrână, nu-i aşa?

– De aceea nu-i pasă de mine, zise Drew. Sunt singurul bărbat din oraş care are bunul-simţ de-a nu se căsători cu ea.

Anne îi aruncă o privire la fel de tăioasă ca sticla.

Esmerelda începu să se îngrijoreze pe măsură ce bunicul ei începea să înţepenească.

– Cine sunt toate aceste... *femei?* întrebă el, privind rece prin încăpere. Credeam că este un internat pentru fete de bună reputaţie.

Una dintre fete chicoti, apoi spuse vioi:

– Ce-i drept, am o reputaţie, dragule, dar nu-i deloc bună.

Bunicul ei se ridică şi o privi în faţă, învăluindu-se în demnitatea lui rănită ca într-o mantie.

– Nu înţeleg, Esmerelda. Poate că ar fi mai bine să îmi explici ce înseamnă prezenţa ta în acest local.

Ea îl privi neputincioasă, urând ideea că i-ar fi putut pierde afecţiunea imediat ce beneficiase de ea.

Auzi un scârţâit semnificativ şi ştiu că încrederea nu-i fusese înşelată. Billy nu era genul de bărbat care să o abandoneze şi să o lase să-şi înfrunte singură destinul.

Bunicul ei se întoarse în timp ce uşa se balansă încet dinspre perete, gata să se închidă, dându-l la iveală pe bărbatul din spatele ei. În lumina soarelui de dimineaţă care năvălea prin fereastră, pieptul lui gol, părul ciufulit, V-ul îngust al abdomenului acoperit de părul expus din pantalonii lui neîncheiaţi, toate păreau poleite cu aur. Pe Esmerelda o străbătu un junghi dulce de dorinţă când îşi aminti cum se simţise când fusese legănată în braţele acelui trup superb.

În pofida faptului evident că înghiţea în sec, Billy zâmbi amical.

– Este o plăcere să vă cunosc, în sfârşit, stimate domn. O privi pe Esmerelda. Nepoata dumneavoastră mi-a povestit multe despre dumneavoastră.

Billy Darling ajunsese în cele din urmă acolo unde crezuse dintotdeauna că îi era locul – după gratii. Dar nu îşi imaginase niciodată că avea să aibă parte de o cazare atât de luxoasă. Salteaua cu cocoloaşe umplută cu paie din celula din faţă a închisorii din Calamity fusese înlocuită cu o saltea pufoasă cu pene. Un covor oriental acoperea cele mai îngrozitoare pete de pe podeaua încăperii. Plafonul din ghips decojit se fălea cu un strat de vopsea proaspătă. Billy se uită pieziş în colţ, destul de convins că atunci când plecase din Calamity, cu mai puţin de două săptămâni în urmă, nu existaseră acoperitoare croşetate pentru ceai în celulă sau ceainice din ceramică, şi nici măsuţe de ceai.

Billy se sprijini cu coatele de traversa uşii, lăsându-şi antebraţele să-i atârne printre gratii.

– Te-ai apucat de decorațiuni interioare cât am fost plecat, Drew?

Acesta stătea la biroul lui, cu domnișoara Kitty ghemuită în poală. Vru să spună ceva, dar înainte să apuce să scoată un cuvânt, mătușa Esmereldei se opri din plimbatul agitat în susul și-n josul încăperii.

– Nu mă surprinde faptul c-ai remarcat schimbările făcute de șeriful McGuire pentru confortul meu, domnule Darling. Mă așteptam ca un golan ca dumneata să fie familiarizat cu interiorul acestei închisori.

– Oh, nu eram prizonier ultima dată când am fost aici, coniță, spuse Billy, vorbind și mai tărăgănat, doar ca s-o agaseze. O vizitam pe nepoata dumitale.

Ea își reluă plimbatul în susul și-n josul încăperii, pufnind și avertizându-l că ar fi profitat de orice scuză ca să-l lovească peste cap cu umbrela de soare cu mâner de os pe care o mânuia ca pe un Winchester încărcat. Billy își încovoie degetele. Dacă femeia se apropia mai mult de gratii, s-ar putea să-i altoiască una.

Interpretând corect expresia lui sinistră, Drew își sprijini picioarele de birou și îi făcu un semn preventiv cu degetul pe la spatele lui Anne. Femeia îi amintea lui Billy de Esmerelda în momentele ei foarte usturătoare, trăsătură care poate că i-ar fi fost dragă dacă s-ar fi aflat de cealaltă parte a gratiilor.

Se crease un haos total după ce ieșise din spatele ușii, în stabilimentul domnișoarei Mellie. Mătușa Esmereldei leșinase în brațele lui Drew. Bunicul ei se repezise la Billy, ridicându-și bastonul și fluturându-l ca pe o sabie. Fetele lui Mellie îi săriseră în apărare, cu ghearele scoase. Fusese nevoie de Horace și de doi cowboy ca să-l potolească pe bătrân.

Deși Billy bănuia că bătrânelul ăla infatuat ar fi fost fericit să înceapă să strige „Tăiați-i capul!", de fapt, mătușa Esmereldei își venise în fire și insistase ca Drew să-l aresteze până când se va fi stabilit gravitatea infracțiunii comise. Doar ca să evite și mai mult vacarm, Drew îi făcuse pe plac. Pe Billy încă îl bântuia privirea neajutorată pe care i-o aruncase Esmerelda peste umăr în timp ce bunicul ei o conducea afară din cameră, învelită doar în cuvertură.

Inima îi tresări cu putere, în mod neașteptat, când ușa închisorii se deschise și Esmerelda împreună cu bunicul ei intrară în clădire. Bătrânul își ținea un braț arcuit în mod protector pe după umerii ei.

Înveșmântată într-unul din costumele de plimbare ale mătușii ei, croit dintr-o mătase bordo, părea sofisticată, elegantă și complet inaccesibilă pentru un bărbat ca el. Petele de oboseală de sub ochi îi accentuau aerul de fragilitate rafinată. Când își aminti ce făcuseră noaptea trecută în loc să doarmă, simți un impuls de vinovăție și de dorință.

În pofida înfățișării ei docile, nu îi ocoli privirea, ci i-o susținu cu îndrăzneală. Billy vru să-i facă cu ochiul, să o asigure că nu se schimbase nimic, dar dintr-odată, se părea că erau separați de mai mult decât de niște gratii de fier. Ea nu mai era o orfană fără nici o lețcaie. Era nepoata unui duce, moștenitoarea unei mari averi și a unui stil de viață luxos. Iar el era un Darling, mezinul unui fermier amărât din Missouri.

Când expresia lui rămase impasibilă, Esmerelda se încruntă uimită.

După ce o așeză pe Esmerelda într-un scaun cu spătar drept, ducele se întoarse și-l privi amenințător.

– În pofida tuturor dovezilor contrare, stimate domn, nepoata mea insistă că nu ai violat-o.

Anne se duse și își puse mâinile pe umerii nepoatei ei, pufnind ca o doamnă:

– Violată. Sedusă. Nu e o diferență prea mare, nu-i așa?

– Ah, ba este, zise Drew, așezându-se pe marginea biroului. Așa cum sunt sigur că ați știi, coniță, dacă ați fi avut vreodată parte de oricare din ele.

Billy bănui că părea la fel de uluit ca Anne. Până atunci, nu îl văzuse niciodată pe Drew, cu galanteria lui de modă veche și cu farmecul lui de curtean, să o ia în zeflemea în mod intenționat pe o doamnă.

Anne închise brusc gura, cu un clic sonor.

– Ce-ar fi să ne scuteși de detalii?

Drew oftă.

– Făceam doar aluzie la faptul că violarea unei doamne este împotriva legii, în timp ce seducerea ei nu este.

– Ei bine, ar trebui să fie, i-o întoarse Anne, îmbujorându-se ca o fetişcană.

Esmerelda se smuci din strânsoarea posesivă a mătuşii ei şi sări în picioare.

– Aşa cum am încercat să-i explic şi bunicului – ducelui îi căzu faţa –, bunicuţului, se corectă ea, făcându-l pe acesta să-i zâmbească bucuros, domnul Darling nici nu m-a violat, nici nu m-a sedus. Întâlnirea noastră a fost pur şi simplu rezultatul unei tranzacţii.

Strigătul îngrozit al ducelui aproape că înăbuşi suspinul indignat al lui Anne. Chiar şi Drew părea deopotrivă şocat şi amuzat.

Billy mai că nu mârâi cu voce tare. În cazul în care Esmerelda încerca să îi îmbunătăţească relaţia cu familia ei, eşua în mod jalnic.

– O tranzacţie? strigă bunicul ei, lovind zgomotos vârful de alamă al bastonului de podea, atât de puternic, că domnişoara Kitty ieşi valvârtej din încăpere. Ce fel de tranzacţie ai încheiat cu acest diavol?

Esmerelda nu se lăsă intimidată de accesul lui de furie.

– Domnul Darling este cunoscut drept cel mai bun urmăritor din întreg ţinutul. Când am aflat că nu l-a ucis pe Bartholomew, l-am angajat ca să-l găsească pe fratele meu.

Ducele mormăi ceva pe sub mustaţă, dar Billy distinse doar „din păcate" şi „băiat netrebnic".

Esmerelda îl privi dojenitoare.

– Deşi nu dispuneam de resurse proprii la momentul respectiv, Billy a fost de acord să mă ajute.

– Adică să se ajute pe sine *ca să profite* de tine, vrei să spui, exclamă ducele.

– Şi ce i-ai oferit acestui cavaler în piele lustruită în schimbul nobilelor lui servicii, o întrebă Anne, aruncându-i lui Billy o privire acerbă?

– Mi-e teamă că am inventat o povestioară. I-am promis lui Billy că va fi recompensat regeşte atunci când bunicul meu cel iubitor avea să primească scrisoarea mea şi urma să vină în grabă de peste mări şi ţări în ajutorul meu.

Pentru prima dată de când intrase în închisoare, Esmerelda îşi plecă privirea.

– Trebuie să recunosc că, la momentul respectiv, am crezut că era doar o minciună sfruntată.

Billy înţelese în sfârşit motivul răspunsurilor ei evazive şi al privirilor ei furişe, atât de nepotrivite pentru femeia sinceră şi directă pe care ajunsese să o iubească.

Ducele se lăsă să cadă în scaunul pe care Esmerelda îl eliberase şi îşi îngropă faţa rumenă în mâini.

– Doamne, Dumnezeule, copilă, mă vei putea ierta vreodată?

Expresia Esmereldei se îndulci când îngenunche lângă scaunul lui şi îşi puse mâna pe genunchiul lui.

– Nu trebuie să te chinui singur, bunicuţule. Cu toţii avem regrete cu care trebuie să învăţăm să trăim.

Billy se întrebă dacă se referea oare la părinţii ei. Propriile lui regrete începeau să-i ardă gâtul precum acidul.

În timp ce ducele se tăvălea în mlaştina autocompătimirii, Anne miji ochii.

– Vrei să spui că atunci când bunicul tău nu a venit, aşa cum ai promis, bărbatul acesta ţi-a pretins inocenţa ca plată a datoriei tale? Izbi cu pumnul ei delicat în birou. În cazul acesta, ticălosul nu trebuie să fie închis, şerifule. Trebuie spânzurat!

Billy hotărî să spună ceva înainte ca Drew să se hotărască să-i facă pe plac doamnei şi în legătură cu această problemă. Din moment ce avea dreptul să vorbească în apărarea lui, trebui doar să-şi dreagă frumos vocea ca să le atragă atenţia.

Evită privirea Esmereldei şi i se adresă mătuşii ei:

– Doamnă, îţi jur că nu am avut niciodată intenţia reală să o fac pe nepoata dumitale să îşi ţină cuvântul.

Anne se îndreptă cu paşi apăsaţi spre gratii.

– Iar eu îţi jur, stimate domn, că nepoata mea nu are obiceiul să se complacă într-un astfel de comportament scandalos, fără un motiv puternic. Petele de pe lenjeria dumitale de pat o dovedesc.

Esmerelda se ridică în picioare, roşie de furie.

Billy se simţi ruşinat, nu din pricina suferinţei Esmereldei sau a atitudinii ducelui, ci a condamnării din privirea mătuşii ei. În adâncurile lor gri şi reci văzu reflectată umbra bărbatului care se temuse întotdeauna că era. Un bărbat care, dacă i se prezenta ocazia, nu ar fi ezitat să fure ceva ce îşi dorea suficient de tare. Chiar şi inocenţa preţioasă a femeii pe care o iubea.

Noaptea trecută, Esmerelda îi spusese că era bun şi decent, dar dacă ar fi posedat cu adevărat oricare din aceste două calităţi, i-ar fi ignorat protestele şi-ar fi dus-o în faţa judecătorului de pace, luând-o de soţie. Ar fi pețit-o şi ar fi curtat-o, în loc să o ducă într-un bordel, ca pe o curvă oarecare. Putea să returneze guvernului Statelor Unite aurul furat din trezorerie. Putea să poarte o insignă. Ba chiar putea să o iubească pe cea mai bună femeie din lume. Dar în adâncul fiinţei lui, acolo unde conta cu adevărat, era totuşi un Darling.

Deşi îmbujorată, Esmerelda îşi ţinu totuşi capul sus.

– Spune adevărul, mătuşă Anne. Nu m-ar fi atins nici măcar cu un deget dacă nu aş fi vrut să o facă. Îşi ridică bărbia ca în noaptea în care o sfidase pe mama lui Billy, făcându-l pe acesta să se simtă deopotrivă mândru şi disperat. Dacă nu l-aş fi vrut.

Sperând în mod evident să evite orice alte mărturisiri la fel de alarmante, ducele se ridică, reluându-şi atitudinea regală.

– Sedusă, violată, obligată. Oricum i-ai spune, prejudiciul a fost făcut. Esmerelda noastră a fost compromisă. Ne rămâne doar să stabilim ce este de făcut în continuare.

Îşi sprijini mâinile pe umerii firavi ai nepoatei lui şi o privi cu atenţie.

– Îmi doresc din toată inima să te întorci la Londra cu noi, să-ţi revendici locul bine meritat în sânul iubitor al familiei tale. Buza lui superioară cu aspect patrician se încreţi, trădând un dezgust vizibil. Dar dacă vrei, draga mea, îl voi obliga pe acest pungaş să te ia de soţie.

În ochii Esmereldei se putu vedea o tresărire de speranţă, care nu avea cum să treacă neobservată, umbrită însă de aceeaşi mândrie încăpăţânată care o împiedicase să accepte propunerea stângace a lui Billy de noaptea trecută. Se întoarse cu faţa spre celulă, ridicându-şi şi mai tare capul.

– Voi lăsa această hotărâre la latitudinea domnului Darling. Nu m-aş înjosi într-atât încât să îl oblig să încheie o căsătorie pe care nu o doreşte.

Billy se întoarse cu spatele, dar, chiar dacă închise ochii, încă o vedea. Încă îi vedea licărirea de speranţă din ochi, zâmbetul tremurător de pe buze.

Era ducesa lui. Merita să locuiască într-o casă luxoasă, cu servitori care să se ocupe tot timpul de ea. Merita să se bucure de adorarea familiei după care tânjise încă de când şi-o pierduse pe-a ei. Merita o mulţime de lucruri mult mai bune decât un vânător de recompense cu un preţ pe capul lui şi cu sânge duşmănos prin vene.

Billy înghiţi în sec, după care se întoarse cu greu. Dacă tot avea de gând să fie destul de bărbat încât să-i frângă inima, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, avea să o şi privească cum se frânge.

Sperând că petrecuse destul timp în tovărăşia mizerabilă a lui Jasper ca să îl imite cât de cât, rânji batjocoritor.

– Câtă generozitate din partea ta, dragă. Majoritatea femeilor nu înţeleg cât de preţioasă este libertatea unui bărbat pentru acesta.

Esmerelda se încruntă.

– Libertatea ta? Nu înţeleg.

– Oh, nu mă înţelege greşit, scumpo, zise el, atârnându-şi braţele printre gratii. Ne-am simţit foarte bine azi-noapte, dar nu e un motiv ca să facem ceva nebunesc, cum ar fi să ne căsătorim.

Esmerelda făcu un pas spre gratii. Suferinţa de pe chipul ei îl făcu să se simtă mai mult ca un monstru într-o cuşcă, decât ca un bărbat într-o celulă. Esmerelda îi şopti pe un ton plin de agonie:

– De ce faci asta? Mi-ai spus doamna Darling. Mi-ai spus că vrei să te căsătoreşti cu mine. Mi-ai spus că mă iubeşti.

– La naiba, îngeraş, un bărbat ar spune o grămadă de lucruri când încearcă să convingă cu vorbe dulci o fată drăguţă să se culce cu el. Nu-i aşa, Drew?

Îi făcu semn cu ochiul prietenului lui.

Dacă Esmerelda s-ar fi întors în acel moment şi ar fi zărit măcar o fărâmă din expresia îngrozită a lui Drew, ar fi ştiut că Billy juca la cacealma. Dar era prea ocupată ca să se îndepărteze de gratii. Însă Anne îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Drew şi o prinse pe Esmerelda în braţe, când aceasta se dădu în spate.

– Există o posibilitate pe care nu am luat-o în considerare, spuse Anne încet. Dacă va exista un copil?

Ducele se învineţi. Esmerelda îşi duse instinctiv mâna la abdomen.

Billy ezită, știind că următoarele lui cuvinte aveau să îl condamne pentru totdeauna în ochii ei. Părea sobru, incapabil să mai zâmbească fals.

– Nu va fi. Am avut eu grijă de asta.

Esmerelda nu avea să știe niciodată că renunțase la a savura acel ultim val de extaz în interiorul ei, ca să nu o atragă în capcana unei căsătorii cu un bărbat pe care era posibil să nu îl mai fi dorit a doua zi dimineață.

– Mulțumesc cerului pentru mici favoruri ca acesta.

Ducele scoase o batistă cu monogramă din buzunarul vestei și își șterse fruntea, simțindu-se prea ușurat ca să remarce paloarea îngrijorătoare a nepoatei lui.

Ochii Esmereldei sclipeau precum cărbunii încinși pe fața ei cenușie. Buzele nu îi mai tremurau de durere, ci de furie. Dacă ar fi avut o armă în acel moment, Billy știu fără nici o urmă de îndoială că ar fi fost un om mort.

Se trase din brațele mătușii ei și se apropie de gratii, aducând cu sine o mireasmă de piersici atât de intensă și de dulce, încât Billy abia de reuși să nu plângă.

Îi zâmbi disprețuitor.

– Nici nu știu cum să îți spun cât de ușurată mă simt, domnule Darling. Să petrec o noapte în patul dumitale nu a fost chiar atât de îngrozitor, dar gândul de a petrece o viață întreagă în compania dumitale de mitocan este mai mult decât aș fi putut îndura vreodată.

Chiar dacă cuvintele ei îl răniră până la sânge, Billy refuză să dea înapoi. Esmerelda merita să-i spună verde în față ce avea de spus. Îi datora măcar atâta lucru.

– Sper să îți amintești de mine cu drag. Poate că într-o zi te vei întoarce în Missouri și te vei căsători cu una din verișoarele tale, așa cum obișnuiesc să facă bărbații de soiul tău. Îi întoarse spatele și-și prinse fustele grațios. Hai, bunicuțule, mătușă Anne. Nu îi mai datorăm acestui om nici o fărâmă din timpul nostru sau din banii noștri. A fost plătit – aruncă o ultimă privire plină de amărăciune peste umăr – în întregime.

Ușa se trânti, răsunând ca un foc de armă în urechile lui Billy. Acesta se bălăbăni ca și când l-ar fi nimerit în inimă și se prăbuși cu spatele de perete.

Drew așteptă puțin înainte să se năpustească spre celulă.

– Nu e prea târziu, băiete, spuse el cu blândețe. Încă te pot spânzura dacă vrei.

Billy îi zâmbi îndurerat.

– La naiba, Drew, știm amândoi că spânzurătoarea e prea bună pentru cei de teapa mea.

Drew vârî cheile în încuietoare și răsuci, deschizând larg ușa. Billy nu se clinti. Nu mai avea unde să se ducă. Rămase acolo cu ochii închiși, în timp ce Drew ieși încetișor din închisoare. Rămase acolo în timp ce domnișoara Kitty veni alergând în celulă și se frecă de picioarele lui, mieunând plângător. Rămase acolo până când o mânuță cu mănușă albă îl strânse ușurel de umăr.

– Domnule Darling?

Chiar înainte să deschidă ochii, în nebunia lui, crezu că Esmerelda se întorsese. Că, oricât s-ar fi străduit el, ea refuzase să aibă o părere atât de proastă despre el. Că avea să își arunce brațele pe după gâtul lui și să îl sărute cu gura ei dulce și moale, apoi să-i țină o prelegere aspră despre cât de periculos era să încerce să o protejeze de ea însăși.

Dar când deschise ochii, o văzu pe Anne Hastings.

Ea îl privi cu o candoare la fel de statornică precum cea a nepoatei ei.

– Știu ce-ai făcut, stimate domn. Și vreau să-ți mulțumesc. Și îți promit că voi face tot ce îmi stă *mie* în putință ca Esmerelda să aibă parte de casa și de fericirea pe care le merită.

Billy se ridică.

– V-aș fi foarte îndatorat dacă ați face-o, doamnă. Pentru că dacă nu o faceți, dumneavoastră și fratele dumneavoastră pompos îmi veți da socoteală mie.

Fără să mai spună ceva, ieși cu pași mari din închisoare, lăsând-o pe Anne să se uite lung după el.

În ziua în care Billy Darling ieși călare din Calamity pentru ultima oară, curvele plângeau și câinii urlau. El călărea mândru în șa, așa cum făcuse întotdeauna, cu centura pentru armă prinsă jos pe șolduri și cu Winchesterul în teacă.

Toți acei cowboy care își petrecuseră zilele jucând poker cu el la saloonul Tumbleweed șușoteau că, în cele din urmă, nu îi venise

de hac un ucigaş profesionist, ci o femeie. Curvele de la internatul domnişoarei Mellie pentru fete de „bună reputaţie" plânseră aşa de tare, încât bărbaţii le ofereau dolari de arginţi numai ca să tacă din gură.

Bunicuţa Shively îi spuse prietenei ei, Maude, că dacă avea de gând să se căsătorească, băiatul acela Darling ar fi un soţ potrivit pentru ea. Oamenii decenţi din Calamity se prefăceau că erau bucuroşi că scăpaseră de o persoană atât de dubioasă, şi totuşi mai mulţi dintre ei ieşiră din prăvăliile şi din casele lor ca să îl salute tăcut când trecu pe lângă ei.

Devenise doar o umbră în depărtare, când căţeaua lui de vânătoare scăpă din biroul şerifului şi porni hai-hui pe stradă. Ajungând la marginea oraşului, se aşeză pe şoldurile-i sure, îşi lăsă capul pe spate şi urlă de le frânse inima tuturor celor care o auziră.

Mai târziu, mulţi se jurau că Billy şi-ar fi oprit iapa şi, pentru o clipă nesfârşită, ar fi rămas nemişcat pe fundalul apusului de soare. Unii se aşteptau să se întoarcă. Alţii nu se arătară deloc

surprinşi când îşi îndemnă calul la galop şi dispăru dincolo de dealuri.

Cu toţii îl văzură pe Billy Darling plecând din Calamity în ziua aceea, dar nici unul nu zări perdeaua de dantelă de la fereastra hotelului mişcându-se.

Partea a treia

Nu vreau de la tine bancnota verde de-un dolar.
Nu vreau nici lanţul tău de-argint.
Tot ce-mi doresc e dragostea ta.
Iubitule, n-ai vrea să te împaci cu mine?

Prefer să stau în întuneric,
Lipsit pe veci de-a soarelui lumină,
Decât să văd că eşti c-un alt bărbat,
Când îmi erai menită mie.

Cântec popular american

Capitolul 27

Esmerelda avea tot ce își dorise vreodată. Un bunic care o adora. Câtă mâncare voia. O casă pe care nici o bancă și nici un creditor nu i-ar fi putut-o lua vreodată.

În încercarea de a-i îndeplini orice dorință, bunicul ei angajase până și un detectiv adevărat de la agenția Pinkerton, care reușise să îi dea de urmă lui Bartholomew în America de Sud. Ba chiar îi promisese, fără tragere de inimă, că avea să devină protectorul băiatului, trimițându-i o sumă de bani generoasă pentru fiecare capitol terminat din romanul lui.

Acum nu mai avea nici o grijă, nici o datorie, nici o obligație. Purta rochii de la Worth și un inel cu diamant pe degetul mic. Dormea în dormitorul mamei ei, cu pereți tapetați în mătase de damasc de culoare albastru-deschis, cu o margine din boboci de trandafiri. Dormea în patul mamei ei, în așternuturi de mătase, cu o cuvertură din satin cu ciucurei. Își pudra fața și se uita cum slujitoarea îi prindea părul, în oglinda de pe măsuța de toaletă a mamei ei. Probabil că bunicul ar fi pus-o să se îmbrace chiar și cu hainele mamei ei, dacă straturile de volane și crinolinele voluminoase nu s-ar fi demodat cu douăzeci și cinci de ani în urmă.

Pentru prima dată în viața ei, Esmerelda înțelegea cât de multe sacrificase mama ei în numele dragostei. Și, pentru prima dată, înțelegea de ce.

Se plimba pe holurile întortocheate ale conacului Wyndham de parcă ar fi fost stafia lui Lisbeth, rătăcindu-se de atâtea ori, încât începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi trebuit să lase o dâră de firimituri de biscuit sau să desfășoare un ghem de sfoară în urma ei pe oriunde s-ar fi dus. Se plimba din bibliotecă până în salonul de muzică, oprindu-se ca să răsfoiască vreo carte sau ca să își plimbe visătoare degetele peste clapele unui pian atât

de maiestuos, încât pianina mult iubită a mamei ei părea mai potrivită pentru o cârciumă.

Bunicului ei îi plăcea foarte mult să o audă cântând la pian, dar nu părea să aibă vreun rost să cânte atât timp cât nu era nimeni prin preajmă care să învețe din tehnica ei fără cusur și din arpegiile ei spectaculoase. Într-o după-amiază călduroasă de octombrie, se nimeri din întâmplare să fie în salonul de muzică în timp ce una dintre cameristele tinere ștergea clapele de fildeș cu un pămătuf de șters praful.

– Ai vrea să înveți să cânți la pian? o întrebă Esmerelda cu entuziasm.

Copila își strânse speriată șorțul și făcu o reverență rapidă, boneta alunecându-i peste un ochi.

– O, nu, domnișoară, n-am voie să ating nimic atât de valoros cu mâinile mele neîngrijite.

Neluând în seamă protestele fetei, Esmerelda o așeză pe taburet și începu să o învețe gamele majore. Când Potter, majordomul matusalemic al bunicului ei, intră în cameră și o văzu pe copilă zdrăngănind veselă la instrument, aproape că leșină pe loc.

Îi ordonă cameristei să se întoarcă numaidecât în bucătăria servitorilor, lăsând-o pe Esmerelda la pian, singură și părăsită.

Se părea că nu era făcută pentru viața lipsită de ocupație a celor bogați. Într-o după-amiază se oferise să o ajute pe mătușa ei cu registrele de cheltuieli ale casei, dar Anne o goni, spunându-i că ar trebui să se bucure de timpul ei liber cât încă mai putea, pentru că avea să fie nevoită în curând să aibă grijă de propriul ei cămin.

Ușor rănită de refuzul blând al mătușii ei, Esmerelda își apucă mantoul călduros de lână și fugi din casă, căutând alinare într-o plimbare înviorătoare prin aerul răcoros de toamnă. Când își imagina cum ar fi fost să fie stăpână în propria ei casă, nu se gândea la un conac precum Wyndham, cu pardoseală de gresie, cu acoperiș înalt cu mansardă și cu grădini englezești. Își închipuia o casă modestă de lemn, cu un colțișor primitor, în care tatăl și-ar fi învățat fiul să citească la lumina unei lămpi cu petrol. Își închipuia o cățea baset bătrână și grizonantă sforăind în fața focului și o pisică albă moțăind într-un balansoar. Își închipuia un băiețel

blond năbădăios, cu un zâmbet care ar fi putut topi cele mai reci inimi.

Esmerelda își trecu mâna peste pântece și simți un nod în gât de la dorul imens care o cuprinse. Nu avea să existe un astfel de copilaș în viața ei. Billy se asigurase de asta. Își petrecuse călătoria spre Anglia rugându-se ca acesta să fi dat greș, chiar dacă după aceea ar fi fost exclusă de societatea în care trăia bunicul ei. Dar eforturile lui de a se asigura că nu aveau să fie uniți în vreun chip reușiseră, lăsându-i pântecele și sufletul la fel de goale.

O agitație neobișnuită o trezi din visare. Se uită pe furiș pe după colțul casei și îl zări pe bunicul ei în fața unui alai de servitori care chicoteau. Mătușa ei se ținea după ei, părând și mai exasperată ca de obicei.

Bunicul ei o privi încântat.

– Bună ziua, Esmerelda. Ți-am adus un cadou.

Servitorii se dădură la o parte să-i facă loc unui cal pestriț care abia dacă îi ajungea până la talie Esmereldei. Își acoperi gura cu mâna, icnind scurt, deopotrivă amuzată și șocată.

– Bunicule, am douăzeci și cinci de ani. Dacă mă urc pe el, îi rup picioarele.

Fața lui pătrată se dezumflă ca o budincă.

– S-ar putea să nu fi gândit prea bine toată treaba. Doar că am visat mereu să îi cumpăr nepoatei mele un ponei.

Simțindu-se vinovată pentru că îi domolise entuziasmul copilăresc, Esmerelda se ridică pe vârfuri, îl sărută cu tandrețe în creștetul capului lui pleșuv și-i luă frâiele din mâini.

– E un ponei cu adevărat frumos. O să îl botez Duke, în onoarea ta. Mângâie fața micuță și catifelată a animalului. Seamănă puțin cu poneiul care m-a dărâmat de pe spinarea lui la bâlci, pe când aveam șase ani.

Anne, o călăreață desăvârșită, își dădu ochii peste cap. Servitorii mai îndrăzneți strigară și aplaudară, în timp ce Esmerelda începu să se plimbe în jurul aleii pietruite, poneiul urmând-o la trap jucăuș.

Bunicului ei îi făcea o mare plăcere să o copleșească cu daruri. Se întorcea în dormitor și găsea o umbrelă din cea mai fină dantelă de Chantilly pe un cadru din mătase purpurie sau un set de piepteni din carapace de țestoasă. Într-o seară, își desfăcuse

şervetul la cină şi îi căzuse în poală medalionul din argint care îi aparţinuse mamei ei. Deşi era puţin jenată de toate extravaganţele bunicului, Esmereldei nu îi plăcea să îl dezamăgească refuzându-i vreunul din cadouri. Bănuia că era felul lui de a se revanşa pentru toţi anii în care o neglijase.

În fiecare seară după cină, se retrăgeau în salonul de muzică, unde Esmerelda trebuia să dea un recital de muzică improvizat, în timp ce Anne broda şi bunicul ei se delecta cu un pahar de vin de Porto şi fuma un trabuc zdravăn. Esmerelda începu în curând să fie îngrozită de acele momente. Pentru ea, toate cântecele păreau cântate într-o gamă minoră, iar aroma copleşitoare a trabucului pe care îl fuma bunicul ei îi provoca un dor atât de puternic, încât sfârşea prin a se chinui să citească notele de pe portativ printr-o ceaţă de lacrimi.

În ajunul Crăciunului, bunicul ei înghiţi pe nemestecate cele şapte feluri de mâncare pregătite la cină, cu urechile roz de la o bucurie pe care abia reuşea să şi-o stăpânească. Esmerelda încă nu apucase să îşi ducă la gură lingura din budinca aburindă de smochine, când acesta bătu din palme şi insistă să se retragă cu toţii în salonul de muzică. Ea şi mătuşa ei se priviră perplexe, dar se ridicară ascultătoare şi îl urmară.

Camera spaţioasă şi albă fusese decorată cu crenguţe de brad. Mirosul lor proaspăt parfuma încăperea. Un foc ardea în şemineu şi lumânările scânteiau încet în ferestrele de la terasă, alungând întunericul nopţii de iarnă.

Sprijinită de portativul auriu se afla o vioară, cu o fundă roşie strălucitoare legată în jurul gâtului graţios. Esmerelda tremură când desfăcu funda şi îşi plimbă degetele peste corzile încordate ale viorii.

– Un Stradivarius? şopti aceasta, privindu-şi neajutorată bunicul. Pentru mine?

Acesta îşi turnă un pahar de vin de Porto şi îl închină, cu ochii strălucindu-i de mândrie şi de încântare.

– Pentru nepoata mea, care a readus muzica în casa şi în inima mea.

Îşi sorbi vinul, în timp ce Esmerelda ridică instrumentul şi îl aşeză sub bărbie. Când Esmerelda îl acordă, acesta îi răspunse ca la atingerea unei iubite.

Sedusă de fineţea neasemuită a viorii, Esmerelda închise ochii şi trecu arcuşul peste corzi, aşteptându-se să audă notele clare şi tensionate ale unei lucrări de Mozart sau de Vivaldi. Fu la fel de surprinsă ca bunicul şi mătuşa ei, când camera se umplu de acordurile tânguitoare ale melodiei *Johnny s-a înrolat soldat*.

Atingerea ei melancolică transformă cântecul popular într-o lamentaţie, făcând corzile să tresară cu o pasiune pe care o simţise doar când se aflase în braţele lui Billy şi pe care nu avea să o mai simtă vreodată. Când deschise încet ochii, la finalul cântecului, aceştia erau înecaţi în lacrimi.

Nemaiputând îndura expresia perplexă a bunicului ei şi simpatia nedumerită din ochii mătuşii, Esmerelda îngână o scuză şi fugi din încăpere, cu vioara în mână.

Când Esmerelda părăsi încăperea, bunicul ei se lăsă într-un fotoliu acoperit cu brocart, arătându-şi vârsta pentru prima dată de când îşi adusese nepoata acasă.

Anne se plimba de colo-colo prin faţa şemineului, foşnetul fustelor ei reproducând frustrarea pe care o simţea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Reginald, ce-a fost în mintea ta? Nu poţi să continui să încerci să îi cumperi fericirea.

Bătrânul bătu cu pumnul în braţul fotoliului.

– Şi de ce nu?

– Pentru că are inima frântă, nu un genunchi julit! Nu poate fi reparată cu nimicuri strălucitoare sau cu un ponei, şi nici măcar cu un instrument muzical nepreţuit.

Furia lui se domoli, dar privirea lui calculată o nelinişti pe Anne mai tare ca exasperarea lui.

– Ai perfectă dreptate, spuse el încet. Există un singur leac pentru o inimă frântă.

Sări în picioare din fotoliu şi-o porni spre biroul lui, atât de agitat, încât îşi uită bastonul. Anne îl urmă, întrebându-se ce minunăţii mai născocea acum.

– Copila se simte probabil singură, îşi dădu el cu părerea, şchiopătând spre biroul lui din mahon. La urma urmei, în ultimele luni am fost foarte egoist şi-am vrut s-o păstrez numai pentru mine. Se lăsă în fotoliul cu ţinte de alamă, frunzări prin mormanul gros de cărţi de vizită şi foi de scris mototolite de deasupra sugativei din piele. Priveşte numai câte invitaţii am refuzat în numele ei.

Aha! exclamă el, ridicând din grămadă o carte de vizită de culoarea fildeşului, cu margini aurite. Uite una din partea contelui de St. Cyr, care solicită o întâlnire la teatru după începerea noului an. Îşi înmuie stiloul cel mai la îndemână într-o sticluţă cu cerneală şi începu să scrijelească un răspuns pe spatele cărţii. Voi accepta numaidecât invitaţia, iar tu, draga mea, îi vei fi însoţitoare.

– St. Cyr? întrebă Anne, neştiind dacă să se înspăimânte sau să se amuze. Doar nu vorbeşti serios. E de două ori mai în vârstă ca Esmerelda şi e un pervers notoriu.

Reginald îi respinse obiecţiile cu o fluturare din mână.

– Asta din cauză că îşi tot oblojeşte de douăzeci şi şase de ani inima rănită. Doar ştii că bietul om nu s-a mai căsătorit după ce Lisbeth l-a părăsit la altar. Şi s-a arătat foarte dornic să-i cunoască fiica. Sunt sigur că asemănarea dintre ele i se va părea la fel de izbitoare cum mi s-a părut şi mie.

Anne miji ochii la el.

– Încerci să faci din nou pe Cupidon, Reggie? Ai îndepărtat-o pe Lisbeth cu eforturile tale. Sper că nu vei face aceeaşi greşeală cu fiica ei.

Reggie se uită la ea, clipind inocent, ca un heruvim chel.

– Vreau doar să o scot pe nepoata mea în societate şi să-i găsesc un soţ potrivit. Doar nu ai ce obiecta la asta, nu?

Ştiind că era inutil să mai încerce, Anne îl lăsă pe fratele ei să-şi vadă de planurile lui şi o porni în sus pe scări.

Se opri în faţa camerei Esmereldei, cu mâna ridicată în aer, pregătită să bată la uşă. Poate că dacă ar fi auzit hohote fierbinţi de plâns înăuntru, ar fi îndrăznit să încalce intimitatea nepoatei ei, dar aşa, i se păru imposibil să întrerupă tăcerea fragilă.

Când ajunse în salonul ei, se duse direct la biroul de scris elegant, din lemn de trandafir, şi scoase o coală de hârtie. Se uită în gol o bună bucată de timp, rontăind gânditoare pana tocului de scris. Îl acuzase pe Reggie că era un cupidon neruşinat, însă planul pe care îl născocise ea era mult mai îndrăzneţ ca al lui. Şi mai periculos. Posibil ca propria-i inimă bine păzită să fi fost în pericol.

Tulburată de sentimentele de fetişcană izvorâte chiar din acel organ, respiră adânc, ca să se liniştească, apoi îşi înmuie penița

în cerneală şi aşternu pe hârtie atât urările ei de bine, cât şi ştiri despre soarta nepoatei ei.

Stimate Domn...

Capitolul 28

Unii îi spuneau *hombre* rău. Alţii îi ziceau *loco gringo*. Dar nimeni nu îndrăznea să-i spună pe nume. Era ca şi cum credeau că, dacă l-ar fi rostit, chiar şi în şoaptă, ar fi invocat demonul care îi dormea în privire – o privire care, pentru ei, părea la fel de cenuşie precum cerul în zori, fără vreo urmă de verde în ei.

Bărbaţii se temeau de el. Târfele îl doreau. Bărbaţii făceau un cerc larg în jurul lui, iar târfele îi aruncau priviri arzătoare pline de dorinţă, în care li se citeau deopotrivă poftele trupeşti şi indignarea. Nu erau obişnuite să fie date la o parte din poala unui bărbat, mai ales când îşi ofereau serviciile preţioase pe gratis.

În fiecare zi, la ora prânzului, apărea în cârciuma mexicană, poncho-ul lui de lână scămoşat fluturând în jurul lui, în timp ce se îndrepta spre masa pe care nimeni altcineva nu îndrăznea s-o revendice. Stătea acolo ore întregi, ascultând zdrăngănelile leneşe ale chitaristului, cu un pahar de whisky între degetele lui subţiri. Când se întuneca, iar umbrele coborau mai jos de borurile pălăriei lui, dădea paharul la schimb pe o sticlă.

La început, bărbaţii îl abordaseră. Mexicani. Americani. Europeni. Bărbaţi influenţi, pe ale căror degete cărnoase sclipeau diamante şi rubine, în timp ce din gurile lor se revărsau promisiuni şi minciuni. El îi întorsese pe toţi din drum, înjurând pe sub răsuflarea lor râncedă, strigându-le că nu putea fi cumpărat cu nici o sumă de verzişori sau pesos, sau vreo cantitate de aur. Pistolul lui nu mai era de închiriat. Pentru prima dată de când avusese treisprezece ani, îi aparţinea numai lui.

Stătea mereu cu faţa spre uşă. Bărbaţii şopteau între ei că aşa îşi apăra spatele. Că într-o zi, pe uşa aceea avea să intre un bărbat cu un pistol mai mare ca al lui şi că urma să îl spulbere.

Târfele şuşoteau că îşi aştepta moartea, poate chiar şi-o dorea, aşa cum un bărbat îşi doreşte o femeie frumoasă despre care ştie că îl va distruge.

Într-o noapte molatică de sâmbătă, Billy stătea cu spatele la perete, bând, fumând şi visând, aşa cum făcea mereu, că Esmerelda avea să treacă pragul cârciumii, la fel cum o făcuse în Calamity. La naiba, de data asta avea să o implore chiar el să îl împuşte, doar ca să-i acopere gaura din inimă cu plumb, pentru ca sângele să nu i se mai scurgă picătură cu picătură din ea. Altfel, îi lua prea mult timp să moară.

Una dintre târfe, o frumuseţe cu părul negru şi cu buze roşii pline, care aveau reputaţia de a fi folosite în feluri care l-ar fi făcut şi pe un bărbat în toată firea să plângă, îşi croi drum prin mulţimea de beţivi. Se aplecă şi se sprijini în palme de masa lui Billy, practic implorându-l să se uite în decolteul larg al bluzei, la sânii ei dezgoliţi. Nedorind să fie nepoliticos, Billy îi făcu pe plac.

– E un bărbat la bar, spuse ea. Un *gringo*. Te caută.

Billy nici nu se sinchisi să privească spre bar. Doar îşi mută trabucul în colţul gurii.

– Spune-i că nu sunt aici. Şi chiar dacă aş fi fost, tot n-aş fi vrut să-l văd.

Ea încuviinţă, ştiind deja că acesta avea să fie răspunsul lui.

– Încă o sticlă? întrebă ea, atingând cu vârful degetului gura sticlei goale pe care Billy o ţinea încă în mână.

El o privi strâmb. Femeia ştia deja răspunsul şi la acea întrebare. O pusese doar ca o scuză ca să mai zăbovească prin preajma lui. Cascada de păr negru ca pana corbului îi gâdilă nasul lui Billy când femeia se întinse peste masă să-i ia sticla din mână.

– Whisky-ul nu te poate face s-o uiţi, toarse ea, trecându-şi limba pe conturul urechii lui, însă eu aş putea. Pe sub masă, începu să-şi plimbe cealaltă mână în sus, pe coapsa lui.

Billy i-o prinse la doar câteva degete distanţă de vintre şi-o privi cu un amuzament întunecat.

– *Muchas gracias, senorita*, dar nu-mi scot niciodată arma, dacă nu am de gând s-o folosesc.

Femeia îşi dădu părul pe spate şi se îndepărtă cu mişcări repezi spre bar, cu buzele ei cărnoase ţuguiate într-o bosumflare. Billy se concentră din nou asupra trabucului. Nu putea s-o învinovăţească

pentru presupunerea pe care o făcuse. Părea destul de logică. Dar nu bea ca să uite. Cel mult, îl mai ajuta potolindu-i dorul – un dor atât de fierbinte, încât atunci când se rostogolea din pat în fiecare dimineaţă, alungând lumina arzătoare şi necruţătoare a soarelui, nu putea decât să-şi lase capul care îi pulsa de durere în mâini şi să se roage ca întunericul să vină mai repede.

Avea tot restul vieţii înainte ca să uite. Să uite generozitatea dulce a corpului Esmereldei când se desfăcuse şi îl învăluise. Să-i uite bravura neînfricată din noaptea în care o înfruntase pe mama lui pentru el. Să uite privirea şocată din ochii ei când refuzase atât de aspru să se însoare cu ea.

Avea tot restul vieţii înainte ca să îşi amintească. Să-şi amintească zâmbetul tandru de pe buzele ei neîntinate în ziua în care deschisese uşa camerei de hotel din Eulalie. Să-şi amintească gustul gurii ei şi senzaţia pielii ei sub degetele lui. Să-şi amintească cum o simţise în braţele lui şi să-şi imagineze cum avea să se simtă ea în braţele altui bărbat.

Sticla de whisky se ivi în faţa lui. Billy bâjbâi după ea fără să-şi ridice ochii, aruncând o bancnotă pe masă. Aceasta se întoarse plutind spre el prin aerul plin de fum, ca o frunză bătută de vânt.

– Păstrează-ţi banii, băiete. În seara asta plătesc eu.

Scos din carapacea lui de indiferenţă pentru prima oară în câteva luni de zile, Billy îşi ridică privirea şi-l văzu pe şeriful Andrew McGuire stând în dreptul mesei lui.

– Doamne, Dumnezeule, William, arăţi ca dracu', spuse Drew, alunecând în scaunul de lângă el.

În ciuda căldurii, acesta arăta impecabil, ca o bancnotă de doi dolari proaspăt tipărită, în vesta lui cu două rânduri de nasturi, cizmele lucioase până la genunchi şi pălăria albă Stetson cu boruri largi.

Billy îşi frecă maxilarul nebărbierit, privindu-şi pieziş prietenul.

– Ai bătut tot drumul până în Mexic doar ca să mă jigneşti?

– Dacă ţii morţiş să ştii, am venit să-ţi fac o propunere.

– Îmi pare rău, Drew, dar n-am stat chiar *atât* de mult fără o femeie.

Billy se întinse după sticla de whisky, dar descoperi că în locul ei apăruse o farfurie cu mâncare aburindă – fasole pinto şi încă

ceva cu o aromă savuroasă, învelite într-o tortilla din porumb. Apariția ei misterioasă îl încurcă aproape la fel de mult ca senzația surprinzătoare de foame. Poate că era chiar mort de foame, recunoscu el, îndesând o lingură de fasole în gură.

Drew îl privi cum mănâncă, părând un rege indulgent și amuzat care veghează festinul unui cerșetor, păstrând tăcerea până când Billy curăță farfuria lună.

Billy îl privi suspicios.

– Credeam că urma să-mi cumperi ceva de băut.

– Așa și este, admise Drew, pocnind din degete înspre bar.

Târfa cu părul ca pana corbului veni unduindu-se în direcția lor, legănându-și cu îngâmfare șoldurile prin fața lui Billy, și trânti o carafă din lut pe masă. Billy sorbi lung și lacom din ea, apoi scuipă aproape tot pe podeaua cantinei, privindu-l acuzator pe Drew.

– E apă!

– Da, e apă. Dacă vrei ceva mai tare, va trebui să te târăști pe burtă până la bar și să-ți iei singur.

Billy țâșni în picioare, disprețuindu-l pe Drew că îi purta de grijă când nici un alt bărbat nu ar fi îndrăznit s-o facă, disprețuindu-se pe sine pentru că o merita. Doar mândria lui îl împiedică să se clatine.

– Du-te dracului! N-am nevoie de mila ta.

– Stai jos, William, spuse Drew încet.

– Și dacă nu vreau? mârâi el. Ce-ai de gând să faci, șerifule? Să mă arestezi?

– Mă tem că va trebui să las această sarcină de invidiat pe seama altcuiva. Nu mai sunt șerif în Calamity. Am demisionat oficial din funcție.

Întrucât echilibrul precar nu îi permise să suporte șocul, Billy se trânti înapoi pe scaun. Făcu un gest spre steaua de tinichea care sclipea veselă pe vesta lui Drew.

– Atunci de ce continui să porți insigna?

– Fiindcă am abdicat din post, dar am fugit cu titlul. Drew se lăsă pe spate în scaun, răsucindu-și vârful mustății drepte. După cum bine știi, am visat de mult timp să las în urmă vocația mea periculoasă de apărător al legii. Așa s-a născut noțiunea de – și aici făcu o pauză pentru un efect dramatic, imitând în aer,

pe deasupra mesei, cu mâinile lui expresive, semnul unui afiș „Extravaganța Vestului Sălbatic" a șerifului Andrew McGuire.

Billy se aplecă peste masă și îi adulmecă răsuflarea.

– Poate c-ar fi trebuit să treci pe apă un pic mai devreme.

Drew oftă.

– Mi-ar plăcea să-mi asum meritul pentru idee, dar s-a născut, de fapt, dintr-o conversație recentă pe care am avut-o cu domnul William Cody, care a jucat într-o melodramă semnată de Ned Buntline.

Billy îl știa pe Buntline. Scrisese majoritatea romanelor ieftine care rămăseseră pe rafturile de la mansarda domnișoarei Mellie. Amintindu-și cât de mult îi plăcuseră cărțile, simți o săgetare de regret că le lăsase în urmă.

– După spusele domnului Cody, continuă Drew, tot ce îți trebuie ca să demarezi o astfel de inițiativă sunt câțiva cai, pistoale, cowboy și coloniști, indieni sălbatici...

– Nu cunoști nici un indian sălbatic, sublinie Billy.

– Cum să nu cunosc. Îl avem pe Joe Cloudminder „Nebunul" chiar în Calamity.

– Joe e bărbier!

– Atunci sunt sigur că va putea mânui un tomahawk la fel de bine pe cât mânuiește un brici. Drew își sprijini coatele de masă și își încleștă degetele sub bărbie, studiindu-l pe Billy cu o intensitate care îl făcu pe acesta să-și dorească să o ia din loc. Tot ce-mi lipsește este un pistolar bun. Știu eu pe cineva care ar putea nimeri o monedă în aer sau împușca o carte de joc de la patruzeci de metri distanță.

Billy își împinse din nou scaunul de lângă masă și sări drept în picioare.

– Ba nu, n-ai nevoie! În caz că n-ai auzit, mi-am pus pistoalele în cui definitiv. Nu mai pot fi închiriat. Nici măcar de tine.

Făcu stânga-mprejur și-o porni spre ușă, hotărât să iasă din cârciumă cât încă mai putea.

– Am programat deja prima reprezentație.

Billy se opri când auzi anunțul degajat al lui Drew. Simțea deja înțepături de teamă în ceafă. Mai rea decât teama era emoția care o însoțea îndeaproape. Începuse să se obișnuiască cu senzația

de disperare, dar poate că speranța avea să-l omoare în cele din urmă.

– Unde? șopti el.

– Londra.

Billy se întoarse la masă și se lăsă înapoi în scaun cu atâta grijă, de parcă ar fi avut oasele din sticlă. Hristoase, trebuia să bea ceva, se gândi el cu amărăciune, împreunându-și mâinile ca să le ascundă tremurul. Nu știa nici dacă putea *să țină* un pistol fără să-l scape, darămite să tragă cu unul.

Să își ridice privirea și să privească în ochii albaștri blânzi ai lui Drew a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată. Reuși să înghită abia după trei încercări.

– Știu de ce faci asta.

Drew zâmbi larg.

– Mi-am închipuit eu c-o să știi. Un bărbat cu gusturile tale rafinate nu poate decât să aprecieze șarmul scumpei mele Anne.

Billy continuă ca și cum Drew nu ar fi spus nimic:

– Și îți mulțumesc din suflet pentru grijă, dar... Se opri, încruntându-se cu nedumerire când pricepu în sfârșit ce spusese Drew. Anne? Anne *Hastings*? Femeia aia ca o curmală uscată și...

– Ai grijă la limbaj, băiete, spuse Drew și ridică o mână să-l oprească.

– Țin să-ți amintesc că vorbești despre viitoarea mea soție. Nu e deloc o curmală, ci o rodie coaptă, zemoasă, care tremură de nerăbdare să-mi cadă în brațe.

Billy pufni.

– Ultima dată când te-am văzut cu ea, tremura de furie, nu de nerăbdare.

– În ciuda diferendelor noastre din trecut, a acceptat să-mi finanțeze mica inițiativă. Prefer să mă gândesc la ea ca la un fel de zestre. Deși e posibil să nu fi fost evident de la prima vedere, îl asigură Drew, noi doi am ajuns la o înțelegere.

– Aha, ba nu, am înțeles perfect. Te disprețuia și voia să te vadă mort.

– Oricum o fi, recunoscu Drew pufnind jignit, te asigur că s-a dovedit a fi foarte tandră cu mine în ultimele scrisori pe care ni le-am trimis unul altuia.

Billy nu spuse nimic. Dacă Drew credea că avea de gând să-l implore ca să afle firimituri jalnice de vești despre Esmerelda, atunci se înșela. Se înșela amarnic.

Drew se lăsă în spate pe scaun și-l privi cu viclenie.

– Anne a menționat-o scurt și pe nepoata ei în scrisoare. Dacă nu mă înșel, spunea ceva despre un pețitor. Un conte, parcă.

Billy începu să bată darabana în masă, uitând brusc de tremur.

Drew se aplecă în față ca pentru a-i transmite o bârfă extrem de delicioasă.

– Se pare că respectivul a curtat-o mai demult pe mama Esmereldei. Deoarece mama l-a părăsit la altar cu douăzeci și cinci de ani în urmă, și-a îndreptat atenția asupra fiicei. Ai zice că unui bărbat de cincizeci de ani i-a cam trecut vremea, însă Anne mă asigură că e un om arătos, viril și cu un apetit destul de notoriu, perfect capabil să-și satisfacă tânăra mireasă și să-și asigure un moștenitor pentru...

Billy se năpusti peste masă și-l trase pe Drew din scaun de cravata înnodată impecabil. Chitara își opri acordurile. Ocupanții cârciumii se opriră din fumat, flecărit și dansat, ca să se holbeze fascinați la ei. Cel mai intens semn de emoție pe care îl văzuseră vreodată la străinul care poposise printre ei fusese o clipire plictisită din ochi.

Violența lui îi ului, dar rămaseră cu gura și mai căscată când, după ce îl privi pe străin pentru ceea ce păru a fi o eternitate încordată, îl coborî pe bărbat înapoi în scaun, încet, îi îndreptă cravata de la gât și îl întrebă tărăgănat:

– Deci, când plecăm?

Capitolul 29

Când Billy află pe cine mai recrutase Drew ca să dea viață faimoasei bande de nelegiuiți din spectacolul lui „Extravaganța Vestului Sălbatic", aproape că își dori să-l fi strâns de gât cu propria cravată, așa cum intenționase inițial, chiar acolo în cantină.

– Chiar şi mama ne-a dat binecuvântarea ei, frăţioare, îi spuse Virgil, rânjind cu gura până la urechi în timp ce urcau la bordul vasului cu aburi din New York. A zis că nu mai putem *să fim* proscrişi de-adevăratelea, dar nu se supără dacă ne prefacem, aşa cum obişnuiam când eram mici. Apoi se aplecă spre el şi îi mărturisi, ţipându-i în ureche: Ne-a mai spus să avem grijă de tine, că nu te pricepi deloc la muieri.

Billy îşi frecă urechea care îi ţiuia.

– Mda, cred că are dreptate în privinţa asta. Dacă m-aş pricepe, probabil că n-aş fi pe cale să traversez un ocean ca să cuceresc o femeie pe care, din prostie, am lăsat-o să plece.

Billy aproape îl iertă pe Drew pentru că îi angajase pe fraţii lui, când văzu femela superbă cu care urma să îşi împartă cabina pe durata călătoriei de o săptămână şi jumătate.

Sadie îl salută cu un lătrat gros, făcând salturi entuziaste prin cabină şi dând frenetic din coadă.

– Bravo, fetiţo! Se lăsă pe vine ca să îi ciufulească blana pestriţă, râzând şi gemând când nu reuşi nicicum să se ferească de limba ei lungă şi umedă.

Billy se îndoia că Esmerelda avea să îl primească la fel de entuziastă, mai ales după ce o lăsase să creadă că fusese doar o tăvăleală bună prin aşternuturi pentru el. Dar avea să o convingă că nu era aşa, chiar dacă trebuia să facă numai asta tot restul vieţii lui.

Pe măsură ce trecură zilele, ceilalţi pasageri începură să se ţină la distanţă de ei. Billy îi înţelegea, având în vedere răcnetele lui Virgil, încercările neruşinate ale lui Jasper de-a flirta cu orice femeie sub 75 de ani şi suferinţa lui Enos, care îşi petrecea nopţile văitându-se în pat şi zilele aplecat peste balustradă, tenul lui palid fiind acum verde ca spuma mării. Drew angajase cam o duzină de cowboy fără ocupaţie, inclusiv pe Dauber şi pe Seal, ca să joace rolul coloniştilor din „Extravaganţa" lui. Jocurile lor nocturne de poker aveau tendinţa alarmantă de-a degenera în încăierări gălăgioase însoţite de înjurături şi de bătăi înecate în alcool.

Se prea poate ca şi Billy să fi contribuit la privirile suspecte ale celorlalţi pasageri, dat fiind că petrecea ore întregi la pupa navei, trăgând în monezile de 5 cenţi pe care Drew i le arunca în aer. Rata intenţionat câte una ici şi colo, doar ca să îi mai liniştească. Oricum stăteau departe de ei, soţiile agăţându-se de soţii lor,

mamele trăgându-şi fiicele mai aproape când Drew încerca să le vâre fluturaşii proaspăt tipăriţi în mâinile tremurânde, îndemnându-i să vină la spectacolul lui când aveau să ajungă în Londra.

Într-o dimineaţă, Billy urca fluierând pe unul dintre coridoarele înguste. Era un frig de-ţi îngheţa sângele în vine, aşa că nu i se păru ciudat individul care se apropia de el, îmbrăcat bine, cu un palton şi fular. Era înfofolit până la ochi, pe care şi-i feri repede când Billy dădu din greşeală peste el.

– Scuze, prietene, zise Billy tărăgănat, ridicându-şi uşor pălăria.

Continuă să urce fluierând, însă după câţiva paşi se opri, luat prin surprindere când i se făcu pielea de găină pe ceafă. Se întoarse, dar celălalt pasager dispăruse deja. Clătină din cap şi îşi frecă ceafa, încercând să scape de senzaţia ciudată. Fusese doar o închipuire. Pe barcă era probabil mai în siguranţă decât fusese vreodată în Calamity, unde se pusese un preţ pe capul lui.

Billy ieşi pe punte în lumina soarelui de iarnă, unde îl găsi pe singurul indian autentic din trupa lor. Joe Nebunul era atât de încântat de costumul purtat cândva de pieile roşii pe care i-l comandase Drew, încât insistase să-l îmbrace zi şi noapte, în ciuda temperaturilor extrem de scăzute. Vopseaua de război şi şorţul de la brâu i-ar fi întregit imaginea ameninţătoare, dacă nu s-ar fi etalat şi cu o pălărie melon elegantă în timp ce îl tundea pe Samuel.

Sam stătea cocoţat pe un butoi de lemn. Îşi ţinea mâna încleştată pe urechea bună şi tresărea vizibil la fiecare tăietură hotărâtă a foarfecelor.

Billy îşi aminti când fratele lui îi turnase sorg în păr în timp ce dormea şi îi făcu cu ochiul lui Joe, apoi se aplecă şi îi şopti lui Sam:

– Eu nu m-aş mişca dacă aş fi în locul tău. Mai degrabă îţi ia scalpul, decât urechea.

Îl lăsă pe Sam şi mai agitat decât îl găsise şi se îndreptă spre prora navei. În scurt timp dădu peste Enos, palid şi cu ochii înfundaţi în cap, care se întorcea după o altă vizită peste balustradă.

Îşi aminti când Enos îl ţintuise la pământ şi îl forţase să mănânce un gândac şi îi făcu semn spre cală.

– Au o mulţime de bunătăţi acolo în dimineaţa asta. Ouă cu şuncă, biscuiţi, batoane de cereale şi...

Enos îi aruncă o privire ucigătoare, după care se apucă cu mâinile de stomac şi se întoarse împleticindu-se spre balustradă.

Billy rânji. Chiar dacă Virgil se plângea că se plictiseşte, iar Jasper ducea dorul curvelor, în ceea ce-l privea, călătoria i se părea înviorătoare – de la pufăitul ritmic al motorului şi tangajul navei pe ape neliniştite, la stropii reci ca gheaţa care îi împroşcau faţa când stătea la prora, ca acum.

Însă trebuia să recunoască faptul că sentimentul de triumf nu avea de-a face atât de mult cu călătoria în sine, cât cu femeia care îl aştepta la capătul ei. Îşi prinse pălăria înainte ca o pală de vânt îngheţat să i-o zboare de pe cap. Nici măcar nu simţea frigul; cel puţin nu acum, când era înfierbântat de fiorul vânătorii.

De data asta, prada nu era un contrabandist sau un hoţ de cai, ci inima unei femei – dulce şi încăpăţânată, şi dragă inimii lui. Singura recompensă la care visa era să se afle în braţele ei iubitoare. Billy se apucă cu putere de balustradă şi se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi putut îmboldi vaporul să tragă mai tare şi să taie mai repede întinderile nemăsurate de ape care îi separau.

Esmerelda stătea în picioare în faţa oglinzii din dormitor, admirând chipul străin pe care-l vedea. Purta o fustă roz-coral cu trei volane. O fustă scurtă din dantelă de Bruxelles fusese strânsă la spate şi legată cu panglici gogren. Un corsaj basc prins cu o broşă de sidef lăsa să se vadă linia umerilor catifelaţi. Părul, prins cu un şirag de perle, era înfăşurat şi răsucit de servitoarea ei într-o cascadă de bucle uluitoare.

La gât purta medalionul lui Lisbeth. Simţea lanţul diafan pe piele de parcă ar fi fost făcut din fier.

Era, în sfârşit, frumoasă, aşa cum tânjise întotdeauna în secret, dar fiinţa elegantă care o privea din oglindă nu semăna deloc cu fata încăpăţânată şi caustică care traversase jumătate de continent ca să îi facă dreptate fratelui ei. Nu exista nici cea mai mică asemănare cu femeia pasională care se dăruise complet şi fără regrete bărbatului pe care-l iubea – bărbatul care îi propusese să-şi împartă viaţa şi patul cu el şi care apoi o trădase.

Nemaiputând să îşi suporte propria imagine, Esmerelda se duse la măsuţa de toaletă şi căută un flacon de *eau de cologne*. Duse

dopul din sticlă fină la gât, închise ochii şi îl auzi pe Billy şoptindu-i: „Ţi-am spus vreodată care este plăcinta mea preferată?"

Simpla amintire a cuvintelor lui tărăgănate şi a mirosului de trabuc era îndeajuns să o facă să simtă fiorul dorinţei. Dezgustată de mirosul floral prea dulce al parfumului, Esmerelda îl puse deoparte şi căută sticluţă ei maronie banală cu extract de piersică, ascunsă în spatele unei pernuţe de ace cu mărgele.

Tocmai îşi dădea câte puţin după fiecare ureche, când auzi o bătaie în uşă. Oftă adânc. Era epuizată de şirul frenetic de întâlniri la care bunicul ei o forţase să meargă în cele două luni care trecuseră de la Crăciun. Şi mai extenuante ca întâlnirile erau prietenele potrivite pe care i le alesese, toate tinere, cu un zâmbet afectat, de vârstă potrivită şi din familii nobile. Se gândea că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că erau măcar destul de mature ca să fie lăsate să iasă fără dădacele lor. Dacă bunicul şi-ar fi făcut voia până la capăt, probabil că ar fi plimbat-o pe aleile din Hyde Park într-un cărucior gigantic.

Îşi botezase în secret noile cunoştinţe *les Belles*, căci toate păreau să se numească Isabelle, Annabel sau, în cazul uneia mai timide, simplu Belle.

Deşi zâmbeau afectat ori de câte ori se afla în compania lor, Esmerelda ştia că o priveau cu un amestec de milă şi groază, considerând-o un exemplu al sorţii îngrozitoare care ar fi putut să se abată asupra oricăreia dintre ele dacă nu reuşeau să îşi aleagă un soţ potrivit înainte să împlinească douăzeci de ani.

Putea doar să-şi imagineze şocul lor încântător dacă ar fi descoperit că noua lor prietenă virtuoasă fusese sedusă de un ticălos ca Billy Darling.

Zâmbind încă răutăcios, deschise uşa.

– Deci, ce să fie în seara asta? o întrebă pe mătuşa ei care aştepta la uşă. Operă? Dineu? Serată muzicală la vreuna din *les Belles*?

Anne trecu pe lângă ea, mai îmbujorată ca de obicei.

– Cred că distracţia din seara asta ţi se va părea inegalabilă.

Esmerelda o privi stăruitor pe mătuşa ei.

– N-aş putea să pretind că mă doare capul îngrozitor şi să stau acasă în pat, să citesc unul dintre acele romane de dragoste delicios de imorale? La urma urmei, mai am doar câteva

zile de odihnă până la balul mascat pe care îl dă bunicul în onoarea mea.

Esmerelda se încruntă când Anne se prefăcu a nu o auzi. Nu i se păruse. Mătuşa ei, o femeie fără pic de vanitate în trupul ei simplu şi îngrijit, se uita în oglindă. Sub privirile Esmereldei, Anne chiar îndrăzni să-şi răsucească o buclă pe degetul mic. Cârlionţul gri ca fierul îi scăpă cu o săritură obraznică.

Esmerelda îşi drese glasul.

Anne tresări, nervii ei de oţel cedând sub privirea amuzată a nepoatei ei.

– Vino, dragă, spuse ea, scoţând din dulap o pelerină împletită din caşmir şi punând-o peste umerii Esmereldei. Trăsura contelui este deja jos şi ne aşteaptă.

– O, nu! Nu din nou contele. Aş prefera să fierb în terci, decât să petrec încă un moment în compania *lui*. Esmerelda îşi târî picioarele ca un copil recalcitrant. Nu poţi să-i spui că am amnezie? Că am uitat că aveam întâlnire?

Mătuşa ei continuă să o tragă spre uşă.

– Dacă vii cu mine, draga mea, cred că pot să-ţi promit că vei avea parte de o seară de neuitat.

Esmerelda nu mai trebuia să pretindă că avea o migrenă. Tâmplele începuseră să-i zvâcnească cu adevărat de îndată ce intraseră în teatrul aglomerat de pe Drury Lane. Deşi lămpile cu arc electric erau mult mai bune decât cele cu ulei şi gaz care emanau un miros urât şi fum, amestecul de parfumuri ale spectatorilor de teatru eleganţi, înghesuiţi unul lângă celălalt pe scaune, o făcu să-şi dorească să ia o gură de aer proaspăt.

Mătuşa Anne stătea în stânga ei, iar contele stătea lipit de ea în dreapta, ocupând locul lui şi-o parte din al ei. Esmerelda n-ar fi putut spune ce o deranja mai tare: atenţiile slugarnice din partea lui St. Cyr sau flecăreala acelor *les Belles*, care îi înconjuraseră într-un noian sufocant de organdi şi dantelă. Tresări când una dintre chicotelile lor zgomotoase păru să-i despice capul ca un ac de gheaţă.

– Vrei o alună fiartă, draga mea? întrebă contele pentru a patra oară, oferindu-i o pungă din pânză.

– Nu, mulţumesc, răspunse ea rece, după ce îl văzuse scuipând câteva coji înapoi în pungă şi scoţând alunele dinăuntru cu dinţii lui îngălbeniţi şi ascuţiţi.

Mătuşa refuzase să-i spună ce fel de reprezentaţie urmau să vadă, insistând să rămână o surpriză, cu o sfială care nu îi era deloc caracteristică. Judecând după baloturile de paie care fuseseră aşezate pe scena circulară, Esmerelda se gândi că trebuia să fie vreun spectacol de circ. Văzu un afiş în mâna unei doamne care stătea cu trei rânduri mai jos, aşa că îşi duse binoclul de teatru la ochi într-o încercare nepoliticoasă de a citi peste umărul acesteia.

Anne îi luă binoclul şi-l duse la ochi.

– Oh, uite, nu e cumva prinţul de Wales?

Esmerelda privi în aceeaşi direcţie.

– Doar dacă îi place să poarte rochie şi pene în păr.

Neliniştită de comportamentul neobişnuit al mătuşii ei, Esmerelda oftă şi se lăsă pe spate pe bancă. Lămpile cu arc începură să se stingă. Zgomotul conversaţiilor se transformă într-un murmur.

Esmerelda icni şi sări la fel de sus precum ceilalţi spectatori când o diligenţă trasă de patru cai negri traversă scena. Un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă cafenie, pantaloni, pălărie şi o bandană roşie o conducea, cu o armă în poală. Când un indian aproape dezbrăcat apăru călare pe un armăsar atrăgător în urma lui, cu un tomahawk ridicat în aer, *les Belles* se luară în braţe şi ţipară asurzitor.

Arma se declanşă cu o explozie puternică. Indianul sări de pe armăsar pe diligenţă, smulgând cu forţa frâiele din mâna birjarului. După o luptă scurtă, dar violentă, îl aruncă pe birjar la pământ şi sări pe el. Diligenţa se îndreptă cu hurducături spre partea întunecată a scenei, în timp ce indianul scoase din teacă o lamă strălucitoare şi o flutură ca şi cum ar fi vrut să spintece pe cineva. Birjarul se prăbuşi fără viaţă la pământ.

Sălbaticul se ridică în picioare şi afişă o grimasă înfricoşătoare care îi dezveli dinţii de un alb orbitor, în timp ce ţinea triumfător în mână un scalp care semăna izbitor cu o piele de şobolan. Câteva femei ţipară, iar una dintre *les Belles* bâjbâi după săruri.

Înainte să se oprească icnetele scandalizate şi ţipetele îngrozite, birjarul sări în picioare şi făcu o plecăciune, arătându-le spectatorilor că, de fapt, fusese chel de la bun început. Mulţimea izbucni în râsete frenetice şi aplauze zgomotoase.

Un bărbat cu joben elegant, redingotă şi ghete negre lucioase păşi spre centrul scenei cu un megafon în mână şi spuse într-un accent englezesc elevat:

– Bine aţi venit la spectacol, doamnelor şi domnilor! Din sălbăticia neîmblânzită a Americii am adus pentru dumneavoastră primul spectacol „Extravaganţa Vestului Sălbatic" care face turul Angliei!

Pe măsură ce aplauzele se înteţeau din nou, Esmerelda se răsuci încet şi-o privi duşmănos pe mătuşa ei, furioasă.

– Dacă e cumva felul tău de-a glumi, şuieră ea printre dinţii încleştaţi, ai un simţ al umorului macabru.

Mătuşa ei privi drept spre scenă, ca şi cum Esmerelda n-ar fi spus nimic. Nemaisuportând absurdul situaţiei, Esmerelda încercă să se ridice.

– Oh, te rugăm să te aşezi! Nu vedem nimic! o mustrară *les Belles* în cor, cuprinse toate de exaltare.

– Jos în faţă! răsună o voce masculină.

Esmerelda îl înghionti cu cotul pe conte, încercând să-l dea din calea ei, dar obţinu doar un geamăt distras din partea lui. Bărbatul era deja fermecat de imaginea căruţei cu coviltir care traversa podeaua acoperită cu fân a scenei.

Esmerelda se dădu bătută şi se aşeză la loc în scaun, îmbufnându-se ca un copil.

Acelaşi indian, pe acelaşi armăsar, începu să călărească în cerc în jurul căruţei, scoţând un ţipăt de luptă sălbatic. Poate că rugile familiei de colonişti ar fi fost mai sfâşietoare dacă una dintre *femei* nu ar fi avut favoriţi şi o barbă roşiatică. Publicul se prăpădi curând de râs când îi auzi strigătele false de îndurare în momentul în care indianul sări pe căruţă şi începu să-i sfâşie rochia simplă. Chinuită de un sentiment sâcâitor de familiaritate, Esmerelda se aplecă în faţă, dar strălucirea luminilor întuneca trăsăturile bărbatului.

Pentru următorul sketch folosiseră o colibă din lemn, alţi colonişti care ţipau şi acelaşi indian care sări printr-o fereastră,

apoi ieşi în fugă pe uşa din spate a colibei, o înconjură ca să ajungă din nou în faţă, şi sări prin altă fereastră, pretinzând a fi un alt indian. Bietul om deja îşi pusese mâinile în şolduri, chinuindu-se să-şi recapete suflul.

Bombănind nemulţumiţi, câţiva bărbaţi şi femei se ridicară şi se îndreptară spre ieşire. Când un rând din faţa lor se eliberă, Esmerelda oftă uşurată. Rugăciunile îi fuseseră ascultate. Nu credea că mai putea îndura nici măcar un singur minut din parodie. Vestul pe care îl cunoscuse ea era mai sălbatic decât şi-ar fi imaginat oricare dintre ei, se gândi ea, amintindu-şi de pasiunea neîmblânzită a lui Billy cu un sentiment dureros de pierdere şi de suferinţă.

Se hotărî să o zbughească spre libertate, când nişte mâini nevăzute de pe scenă desfăşurară o pânză de fundal care ilustra o stradă dintr-un oraş din vest. Esmerelda miji ochii la ea şi i se păru ciudat de familiară. Luminile se stinseră din nou. Un singur fascicul lumină întunericul, iar cei care se îndreptau spre ieşire se opriră. Zgomotele încetară; murmurul dispăru. Chiar şi *les Belles* tăcură, aşteptând.

Un bărbat păşi în cercul de lumină.

Negrul sinistru al pantalonilor şi al vestei lui era scos în evidenţă doar de albul cămăşii. Borul larg al pălăriei îi umbrea ochii. Raza nemiloasă de lumină a lămpii cu arc proiecta o aureolă sclipitoare în jurul lui.

Inima Esmereldei începu să bată chiar mai tare decât îi zvâcneau tâmplele.

Era atât de fascinată de mersul lui graţios ca de felină, că nici măcar nu simţi când mătuşa ei îi apucă mâna rece ca gheaţa. Nu le auzise pe *les Belles* chicotind şi şoptindu-şi cu mâna la gură că ar fi leşinat cu siguranţă dacă ar fi fost acostate de un ticălos atât de chipeş şi de viril. Nu văzu că mai apăru un bărbat, la celălalt capăt al scenei, îmbrăcat complet în alb, cu o stea de metal mare care îi strălucea pe rever.

– Aruncă arma, nelegiuitule, strigă aşa-zisul om al legii cu un accent scoţian. Eu fac legea în acest oraş şi nu ne plac cei ca tine.

– N-ai auzit, şerifule? spuse tărăgănat bărbatul, cu o voce dulce şi groasă ca melasa încălzită la soare. Îmi scot arma doar când vreau să o folosesc.

„Jasper", îşi spuse Esmerelda. „Dumnezeule mare, trebuia să fie Jasper." Îşi trase mâna din a mătuşii ei şi bâjbâi după binoclu. Îl duse la ochi, încercând să vadă ceva, dar privirea i se înceţoşă de panică.

Bărbaţii stăteau faţă în faţă, cu mâinile pe tecile de piele în care îşi ţineau pistoalele. Amândoi le scoaseră cu o mişcare rapidă.

Se auzi o împuşcătură.

Esmerelda se înfioră de parcă ar fi fost lovită. Preţ de o clipă încordată ce păru să dureze o eternitate, nimeni nu-şi dădu seama care din cei doi fusese împuşcat. După aceea însă, pistolarul începu să se clatine. Genunchii i se îndoiră şi se prăbuşi încet la pământ, o pată roşie apărându-i în dreptul inimii. Esmerelda reuşi să-i vadă clar faţa pentru prima oară.

Uitând că gloanţele erau de fapt oarbe, că sângele era probabil doar sirop de căpşuni, că îl ura pe Billy aproape la fel de mult pe cât îl iubea şi că îşi dorise să-l vadă mort de sute de ori de când se despărţiseră, Esmerelda sări în picioare şi ţipă ascuţit.

Capitolul 30

Strigătul Esmereldei se stinse brusc şi în sală se lăsă o tăcere sufocantă, care o făcu să creadă că nu avea să mai respire vreodată.

Billy se ridică încet în picioare şi o ţintui cu privirea, încât ai fi zis că erau singuri în tot teatrul. El îşi ridică pălăria de pe podea şi, după ce scutură câteva paie de pe ea, făcu o plecăciune galantă către Esmerelda. Publicul izbucni într-un *ropot* frenetic de aplauze, strigăte şi fluierături de aprobare. Bărbaţii tropăiră la unison, cutremurând băncile pe care stăteau.

Esmerelda rămase în picioare, înlemnind când îşi dădu seama că se făcuse de râs. Privi cu disperare în jur şi le văzu pe *les Belles* holbându-se la ea, cu buzele lor mici şi rozalii ţuguiate, deopotrivă scandalizate şi încântate. Contele păru că se îneacă cu o alună,

în timp ce mătuşa ei se prefăcea că analizează un afiş, încercând în zadar să pară inocentă.

În pofida voinţei ei, Esmerelda se uită din nou la bărbatul din arcul de lumină. Când îi întâlni privirea circumspectă, simţi cum fiecare fibră din corp i se trezeşte la viaţă, senzaţie pe care o mai trăise în salonul acela prăfuit. Parcă trecuse o viaţă de atunci. Nemaiputând să suporte durerea plină de extaz a unei astfel de treziri la viaţă, se uită în toate părţile, mânată de un singur instinct primar.

Să evadeze.

Ignorând bombănelile contelui, de genul: „Măi să fie!" sau „Niciodată nu...", Esmerelda îl îmbrânci şi-l călcă nemiloasă pe picioare. Chiar dacă dădu din coate şi împinse în stânga şi-n dreapta până să ajungă pe culoar, nimeni nu îndrăzni să se plângă. Erau toţi prea încântaţi de drama care se derula chiar sub nasul lor. Când şalul ei de caşmir se agăţă de mânerul în formă de gheară al unui baston, îl lăsă pur şi simplu în urmă, chiar dacă umerii goi o făceau să se simtă şi mai expusă. Reflectoarele se răsuciră şi îi urmăriră fiecare pas greşit din drumul ei chinuitor.

Ajunse pe culoar şi îşi dădu seama că, de fapt, nu avea încotro să se ducă, doar în jos. Cu capul ridicat, începu să coboare scările acoperite de un covor, rugându-se ca nu cumva în graba ei să se rostogolească pe ele.

Terminând, în sfârşit, de coborât, oftă de uşurare, iar mulţimea icni a admiraţie. Nu avea cum să ştie că Billy smulsese frâiele calului bălţat din mâinile nenorocitului de indian, îl încălecase şi venise în goană lângă ea. Părea mai dur şi mai zvelt decât şi-l amintea. Faţa îi era mai închisă la culoare, iar părul mai deschis.

El încetini calul la pas şi-şi ridică pălăria în semn de salut, de parcă tocmai s-ar fi cunoscut pe o potecă umbrită.

– Pot să vă conduc undeva, doamnă?

– Vă asigur, domnule, şuieră ea din colţul gurii, că nu mi-aţi putea oferi absolut *nimic*.

El se aplecă spre ea şi-i murmură cu un farmec drăcesc în voce:

– O, scumpo, n-aş fi aşa sigur de asta în locul tău.

Îngrozită de faptul că ar fi putut avea dreptate, Esmerelda grăbi pasul, unicul ei scop fiind să ajungă la uşile aurite de la capătul sălii de teatru până nu se făcea şi mai tare de ruşine.

El își îmboldi calul mai aproape de ea și-i spuse:

– Trebuie neapărat să vorbim, Esmerelda. Trebuie să mă asculți!

– Nu îmi pasă, nu vreau să te ascult!

– Dacă nu-ți pasă, de ce-ai țipat când ai crezut c-am fost împușcat?

Esmerelda își văzu de drum fără să șovăie.

– Pentru că mi-a fost teamă că mi-ar fi fost răpită plăcerea de-a te omorî cu mâna mea.

Drept răspuns, Billy întoarse calul și galopă înapoi spre centrul sălii. Esmerelda se ura pe ea însăși pentru că regreta cele spuse.

Sala răsună de accentul scoțian al lui Andrew McGuire, amplificat de megafon:

– Doamnelor și domnilor, permiteți-mi să vi-l prezint pe omul cu cea mai letală mână, pe cel mai iute pistolar din tot Vestul Sălbatic american.

Când auzi tropotul zgomotos de copite și clinchetul constant al pintenilor, Esmerelda se răsuci și își duse mâna la piept.

Billy se îndrepta în galop spre ea. Acesta se aplecă încet pe spinarea armăsarului, iar în privirea lui argintie se citea hotărârea.

– ... cel care seamănă spaimă în inimile fecioarelor și ale oamenilor legii deopotrivă...

Inima trădătoare a Esmereldei începu să bată neregulat. Încremeni locului, fără să reacționeze în vreun fel, iar Billy se aplecă în lateral, o prinse cu brațul lui puternic și-o ridică în poala lui, pe cal.

– *Domnul Billy Darling!!!*

Publicul aplaudă frenetic, crezând că totul făcea parte din program. Spectatorii care fuseseră pe punctul de-a pleca se întoarseră la locurile lor. Esmerelda se zvârcoli în brațele lui Billy. Dat fiind că se afla din nou atât de aproape de el, că-i simțea mirosul de piele și tutun, i se păru deopotrivă o binecuvântare și un blestem.

– Liniștește-te, ducesă! îi murmură el în păr. N-ai de ce să te temi de cal.

– Nu mi-e teamă de cal, ci...

„Mi-e teamă că încă te iubesc."

Esmerelda se mușcă de buză ca să nu rostească acele cuvinte nenorocite.

– Ține-te de mine, îngeraș, și prefă-te că șaua ar fi un balansoar.

Roșie de furie, se răsuci spre el și-l privi lung și aspru. El ridică din sprânceană și îi răspunse cu o privire inocentă și dulce.

Calul se îndreptă la trap spre centrul sălii de teatru, unde Drew aștepta în lumina orbitoare a reflectoarelor, eclipsându-l pe englezul care prezentase spectacolul.

Nici măcar șeriful cel elocvent nu găsi cuvintele potrivite ca să descrie răpirea scandaloasă a fetei.

– După cum puteți vedea, ăăă, doamnelor și domnilor, strigă el în megafon, renumitul pistolar a fermecat-o pe această domniță încântătoare. Le aruncă o privire dubioasă, în timp ce Billy se dădu jos de pe cal, târând-o pe Esmerelda după el, împotriva voinței ei. Iată-l, dovedind încă o dată că nici o femeie n-ar putea rezista șarmului unui proscris.

– Eu pot! declară Esmerelda, călcându-l intenționat pe Billy pe degetele de la picioare.

Billy mimă o plecăciune în fața publicului, să-și ascundă grimasele de durere, și, ținând-o de mână, îi spuse:

– Poate c-ar fi mai bine să-i faci jocul lui Drew!

Dinspre public se auziră ropote de aplauze.

– N-aș vrea să îți stric reputația!

– Deja ai făcut-o! îi strigă ea. Sau ai uitat cumva?!

El îi aruncă o privire arzătoare, prin care îi dădu de înțeles că nu uitase nici o atingere, nici un sărut din noaptea aceea fatidică.

Chiar dacă nu-i plăcea să recunoască, Esmerelda știa că Billy avea dreptate. Deja era batjocura orașului. Dacă se împotrivea sau o lua la fugă, avea doar să se umilească și mai tare. Când Billy o trase din arcul de lumină, amândoi zâmbeau la fel de larg.

La megafon, Drew, vizibil ușurat, își scoase batista din buzunar și-și șterse fruntea de sudoare, apoi spuse:

– Domnul Darling a venit tocmai din Vestul Sălbatic ca să vă ofere o demonstrație de tras la țintă cum nu ați mai văzut vreodată.

Cowboy-ul chel care jucase rolul vizitiului ieși în fugă de după o cortină și aduse un cărucior argintiu de ceai pe scenă. Patru bărbați mascați cu eșarfe colorate care le acopereau jumătate de față urcară pe cai și începură să galopeze în jurul sălii. Aceștia

distraseră atenția publicului nerăbdător chiuind în cor și trăgând în aer cu pistoalele.

Virgil îi făcu semn cu ochiul Esmereldei când trecu în viteză pe lângă ea, arătând mult mai firesc în hainele lui de proscris, decât cu bonetă și rochie țesută în casă.

Billy clătină din cap.

– Sper că n-au uitat să-și înlocuiască gloanțele cu unele oarbe.

– Altminteri, murmură ea, câțiva englezi vor da ochii cu veșnicia în seara asta.

Când căruciorul cu ceai se apropie de ei, Esmerelda văzu ce era pe el: o cupă de cristal plină cu bănuți, un set nou de cărți de joc și un Colt elegant de calibrul 45. Când își dădu seama că pistolul trebuia să fie încărcat cu gloanțe reale, se întinse rapid după el.

Billy însă i-o luă înainte și-l puse în toc, plescăind din limbă a mustrare. Ea îl privi încruntată.

De frică să nu se ia cumva la îmbrânceală, șeriful McGuire se duse degrabă la megafon.

– Cu ajutorul domniței binevoitoare, domnul Darling ne va face o demonstrație a îndemânării lui.

Imaginea ce se creă în mintea Esmereldei era atât inedită, cât și indecentă în același timp, astfel încât roși până în vârful urechilor.

Billy îi înmână un bănuț și rânji leneș, dându-i de înțeles că îi citise gândurile.

– Ești amabilă...?

Rezistând tentației de a-i arunca moneda în față, Esmerelda o azvârli cât putu de tare în sus. Moneda lucioasă se răsuci în aer de nenumărate ori, pierzându-se în lumina puternică a reflectoarelor. Dintr-o mișcare cursivă, Billy scoase pistolul, armă cocoșul cu podul palmei și trase. Moneda țâșni în sus, propulsată de impact.

Publicul murmură încurajator și captivat de fiecare dată când repetară trucul. Billy nu rată nici măcar o dată ținta imposibilă, mereu în mișcare; nici măcar când se dădu în spate mai bine de 20 de metri.

Sperând să îi îngreuneze situația, Esmerelda apucă un pumn de monede și le aruncă pe toate în sus. Billy trase șase gloanțe

unul după altul, reușind să nimerească șase monede. Publicul răbufni într-un ropot de aplauze.

Când se duse spre ea, pentru a face plecăciunea de mulțumire către public, lumina reflectoarelor se micșoră, rămânând din ea doar o licărire ireală.

Drew profită de liniștea ce se lăsă peste publicul care aștepta cu sufletul la gură.

– Următorul truc al domnului Darling necesită liniște deplină în sală. Nu pot decât să vă rog insistent să nu faceți nici un gest necontrolat și să nu rostiți nici un cuvânt care i-ar putea distrage atenția. Apoi spuse aproape în șoaptă: Însăși viața domniței atârnă de asta!

Esmerelda se sperie de-a dreptul când îi auzi predicția înfricoșătoare. Billy apucă pachetul de cărți de joc și-l îndreptă spre ea, într-o formă perfectă de evantai, îndemânare pe care, cu siguranță, o dezvoltase în timpul nenumăratelor partide de poker pe care le jucase. Stătea atât de aproape de ea, încât Esmerelda era hipnotizată de genele lui de un auriu-închis, dar și de liniile adânci de la colțurile gurii lui senzuale.

Drew îndreptă megafonul spre ea și spuse:

– Când el trage, și ea trebuie să tragă.

Străduindu-se să nu tremure, Esmerelda întinse mâna și trase o carte. Se uită scurt la ea, apoi i-o arătă lui Billy, zâmbind.

– Dama de inimă roșie! strigă Drew. Publicul se foi și fremătă de plăcere.

Billy se duse în spatele ei. Esmerelda se străduí să rămână relaxată, în timp ce el o apucă de mijloc, poziționând-o ca pe un manechin. Ea refuză să îi ofere satisfacția de a ști că atingerea lui încă putea să-i facă inima să bată mai repede și gura să i se usuce de dorință.

Dar nu putu să-și ascundă pielea ca de găină când el îi șopti la ureche:

– Ai încredere în mine!

– Niciodată! răspunse ea, privind drept înainte.

Dar mâna în care ținea cartea sus nu îi tremură defel. Până când Drew îl legă la ochi pe Billy cu o eșarfă de mătase neagră.

– Vai, nu! spuse Esmerelda, clătinând cu disperare din cap şi îndepărtându-se de amândoi. Mai degrabă mi-aş încerca norocul cu un aruncător de cuţite.

Esmerelda nimeri în braţele voinice ale lui Virgil.

– Nu te teme, scumpo, îi şopti el sonor. Frăţiorul meu face acest truc de când avea nouă ani şi n-a greşit niciodată.

– Atunci ţine *tu* cartea, îi răspunse ea şi încercă să i-o dea forţat.

El o refuză şi preferă să se adăpostească într-un colţ, unde îl aşteptau Jasper, Enos şi Samuel. Esmerelda se întoarse pe scenă şi descoperi că, în timp ce ea vorbise îngrijorată cu Virgil, Drew îl duse pe Billy impresionant de departe şi-l lăsă acolo. Acesta stătea în mijlocul sălii de teatru, cu picioarele despărţite şi cu mâinile atârnându-i lejer pe cureaua pentru armă.

„Ai încredere în mine!"

Rugămintea lui răguşită îi răsună în minte şi Esmerelda suspină, ştiind că nu avea de ales. Billy o luase la ochi, ca în noaptea aceea sub clar de lună, în Calamity. Nu putea să-l oprească să nu tragă în ea, aşa cum nu putuse să îl oprească să nu-i frângă inima.

Ridică încet cartea, abia ţinând-o între degetul mare şi cel arătător. Apoi închise ochii.

Se auzi un foc de armă. Ea tresări. Publicul icni. Esmerelda îndrăzni să deschidă un ochi şi se pipăi pe piept, încercând să îşi dea seama unde fusese împuşcată.

Când singurul lucru alarmant pe care îl descoperi fu medalionul mamei ei, îşi luă inima în dinţi şi deschise ambii ochi, ca să numere câte degete mai avea. Încă ţinea cartea în mână.

Rămase cu gura căscată. Billy Darling ratase. Şi totuşi, Billy Darling nu rata niciodată, se gândi ea, în timp ce inima, ca o trădătoare, începu să-i bată nebuneşte. Pur şi simplu refuzase să îi pună viaţa în pericol pentru un truc ieftin de salon. Sau cel puţin aşa crezuse până se uită la cartea de joc în lumină şi văzu gaura fumegândă din inima damei.

Mulţimea îşi pierdu minţile. Cei din banda Darling încălecară din nou pe cai şi începură să facă ture în jurul sălii, distrăgând atenţia publicului.

Billy îşi dădu jos eşarfa de la ochi şi se apropie cu paşi hotărâţi de ea. Esmerelda scăpă cartea printre degetele-i amorţite şi se întoarse s-o ia la fugă. Voia cu disperare să se piardă în mulţimea de oameni care începuseră să iasă de la locurile lor şi să se îndrepte puhoaie-puhoaie spre ieşire.

– Nu fugi de mine, iubito!

Tulburată de ruga aceea răguşită a unui bărbat care nu implora niciodată, Esmerelda se întoarse spre el şi-i zise:

– Nu sunt iubita ta! Sau scumpa ta. Sau îngeraşul tău. Nu sunt nimic pentru dumneata, domnule Darling. Mi-ai zis-o cu gura dumitale, foarte clar şi dureros de răspicat ultima dată când ne-am văzut.

El clătină din cap.

– Să ştii că nimic din ce-am spus atunci nu era adevărat. Îţi jur! Altminteri, n-aş fi străbătut jumătate de lume ca să-ţi spun opusul.

– Aha, dar de unde ştiu eu că nu vrei *să îmi spui cuvinte dulci* ca să mă duci din nou în patul tău? La urma urmei, ştiu cât de importantă este *libertatea* pentru un bărbat de teapa ta.

Billy tresări, dându-şi seama cât de des trebuie să fi răsunat ecoul acelor cuvinte dure în mintea şi în inima Esmereldei.

Lacrimi începură să i se prelingă pe obraji.

– De altfel, nu ai face niciodată ceva *atât de prostesc*, cum ar fi să-ţi pui pirostriile, în pofida *tăvălelii faine* din pat.

Billy nu reuşi să se abţină şi-i şterse grăbit o lacrimă de pe obraz. Zăbovi cu degetul mare pe pielea ei fină şi catifelată.

– Am spus acele lucruri groaznice doar ca să te îndepărtez de mine. Credeam că meriţi ceva mai bun decât unul ca mine.

Esmerelda îşi îndreptă spatele; bărbia încă îi tremura, deşi o ţinea sus, cu mândrie.

– Dacă asta ai crezut, domnule Darling, să ştii că aveai dreptate. Merit ceva mai bun decât unul ca tine!

Se întoarse şi se îndepărtă de el fără să privească înapoi. Chiar şi după ce Esmerelda se pierdu în mulţime, mireasma înţepătoare şi dulce de piersică încă plutea în aer.

Billy se aplecă să ridice cartea pe care o scăpase ea. Dama de pe carte se holbă la el, mută, osânditoare, cu o gaură pârjolită în pieptul ei nobil.

Drew îl bătu pe umăr.

– Drept la țintă, așa-i, băiete?

Billy încuviință cu tristețe și se apăsă cu mâna pe piept.

– Direct în inimă!

Capitolul 31

– „Cowboy-ul și doamna", citi cu voce tare bunicul Esmereldei și rânji.

Esmerelda se înecă, încercând să nu scuipe ciocolata fierbinte pe care o avea în gură pe partea din spate a ziarului. Gestul l-ar fi îngrozit de-a dreptul pe bunicul ei din moment ce Potter abia ce-i adusese ziarul *The Morning Post* pe care îl îndrăgea atât de tare, cald și țeapăn, datorită ritualului obligatoriu de-a fi călcat.

În timp ce Esmerelda își tamponă buzele cu șervetul de pânză, bunicul ei lăsă ziarul din mână și-o privi îngrijorat.

– Te simți bine, dragă?

Esmerelda zâmbi fad.

– Sunt bine, bunicule. Doar că ciocolata e puțin amăruie în dimineața aceasta.

Însă nici pe departe la fel de amăruie ca privirea pe care i-o aruncă mătușii ei, care se afla la celălalt capăt al mesei din salonul unde serveau micul dejun. Nu mai vorbise cu Anne de la dezastrul de seara trecută, când alesese să meargă acasă într-o birjă frumoasă, ca să nu fie nevoită să îndure tot drumul oftatul contelui sau pe *les Belles,* cu întrebările lor hlizite. Drept răspuns la privirea ei aspră și încruntată, Anne lăsă tremurând ceașca de ceai din mână.

Ducele pufni:

– Se pare că o femeiușcă s-a cam dat în spectacol aseară pe Drury Lane. Ba chiar a permis să fie dusă pe scenă. Halal titlu, ce-i drept: „Cowboy-ul și Doamna"! Nici o *doamnă* nu s-ar comporta într-un mod atât de scandalos. Probabil că era vreo actriță sau vreo târfă care se dă drept doamnă.

– Reginald! spuse Anne, făcând semn spre Esmerelda. Nu ai voie să vorbești așa în fața copilei.

Esmerelda împinse la o parte farfuria cu pește afumat și ouă, pierzându-și de tot pofta de mâncare.

Bunicul clătină din capul lui chel și lucios.

– Nu pot să cred că există oameni care ar da bani buni să vadă un spectacol de genul „Extravaganța Vestului Sălbatic". Divertismentul din ziua de astăzi este o rușine. Dacă tot am ajuns să apreciem niște americani sălbatici, am putea la fel de bine să reînviem niște sporturi englezești de genul momitul urșilor sau luptele de cocoși. În pofida vorbelor lui batjocoritoare, trecu nerăbdător la următoarea coloană. Se pare că l-au poreclit „Iubitul Londrei" pe acest pistolar misterios. De unde credeți că au născocit o poreclă așa absurdă?

Esmerelda își agită ceașca, vărsând ciocolată călduță în poala bunicului ei. Sări în picioare scoțând un strigăt jalnic de supărare. Drept răspuns la reacția ei intempestivă, Anne ocoli degrabă masa și se opri lângă fratele ei. Ignorându-i șervetul, îi smulse ziarul din mână și începu să îi usuce pantalonii cu el.

– Lasă-mă în pace, femeie! se răsti acesta, împingând-o la o parte. Nu faci decât să înrăutățești situația.

– Of, bunicuțule! exclamă Esmerelda, străduindu-se să plângă forțat. Cum de-am putut să fiu atât de neîndemânatică?

El se uită la pata din poală, și urechile își schimbară culoarea din rozaliu în roșu. Esmerelda nu s-ar fi mirat nici dacă ar fi scos fum pe ele. Bătrânul nu își pierduse niciodată renumitul lui calm de Wyndham în fața ei, dar când acesta își ridică mâinile pline de bucăți de ziar lipicioase, Esmerelda crezu că avea să se repeadă la ea peste masă, să o strângă de gât.

Însă el reuși să își păstreze calmul și să îi zâmbească indulgent, chiar dacă puțin mai forțat.

– Nu îți face griji, draga mea! Chiar și cei mai îndemânatici gafează uneori.

Se ridică, își apucă bastonul și ieși cu grijă din sala de mese. Ajunse până la ușă, când își lăsă capul pe spate și zbieră:

– *Potter*!

Esmerelda și Anne aproape că săriră în picioare, simțindu-se cu musca pe căciulă. Pe măsură ce bufniturile bastonului lui

se îndepărtau, Anne şi Esmerelda se lăsară înapoi în scaunele lor, amețite şi uşurate.

– Mulțumesc, spuse Esmerelda pe un ton rigid.

Mătuşa ei luă o gură bună de ceai, apoi spuse:

– Măcar atât puteam să fac şi eu.

– Chiar aşa, zise Esmerelda, deloc dispusă să fie iertătoare. Poate că am reuşit să-i distragem atenția de la paginile sociale, cu aluziile şi insinuările lor, dar cât crezi că va dura până când va afla chiar din gura cuiva cine erau *doamna* şi *cowboy*-ul aceia?

Anne o linişti:

– Reginald este un om foarte influent. Cunoştințele lui s-au temut mereu de cenzura lui. Nimeni nu va îndrăzni să sufle o vorbă scandaloasă despre iubita lui nepoată în prezența lui.

– Poate că nu, dar sunt sigură că vor fi foarte încântați să o bârfească pe la spatele lui, la balul de săptămâna viitoare. Esmerelda se ridică şi începu să se plimbe în jurul mesei. Cum ai putut să faci aşa ceva, mătuşă Anne? Nu a fost de-ajuns că mi-a frânt inima o dată? Cum ai putut să-l aduci aici, ca să mi-o mai frângă o dată?

Anne o privi rugătoare.

– Când i-am scris şerifului McGuire ca să îi sugerez să îl aducă pe domnul Darling aici, am crezut cu sinceritate că aşa era mai bine. Erai atât de nefericită!

– Ei bine, felicitări! Acum mă simt de-a dreptul îngrozitor.

Esmerelda se lăsă în scaun, lângă mătuşa ei, şi-şi puse capul pe masă. Anne o mângâie pe păr. Atingerea aceea ciudată îi aminti Esmereldei de Zoe Darling, care îi legase o fundă ponosită în păr. Îi aminti cum, în fiecare seară, înainte de culcare, mama ei îi descurca firele de păr încâlcite şi i le împletea cu grijă.

Îşi ridică capul şi privi printre lacrimi chipul hotărât, dar blând, al mătuşii ei.

– Am văzut cum se uita la tine aseară, Esmerelda. Dacă un bărbat m-ar fi privit vreodată aşa... Anne oftă melancolic, apoi râse trist, după care continuă: Ei bine, cu siguranță n-aş mai fi fost aici, făcând pe doica pentru fratele meu, care încă se poartă ca un copil.

– Billy mi-a spus că nimic din ce mi-a zis atunci nu a fost adevărat. Dar cum să-l cred? Dacă minte?

– Şi dacă nu minte?

Evident încurcată, Esmerelda se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Dragă?

Esmerelda se întoarse şi văzu îngrijorarea de pe fața mătuşii ei.

– Isabelle D'Arcy mi-a spus că e foarte probabil ca St. Cyr să îți facă o declarație în seara balului. Esmerelda îşi îndreptă umerii, străduindu-se din răsputeri să-şi preschimbe suspinele de autocompătimire în unele de dispreț.

– Poate că voi accepta să mă curteze. În felul acesta îi voi demonstra domnului Darling cel arogant că nu poate să reapară pur şi simplu în viața mea şi să se aştepte să îi cad în brațe.

Esmerelda se înfioră când îl văzu pe contele de St. Cyr servindu-se cu un pumn de creveți de pe tava de argint purtată de un lacheu. Când îi văzu privirea îngrozită din partea cealaltă a sălii de dans, o salută cu un rânjet, fluturându-şi degetele unsuroase spre ea. Îi interpretă greşit grimasa drept invitație zâmbitoare, dar înainte să apuce să străbată sala de dans, din fericire pentru ea, un alt lacheu care căra o tavă proaspăt pregătită îi distrase atenția. Lingându-şi buzele cărnoase, porni în căutarea ei.

Esmerelda se strecură în spatele unei coloane de marmură şi-şi potrivi masca ce îi acoperea jumătate din față, dorindu-şi în acelaşi timp ca mătasea de culoarea fildeşului şi penele să-i fi ascuns mai bine identitatea. Deşi balul mascat era organizat în cinstea ei, se simțea mai degrabă ca o angajată plătită să întrețină atmosfera, şi nu gazda petrecerii. Oricum, era sigură că elita societății londoneze se amuza pe seama situației neplăcute în care se afla.

Aşa cum îi spusese şi Anne, nici măcar cea mai îndârjită bârfitoare de acolo nu îndrăznise să îi spună ducelui despre comportamentul ruşinos al nepoatei lui în timpul spectacolului „Extravaganța Vestului Sălbatic". Însă asta nu le oprise pe doamne să îşi accesorizeze ținutele de bal extravagante şi costumele luxoase cu memento-uri batjocoritoare ale modului prostesc în care se purtase Esmerelda. În loc de măşti de catifea şi mătase, unele purtau eşarfe colorate, în stilul exuberant al celor din banda Darling. Altele purtau măşti din pânză cadrilată şi stambă. Un individ reuşise chiar să facă rost de o uniformă completă a Uniunii.

Poate că bunicul ei nu observa privirile lor şirete şi faptul că amuţeau brusc, dar Esmerelda îşi dădea seama de toate acestea. Chiar dacă doar câţiva dintre ei îndrăzneau să i se adreseze direct, şoaptele lor discrete şi râsetele lor estompate se întreceau cu acordurile vioaie ale muzicienilor.

Sperând să se poată strecura de la coloană la coloană până la ferestrele mari care dădeau spre terasă, Esmerelda se uită de după coloană şi descoperi că un bărbat pusese stăpânire pe următorul stâlp de sprijin. Stătea cu gleznele încălecate una peste cealaltă şi cu umărul vânjos rezemat de coloana de marmură. Părul lui bălai strălucea în lumina estompată a lămpilor cu gaz aerian.

Spre deosebire de unii dintre invitaţii ei mai isteţi, bărbatul era îmbrăcat cu un costum formal şi cu o mască neagră simplă. Pantalonii perfect croiţi şi fracul elegant îi accentuau şoldurile zvelte. Cravata de un alb orbitor îi scotea în relief bronzul. Ţinea un pahar de şampanie canelat în mână.

Îi surprinse privirea frustrată şi îşi ridică paharul într-un toast tăcut.

Esmerelda nu voia să înceapă să flirteze cu cine ştie ce nobil tânăr şi lasciv, oricât de tulburător de arătos ar fi fost acesta. Se aplecă în partea cealaltă, şi chiar atunci Potter apăru în pragul uşii. Poate că ar fi alarmat-o paloarea nesănătoasă a valetului, dacă nu l-ar fi bănuit deja că ar fi dormit într-un sicriu. Cu nările umflate, anunţă încă un rând de oaspeţi, croncănitul lui bolnăvicios fiind aproape imposibil de auzit.

Esmerelda gemu cu voce tare şi se ascunse după stâlp. Prea târziu. Fusese depistată. *Les Belles* veniră grăbite spre ea, zgomotele scoase de condurii lor fandosiţi prevestindu-i condamnarea.

– Esmerelda, tu eşti? ciripi cea mai îndrăzneaţă dintre ele.

– Nu, răspunse ea posacă.

O înconjurară oricum, feţele lor în formă de inimă strălucind de entuziasm.

Annabel (sau să fi fost Isabelle?) îşi împreună mâinile-i albe ca un crin sub bărbia ascuţită.

– Cât de îndrăzneaţă eşti să te arăţi în public după ce ticălosul acela te-a tratat într-un mod atât de scandalos.

– Mai că n-am leşinat când te-a ridicat în braţe, ciripi Belle, cea mai timidă dintre *les Belles*. Ne-am temut toate că avea să te ia cu el şi să te răvăşească.

Fetele dădură nerăbdătoare din cap, cârlionţii lor complicaţi mişcându-se la unison. Esmerelda se îmbujoră fără să vrea.

Văzând-o îmbujorată, şireata de Isabelle (sau să fi fost Annabel?) spuse încet:

– Cu siguranţă că până şi o femeie atât de înaintată în vârstă ca tine şi cu perspective limitate ar fi ispitită să îşi predea virtutea unui răufăcător atât de fermecător.

Esmerelda nu mai suportă nici măcar o secundă mila lor infatuată. Se aplecă până dădu nas în nas cu şireata aia mică şi impertinentă, şi-i spuse:

– Deja am făcut-o.

Fetele icniră în cor. Lăsându-le şocate, îşi adună rochia şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi. Voia doar să evadeze în dormitorul ei sau poate în Africa cea întunecoasă şi îndepărtată, aşa încât coti spre dreapta ca să îl evite pe bunicul ei, apoi spre stânga ca să scape de St. Cyr.

Şi ajunse chiar în braţele străinului care se refugiase în spatele celeilalte coloane, aproape răsturnându-i paharul cu şampanie.

– Of, îmi pare foarte rău! Tamponă cu batista pata umedă de pe plastronul proaspăt apretat. Am fost foarte neîndemânatică, domnule. Vă rog să mă iertaţi! Sincer jenată de gafa ei, îşi ridică privirea spre ochii încadraţi de fantele înguste ale măştii.

Văzu doi ochi gri-verzui, mărginiţi de gene aurii dense, plini de o voioşie diabolică.

– Te iert, scumpo, spuse el tărăgănat, luând-o de mână şi ducându-i-o la inimă. Dar numai dacă mă ierţi şi tu pe mine.

Capitolul 32

Inima lui Billy zvâcnea sub palma ei, aşa cum făcuse şi în ziua aceea în închisoare, când crezuse că era un fel de demon sau o stafie care venise să-i fure sufletul. Doar că sfârşise prin a-i fura

inima, nu sufletul. Privi spre fața lui dragă, atât de familiară, știind prea bine că încă putea să i-o zdrobească doar pocnind din degete.

Înfățișarea lui nu ar fi trebuit să-i taie respirația, dar o făcu. Se dovedise capabil de o astfel de transformare și în trecut, în Eulalie. Eleganța lui degajată îi făcea pe ceilalți bărbați din cameră să pară niște bufoni nătângi.

Dureros de conștientă de privirile curioase ațintite asupra lor, își smuci mâna dintr-a lui.

– Dumneata, domnule, nu ai fost invitat la acest bal.

El ridică laconic din umeri.

– Noi, cei din familia Darling, nu primim prea multe invitații la ocazii deosebite, ca aceasta, ceea ce nu ne oprește niciodată să ne simțim ca acasă.

– Cei din familia Darling? repetă ea, tot mai îngrozită. Familia Darling? Doar nu ai îndrăznit... Privi disperată prin sala de bal și își dădu seama că o făcuse.

Întreg clanul Darling era prezent, toții îmbrăcați în ținute elegante, cu măști negre și costume de seară formale. Jasper se rezema de polița de deasupra căminului, arătând aproape la fel de încântător ca Billy. În pofida rânjetului lui blazat, *les Belles* începură deja să fluture suav din gene în direcția lui. Enos se ascundea sfios după un bust din bronz al lui Wilhelm Cuceritorul, pe când Sam se juca nervos cu părul lui, încercând în zadar să acopere lipsa unei urechi cu o șuviță de păr. Virgil nu era de zărit nicăieri, dar Esmerelda îi putea auzi vocea acoperindu-i eforturile îndrăznețe ale muzicienilor.

Ar fi bănuit-o pe mătușa ei că i-ar fi invitat la bal, dar o văzu pe Anne într-un colț, certându-se de zor cu un bărbat cu mască albă. Părul lui lung și grizonant îi venea până la umeri, iar vârfurile mustății lăsate îi erau cerate fără cusur.

Esmerelda se panică și mai tare când își aminti de invitatul care apăruse în uniformă de unionist. Oftă ușurată când îl văzu părăsind încăperea. Chiar nu avea nevoie de un război în propria-i casă.

Un alt război, se gândi ea, privindu-l sfidătoare pe Billy.

– Poți să te simți ca acasă dacă dorești, domnule Darling, dar asta nu înseamnă că ești bine-venit.

– Îmi aduc aminte de o perioadă în care eram bine-venit, domnișoară Fine. În inima ta. În brațele tale. Se aplecă spre ea, asigurându-se că doar ea îl putea auzi: În patul tău.

Vocea lui răgușită îi trezi amintiri, și simți furnicături de dorință pe piele. Înainte să își vină în fire, bunicul ei se ivi din mulțime. Esmerelda aproape că se panică, dar ducele îi aruncă lui Billy o privire mai degrabă superficială decât curioasă. Uitase cât de bine se pricepea Billy să joace rolul unui domn aristocrat.

– Aici erai, draga mea! exclamă bunicul ei din spatele unei măști maro din catifea. Te-am căutat peste tot. Speram ca, înainte să înceapă dansul, să îi ducem pe invitații noștri în salonul de muzică, pentru un scurt interludiu.

Mâinile îi tremurau așa de tare, că abia de putea ține un pahar de șampanie, darămite un arcuș de vioară.

– Of, nu, bunicule. Nu cred că ar fi o idee foarte bună.

– Eu în schimb cred că este o idee minunată! spuse Billy cu accent tipic englezesc.

Ducele îl măsură din cap până în picioare.

– Nu cred că am avut plăcerea de a vă cunoaște, domnule.

Înainte ca Billy să spună ceva de genul că plăcerea fusese toată de partea lui, Esmerelda îl prinse pe bunicul ei de cot și-l conduse de-acolo cu atâta grabă, încât acesta aproape că își scăpă bastonul.

– Și nu o vei avea nici acum! Rămâne timp suficient pentru prezentări *după* ce voi cânta!

Deși continuă să zâmbească dulceag, Esmerelda se uită peste umăr la Billy, promițându-i să se răzbune pe el.

La îndemnul bunicului ei, oaspeții lor se înghesuiră nerăbdători în salonul de muzică. Esmerelda bănuia că unii dintre ei sperau în secret că vor avea parte de un spectacol la fel de năucitor precum cel de pe Drury Lane. Toți cei din clanul Darling se aliniaseră lângă peretele din dreapta încăperii. Enos, Sam și Virgil radiau de bucurie. Până și zâmbetul sarcastic al lui Jasper părea înmuiat de-un dram de anticipație. Curând li se alătură și Andrew McGuire, urmat de Anne, care era furioasă.

Billy se rezemă de polița din marmură venețiană, cu brațele încrucișate la piept, zâmbind batjocoritor.

Prima dată, Esmerelda se-ntinse după Stradivariusul proptit de un pupitru, însă mânată de un impuls sentimental, alese vioara mamei ei în schimb. În timp ce își acorda vioara și încerca să aleagă o piesă pe care să o cânte, bărbatul în uniformă de unionist apăru în încăpere.

Știind că publicul ei avid avea să se străduiască să audă fiecare cuvânt rostit de nepoata extravagantă a ducelui de Wyndham, Esmerelda spuse încet:

– Din moment ce toată lumea s-ar părea că discută în seara aceasta despre Vestul Sălbatic, aș dori să onorez această tânără națiune și pe curajoșii ei concetățeni cântând una dintre piesele cele mai îndrăgite de ei.

Își vârî vioara sub bărbie și îi zâmbi lui Billy cu atâta blândețe, încât mai multe priviri fascinate se întoarseră spre el. Apoi, fără altă introducere, începu să cânte cu însuflețire *Imnul de luptă al republicii*.

Billy se opri din zâmbit și mijii ochii.

Jasper încercă să apuce un pistol pe care nu îl avea la el. Virgil dădu să se năpustească asupra ei, forțându-i pe Sam și pe Enos să se trezească din stupoare și să-l oprească. Bărbatul în uniformă de unionist rămase locului până ce Esmerelda cântă și ultima notă maiestuoasă.

Publicul, captivat, izbucni într-un ropot de aplauze, ceea ce îl făcu pe bunicul ei să radieze de mândrie. Esmerelda făcu o plecăciune, evitând intenționat privirea lui Billy. Când strigătele de „Bravo!" și „Mai vrem, mai vrem!" nu dădură semne că ar înceta prea curând, se îndreptă spre pianul cu coadă.

La jumătatea drumului însă, se întoarse. Aplauzele încetară brusc.

– Deoarece ați fost un public atât de binevoitor, cred că o să vă încânt cu o piesă vocală.

Drew tresări, iar Billy făcu ochii mari, alarmat. Esmerelda își împreună mâinile sub piept, cu o falsă modestie, respiră adânc și începu să cânte *Dixie*.

Deoarece primele note au fost atât de ascuțite încât erau de nerecunoscut, ajunse până la al doilea vers, înainte ca Virgil să se elibereze din strânsoarea lui Sam și a lui Enos. De data aceasta, a fost nevoie de toți cei patru frați ai lui și de Drew, ca să-l

potolească. Billy îi puse o mână peste gură lui Virgil, ca să-i estompeze răgetul furios.

Când Esmerelda termină de cântat, ultima notă atârnând în cameră precum sunetul scos de-o pisică atunci când este călcată pe coadă, peste încăpere se lăsă o tăcere îngrozită, întreruptă de câteva aplauze forțate.

Bunicul ei, alb ca varul la față, înghiți în sec, iar apoi zâmbi senil.

– A fost încântător, draga mea, dar poate că ar fi bine să le fac semn muzicienilor să înceapă dansul.

Ieșirea lui grăbită dădu startul unui exod de oameni care se îndreptară spre ușile aurite. Lăsându-l pe Virgil în seama fraților lui, Billy se duse cu pași apăsați spre Esmerelda, părând mai rău și mai periculos ca niciodată.

Cerându-și încet iertare, ea se îmbrânci prin mulțime, dorindu-și cu disperare să scape de el. Se uită peste umăr și îl văzu apropiindu-se de ea, cu Drew în urma lui.

Nu crezuse că avea să se bucure vreodată să îl vadă pe contele de St. Cyr, dar apariția lui bruscă o făcu să se bucure și să se simtă ușurată.

Se agăță de cotul lui, aproape trântindu-i platoul cu aperitive de sub braț.

– Aici erai, *dragule*, fredonă ea pe un ton voit răutăcios. Sper să nu crezi că te-am evitat.

Contele bolborosi ceva de neînțeles, cu gura plină.

Încă ținându-se de brațul lui, se întoarse spre Billy și Drew.

– Vă rog să mă scuzați, domnilor. Am fost nepoliticoasă. Permiteți-mi să vă prezint contelui de St. Cyr, logodnicul meu.

St. Cyr se înecă cu mâncarea pe care încercase să o înghită, făcându-se stacojiu la față. Tuși atât de violent, încât unul dintre nasturii de alamă de la vesta întinsă tare pe burta lui imensă se rupse și zbură, ricoșând de-a lungul încăperii.

Billy ridică neîncrezător din sprânceană.

– *Acesta* este contele de St. Cyr?

Drew ridică sfios din umeri.

– Ți-am spus că e un om pofticios.

Muzicienii din camera de alături începură să cânte un vals. Billy o luă pe Esmerelda de mână.

– Din moment ce *contele* va avea tot restul vieții plăcerea de-a se bucura de compania ta, spuse el ironic, sunt sigur că nu se va supăra dacă te împrumut pentru un dans.

– S-ar putea ca el să nu aibă nimic împotrivă, dar eu da, ripostă Esmerelda, împletindu-se în urma lui.

Degeaba protesta. Billy o dusese deja în mijlocul mulțimii de dansatori. Muzica și mișcările lui grațioase se aflau în deplină concordanță. Îi simți mâna caldă în partea de jos a spatelui, îndemnând-o să se apropie de el cu fiecare piruetă amețitoare. Esmerelda îi văzu privirea îndrăzneață și aproape începu să creadă că el e cowboy-ul ei, iar ea doamna lui.

Ca să uite de sentimentul de fericire care o cuprinsese odată aflată din nou în brațele lui, îl privi bănuitoare.

– Pentru un vânător de recompense, dansezi foarte bine, domnule Darling.

El îi zâmbi, și un val de căldură o străbătu din cap până în picioare.

– Orice băiat din Missouri care se respectă știe să danseze valsul din Tennessee.

Parcă pentru a-i întări vorbele, Jasper pluti pe lângă ei cu una dintre *les Belles*, căreia îi sucise mințile.

– Începem să cam atragem atenția, spuse ea, surprinsă să își dea seama că, de fapt, nici măcar nu îi mai păsa de asta.

El se aplecă spre ea și murmură:

– Având în vedere că ești o femeie înaintată în vârstă și cu perspective limitate, probabil că toți se întreabă dacă am de gând să te răpesc și să te răvășesc.

– Și ai face-o? îndrăzni ea să întrebe.

Drept răspuns, el o purtă în ritm de vals prin ușile rabatabile, pe terasă.

Muzica se auzea tot mai încet, ca un ecou de demult, dulce și amar. Strângând-o încă în brațe, Billy îi desfăcu panglicile de la mască, descoperindu-i fața în lumina lunii. Nemaiputând să-i îndure privirea tandră, Esmerelda se întoarse cu spatele la el.

Își frecă brațele dezgolite. Gerul de afară contrasta crunt cu căldura plăcută a trupului lui Billy.

Billy își puse haina peste umerii ei, cu grijă, să nu o atingă.

– Te-am iertat pentru că mi-ai vărsat șampania, spuse el vioi. Chiar nu poți să mă ierți pentru lucrurile pe care le-am spus?

Esmerelda se apropie de peretele terasei, sperând ca umbrele să-i ascundă îmbujorarea.

– Nu îmi e greu să te iert pentru ce-ai spus, ci pentru ce-ai făcut. Își înmuie vocea și spuse aproape șoptit: Sau pentru ce nu ai făcut.

– Ești încă supărată că am refuzat oferta bunicului tău de-a te lua de nevastă, nu-i așa?

Ea se întoarse spre el, lăsând ca toată amărăciunea strânsă în interiorul ei de când se despărțiseră să se scurgă în vocea ei:

– De ce te-ai fi căsătorit cu mine, când te-ai asigurat că nu va fi nevoie să o faci? Iar eu am fost atât de proastă, încât nici nu mi-am dat seama ce făceai. Doamne, probabil ai crezut că sunt penibilă!

Billy clătină din cap.

– Nu te-am considerat niciodată proastă. Sau penibilă. Am crezut că ești doar inocentă.

– Atât de inocentă, încât nu mi-am dat seama că un bărbat se juca cu sentimentele mele. Atât de inocentă, încât te-am crezut când mi-ai spus că mă iubești și că vrei să te însori cu mine. Și atât de inocentă, încât nici nu mi-am dat seama că există moduri în care un bărbat se poate bucura de *compania* unei femei fără să-și riște libertatea.

– Asta crezi tu? întrebă el cu vocea răgușită. Că nu te-am lăsat însărcinată în noaptea aceea fiindcă aveam de gând să te las baltă în dimineața următoare?

– Păi, ținând cont că exact așa ai făcut, ce-aș fi putut să cred?

Billy se plimbă de-a lungul terasei, apoi își smulse masca și își trecu mâna prin păr. Se întoarse spre ea, pe fața lui citindu-se agonie, la fel ca pe a ei.

– Știam că pot să te fac să mă dorești, iubito, dar nu eram sigur că puteam să te fac să mă iubești. Poate c-ai fi vrut să petreci o noapte cu un Darling, dar să-ți petreci o viață întreagă cu unul era cu totul altă treabă. Își desfăcu brațele, iar părul lui ciufulit și expresia lui disperată făceau ca ținuta lui impecabilă să iasă și mai mult în evidență. Pot să mă îmbrac frumos și pot să vorbesc ca un gentleman, dar asta nu înseamnă că sunt un gentleman.

Se îndreptă spre ea, clătinând din cap uimit şi neajutorat.

– Şi uită-te la tine, ducesă: eşti o doamnă până în măduva oaselor. Atât de rafinată şi de suavă, că mi se taie respiraţia. Întinse mâna şi îi cuprinse tandru pântecele, cu o expresie deopotrivă înverşunată şi blândă: Aş fi foarte mândru să privesc cum, în trupul tău minunat, ar creşte copilul meu.

Mărturisirea sinceră a lui Billy şi atingerea lui intimă topiră nodul de gheaţă din gâtul Esmereldei. O lacrimă i se prelinse printre gene; apoi încă una.

Fără să se sinchisească să şi le şteargă, ea îi mângâie maxilarul cu vârfurile degetelor.

– Ai omis un singur lucru, domnule Darling. Văzându-l nedumerit, şopti: Te iubeam deja.

Buzele i se contopiră cu ale lui. El o luă în braţe şi-o ridică în aer, strângând-o tare, ca şi cum nu avea să-i mai dea drumul vreodată.

– Nu mi-am dorit niciodată un gentleman lângă mine, spuse ea, sărutându-i gâtul, obrajii, buzele. Voiam un bărbat. Te voiam pe *tine!*

De data aceasta, când Billy o luă de mână şi o duse mai departe, în grădină, Esmerelda îl urmă fără să mai protesteze. Se adăpostiră în primul foişor care le ieşi în cale.

– O, mă iertaţi, mormăi Billy, dându-se repede înapoi.

Esmerelda se uită pe după umărul lui şi văzu că o altă pereche se săruta fierbinte. Lumina lunii se revărsa prin pereţii cu zăbrele, glazurându-le părul cu argint.

– Mătuşă Anne! şuieră Esmerelda, deopotrivă scandalizată şi încântată.

Mătuşa ei îl împinse numaidecât pe Andrew McGuire.

– Dă-mi drumul, pungaşule! Cum îndrăzneşti să îţi permiţi asemenea libertăţi?!

Billy chicoti.

– Nu vrem să te deranjăm, Drew. Cred că doamna are de gând să-ţi spună câteva, de n-o să le uiţi în veci.

Se retrase degrabă, iar Esmerelda îl urmă, uitându-se în continuare peste umăr. Billy se opri din nou doar când o ramură moartă scârţâi în urma lor.

Păru tulburat.

– Ce e? şopti Esmerelda, apropiindu-se de el. Ne urmăreşte cineva?

El se frecă pe ceafă.

– Nu cred. Doar că nu este prima dată când am acest sentiment ciudat.

Se scutură, încercând să alunge senzaţia aceea stranie, apoi o luă pe după talie şi-o puse pe un zid singuratic de piatră, aflat de partea cealaltă a unui gard viu din plante veşnic verzi. Gardul viu le oferea intimitate, în timp ce zidul le oferea scuza perfectă ca Esmerelda să îşi pună braţele şi picioarele în jurul lui.

El începu să-i ridice fusta, hotărât.

– Domnule Darling, ce faci?

– O să te las însărcinată. Apoi îi voi cere bunicului tău să te oblige să procedezi aşa cum e corect faţă de mine.

Esmerelda îşi muşcă buzele, zâmbind încântată.

– Sunt convinsă că nici măcar un ticălos ca tine nu ar fi atât de josnic!

– Sunt un Darling, domnişoară Fine. O să fiu cât de josnic trebuie. După ce-i făcu această promisiune răutăcioasă, îşi vârî mâinile pe sub fustă, îi prinse dosul prin indispensabilii subţiri de mătase şi o trase spre el, sărutând-o fierbinte, delicios.

În această îmbrăţişare compromiţătoare îi găsi bunicul ei când trecu valvârtej prin gardul viu, ţinându-l pe Samuel Darling de singura lui ureche bună.

Capitolul 33

Esmerelda se desprinse de zid, dar Billy continuă să o strângă protector în braţe şi se întoarseră să dea ochii cu bunicul ei.

Bastonul ducelui nu se vedea pe nicăieri. Doi lachei se împleticiră gâfâind prin gardul viu, în urma lui. Aceştia făcură ochii mari când o văzură pe nepoata iubită a stăpânului lor în braţele unui străin.

– Întoarceţi-vă! ţipă ducele.

Sam încercă să-i facă pe plac şi mai că rămase fără ureche.

– Nu tu! Ei!

Lacheii se întoarseră brusc, iar perucile bărbăteşti demodate pe care ducele insistase să le poarte tremurară.

– Puteţi pleca, le ordonă el.

În timp ce aceştia trecură prin gardul viu, răsuflând uşuraţi, Anne se apropie în grabă pe cărare. Jumătate din coc îi atârna peste ochi, iar cârligele corsetului păreau închise anapoda.

Se opri brusc pe poteca cu pietriş.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Reginald, ce e toată agitaţia aceasta?

Ducele îl scutură bine pe Sam, apoi îi dădu drumul la ureche.

– L-am văzut pe huligan strecurându-se pe fereastra din sufragerie, aşadar am decis să-l urmăresc. L-am găsit cu *asta*. Smulse sacul murdar din mâna lui Sam şi îl întoarse cu susul în jos.

Pe iarbă se împrăştiară o mulţime de obiecte de argint, bijuterii şi sfeşnice.

– Samuel Darling, exclamă Esmerelda, ce-ar spune mama ta?

Sam îşi lăsă privirea în jos, ruşinat.

– Celălalt ticălos a scăpat, îi informă bunicul ei.

– Enos, şopti ea.

Billy încuviinţă, dându-şi ochii peste cap.

Stătea drept, în lumina lunii, cu privirea semeaţă, fără mască şi expus privirii de gheaţă a bunicului ei.

– Aşadar, ne întâlnim din nou, domnule Darling. Să înţeleg că nu a fost suficient să furi doar virtutea neprețuită a nepoatei mele, ci a trebuit să îţi aduci întregul neam tocmai până în Anglia ca să-mi jefuieşti şi casa.

– Nu am avut niciodată intenţia de-a fura ceva de la nepoata dumneavoastră. Am iubit-o atunci şi o iubesc şi acum.

Ducele pufni.

– Ai iubit-o atât de mult, încât ai folosit-o, apoi ai lepădat-o ca pe-o pereche de pantofi învechită.

– Am lăsat-o să plece, deoarece am considerat că aşa era cel mai bine pentru ea, însă nu voi repeta greşeala. S-ar putea să nu fiu tocmai genul de bărbat pe care l-aţi fi ales pentru nepoata dumneavoastră, însă vă promit că nici un alt bărbat nu o va iubi cum o iubesc eu. Intenţionez să o iau de soţie, domnule. Cu sau fără binecuvântarea dumneavoastră.

Inima Esmereldei se umplu de mândrie. Ducele se învineţi la faţă şi începu să bolborosească ceva.

Billy o luă pe după umeri şi o privi cu tandreţe.

– Voi pleca acum, scumpo, pentru că nu vreau să îi provoc bunicului tău un atac de cord. Mâine e ultima mea seară în Londra. Dacă vei mai dori să fii soţia mea, ştii unde să mă găseşti.

O sărută scurt, apăsat şi dulce şi porni cu paşi mari şi apăsaţi pe cărare, iar Sam îl urmă, masându-şi urechea.

Chiar dacă bunicului ei nu i se tăiase respiraţia când trecuse prin gardul viu, bărbatul se prăbuşi pe zidul din piatră, ca şi cum picioarele nu-l mai ţineau.

Esmerelda îşi puse o mână pe umărul lui.

– Bunicuţule, te rog...

Acesta se feri de atingerea ei şi evită să o privească în ochi.

– Lasă-mă în pace, copilă necredincioasă. Eşti la fel ca mama ta.

Esmerelda rămase acolo vreme îndelungată, până veni Anne şi o apucă pe după umeri, ducând-o în altă parte.

Esmerelda străbătu pentru ultima oară coridoarele lungi şi pustii ale conacului Wyndham. Îşi lăsase rochiile de zi şi costumele de călătorie în dulap şi alesese să se îmbrace cu costumul de plimbare simplu pe care îl purtase când coborâse în ziua aceea din diligenţă, în Calamity.

Îşi luase doar cufărul vechi şi carcasa vioarei mamei ei. Regreta că trebuia să renunţe la Stradivarius, nu din pricina valorii ei materiale, ci a expresiei de pe faţa bunicului ei când închinase în cinstea ei pentru că readusese muzica în casa şi în inima lui. Ura gândul că vioara avea să rămână tăcută şi abandonată în salonul de muzică.

Talpa cizmelor ei din piele de căprioară se auzea ca o şoaptă de-a lungul foaierului cu pardoseală de marmură. Deşi, în mod normal, coridorul ar fi fost plin de servitori şi de lachei la ora aceea din zi, acum nu se vedea ţipenie de slujitor.

Când Esmerelda ajunse în faţa uşilor înalte de tec care dădeau în fumoarul bunicului, aproape că îşi invidie mama pentru că plecase pe furiş în miez de noapte ca să fie cu bărbatul iubit.

Respiră adânc şi deschise una din uşi. Draperiile de catifea groase erau trase, aşa că dură o clipă până să se obişnuiască

cu semiîntunericul din încăpere. Mătuşa ei stătea neclintită pe un scaun cu spătarul drept, trecând un ac de brodat printr-o batistă de pânză, cu o precizie desăvârşită. Când Esmerelda îşi aşează cufărul şi carcasa viorii pe podea, Anne îi zâmbi timid, dar încurajator.

Bunicul ei stătea într-un scaun cu rotile metalic, în faţa focului. În pofida căldurii sufocante, purta o pătură de lână pe picioare. Avea umerii gârboviţi şi mâinile aşezate pe genunchi. Părea mic, cu pielea ridată şi mai bătrân decât şi-ar fi imaginat Esmerelda că ar fi putut fi.

În poală ţinea cutia din lemn de trandafir, deschisă. În ea era un teanc de scrisori îngălbenite, atent legate cu o bucată de panglică uzată care, bănui ea, îi aparţinuse cândva mamei ei. Nu-i veni prea greu Esmereldei să-şi recunoască scrisul de mână.

Ochii i se umplură de lacrimi când simţi mila pe care probabil că şi el şi-o dorea ca ea să o simtă, dar se străduí să nu plângă.

Nu putea să rămână din milă. Nu câtă vreme Billy o aştepta la teatrul de pe Drury Lane.

Se duse în faţa bunicului ei, dar acesta continuă să privească spre jocul flăcărilor, cu privirea tristă şi pierdută.

– Noaptea trecută mi-ai spus că sunt la fel ca mama mea, spuse ea, şi bănuiesc că ai avut dreptate. A fost dispusă să sacrifice totul ca să fie cu bărbatul pe care îl iubea, inclusiv aprobarea tatălui ei, pe care îl adora.

Îşi dădu jos medalionul lui Lisbeth şi îl puse în mâna lui. Îi închise încet degetele pătate de vreme peste acesta, apoi se aplecă spre el şi îi şopti:

– Mama te-a iubit până în ultima ei zi. La fel voi face şi eu.

Esmerelda o sărută pe mătuşa ei pe obrazul ei moale, îşi luă cufărul şi cutia cu vioara şi apoi ieşi în linişte din încăpere. Începu să se simtă mai bine, aşa că grăbi pasul, plină de nerăbdare.

Când paşii nepoatei ei nu se mai auziră, Anne puse deoparte broderia şi se ridică.

Trase adânc aer în piept, înainte de a-l înfrunta pe fratele ei, care fusese singurul bărbat din viaţa ei.

– Dacă vrei să îţi petreci tot restul vieţii într-un scaun cu rotile, plângându-ţi de milă, Reggie, n-ai decât! Însă eu nu voi fi lângă tine să-ţi pansez rănile. Nu vreau să-mi petrec ultimii ani din

viaţă adunând pânze de păianjen în păr şi dădăcind un băiat care ar fi trebuit să devină bărbat cu mult timp în urmă.

Reginald se deşteptă din starea lui de letargie şi-i aruncă o privire arzătoare.

– Conacul Wyndham e singura casă pe care ai avut-o vreodată, femeie. Unde crezi că vei pleca?

Ea îşi ridică bărbia şi îl privi hotărâtă.

– Oriunde merge şeriful Andrew McGuire. Bineînţeles, dacă mă vrea.

– Şi dacă nu îşi doreşte o muiere bătrână, cu gura mare şi limba ascuţită ca tine?

Anne cugetă asupra întrebării o clipă, apoi zâmbi larg şi spuse:

– Atunci mă voi întoarce în Calamity, New Mexico, şi mă voi căsători cu unul din cowboy-i aceia fermecători sau cu simpaticul domn Stumpelmeyer. Au nevoile lor, la fel ca mine.

Simţindu-se mai tânără ca niciodată, Anne ieşi din încăpere, trântind uşa în urma ei. Când ajunse pe la jumătatea coridorului, un strigăt furios zbuciumă liniştea mormântală. Anne ezită o clipă, apoi îşi văzu de drum. Strigătul se transformă, progresiv, într-un plânset asurzitor şi sălbatic.

La uşi începură să apară feţe curioase. Două slujnice îşi vârâră capetele acoperite printre zăbrelele balustradei balconului de la al doilea etaj. Până şi bătrâna Brigit ieşi târşâit din sala de mese, chiar dacă se zvonea că nu mai părăsise bucătăria de la subsol de mai bine de zece ani.

Anne privi ţintă spre uşa din faţă şi continuă să înainteze. Nu avea de gând să permită ca un acces de furie al fratelui ei să distrugă ultima ei şansă de a fi fericită.

Urletele începură să semene cu un gâlgâit înăbuşit. Brusc, se lăsă tăcerea.

Anne se opri la nici trei paşi de uşă.

– Să-l ia naiba! bombăni ea, uitându-se la un ajutor de lacheu care o privea îngrozit, fără pic de remuşcare.

Făcu stânga-mprejur şi străbătu rapid foaierul. Deschise larg ambele uşi şi intră valvârtej în fumoar, pregătită să îi arate fratelui ei ce înseamnă un adevărat acces de furie al unui Wyndham. Rămase cu gura căscată.

Reginald stătea în fața scaunului cu rotile, cu spatele drept și cu mâna încleștată pe mânerul bastonului. Era rumen la față, ca un om sănătos, sau poate bolnav de nervi, sau, bănuia ea, o combinație a celor două.

– Nu sta acolo nemișcată, ca un pește pe uscat, femeie! strigă el, lovind podeaua cu bastonul. Adu imediat trăsura! Nepoata mea are nevoie de mine!

Capitolul 34

Esmerelda se aplecă în față pe bancheta din piele crăpată a trăsurii, ca și cum i-ar fi putut face pe cai să-și iuțească pasul prin marea de noroi. Se uită a șasea oară la ceasul placat cu aur, prins de corsaj. Limba care indica minutele părea să înainteze alarmant de repede pe cadranul din fildeș.

Își scoase capul pe fereastră, clipind des din pricina negurii prea groase.

– Ați putea merge puțin mai repede, domnule? Am întârziat la o întâlnire.

Cea mai importantă întâlnire din viața ei.

Birjarul cockney se întoarse spre ea, ploaia picurându-i de pe borul jobenului.

– Doar dacă vrei să te dai jos și să împingi, cucoană. Ploaia asta ne încurcă rău.

Esmerelda oftă frustrată și se retrase în cabina trăsurii, la un pas să fie udată de un jet de apă murdară care țâșni de sub roțile unei căruțe de bere trasă de cai Clydesdales, ce trecu pe lângă ei.

Se lăsase deja întunericul pe străzile Londrei. Felinarele stradale electrice montate de curând nu prea alungau întunericul. În ritmul acesta, avea noroc dacă ajungea la teatru înainte ca Billy să facă plecăciunea finală.

Se mai învioră puțin când intrară în sfârșit pe Drury Lane, dar ușurarea îi fu de scurtă durată. Trăsura se opri, nemaiputând trece de căruța de bere, răsturnată, care îi depășise cu doar câteva minute înainte. Butoaie sparte se împrăștiaseră pe stradă,

conținutul lor chihlimbariu scurgându-se spre șanțurile prea pline. De pe alei lăturalnice începuseră să apară figuri întunecoase, care sorbeau lacome din licoarea ce se revărsa. Eliberați din osii, caii Clydesdales îl priveau indiferenți pe vizitiu dând târcoale căruței răsturnate și înjurând mai ceva ca un marinar.

Trăsurile începură curând să se adune în spatele lor, vizitiii și lacheii lor țipând și înjurând, la rândul lor. Dorindu-și ca Billy să nu sufere nici măcar pentru o clipă crezând că ea nu avea de gând să vină, Esmerelda deschise larg ușa trăsurii și sări din ea, tresărind când cizmele i se afundară în noroi până la glezne.

– Hei, 'coană! Cum rămâne cu banii mei?

Se scotoci prin săculețul de mână și puse tot ce avea în mâna soioasă a vizitiului, vrând să încheie cât mai repede socotelile cu el.

– Te rog să îmi duci cufărul și carcasa pentru vioară la teatru, după ce se eliberează drumul.

– Priceput, 'coană, spuse acesta, ridicându-și pălăria spre ea și zâmbind reverențios.

Esmerelda își ridică tivul fustei din mocirlă și o luă la sănătoasa.

Andrew McGuire era îndrăgostit.

Își puse vesta de satin, admirând cât de bine îi venea. Mereu fusese puțin vanitos, dar înainte nu avusese pe nimeni pentru care să se împăuneze, cu excepția oglinzii. Acum o avea pe Anne.

„Anne."

Clătină din cap. Încă i se părea greu de crezut că un nume atât de simplu putea fi atât de melodios. Emoția care îi încălzea acum inima nu se compara deloc cu pasiunile fierbinți pe care le simțise de-a lungul anilor pentru numeroase fete de salon și cântărețe. Abia de-și mai amintea pielea lor albă, fină și fețele lor durdulii, capricioase. Dar Anne a lui îmbătrânise ca vinul bun, devenind și mai atrăgătoare.

Ridică din umeri, în haina lui albă frumoasă. Poate că din cauza ei nu se așezase niciodată la casa lui. La fel ca bunicuța Shively, așteptase să întâlnească persoana potrivită. Păcat că trecuseră cincizeci și nouă de ani.

Dar poate că tocmai această așteptare îl îmboldise să-și păzească spatele și să rămână în viață atâția ani. Trecuse prin două

războaie, douăzeci și cinci de ani ca polițist texan și treisprezece ani ca șerif în Calamity și supraviețuise doar ca să găsească pe cineva pentru care merita să trăiască.

Își prinse centura pentru armă, apoi steaua de metal țipătoare, lustruind-o bine cu mâneca hainei. Putea să audă deja ropotul tot mai puternic de aplauze în așteptarea confruntării dintre proscris și șerif. Împușcăturile zilnice dintre el și Billy deveniseră rapid unul din cele mai bune momente ale spectacolului.

Îi părea rău că era ultima lor reprezentație în Londra, dar programaseră deja altele în Boston și Philadelphia. Zâmbi șters. După spectacolul din această seară, avea de gând să se ducă direct la conacul Wyndham, ca să afle dacă o anumită fată bătrână se gândise vreodată să își petreacă luna de miere în Boston.

Dădu să-și apuce pistolul, ca să îl încarce cu gloanțe oarbe și să-l pună în tocul de piele. Nu găsi nimic.

Se încruntă spre masă. Ce ciudat! Probabil că era amețit de dragoste. Ar fi putut să jure că îl lăsase pe...

Cineva îl lovi cu patul pistolului în ceafă, iar Drew se prăbuși la pământ.

Esmerelda se îmbrânci prin pâlcurile de cowboy și colonișți din spatele pânzei de fundal cu imaginea singurei străzi din Calamity, oprindu-se doar cât să o mângâie ușor pe cap pe Sadie. Trebui să pășească cu grijă peste singurul indian silitor din spectacol, care se prăbușise extenuat imediat ce ieșise în fugă de pe scenă. Virgil tropăia pe-acolo îmbrăcat cu cizme, o bonetă și o rochie, urlând ordine încolo și încoace, până ce o văzu.

– Salutare, scumpo, spuse el răsunător, ridicând-o pe sus și îmbrățișând-o puternic. Sper că n-ai venit să cânți. Licărirea din privirea lui îi dădu de înțeles că o iertase deja pentru că masacrase cântecul *Dixie* la bal.

– Oh, nu... Clătină din cap ca să-și limpezească gândurile. *Nu* am venit ca să cânt. Am venit la Billy.

Virgil clătină din cap.

– Ai ajuns prea târziu, scumpo. Preț de o clipă îngrozitoare, Esmerelda își imagină cele mai rele scenarii posibile. După care Virgil făcu semn spre cortină. Așteaptă deja să intre pe scenă.

Ropotul de aplauze al publicului se oprise și încăperea se umplu de o tăcere plină de așteptare.

Esmerelda se duse spre cortină, atrasă de aceeași aură de anticipație care fermecase și publicul.

Aruncă o privire prin fantele înguste ale pânzei pe care era pictată ușa salonului. Un cerc de lumină apăruse deja în întunericul care învăluia partea din dreapta a sălii. Se dădu în lateral, să vadă mai bine, dar se ciocni de căruciorul din argint pentru ceai pe care Billy avea să îl folosească mai târziu în demonstrația de tras cu arma. Un zâmbet neastâmpărat i se creionă pe față. Domnul Darling avea să fie foarte surprins când o va vedea împingând căruciorul.

Se uită rapid prin pachetul de cărți de joc, găsi dama de inimă roșie și o puse deasupra celorlalte. Dacă trebuia, o va ține și cu dinții ca să îi demonstreze că avea încredere în el.

Billy păși în haloul de lumină. Inima Esmereldei se umplu de mândrie. Poate că făcea pe răul pentru a încânta publicul, dar știa că, dincolo de aparențe, avea o inimă cât se poate de bună și decentă, pe care o iubea.

La fel ca data trecută, era prea fermecată de Billy ca să îl observe pe bărbatul în alb care se ivise la celălalt capăt al așa-zisei străzi.

– Aruncă-ți arma, proscrisule. Eu fac legea în acest oraș, și nu ne plac cei de soiul tău pe-aici.

Esmerelda întoarse capul. Mârâitul acela tăios nu semăna deloc cu felul uruit al lui Drew de-a vorbi. Borul larg al pălăriei de șerif îi acoperea trăsăturile.

Billy ezită, ducându-și mâna streașină la ochi.

– N-ai auzit, șerifule? strigă el cu precauție. Îmi scot arma doar când intenționez să o folosesc.

Bărbatul râse tăios.

– O, am auzit multe despre tine, Darling. Am auzit că-i trădezi pe bărbații care te angajează. Că îți cheltuiești aurul pe care ți-l dau pe curvișstina ta. Că distrugi carierele bărbaților decenți care respectă legea ca să avansezi în a ta.

Esmerelda se înfioră când își dădu seama că era pe punctul de-a face cunoștință cu domnul Thaddeus Winstead, polițist judiciar.

Capitolul 35

Billy își puse instinctiv degetele pe mânerul pistolului, gest care o făcu pe Esmerelda să tremure de spaimă. Pistolul lui însă era încărcat cu gloanțe oarbe inofensive, pe când cel al lui Winstead mai mult ca sigur conținea gloanțe adevărate.

Billy făcu un pas înapoi când își dădu seama de același adevăr inevitabil.

– De ce n-o iei la goană? îi spuse Winstead batjocoritor. N-am nici o problemă să împușc un trădător în spate. V-am făcut deja felul o dată, sărăntoci sudiști ce sunteți, și-o voi face din nou.

– Chiar așa? spuse Billy tărăgănat. Tu și care armată unionistă?

Esmerelda își duse mâna la gură când își aminti de „soldatul" unionist de la balul mascat. Dumnezeule mare, se gândi ea, probabil că Winstead îl urmărise pe Billy încă de pe-atunci.

În timp ce Billy se dădea încet în spate, mulțimea se apleca în față, crezând că drama care se desfășura sub ochii lor făcea parte din spectacol.

Esmerelda se uită disperată în jur. Nu putea să stea locului și să se uite cum Billy era împușcat cu sânge rece. Virgil si Jasper nu se zăreau pe nicăieri, așa că Esmerelda apucă pistolul Colt de calibrul 45 care aștepta, încărcat, pe căruciorul pentru ceai. Numai că ea nu era Billy Darling. Mâinile îi tremurau așa de tare, încât ar fi ratat chiar și un elefant aflat la doi pași de ea.

Winstead își îndoi mâinile pe centura pentru armă. Billy mai făcu un pas înapoi, dar era lipsit de orice apărare: o țintă neputincioasă în fața unui nebun răzbunător.

Cu cealaltă mână, Esmerelda apucă o grămadă de monede, apoi se năpusti pe scenă. Azvârli monedele în sus, ca pe un pumn de rugăciuni sclipitoare, și-l strigă disperată pe Billy. Distras de sclipirea monedelor, Winstead își luă ochii de la Billy pentru o secundă.

Fu suficient pentru Esmerelda. Îi aruncă lui Billy pistolul încărcat. El îl prinse, îl armă și trase, totul dintr-o singură mișcare.

Împușcătură precisă. Chiar în coapsa lui Winstead. Acesta se prăbuși, apucându-și cu putere piciorul și urlând de durere.

Publicul se ridică, aplaudând frenetic și urlând după un *bis*. Virgil și Jasper veniră în fugă spre Winstead. Nu suportaseră niciodată să-și bată joc cineva de frățiorul lor, în afară de ei înșiși, bineînțeles.

Esmerelda nu se opri din alergat. Se avântă direct spre brațele deschise ale lui Billy. El o luă în brațe, iar ea își lipi fața de gâtul lui plin de sudoare.

– Fetiță nesăbuită! o certă el, scuturând-o ușor și sărutând-o pe toată fața. Ce-ai fi făcut dac-ar fi tras în tine?

– M-aș fi aplecat? spuse ea, apoi îl sărută fierbinte.

Încă se sărutau, când Drew se împletici spre lumina reflectorului, ținându-se cu mâinile de cap, îmbrăcat doar cu o pereche de izmene apretate imaculate.

– La naiba, soarele e așa puternic! murmură el și se prăbuși în genunchi.

Esmerelda rămase uimită când o văzu pe Anne trecând în goană pe lângă ei. Mătușa ei se așeză lângă Drew și îi duse ușor capul la piept, vorbindu-i încet, îngrozită.

– Nu îți face griji, fătuco! spuse Drew, privind-o de parcă ar fi fost îngerul lui păzitor. Abia de m-a atins, spre deosebire de tine.

Esmerelda nici nu își dădu seama că nu Billy o mângâia pe păr, ci bunicul ei, până când bătrânul murmură:

– Ce fată curajoasă! Ce fată isteață! Bunicul tău este foarte mândru de tine.

Își întoarse capul și îl privi, cu speranță și îndoială deopotrivă.

– Ești mândru de mine? Făcu un semn cu capul spre bănci, unde oamenii începeau deja să gesticuleze și să șoptească pe ascuns, pe măsură ce își dădeau seama că erau martorii unei scene dramatice reale, și nu a uneia de teatru. Chiar dacă am iscat un asemenea scandal?

Bunicul ei o privi, radiind.

– *Mai ales* după ce ai iscat un asemenea scandal!

În timp ce Esmerelda îl sărută pe bunicul ei pe chelie, trei bărbați ieșiră din mulțime. Doi dintre ei purtau pălării Stetson și insigne de polițiști judiciari, iar al treilea tânăr, destul de șters, purta o pălărie de fetru.

– Elliot Courtney! strigă Billy, fără să îi dea drumul Esmereldei. Ce naiba cauți în Londra?

– L-am urmărit pe Thaddeus Winstead, recunoscu Courtney nemilos, cu ajutorul celor de la Scotland Yard.

– Apăi, iată-l acolo, spuse Billy, arătând de prisos spre silueta care se zvârcolea în fân la capătul celălalt al aşa-zisei străzi. Virgil tocmai se pregătea să-i bandajeze piciorul rănit. Esmerelda se gândi că poliţistul judiciar corupt ar fi trebuit să fie recunoscător că Billy nu-l rănise în gât.

– Da, ne-am dat seama că el era, adăugă sec detectivul de la Scotland Yard. Domnul Courtney bănuieşte că bărbatul s-a îmbarcat pe acelaşi vapor ca voi în New York, folosind un nume fictiv.

Billy se frecă la ceafă.

– Trebuie să învăţ să fiu mai atent la senzaţia aceea.

– Se pare că ţi-ai câştigat şi recompensa pentru că l-ai prins, spuse Courtney. De asemenea, am fost împuterniciţi să îţi spunem că judecătorul ţi-a acordat amnistie totală. Nu mai eşti dat în urmărire.

– Eu cred că este! zise Esmerelda, fără să îşi ia mâinile de pe talia lui.

Courtney se uită la adjunctul lui, apoi scoase ceva dintr-un buzunar al vestei. Era o altă insignă, la fel de strălucitoare şi de oficială precum cea pe care o purta el.

– Totodată, Departamentul trezoreriei de stat al Americii a propus să ţi se ofere postul de poliţist judiciar. Ce zici, Darling? Eşti exact tipul de om de care avem nevoie.

Esmerelda îşi ţinu respiraţia. Nu ar fi stat niciodată în calea visurilor lui Billy, chiar dacă avea mai multă nevoie de el decât ceilalţi.

Billy se uită la Anne şi Drew, care încă se priveau unul pe celălalt, cu ochii plini de dragoste şi devotament.

– Domnilor, mă tem că va trebui să vă refuz oferta. Am auzit că în New Mexico e un orăşel care ar avea nevoie de un şerif. Se spune că e un loc bun în care să-ţi întemeiezi o familie. Îi făcu semn cu ochiul Esmereldei. Măcar ştiu că, dacă o să am o grămadă de fiice, nu vor duce lipsă de pretendenţi.

Esmerelda se abţinu să nu plângă de bucurie.

– Dacă asta este o cerere în căsătorie, domnule Darling, atunci accept.

El o privi încruntat.

– Cine a zis c-aş vrea să mă căsătoresc cu *tine?* Eu m-am îndrăgostit de-o verişoară drăguţă din Missouri. Va fi o soţie foarte bună, de îndată ce va împlini treisprezece ani, anul viitor.

Esmerelda rămase cu gura căscată. Bătu cu piciorul în pământ şi îndreptă acuzator degetul spre Billy.

– Bunicuţule, bărbatul acesta m-a necinstit! Insist să-l obligi să mă ia de nevastă. Chiar acum!

Atunci, bunicul ei se ridică, adoptând o postură demnă de un împărat.

– Ai auzit ce-a spus fata, Darling! Fie îţi alegi o armă şi ieşim în stradă să ne duelăm, fie te însori cu nepoata mea! Apoi se aplecă spre el, destăinuindu-i în şoaptă: Trebuie să te avertizez că trăgeam al naibii de bine pe vremea mea.

– În cazul acesta, domnule, spuse Billy măsurând-o pe Esmerelda din cap până în picioare, cu ochii scânteindu-i, dacă insistaţi.

Esmerelda îi sări din nou în braţe, exclamând triumfător.

– Dar nu înţeleg! spuse ea. Credeam că îţi doreai să devii poliţist judiciar!

El îi zâmbi leneş, iar Esmerelda se înfioră până în vârful degetelor de la picioare.

– Aşa era. Până să dai tu buzna în salon.

În timp ce ei se sărutau lung, Sadie apăru pe scenă, alergând în jurul lor şi lătrând bucuroasă. Un grup de reporteri nerăbdători de la ziarul *Times* şi de la *The Morning Post* se îngrămădiră în jurul lor, pregătiţi cu carneţele şi creioane de scris.

– Domnule, este adevărat, strigă unul dintre ei, că astăzi este ultima seară în care sunteţi „Iubitul Londrei"?

Înainte ca Billy să apuce să răspundă, Esmerelda îi prinse faţa cu palmele. Chiar dacă i se adresa reporterului, îl privea tandru pe Billy:

– Este adevărat, domnule! Pentru că din noaptea aceasta, nu va mai fi iubitul nimănui, doar al meu!

Epilog

Calamity, New Mexico, 1998

Esme Darling se aventură mai adânc in podul umbrit, cutremurându-se când o pânză de păianjen joasă îi gâdilă fața. Lumină podeaua cu lanterna, rugându-se să i se fi părut că văzuse o vietate ieșind rapid din câmpul ei vizual. Nu-i păsase niciodată de prăzile pe care nu le putea încătușa sau cărora nu le putea citi drepturile.

Aproape că se liniștise, când simți un braț puternic, masculin, prinzând-o pe după talie. Poate că s-ar fi panicat, dacă nu ar fi *simțit un miros ispititor de aftershave.*

– Iisuse, Dix, te-aș fi putut împușca, se plânse ea și se răsuci să-l pocnească în braț pe detectivul care râniea la ea. Chiar și așa agitată cum era, îi simți bicepsul impresionant.

– Ba n-ai fi putut, spuse el, ridicând pistolul pe care i-l scosese din toc înainte să o prindă pe la spate. Ochii lui căprui precum ciocolata licăriră poznași.

Încruntată, își recuperă arma.

– Te iert că m-ai speriat de moarte doar dacă mă înveți mai târziu mișcarea.

El o luă în brațe și-o sărută jucăuș.

– Te învăț orice mișcare vrei tu. Nu i-am putut rezista niciodată unei femei în uniformă. Mai ales acelei combinații de bumbac și poliester pe care trebuie să o purtați voi, începătorii. Se încruntă la ea. Băieții de la secție mi-au spus că ai nervi de oțel. Deci, de ce ești așa agitată?

Ea îi smulse o pânză de păianjen din părul dens, închis la culoare.

– Pentru că nu-mi plac mansardele. Sau păianjenii. Sau detectivii șmecheri care se furișează în întuneric.

– Atunci, ce faci aici? Şi-aşa lucrezi în tura de seară azi, de Ziua Recunoştinţei. N-ar trebui să pleci de la cină înainte ca bunicul tău să apuce să taie plăcinta cu dovleac.

Ea se strâmbă.

– Nu-mi place plăcinta de dovleac. Ştii foarte bine că singurul fel de plăcintă pe care o mănânc este cea cu piersici.

– Cum aş putea uita? Prima dată când te-am văzut, înfulecai de zor una proaspăt coaptă, la picnicul secţiei. Când am vrut să apuc ultima bucată, am crezut c-o să-mi smulgi vreo două degete.

Ea îi duse degetul mare la buze şi îl muşcă a ataţare.

– Poate o s-o fac.

– Promisiuni deşarte, murmură el.

Ea îl luă de mână şi îl conduse prin labirintul plin de cutii etichetate greşit, de aparate învechite şi de jucării abandonate. Din cauza înălţimii, bărbatul trebui să se lase în jos pe sub unele dintre grinzile mai joase.

– Ai ajuns fix la timp, domnule detectiv. Eram pe cale de-a face chiar eu pe detectivul. Nu se poate să moşteneşti un nume ca Esmerelda Darling şi să nu fi măcar un pic curioasă în legătură cu strămoşii tăi, zâmbi ea strâmb. Mai ales când strămoşii tăi sunt aşa interesanţi ca ai mei.

– Nu exagera. După spusele bunicii tale, toţi cei din familia Darling s-au născut ca să poarte insigne. Când Adam şi Eva au fost izgoniţi din Eden, sunt sigur că unul dintre strămoşii tăi aştepta pe-afară, ca să-i aresteze pentru distrugerea proprietăţii publice.

Esme pufni.

– Bunica Anne are tendinţa de a fi puţin mai revizionistă când vine vorba de istoria familiei. Pun pariu că nu ţi-a spus că, pe vremuri, casa asta a fost bordel, sau că stră-străbunica mea şi-a pierdut virginitatea chiar în podul ăsta, cu Billy Darling, proscris viclean şi renumit.

Dix ridică din sprâncene.

– Bunica ta a fost prostituată?

– Bineînţeles că nu! Billy Darling a devenit bunicul meu. Noi, cei din neamul Darling, nu avem secrete ascunse prin dulap. Ci pistolari. Se răsuci şi-şi flutură genele spre el. Ar trebui

să te avertizez, domnule, că femeile din familia mea au avut întotdeauna o slăbiciune pentru proscrişi.

Dix deveni imediat serios.

– Ţi-am povestit vreodată că am fost la închisoare?

Ea miji ochii spre el.

– Mă iei peste picior. Infractorii nu sunt acceptaţi la Academia de Poliţie.

– N-am spus că am fost infractor. Am aruncat cu ouă în casa primarului, de Halloween, când aveam treisprezece ani, aşa că am petrecut trei ore în închisoarea locală.

– Uuuuuu, fredonă ea încet, ţuguindu-şi buzele, cică bosumflată. *Chiar ai fost* un băiat foarte rău. S-ar putea să trebuiască să te arestez.

Mârâind pe sub mustaţă, Dix se aplecă spre ea. Înainte să apuce să o sărute, Esme se răsuci şi înaintă şi mai mult în pod. Poate că ar fi putut râde la urmă, dacă lanterna nu i s-ar fi stins chiar atunci.

– Dix? şopti ea tremurat.

– Sunt chiar aici, draga mea, răspunse el, atingând-o liniştitor pe umăr.

Esme se încruntă şi-şi lovi lanterna de coapsă.

– Ce ciudat! Nu mi s-a mai întâmplat până acum.

– Stai aşa! Lăsându-se în jos ca să se poată strecura pe sub streşini, Dix rupse una dintre şipcile putrezite de la fereastră şi un val auriu de lumină pătrunse în pod. Uitat în cel mai îndepărtat colţ al podului era un cufăr de piele. Particule de praf pluteau în jurul lui într-o cascadă înspumată, conferindu-i imaginii ceva aproape magic. Esme icni ca un copil uimit.

Se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate în faţa cufărului, atât de încântată de descoperirea ei, că uită cu totul de praf şi de păianjeni, şi de scârţâitul ocazional care se auzea pe la colţuri. Dix se ghemui în spatele ei, uitându-i-se peste umăr.

Se întinse să ridice capacul şi descoperi cu surprindere că îi tremurau mâinile, altminteri faimoase la secţie pentru precizia lor.

Primul lucru pe care îl văzu fu o rochie şifonată, împachetată cu grijă, dar prost păstrată.

– O rochie de mireasă, şopti ea, mângâind materialul fragil.

Mătasea ca fildeşul se împrăştie la atingerea ei, dar voalul era încă suficient de trainic, aşa că rezistă când Esme îl ridică şi şi-l întinse uşor peste păr. Simţi o aromă slabă, dulce şi ciudat de familiară. Dantela fină flutură în jurul feţei ei ca nişte aripi de înger.

Dându-şi seama că probabil arăta ridicol, Esmerelda îl smulse, privindu-l timid pe Dix.

– Nu se prea potriveşte cu uniforma, nu-i aşa?

– Mie mi s-a părut că îţi stă foarte bine, spuse el încet.

Privirea lui sobră o intimidă. Sperând să îşi ascundă roşeaţa din obraz, se afundă din nou în cufăr.

– Oh, uite, o autobiografie a ilustrului meu strămoş, Bartholomew Fine al III-lea. A început prin a scrie literatură de consum şi a ajuns să câştige premiul Pulitzer pentru ficţiune în 1918. Răsfoi paginile îngălbenite, apoi lăsă la o parte cartea. N-o să găseşti nici un episod scandalos pe-acolo. Din poveştile de familie, se pare că era crunt de plictisitor. Şi-a plătit până şi impozitul pe venit cum trebuie.

– Ce-i asta? întrebă Dix şi se întinse după o cărticică subţire, cu copertă din pânză portocalie. O ridică în lumină, intonând cu voce de bariton prefăcută: *William Darling, şerif legendar* de domnul Bartholomew Fine. Bunicul tău nu mi se pare să fi fost cine ştie ce proscris, pufni el, oarecum invidios.

– Zici că nu? Atunci cum explici asta?

Esmerelda desfăcu afişul pe care scria „Dat în urmărire". Un *desperado* cu ochi de oţel mijiţi îi privea dintr-o poză parcă desprinsă din iad.

Dix se retrase, părând speriat cu adevărat.

– Ce e?

Dix se cutremură.

– Am văzut exact aceeaşi privire pe faţa ta înainte de menstruaţie.

Ea rulă din nou afişul şi se uită urât la el.

– E o poveste foarte romantică. El a renunţat la viaţa de bandit din dragoste pentru o femeie bună. Stră-unchiul meu, Virgil, care cică a fost botezat la rândul lui după un proscris şi care se consideră istoricul oficial al familiei, a jurat că Billy Darling era atât de îndrăgostit de bunica mea, încât s-a alăturat unei trupe de teatru

ca să joace la Londra într-o piesă despre Vestul Sălbatic şi s-a dus după ea până acolo.

Esmerelda scotoci printr-un teanc de pliante ciudat ilustrate care făceau reclamă la spectacolul „Extravaganţa Vestului Sălbatic", al şerifului Andrew McGuire, tentându-i pe oameni să cumpere bilete pentru a vedea oameni ai legii nobili, cai sălbatici, proscrişi mişei şi piei roşii sălbatice.

– Tu ai veni după mine până la Londra, Dix?

– Doar dacă îmi promiţi să foloseşti cătuşele alea noi şi strălucitoare ale tale pe mine.

– În visele tale, domnule detectiv, răspunse ea, privindu-l amuzată.

– În fiecare noapte, draga mea, îi promise el, căldura fumurie din ochii lui trezind un fior de dorinţă în trupul ei.

Esme descoperi un lanţ de argint cu medalion, încolăcit sub pliantele şifonate. Îl descurcă uşor şi găsi o miniatură în nuanţe de sepia cu o fetiţă cu ochi serioşi, care ţinea în braţe un bebeluş zâmbitor. Sub medalion era o altă fotografie veche a unei femei care purta chiar rochia de mireasă pe care o găsise Esme când deschisese cufărul. Mireasa stătea într-o parte, pentru a evidenţia trena complicată. Zâmbea enigmatic.

– Cine-i gagica? glumi Dix, mijind ochii peste umărul ei.

– Trebuie să fie tiza mea, murmură Esme. Stră-străbunica Esmerelda. Cred că era de viţă regală, contesă sau prinţesă, sau ceva de genul ăsta. Se uită rapid la datele scrise pe spatele fotografiei, apoi oftă visătoare. Nu ţi se pare ciudat că am exact aceeaşi vârstă pe care o avea ea când l-a întâlnit pe cel cu care îi era destinat să-şi petreacă tot restul vieţii?

– Nu e chiar aşa de ciudat, răspunse Dix şi îşi drese vocea în mod ciudat.

În următoarea poză, o altă fotografie de nuntă, îl văzură pentru prima dată pe Billy Darling curat şi ras. Stătea ţeapăn lângă mireasa lui, care îl ţinea de braţ. Poate că era îmbrăcat ca Redford în *Butch Cassidy şi Sundance Kid*, dar sclipirea din ochii lui aducea clar a Newman.

Dix arătă cu degetul.

– Cine sunt cei doi mai în vârstă, care stau în picioare lângă ei? Femeia cu maxilarul dur şi tipul cu freza *à la* Buffalo Bill şi mustaţă *à la* Custer?

– Trebuie să fie mătuşa Esmereldei, Anne, şi şeriful Andrew McGuire, de care îţi ziceam mai devreme, spuse ea şi flutură un pliant. S-au căsătorit odată cu Billy şi Esmerelda, la o nuntă dublă care s-a ţinut pe proprietatea din Londra a bunicului Esmereldei. După spusele stră-unchiului Virgil, nunta a fost evenimentul principal al sezonului social, mai ales după ce fraţii lui Billy, infama gaşcă Darling, au băut cam prea multă şampanie, au intrat pe cai în sala de bal şi au tras în candelabrul de cristal.

Dix chicoti.

– Mi se pare clar o acuzaţie de *consum de alcool şi tulburarea liniştii publice*.

În următoarea fotografie apăreau doar Billy şi Esmerelda. În loc să se uite ameninţător la fotograf, aşa cum, evident, era moda pe atunci, cei doi se uitau unul la celălalt, cu o sensibilitate atât de plină de dorinţă, încât Esme simţi un nod în gât.

Îşi trase nasul.

– De obicei nu sunt atât de sentimentală. Doar că felul în care se uită unul la celălalt are ceva parte. Pur şi simplu îţi dai seama că nu se vor certa niciodată legat de cine trebuie să ducă gunoiul, că nu se vor înşela reciproc şi nu vor divorţa. Şi n-au făcut-o. Vocea i se înmuie, trădând o notă de venerаţie. Stră-unchiul Virgil a spus că au fost căsătoriţi timp de şaizeci şi şapte de ani. Gândeşte-te puţin: dacă nu s-ar fi căsătorit şi nu ar fi avut cinci copii, nici măcar nu aş fi fost acum aici.

– Nici eu, murmură Dix, ştergându-i o lacrimă de pe obraz.

Ea îi aruncă o privire feroce.

– Dacă le spui băieţilor de la secţie că m-ai văzut plângând, îţi jur că va fi ultima ta cină de Ziua Recunoştinţei în casa Darling. De fapt, va fi probabil ultima ta cină de Ziua Recunoştinţei. Punct.

El o bătu pe umăr.

– Poţi să mă şantajezi ameninţând că le vei spune că întotdeauna plâng când Linus citeşte povestea de Crăciun în timpul lui *Un Crăciun cu Charlie Broom*.

Esmerelda simţi un fior de regret când îşi dădu seama că aproape ajunseseră la fundul cufărului. Rămăsese o singură fotografie ştearsă, mai fragilă decât celelalte, ca şi cum ar fi fost atinsă cu dragoste de multe ori de-a lungul anilor. Era o poză mai candidă cu Billy, făcută lângă o fereastră pe al cărei geam scria „Biroul şerifului".

De vestă avea prinsă o stea metalică, iar el zâmbea larg, cu degetele mari agăţate în centura pentru armă care îi atârna în jurul şoldurilor zvelte. Nu se uita direct la aparatul de fotografiat, ci la cineva care stătea chiar în stânga fotografului. Judecând după privirea lui iubitoare şi încinsă, Esme ştiu exact despre cine era vorba. Oftă, imaginându-şi cum trebuie să se fi simţit acea femeie.

– Era un bărbat bine. Înţeleg de ce bunica a fost gata să renunţe la tot pentru el.

– Nu mai tânji după propriul tău bunic! Mă faci gelos.

– Serios, Dix? Nu ştiam că-ţi pasă.

Dacă i-ar fi surprins privirea din acel moment, ar fi ştiut cât de mult îi păsa.

Dar continuă să privească visătoare la poză... la zâmbetul leneş de pe buzele lui Billy... la scânteia neastâmpărată din ochii lui umbriţi de gene lungi...

Esme tresări, clipind frenetic. Tulburată, se uită peste umăr la Dix.

– Aş putea să jur că mi-a făcut cu ochiul. Ai văzut...?

– Nu, categoric nu, spuse Dix, dar era aproape la fel de alb la faţă ca ea.

Esme întoarse încet poza, iar mâinile începură să-i tremure din nou. Inscripţionate pe dosul fotografiei, cu scrisul elegant al unei femei, erau două cuvinte. Poate că se mai ştersese cerneala, dar sentimentul avea să dăinuie, cu siguranţă, pentru totdeauna.

Dix o prinse cu braţele lui puternice şi calde. Îşi puse obrazul pe al ei şi şoptiră împreună: „Iubitul meu".